

Cửu Quỷ Bát Mã Đao

Khuyết Danh

Mục Lục

Hồi 1

Hồi 2

Hồi 3

Hồi 4

Hồi 5

Hồi 6

Hồi 7

Hồi 8

Hồi 9

Hồi 10

Hồi 11

Hồi 12

Hồi 13

Hồi 14

Hồi 1

Trời đã xế chiều! Ánh dương quang đã dần dần tắt. Song quang cảnh bên ngoài Tây Kinh tiêu cực lại nhộn nhịp khác thường. Ngay chính giữa trấn Nam Kinh là một tòa nhà đồ sộ bề thế, khách mới nhìn tầm cỡ ngôi nhà cũng có thể đoán ra được chủ nhân của nó là người như thế nào.

Bên trên cánh cổng làm bằng một loại gỗ cứng rắn là một tấm biển bằng đồng sáng loáng vì luôn được lau chùi sạch sẽ, có bốn chữ lớn, nét bút oai nghiêm “Tây Kinh Tiêu Cực”. Hai bên là hai lá cờ hình tam giác viền răng cưa có thêu hình con chim ưng hung dữ đang xòe cánh, chân cặp trái cầu.

Tây Kinh tiêu cực đã được thành lập hơn ba chục năm nay. Chủ nhân của nó là Trương Hải Thanh, người đời thường gọi là Lã Ôn Hầu vì tính tình nóng nảy như Lã Bố thời Tam Quốc. Trương Hải Thanh nổi danh trên giang hồ nhờ mười tám chiêu Ưng Trảo công và ba mươi sáu đường Diêm Vương quyền biến hóa. Bất kỳ ai giao đấu với lão đều hãi sợ vì quyền đánh ra như sấm sét có thể làm tan bia, vỡ đá, nên người ta mới mệnh danh quyền pháp của lão là Diêm Vương quyền là vì thế.

Trương Hải Thanh lại là người tính tình hào sảng, kết giao rộng rãi. Khắc nơi, những vùng lão phải đi qua, những môn phái hoặc anh hùng hảo hán lão đều có những mối thâm tình rất hậu, nên mấy chục năm lão làm nghề này đều tuyệt đối an toàn không bao giờ xảy ra sự cố. Cứ thấy lá cờ màu xanh cắm trên xe có vẽ hình con chim ưng là bọn thảo khấu bình thường lần tránh không dám đụng đến. Vì vậy, tiếng tăm của Trương Hải Thanh đồn đại khắp nơi, ai cần có hàng gì bảo tiêu đều tìm đến Tây Kinh tiêu cực. Vì thế, việc làm ăn của Trương Hải Thanh mỗi ngày một phát đạt.

Lão dự định cuối năm sẽ khuếch trương thêm vài cơ sở nữa ở các tỉnh kế cận. Tuy nhiên, ý đồ lớn song lão chỉ có một công tử duy nhất là Trương Chí Hồng, còn đệ tử thì cũng khá đông đảo chừng vài ba chục người. Hôm nay là lễ mừng thọ lục tuần của Trương Hải Thanh. Bên ngoài cửa treo hai cái đèn lồng to tướng có dán chữ Thọ. Hai gã đại hán lực lưỡng mặc đồ chèn, đứng mời khách. Lần này, Trương Hải Thanh không chủ trương mời khách rộng rãi, chỉ bó hẹp trong phạm vi gia đình và một số ít bạn hữu gần đó mà thôi. Tuy đã giới hạn như vậy, nhưng thực khách vẫn lên đến vài chục người trong danh sách của lão. Trong nhà, đèn đuốc sáng rực, Trương Hải Thanh mặc đồ đại lễ ngồi chính giữa. Lão là một người tầm thước, chân tay gân guốc, cơ bắp cuồn cuộn, chứng tỏ lão luôn luôn luyện tập, nên dù tuổi đã cao song thân thể vẫn vô cùng tráng kiện. Lúc ấy một thiếu niên chừng mười bảy bước vào, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú. Trương Hải Thanh bật lên tràng cười ha hả

vẻ hài lòng khi thiếu niên quỳ xuống trước mặt lão nói lớn: - Kính chúc gia gia phước như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn...

- Tốt lắm! Tốt lắm! Chí Hồng, đứng lên đi ta miễn lễ cho con.

- Cảm ơn gia gia!

Thiếu niên cung kính nói rồi đứng dậy. Gã nói với Trương Hải Thanh:

- Gia gia! Đã đến giờ rồi mà sao vẫn chưa thấy ai đến?

Gã vừa dứt lời bỗng có tiếng chân bước rất mau, rồi đột nhiên bốn lão già xuất hiện. Lão đi đầu người cao và gầy ăn mặc theo lối đạo sĩ phái Thanh Thành. Trương Chí Hồng nhận ra lão là Lâm Chí Trung là Chương môn. Lão già thứ hai mặt vàng ửng như mắc bệnh, cặp mắt nhỏ và dài là Huỳnh Thiên Đạo đứng đầu phái Hoa Sơn. Lão già thứ ba và thứ tư người lùn một mẫu là Mã Xuân Phong và Tôn Minh Phương Chương môn hai phái Không Động và Tung Sơn. Trương Hải Thanh vội đứng dậy ra đón khách. Lão nói giọng sang sảng: - Thật là vinh dự cho kẻ hèn này lắm! Hôm nay, không ngờ cả bốn vị Chương môn lại bớt chút thì giờ hạ cố đến thăm. Chẳng hay...

Lão định nói tiếp thì bỗng có tiếng nói từ ngoài cất lên. Thanh âm chưa dứt thì người đã xuất hiện. Đó là một nhà sư cao lớn lạ thường, trông cước bộ thì thật là chậm chạp nhưng thật ra đi lại rất nhanh mới lạ lùng. Trương Hải Thanh vội chấp tay rồi nói: Lão phu vừa định nhắc đến thần tăng thì người đã tới...

- Không dám! Không dám! Bần tăng không dám nhận hai chữ thần tăng...

Nhà sư cao lớn đáp. Trương Hải Thanh mỉm cười.

Xin mời các vị an tọa.

Trương Chí Hồng lấy làm ngạc nhiên tự hỏi:

“Mấy lão này đến mừng thọ gia phụ mà sao chẳng thấy nói một lời chúc mừng gì cả, không những thế khuôn mặt đều lộ rõ vẻ nghiêm trọng”.

Dường như Trương Hải Thanh cũng nhận rõ điều đó. Lão phá tan sự im lặng nói:

- Lão phu rất cảm kích trước thịnh tình của quý vị đã chẳng quản xa xôi diệu vợi đến đây xơi chén rượu nhạt với lão phu... Vậy trước hết xin mời các vị cùng lão phu cạn chén...

Lão vỗ hai tay vào nhau rồi nói lớn:

- Mang rượu ra đây!

Lập tức xuất hiện hai thiếu nữ tuổi chừng đôi tám, nét mặt xinh tươi cầm trên tay mỗi người một khay bằng bạc trên có một bình rượu cùng mấy cái ly.

Trương Hải Thanh bước tới, đích thân cầm bình rượu rót đầy mấy cái ly

rồi nói:

- Xin mời! Các vị cùng cạn chén.

Lão nói rồi ngửa cổ làm một hơi cạn sạch. Ba lão già kia lưỡng lự một chút rồi cũng cầm ly rượu uống. Riêng nhà sư và Huỳnh Thiên Đạo, Chương môn phái Hoa Sơn thì chỉ nhấp môi rồi đặt xuống... Trương Hải Thanh làm như không để ý gì đến, lão nhìn Trương Chí Hồng từ nãy đến giờ cứ đứng đực người ra rồi quát: - Tiểu tử, sao vô lễ thế, không đến chào các sư bá đi.

Trương Chí Hồng vội đến trước mấy lão già rồi kính cẩn nói:

- Vãn bối Trương Chí Hồng xin kính chào các vị tiền bối...

Huỳnh Thiên Đạo khẽ hừ lên một tiếng, lão nói:

- Đừng quá khách sáo... Không ngờ Trương Hải Thanh lại có một công tử khôi ngô thế này!

Lão nói câu đó như là khen, song Trương Chí Hồng lại có cảm giác như lão còn hàm ý một điều gì khác nữa.

Trương Hải Thanh lơ đi làm như không để ý đến câu nói của Huỳnh Thiên Đạo, lão có vẻ hể hả:

- Nhờ trời, tiểu điệt đây cũng không đến nỗi.

Lâm Chí Trung, Chương môn phái Thanh Thành cũng xen vào:

- Người ta nói “hồ phụ sinh hồ tử” quả không sai. Không hiểu võ công của thiếu gia đây thế nào?

- Cũng chưa có gì đáng kể!

Trương Hải Thanh đỡ lời...

- Diêm Vương quyền khét tiếng thiên hạ việc gì Trương lão gia phải quá khiêm tốn như thế!

Huỳnh Thiên Đạo nói lớn:

- Lão phu mạo muội có một đề nghị nhỏ này. Hôm nay nhân dịp lễ mừng thọ lão phu muốn công tử biểu diễn vài đường quyền cho mọi người thưởng thức ngộ hầu mở rộng tầm mắt có được hay không?

- Điều đó cũng chẳng khó gì?

Trương Hải Thanh nói:

- Chỉ e võ công mèo quào của tiểu điệt làm bản mắt các vị mà thôi?

- Không sao! - Mã Xuân Phong, Chương môn phái Không Động nói.

Trương Hải Thanh nói:

- Hồng nhi! Con hãy đi một bài quyền cho các vị sư bá coi!...

- Hải nhi xin tuân lệnh!

Trương Chí Hồng nói. Gã bước ra đứng giữa nhà người hơi hạ xuống thấp một chút, hai tay đưa lên ra chiêu “Đồng Tử Hiến Đào” chiêu mở đầu

của tuyệt kỹ nhà họ Trương. Một chiêu rất cung kính trang trọng. Gã xoay người đi một vòng để chào tất cả những quan khách rồi bắt đầu đi bài Diêm Vương quyền đủ ba mươi sáu thế. Trương Hải Thanh nhìn thấy gã đi đứng đúng phép tắc, bộ pháp rất là quy củ thì vượt râu ra ý hài lòng. Trương Chí Hồng đi xong bài quyền, thần sắc không thay đổi, hô hấp vẫn điều hòa. Gã cúi đầu nói: - Hải nhi đã đi xong bài quyền, xin các vị sư bá chỉ điểm cho.

- Khá lắm! Khá Lắm!

Huỳnh Thiên Đạo, Chương môn phái Hoa Sơn vỗ tay nói:

- Mới có trẻ tuổi thế này mà bộ pháp đã vững vàng, công thủ rất nghiêm cần, ta e rằng sau này cháu sẽ còn tiến xa hơn nữa...

- Huỳnh chương môn quá khen!

Trương Hải Thanh xen vào. Lão nói có vẻ khiêm tốn nhưng vẫn không giấu được vẻ đắc ý:

- Nhưng lão phu cho rằng...

Lão định nói tiếp thì Từ Huyền đại sư đã chau mày:

- Quyền pháp của tiểu thí chủ tuy không sai, nhưng vì phần nhanh nhẹn cũng như nội lực còn quá hời hợt, tiểu thí chủ cần phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Trương Hải Thanh thấy Từ Huyền đại sư tỏ ý chê bai thì lòng không được vui. Chợt lão nghe thấy Mã Xuân Phong, Chương môn phái Không Động nói khẽ với lão họ Tôn là Chương môn phái Tung Sơn: - Kỳ lạ thật! Không lẽ võ công của y chỉ có thể thôi sao? Chứ như hiện thời loại võ công ấy chỉ dùng cho đàn bà con gái xem chơi mà thôi... Hay là...

Nói chưa dứt câu, Mã Xuân Phong bỗng vút râu rồi cười nói:

- Công tử! Lão phu nghe danh quyền pháp nhà họ Trương từ lâu nên vô cùng ngưỡng mộ. Hôm nay nhân thể muốn được thưởng thức vài chiêu, không hiểu ý công tử thế nào?

Lão nói câu này khiến mọi người giật mình. Trương Hải Thanh bình thản nói:

- Mã chương môn! Lão phu không hiểu Mã chương môn nói vậy là có ý gì? Dù sao Mã lão huynh cũng đường đường là Chương môn một phái võ lớn, ai lại giao đấu với một tiểu tử võ công non nớt, miệng còn hôi sữa? Lão phu sợ rằng...

Mã Xuân Phong cười nói:

- Xin đừng hiểu nhầm! Lão phu đây không phải muốn hơn thua với tiểu công tử. Chẳng qua chỉ muốn xem sự ứng biến của quyền pháp nhà họ Trương như thế nào mà thôi! Hơn nữa như người ta thường nói “Hậu sinh

khả úy” mà!

- Nếu thế thì tại sao Mã chương môn không đề nghị lão phu... Dù thế nào, lão phu cũng cố gắng bồi tiếp...

Mã Xuân Phong reo lên:

- Thế thì hay quá! Được lão đệ đồng ý thì còn gì bằng nữa.

Mã Xuân Phong vừa nói dứt lời, lão nhảy vọt ra chẳng chút khách sáo. Người lão vọt lên cao lộn mấy vòng rồi đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng. Lão muốn khoe công phu trước mặt mọi người nên đã thi triển tuyệt kỹ khinh thân của phái Không Động có tên gọi là Lạc Nhạn Bình Sa. Mọi người có mặt ai cũng công nhận thủ pháp này thật là tuyệt diệu? Mọi người bỗng quên hẳn đi biến diễn này thật là quái dị, bởi lẽ hôm nay là ngày lễ mừng thọ của Trương Hải Thanh mà bỗng nhiên biến thành cuộc tử võ thì thật lạ lùng.

Trương Hải Thanh biết Mã Xuân Phong là cương vị Chương môn tất võ công không phải tầm thường. Hơn nữa, tuy ngoài miệng nói ra không có gì, song nhất định lão phải có một ý đồ gì khác. Mã Xuân Phong nói lớn: - Xin Trương lão đệ đừng có khách sáo. Lão phu đã sẵn sàng rồi đây...

Từ Huyền đại sư bỗng nói:

- Khoan đã! Xin các vị nhớ cho, đây chỉ là cuộc tử võ chứ không phải để tranh hơn thua, nên bản tăng đề nghị chỉ điểm tới mà thôi, không nên đả thương đối thủ e mất tình đồng đạo.

- Lão phu xin lĩnh ý...

Trương Hải Thanh nói. Lão co tay trái vào trước ngực để thủ thế, tay phải nắm lại thành quyền nhằm bả vai Mã Xuân Phong đánh tới đó là chiêu Bát Vương Tiên Thạch một chiêu rất thông thường lại nhún nhường, lễ độ.

Mã Xuân Phong chỉ hơi nhích người sang phải một chút. Tay áo rộng thùng thình bỗng phát lên, đầu ngón tay điểm ngay vào huyệt Kỳ Môn nằm dưới vú Trương Hải Thanh. Đây là một trong những tuyệt kỹ về điểm huyệt của phái Không Động, hơn nữa huyệt Kỳ Môn là một tử huyệt, một huyệt đạo rất trọng yếu trên cơ thể con người. Bất cứ người luyện võ nào cũng biết nên bảo vệ rất cẩn thận. Trương Hải Thanh không ngờ Mã Xuân Phong lại ra đòn ác hiểm như thế thì kinh hãi vô cùng. Lão vội thu quyền về tay trái đột ngột phóng ra đánh vào mặt đối phương đó là chiêu thứ tám có tên gọi Thiên Trượng Quang Giao trong phép đánh của Diêm Vương quyền.

- Quả là lợi hại.

Mã Xuân Phong bật lên tiếng khen. Hai người giao đấu với nhau một cách mãnh liệt thoát đã trao đổi được gần hai chục chiêu. Cả hai bên lúc này đều giở hết toàn lực, không còn úy kỵ gì nữa. Lạ một điều mọi người đứng

ngoài không ai nói gì, hoặc tỏ ý can thiệp, mặc dầu cuộc đấu đã ngày càng khốc liệt. Tuy nhiên, đối với các hảo thủ, chỉ cần mười chiêu là việc thắng bại đã rõ ràng. Đã là người luyện võ hãn ai cũng biết hô hấp là điều vô cùng hệ trọng. Hô hấp không điều hòa là triệu chứng nguy hiểm đến nơi.

Trương Hải Thanh lần này gặp một địch thủ như Mã Xuân Phong nên phải dốc toàn lực ra chống đỡ. Vì thế tuy chỉ có hơn mười chiêu, song hơi thở đã có phần nặng nhọc. Quyền phóng ra đánh trúng đối thủ thì còn đỡ, mà đánh trượt thì hao tổn nội lực rất nhiều. Xưa nay, mỗi lần lão vung quyền đánh ra, ai cũng phải khiếp sợ vì sức mạnh có thể làm tan bia, vỡ đá, song lần này giao đấu với họ Mã, thủy chung lão chưa đánh trúng y một đòn nào cả. Trái lại Mã Xuân Phong càng đánh càng tỏ ra sung sức, không có vẻ gì là mệt nhọc cả. Lão vừa tấn công đối thủ vừa nói: - Trương Hải Thanh, đừng có vờ vĩnh nữa, sao không ra đòn đi.

Mã Xuân Phong nói xong co chân trái lên đá vào hạ bàn đối phương. Trương Hải Thanh không né tránh, lão xòe hai ngón tay ra chiêu Tùng Hạ Phong Lai điểm vào huyệt Độc Ty trên đầu gối Mã Xuân Phong. Họ Mã lập tức tung chân phải lên đá vào ngực địch thủ. Đó là một thế đá trong phép Liên Hoàn Bát Cực của phái Không Động.

Bốp một tiếng, Trương Hải Thanh trúng một cú đá vào giữa ngực, ngã lộn về phía sau. Lão có cảm tưởng như bị một cây chùy sắt giáng vào người. Song cũng nhờ nội công thâm hậu, lão gượng đứng dậy được rồi nghiêng răng nói: - Mã Xuân Phong. Ta vốn không oán thù gì với ngươi có sao lại đến đây hạ độc thủ.

Mã Xuân Phong cười nhạt:

- Đã gọi là tỷ thí thì chuyện đó là thường, can chi Trương lão phải tức giận đến thế? Hơn nữa, mới có một đòn, ngươi đã thua đâu! Ta nghĩ rằng ngươi vẫn còn giấu giếm công phu, sao không giở ra hết đi.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Trương Hải Thanh gượng nói.

Mã Xuân Phong nói:

- Cái đó, ngươi phải rõ hơn ta chứ! Nếu hôm nay ngươi không giở tuyệt học thì đừng trách ta vô tình...

Trương Chí Hồng đứng ngoài trong lòng không khỏi nghi hoặc. Mã Xuân Phong vốn là chỗ quen biết được mời đến đây sao bỗng nhiên lại gây sự hạ độc thủ. Mà lạ hơn nữa lão lại là người trong danh môn chính phái tại sao lại tàn ác như thế, vậy mà mấy người xung quanh không ai can thiệp gì cả. Trương Chí Hồng cũng ngạc nhiên khi thấy ngoài năm vị Chưởng môn, tuyệt

nhiên không thấy một người nào khác mới kỳ... Gã bỗng nghe Từ Huyền đại sư lẩm bẩm một mình: - Xem ra, Trương Hải Thanh hình như đã giở hết toàn lực rồi thì phải... nếu thế thì...

Bỗng nghe Tôn Minh Phương, Chuồng môn phái Tung Sơn nói:

- Trương lão gia, đừng có khiêm nhường nữa, cứ đánh hết sức ra đi... dù có đả thương y.

Trương Hải Thanh cố gắng vận công điều hòa hơi thở. Lão thấy huyết Thượng Quân đau nhức vô cùng, không sao đưa khí xuống Đan Điền huyết được... Trong lòng lão vô cùng kính hãi: “Nội lực gã họ Mã này quả nhiên lợi hại, võ công của ta thật không bằng”.

Lão nghe tiếng Mã Xuân Phong quát to:

- Họ Trương kia, hãy đứng dậy mau đi...

Trương Chí Hồng tức giận khôn tả. Gã thấy Mã Xuân Phong ngang ngược thì hào khí bùng bùng. Gã nhảy ra nói: - Mã Xuân Phong. Không ngờ ngươi là Chuồng môn một phái lớn lại hèn hạ đến thế. Ngươi không thấy gia gia ta đang bị nội thương hay sao? Có giỏi thì hãy đánh ta đi.

Mã Xuân Phong gằn giọng:

- Lỗi con, rồi ngươi cũng có phần, để ta xem gia gia ngươi thế nào đã...

Trương Hải Thanh bỗng đứng bật dậy:

- Mã Xuân Phong! Ngươi vô cớ gây sự, không sợ đồng đạo võ lâm chê cười hay sao?

Mã Xuân Phong cười lớn:

- Chê cười ta! Ta đến đây cũng vì đồng đạo võ lâm mà đến! Ngươi không hiểu sao?

Trương Hải Thanh hỏi:

- Ngươi thử nói ra xem? Vì chuyện gì?...

Mã Xuân Phong nghiêm giọng:

- Ngươi biết rõ quá mà? Hãy mau mau đưa ra đây?

Trương Hải Thanh nghiêng răng nói:

- Ngươi còn đê tiện hơn cả quân tà đạo. Ta quyết sống chết với ngươi.

Lão nói xong rút cây đao sau lưng một gã gia nhân gần đó nhằm người Mã Xuân Phong chém xuống. Mã Xuân Phong nhảy lui lại phía sau rồi mỉm cười nói: - Có thể chứ. Rốt cuộc rồi ngươi cũng phải ra tay thôi.

Lão nói xong nhìn quanh thấy góc nhà có một cây côn sắt liền cầm lấy rồi nói tiếp:

- Lão phu không mang vũ khí, dùng tạm cây côn này cũng được.

Mã Xuân Phong người lùn một mẫu mà cây côn sắt lại quá dài so với lão,

song lão sử dụng vẫn thuần thục như thường. Mọi người đều thấy rõ đường như lão không chú trọng chiêu số của đối phương. Trương Hải Thanh chém một lúc mười mấy đao vào họ Mã vẫn không thềm di chuyển chỉ đứng im một chỗ cũng đủ hóa giải dễ dàng.

Huỳnh Thiên Đạo nói với Tôn Minh Phương:

- Họ Trương đao pháp chẳng có gì đặc biệt, chẳng lẽ đến lúc nguy cấp thế này mà lão lại không giữ tuyệt học ra hay sao? Hay là lão nói đúng sự thật...

Từ Huyền đại sư nói xen vào:

- Huỳnh chương môn nói đúng đấy, chúng ta bảo Mã thí chủ dừng tay đi thôi.

Choang một tiếng, thanh đao của Trương Hải Thanh chém trúng cây côn sắt lão đảo lùi về phía sau, thanh đao suýt rời khỏi tay. Lão cảm thấy hổ khẩu tê buốt không sao chịu nổi khi biết rằng nội lực của mình còn kém Mã Xuân Phong xa lắm. Lão chưa kịp trấn tĩnh lại thì đầu côn đã như một con rắn điềm tới. Trương Hải Thanh cố đưa đao lên gạt, song Mã Xuân Phong đã thâu côn về. Tay tả lão nắm đầu côn quét ngang một cái ra chiêu Đả Thảo Tầm Xà (vạch cỏ tìm rắn). Trương Hải Thanh luống cuống buộc phải nhảy lên để tránh đòn, song vì thế mà rơi vào tình thế nguy hiểm. Trong lúc lão còn đang chới với trên không thì Mã Xuân Phong cũng nhảy lên theo bởi lão quá lùn nên không thể đứng dưới mà sử chiêu này được. Cây côn từ trên cao giáng xuống, sức mạnh không sao tưởng tượng được, đó là thế Thái Sơn Áp Đỉnh.

Mọi người rú lên kinh hoàng vì sợ phải chứng kiến cảnh máu tan thịt nát. Bỗng cách một tiếng, cây côn của họ Mã bị đánh vệt sang một bên, kinh lực mạnh đến nỗi lão không giữ nổi cây côn sắt trong tay để văng ra góc tường. Mọi người nhìn thấy một bóng người nhảy tới, từ trong ống tay áo rộng thùng, ngón trỏ thò ra búng vào cây côn sắt. Đó là Từ Huyền đại sư. Công phu Tứ Lạng Bạt Thiên Cân ai trông thấy cũng phải khen là tuyệt đỉnh.

Từ Huyền đại sư nói:

- Xin Mã thí chủ hãy dừng tay. Bàn tăng thấy thế là đủ rồi...

Mã Xuân Phong khẽ lắm bậm trong miệng:

- Võ công của lão trọc quả nhiên lợi hại...

Lão nói:

- Đại sư đừng có mắc lừa lão. Lão phu làm thế cốt buộc họ Trương phải lộ hình tích mà thôi.

Vừa dứt câu Mã Xuân Phong lạng tới phía trước đánh vào ngực Trương Hải Thanh một chưởng. Lão ra tay thật lẹ khiến Trương Hải Thanh không kịp né tránh, lại trúng thêm một cú nữa vào ngực, máu trong miệng trào ra.

- Gia gia...

Trương Chí Hồng kêu lên. Gã nhảy xổ vào nghiền răng nhằm Mã Xuân Phong phóng quyền đánh tới.

- Tên tiểu tử này muốn chết hay sao?

Họ Mã nói rồi chẳng thèm đếm xỉa gì đến thoi quyền của Trương Chí Hồng, lão cong năm ngón tay lại như cái móc sắt chụp vào cổ tay của gã.

Từ Huyền đại sư vội phóng mình nhảy tới tay lão khua lên thành hình vòng tròn, nhằm vào thượng bàn Mã Xuân Phong. Đây là một chiêu thức rất lợi hại vì nó uy hiếp cả một khu vực rộng khiến địch thủ phải chủ động hóa giải thế công của mình. Tuyệt kỹ này có tên gọi là Thiên Lý Càn Khôn, một trong mười tám thế của Thập Bát La Hán Thủ.

Quả nhiên, Mã Xuân Phong phải nhảy lùi lại hai bước. Từ Huyền đại sư điềm tĩnh nói:

- Xin Mã chương môn đừng giận... Việc này không có gì khó giải quyết... ta cứ hỏi thẳng họ Trương thí chủ là hơn.

Từ Huyền đại sư quay lại nói với Trương Hải Thanh:

- Trương thí chủ? Thương thế của thí chủ ra sao, bàn tăng có thể giúp gì được không?

Trương Hải Thanh tức giận nói:

- Không cần! Các ngươi đều là danh môn chính phái mà hành động như vậy, không sợ thiên hạ chê cười sao!

Từ Huyền đại sư vẫn nhỏ nhẹ nói:

- Thí chủ hiểu sai rồi! Đây chỉ là điều bắt buộc, hơn nữa Mã thí chủ làm vậy là có chủ đích chứ không nhằm đả thương thí chủ đâu?

Trương Hải Thanh nổi giận:

- Ngươi nói vậy mà nghe được sao? Hồi nãy nếu ngươi không ra tay thì hẳn ta đã chết dưới tay lão rồi...

Trương Hải Thanh nói câu này, vô tình lão thừa nhận Từ Huyền đại sư đã cứu mình thoát chết nên lão bỗng ngưng bật không nói thêm nữa. Từ Huyền đại sư khẽ gật đầu nói: - Quả có thể thật. Bàn tăng nghĩ rằng trong lúc nhất thời Mã thí chủ đã nóng nảy nên không kèm chế được. Điều này, bàn tăng xin thí chủ bỏ qua cho...

Trương Hải Thanh hậm hực không trả lời... Lão thấy trong người khó chịu khôn tả. Một luồng nhiệt khí từ huyết Quan Nguyên bốc lên ngực khiến lão lại thổ ra một búng máu tươi.

Từ Huyền đại sư vẻ mặt lo ngại. Lão đặt tay vào lưng Trương Hải Thanh rồi truyền Kim Cương thần công vào cơ thể Trương Hải Thanh... Lập tức,

luồng nhiệt khí đang dâng lên bỗng tạm thời dịu xuống. Trương Hải Thanh cảm thấy dễ thở hơn một chút. Lão nói thật khẽ: - Đa tạ đại sư đã hỗ trợ...

- Không có chi! Thí chủ hà tất phải khách sáo như thế... Bần tăng...

Đột nhiên Tôn Minh Phương nói xen vào:

- Trương Hải Thanh. Người hà tất phải kéo dài thời gian làm gì. Hãy mau trả lời cho bọn ta được rõ...

Trương Hải Thanh nặng nhọc nói:

- Chính ta đang định hỏi các người câu đó! Các người...

Lão dường như giận quá không nói nên lời...

Huỳnh Thiên Đạo gằn giọng:

- Người đã muốn nói ra thì để bọn ta nói cho mà nghe. Chuyện hơn mười mấy năm về trước...

Nghe thấy Huỳnh Thiên Đạo nói đến chữ mười mấy năm về trước. Cặp mắt Trương Hải Thanh bỗng thoáng lo âu, song lão đã trấn tĩnh lại rồi nói giọng có vẻ mơ hồ.

- Người muốn nói đến chuyện hơn mười mấy năm về trước ư! Thế thì thật là đáng ngờ lắm, tại sao người lại biết... Phải chăng người là... một trong...

Huỳnh Thiên Đạo cười khà khà:

- Vậy là người thừa nhận chuyện đó phải không? Nhưng dĩ nhiên, ta không phải là một trong số bốn người đó.

- Chuyện đã qua lâu lắm rồi, sao người không phải là chúng mà lại biết chuyện này...

Huỳnh Thiên Đạo nói:

- Ta chưa thể nói cho người nghe bây giờ được. Người hãy trả lời cho bọn ta rõ: Vật ấy bây giờ ở đâu?

Từ Huyền đại sư nói:

- Xin thí chủ hãy nói thật vì điều này rất quan trọng. Nó can hệ rất lớn đối với chùa Thiếu Lâm...

Trương Hải Thanh nói:

- Nếu đại sư đã nói vậy thì đâu có liên quan đến bốn vị đây! Lão phu chỉ trả lời riêng cho đại sư mà thôi!

Mã Xuân Phong cắt ngang:

- Không được. Vật đó của Thiếu Lâm hay không thì chưa giải thích cho rõ ràng bây giờ được. Nhưng đối với võ lâm thì vô cùng hệ trọng, bọn ta...

- Thôi được. Nếu các vị đã muốn biết thì để ta nói. Đêm hôm đó quả thật có hai người nhưng họ không đưa bất cứ vật gì cho ta cả... Vì vậy, ta chẳng hiểu các vị cứ úp mở nói từ nãy đến giờ ta chẳng hiểu gì hết...

Mã Xuân Phong gầm lên:

- Lão! Ngươi đừng có chối quanh. Bọn ta cũng vì võ lâm mà tìm đến...

Từ Huyền đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật! Bần tăng quả thật không có nghi ngờ gì thí chủ cả, nhưng thí chủ hãy nói thêm một điều này nữa: Họ có nói gì với thí chủ không?

Trương Hải Thanh gật đầu:

- Có, điều đó thì có... Họ có nói...

Tôn Minh Phương sốt ruột hỏi:

- Nói cái gì! Sao ngươi không nói cho bọn ta ngay từ đầu...

- Lúc ấy vì bị thương khá nặng nên họ nói câu được câu chẳng đại thể là... trong lúc bỏ chạy, vật đó đã bị hai gã bịt mắt cướp đi mất rồi, nhưng qua võ công của bọn chúng thì có thể là người của phái Thanh Thành và Không Động...

Lâm Chí Trung Chưởng môn phái Thanh Thành hét tướng lên.

- Ngươi đừng có bịa đặt, ngậm máu phun người...

Trương Hải Thanh nói:

- Lão phu chỉ nói sự thật thôi...

Từ Huyền đại sư đưa hai tay lên ra hiệu cho mọi người đừng tranh cãi nữa:

- Thôi, được rồi. Ngày hôm nay, Trương thí chủ bị thương quá nặng nên chúng ta tạm dừng ở đây. Sau một tháng, chúng ta sẽ bàn lại, các vị thấy thế nào.

Bốn gã kia hậm hực nhìn nhau. Tuy không nói gì, song Từ Huyền đại sư biết mấy lão không bằng lòng. Sự thật cũng đúng như vậy, sở dĩ Chưởng môn bốn môn phái không phản đối là vì họ còn úy kỵ võ công của Từ Huyền đại sư. Riêng Mã Xuân Phong vừa rồi đã được ném mùi nên hiểu công phu nhà sư này lợi hại như thế nào?

Từ Huyền đại sư thấy không ai nói gì liền nói tiếp:

- Vậy cứ coi như xong! Trương thí chủ. Bần tăng không dám quấy rầy thêm nữa. Thí chủ cứ vào nghỉ ngơi. Một tháng sau chúng ta lại bàn tiếp. Cáo từ...

Lão nói xong cùng mấy Chưởng môn bước ra ngoài. Lâm Chí Trung vẫn còn hậm hực.

Lão quay lại nói thêm:

- Trương Hải Thanh, ngươi không dễ dàng gạt được bọn ta đâu. Tháng sau ta sẽ nói chuyện lại với ngươi...

Trương Chí Hồng thấy bọn họ đi khuất mới thở phào, nhẹ nhõm. Gã lắm

bầm:

- Danh môn chính phái gì mà hành động chẳng khác gì bọn ta ma ngoại đạo. Gia gia thấy trong người thế nào?

Trương Hải Thanh nặng nhọc nói:

- Hãy đưa ta vào thư phòng!

Trương Chí Hồng dìu phụ thân vào thư phòng ở mé đông căn nhà. Đó là một căn nhà khá rộng được bài trí khá trang nhã. Trên tường treo la liệt những vũ khí. Bên hông có một cái cửa nhỏ thông sang một căn buồng khác, đó chính là nơi nghỉ ngơi của Trương Hải Thanh, không một ai được vào.

Mấy gã gia nhân toan hỏi lão xem có việc gì sai khiến, song lão xua tay ra hiệu mọi người lui hết ra ngoài. Chỉ còn duy nhất Trương Chí Hồng là còn ở lại.

Trương Hải Thanh mệt nhọc ngả lưng lên chiếc tràng kỷ được kê sát cửa sổ. Lão vẫy tay gọi Trương Chí Hồng lại gần.

- Hải nhi! Ngươi hãy lại gần đây!...

Trương Chí Hồng lo ngại hỏi:

- Gia gia! Coi bộ gia gia mệt lắm thì phải. Gia gia cứ nằm nghỉ cho khỏe, chuyện gì để sáng mai hãy nói.

Trương Hải Thanh khẽ lắc đầu:

- Không sao! Ta... ta... phải nói cho con ngay bây giờ...

Trương Chí Hồng kêu lên:

- Có cần thiết phải lúc này không?

- Cần... Trương Chí Hồng, ta đã giấu con mười mấy năm nay, lẽ ra phải nói cho con sớm hơn. Tha lỗi cho ta...

Trương Chí Hồng vội vàng nói:

- Gia gia. Hải nhi không bao giờ dám oán trách gia gia đâu.

-... Hơn một trăm năm trước, có một ma đầu võ công cực kỳ lợi hại đã gây ra biết bao sóng gió trên giang hồ. Vì thế, các môn phái đã phải họp nhau lại bàn kế tiêu diệt hắn. Gần một trăm cao thủ, cả chính lẫn tà đứng đầu là Khô Lâu đại sư, Chương môn phái Thiếu Lâm đuổi đánh lão ma đầu đó. Lão chạy tới Thất Tuyệt Sơn thì hết đường tẩu thoát. Phía sau là vực thẳm muôn trùng, đằng trước là một rừng cao thủ... Lão chỉ còn một cách cuối cùng hoặc là giết hết được cả trăm hảo thủ đó, hoặc là bỏ mạng...

Trương Hải Thanh ngừng lại. Lão khẽ ngược cặp mắt nhìn lên trần nhà. Trương Chí Hồng nói:

- Gia gia! Cảnh tượng ấy hẳn là hùng tráng lắm nhỉ! Hải nhi cứ tưởng tượng một người đứng trước muôn người... nhưng võ lâm làm như vậy hải

nhi thấy đâu có xứng đáng là những bậc anh hùng hảo hán... cả trăm người...

- Kể ra thì đúng như vậy, song không còn cách nào khác vì võ công của lão ma đầu rất cao, có thể nói trên giang hồ không có địch thủ...

Trương Chí Hồng sốt ruột hỏi.

- Hỏi sau thế nào?

- Một trận ác chiến kinh hồn đã diễn ra trên bờ vực, gần một nửa các cao thủ đã bỏ mạng trên Thất Tuyệt Sơn. Khoảng hai chục người nữa sau này cũng trở thành mất trí...

Trương Chí Hồng bật lên giọng khâm phục.

- Thật là ghê gớm!

-... Cuối cùng, Khô Lâu đại sư mới đánh văng được lão ma đầu kia xuống vực... Song đổi lại, đại sư cũng bị mất một cánh tay... Sau khi lão ma đầu bị rút xuống vực, những vụ án trên giang hồ vẫn tiếp tục xảy ra... Điều đó chứng tỏ việc quần hùng vây đánh lão ma đầu là một lầm lẫn lớn...

Trương Chí Hồng hỏi:

- Vậy ai là kẻ gây ra những chuyện tày trời như thế.

Trương Hải Thanh ngập ngừng nói tiếp:

- Đó là một bí ẩn đến nay chưa có lời giải đáp nhưng dù sao... đây là việc hơn một trăm năm trước...

- Gia gia, sau đó... sau đó...

- Kỳ nhân có một đệ tử. Sau khi lão chết đi, gã quyết tâm trả thù cho cái chết oan uổng của sư phụ mà mục tiêu chính nhằm vào chùa Thiếu Lâm. Kỳ nhân có để lại cho y một pho võ công chưa được viết xong. Gã đã quyết chí hoàn thành nốt tâm nguyện của sư phụ.

Gã đã để gần trọn cuộc đời trong tuyệt cốc để nguyên cứu Thất Thập Nhị Huyền Công của phái Thiếu Lâm, và thế là một công phu võ công lợi hại đã ra đời Cửu Quyền Bát Mã Dao...

Đây là một tuyệt học bao gồm cả chưởng pháp, đao pháp, quyền pháp cũng xuất phát từ võ công của phái Thiếu Lâm mà ra. Về đao pháp nó gồm chín thế, mỗi thế lại biến hóa thành tám chiêu khác nhau tổng cộng là bảy mươi hai thế cả thấy tương ứng với bảy mươi hai chiêu của Thiếu Lâm. Bên trong, ẩn chứa cả ngũ hành sinh khắc rất là vi diệu. Đến lúc thành công, thì vị đệ tử ấy cũng đã già rồi, các kẻ thù của sư phụ lão cũng đã chết hết cả nên lão thất vọng vô cùng. Trong mình mang một tuyệt học cái thế mà không biết sử dụng để làm gì quả thật đáng tiếc. Vì vậy y đã đến chùa Thiếu Lâm để thử sức...

Lúc đó, Khô Lâu đại sư đã viên tịch, Chưởng môn kế tiếp là Thanh Vân

hòa thượng. Khi quái nhân đến chùa thì Thanh Vân hòa thượng đang ngồi tĩnh tọa trên bồ đoàn. Một lúc lâu sau, Thanh Vân hòa thượng mới từ từ mở mắt rồi quay đầu lại phía sau nói: - Thí chủ dường như đến lâu lắm rồi thì phải?

Quái nhân đáp.

- Đúng vậy?

- Nếu bần tăng không làm thì thí chủ đến đây để trả thù cho sư phụ phải chăng?...

Quái nhân ngạc nhiên. Gã hỏi:

- Sao đại sư lại biết được? Có phải...

- Ta cũng chỉ đoán vậy thôi... Việc này bần tăng đã chờ đợi lâu lắm rồi...

Những việc xảy ra trước đây quả thật là một sự lầm lẫn đáng tiếc... Song... biết làm sao bây giờ... Đời trước sai lầm, đời sau gánh chịu, bần tăng có một đề nghị nhỏ không hiểu thí chủ có bằng lòng hay không?

Quái nhân không trả lời. Gã cười nhạt nói:

- Đại sư, chúng ta hãy ra ngoài nói chuyện.

Thanh Vân hòa thượng gật đầu. Hai người kẻ trước người sau, búng mình vọt qua cửa sổ trở thuật khinh công chạy như bay. Đến một khu đất trống cách chùa chừng hơn chục dặm, xung quanh cây cối rậm rạp. Họ dừng lại. Quái nhân nói: - Bây giờ đại sư có đề nghị gì xin hãy nói ra.

- Thí chủ muốn tỷ đấu với bần tăng để trả món nợ năm xưa chùa Thiêu Lâm đã gây ra cho sư phụ thí chủ. Bần tăng biết võ công của thí chủ rất cao siêu. Khó lòng đương cự nổi, song nếu bần tăng chết dưới tay thí chủ thì cũng chẳng oán hận gì. Nhưng như vậy thí chủ có thể hóa giải được mối oán cừu được chăng?

Quái nhân nói.

- Thế còn những môn phái khác?

- Nếu cứ như vậy, oán thù cứ liên miên biết bao giờ dứt được... Đó là một đại họa cho võ lâm, bần tăng xin thay mặt...

Quái nhân không đáp. Gã rút thanh Quỷ Đầu đao sau lưng ra. Xung quanh toàn là những cây trên cành chỉ chít những quả màu đỏ nhỏ bằng đầu ngón tay. Gã vung đao lên một luồng hào quang sắc lạnh tỏa ra, nhằm vào chùm quả trên cành cây chém tới.

Bộp! Bộp! Bộp! Quả trên cây rớt xuống đất Thanh Vân hòa thượng giật bản mình. Lão đếm đúng tám trái rớt xuống mà lạ một điều không hề có một tiếng động hoặc một lá cây nào khác bị chém trúng cả. Thanh Vân kêu to lên: - Hảo đao pháp! Hảo đao pháp! Thật bần tăng có năm mơ cũng không thể tin

được trên đời lại có người công phu cao siêu đến thế! Nếu đao pháp này sử dụng trong giao đấu thì lợi hại vô cùng. Một chiêu lấy mạng tám người...

- Hà... Hà... Hà...!

Quái nhân có vẻ hài lòng:

- Đại sư thấy công phu của ta có thể khắc chế được võ công phái Thiếu Lâm chăng?

- Bàn tăng rõ ràng không phải là địch thủ của thí chủ mà e rằng trên giang hồ hiện nay cũng chẳng có ai. Nhưng nếu nói võ công của thí chủ khắc chế hoàn toàn võ công của phái Thiếu Lâm thì có thể hơi quá chăng!

Quái nhân lớn tiếng hỏi.

- Sao lại quá đáng!

- Thứ nhất: Thí chủ cũng phải dựa vào công phu của bốn phái mà chế tác ra, như thế nói cho cùng võ công của thí chủ cũng bắt nguồn từ Thiếu Lâm mà ra. Thứ hai là võ học thì bao la, không bến bờ, ăn thua là tư chất và khả năng của người luyện võ. Bất cứ ai nếu luyện tới mức thượng thừa môn võ công nào cũng đều trở nên cao siêu cả. Thí chủ thấy thế có đúng không?

Quái nhân im lặng không nói gì cả. Thanh Vân hòa thượng nói tiếp:

- Hiện nay và về sau có thể nói rất khó ai địch nổi thí chủ. Thí chủ là một kỳ nhân của võ học. Bàn tăng xin chịu thua, thí chủ tùy ý muốn xử ra sao cũng được. Song bàn tăng chỉ mong thí chủ đừng tàn sát những người vô tội, nếu có truyền lại công phu này cho ai thì phải cân nhắc kỹ lưỡng, nếu không tai hại thật khó lường...

Thanh Vân hòa thượng nói xong chấp tay trước ngực rồi nhắm mắt lại, nét mặt bình thản. Một hồi lâu không thấy động tĩnh gì, lão mở mắt ra không thấy quái nhân đâu cả.

Một năm sau. Tuyệt kỹ này đã lan truyền khắp rộng rãi giang hồ khiến người ta đổ xô nhau đi tìm mong chiếm hữu được tuyệt học. Lại có tin đồn sẽ có cuộc tỷ thí võ công tại Thanh Thảo Bình. Ai thắng cuộc sẽ được quái nhân trao cho bí kíp...

Trương Chí Hồng hỏi:

- Chuyện đó có đúng không?

- Đúng! Và thế là một cuộc đại hội võ công đã xảy ra rất là khốc liệt. Những kẻ tham gia đủ các môn phái gồm cả chính lẫn tà và hạ nhau bằng đủ thủ đoạn tàn độc... Quái nhân đứng chứng kiến họ tàn sát lẫn nhau thì vô cùng thất vọng. Nếu bí kíp mà trao cho bất kỳ ai trong số này thì đều không được vì họ quá tàn ác, do đó quái nhân đã bỏ đi mất tích...

Tất cả mọi người có mặt hôm đó đổ xô nhau đi tìm bằng được... thực ra

quái nhân vì tiếc công phu của mình không nỡ để thất truyền, nên đã cải trang đi tìm một người nào đó xứng đáng trao cho...

Trương Hải Thanh ngừng lại... Lão khẽ thở dài rồi kể tiếp...

- Cuối cùng, quái nhân đã tìm được một cặp vợ chồng được giang hồ mệnh danh là Song Hùng Hiệp Khách. Người chồng là Văn Thành Long, người vợ là Chu Minh Nguyệt. Cả hai chuyên hành hiệp trượng nghĩa võ công lại siêu tuyệt... Không ngờ chuyện hai người có trong tay tuyệt học lại đồn đại khắp giang hồ và thế là tai họa đã xảy ra...

Đêm hôm ấy! Trên đường trở về, ta bỗng nghe thấy ven đường có tiếng thở nặng nhọc, hiển nhiên là của ai đó đang bị thương thế khá trầm trọng. Ta bèn xuống ngựa rẽ bụi cây tiến vào. Vì trời rất tối ta thấy hai người một nam, một nữ đang nằm vật trong bụi cây máu thấm ướt cả áo...

- Tôn giá làm ơn cứu mạng!

Người đàn ông yếu ớt nói.

- Hai vị là ai? Vì đâu lại đến nông nổi này?

Người đàn ông lấp bắp nói:

- Tại... hạ... Văn... Thành... Long... Hãy bỏ mặc tôi... cứu... cứu... vợ tôi... trước đã...

Ta nhìn kỹ hơn thì ra người đàn bà đang mang thai. Ta vội bế xốc nàng lên ngựa rồi bảo:

- Các hạ cứ ở đây chờ! Ta đưa nàng đến nơi an toàn rồi sẽ quay lại đón các hạ sau!

- Xin đa tạ!

Văn Thành Long nói.

Ta quát ngựa phóng như bay về nhà rồi vội vã trở lại. Song người đàn ông đã không còn ở đấy nữa... ta tìm kiếm khắp nơi nhưng đều vô ích. Lúc quay trở lại nhà thì gặp bốn người...

- Bốn người đó là ai vậy?

- Ta không biết... Họ đều bịt mặt rất kín chỉ hở hai con mắt. Hình như hai trong số họ là người thuộc Tứ đại môn phái...

- Các hạ là Trương Thanh Hải?

- Phải! Ta gật đầu xác nhận! Chẳng hay các vị tìm tại hạ có việc gì vậy?

- Hồi nãy có hai người, một đàn ông một đàn bà chạy tới đây...

- Rất tiếc tại hạ không giúp gì các vị được. Ta đáp: Tại hạ cũng vừa mới về tới...

- Đừng có nói dối mà uổng mạng đây! Một gã đe dọa cặp mắt lộ rõ hung quang. Chỉ còn duy nhất chỗ này chúng ta đã lục soát rất kỹ rồi. Chúng bị

thương nặng nhất quyết không thể đi xa được.

- Nếu các vị nghi ngờ, xin mời cứ tự tiện lục soát.

Ta cố nói ra vẻ thản nhiên.

- Được!

Một gã nói rồi toan xông vào.

- Khoan đã!

Tên khác can ngăn... xem ra... ta đoán rằng chúng không muốn vào bên trong, sợ lộ tung tích sau này có thể bất lợi. Một tên nói: - Thôi được! Bọn ta sẽ xem xét bên ngoài rồi sẽ trở lại. Nếu người nói dối thì đừng trách bọn ta ra tay!...

Ta mừng rỡ vô cùng nhìn bọn chúng lên ngựa phóng đi mất dạng rồi mới bước vào nhà. Thì ngay lúc đó, thiếu phụ bắt đầu chuyển dạ...

Vì đây là một chuyện rất hệ trọng nên ta không muốn gọi bất kỳ ai đến. Hơn nữa, lại là đêm khuya... Nghĩ thế ta đứng ngoài nói với vào: - Phu nhân! Phu nhân có làm sao không! Nếu có cần sự giúp đỡ...

- Không cần đâu!

Nữ nhân vội nói:

- Xin các hạ cứ để tôi yên một mình.

- Thôi được, tại hạ sẽ chờ ngoài cửa. Nếu có gì xin phu nhân đừng ngại...

- Đa tạ!

Tiếng nói nhỏ dần rồi tắt lịm. Một hồi lâu sau, trong phòng bỗng có tiếng khóc oa oa, ta mừng rỡ reo lên rồi bước vào. Trước mặt ta, không phải là một mà là hai đứa trẻ đã ra đời: một trai, một gái... Nữ nhân nằm đó, mặt tái xanh. Lúc ấy nhờ ánh đèn ta mới thấy rõ bà là một mỹ phụ trung niên khá xinh đẹp. Bởi vì hồi nãy người đàn ông đã tự xưng là Văn Thành Long nên đây đúng là Chu phu nhân, vợ y...

Chu Minh Nguyệt mặt mỗi nói:

- Ân nhân xin người đừng báo cho bất kỳ ai về chuyện này có được không?

- Nhưng phu nhân mới sanh còn cần sự giúp đỡ! Hay để tại hạ mời một nữ mẫu.

- Không cần đâu...

Chu Minh Nguyệt xua tay.

- Ân nhân cứ để tôi tự lo liệu được. Không dám quấy rầy... Tôi cần sự yên tĩnh trong vòng một tháng...

- Một tháng, hai tháng hay bao nhiêu lâu cũng được. Phu nhân cứ coi đây là nhà của mình. Xin cứ tùy tiện...

- Cảm ơn lão gia! Ôn này sẽ có ngày báo đáp.

- Có gì đâu mà phải khách sáo! Đã là đồng đạo võ lâm với nhau...

Ta lui ra ngoài rồi tự tay mang mọi đồ dùng vào trong phòng... Không ngờ...

Nói đến đây Trương Hải Thanh khẽ thở dài...

- Trời hại anh hùng. Chu Minh Nguyệt và Văn Thành Long đều là bậc nghĩa hiệp mà lại vẫn số... Nửa tháng sau, Chu phu nhân bỗng mắc bạo bệnh mà chết...

- Vậy... Vậy. Hai đứa nhỏ đó hiện ở đâu?

Trương Chí Hồng hỏi.

- Đứa bé trai thì chính là... là người... còn đứa bé gái thì trước khi Chu phu nhân qua đời đang đêm có một kẻ lạ mặt đột nhập vào cướp đi mất. Cũng có thể vì chuyện buồn lòng đó mà phu nhân đã mắc bệnh chẳng?

Trương Chí Hồng kêu lên:

- Trời ơi! Vậy ra song thân con đã chết thảm thiết như vậy sao?

- Ta chỉ là nghĩa phụ của con mà thôi! Còn việc phụ thân con sống hay chết cũng chưa thể xác định được. Dù sao vẫn còn hy vọng...

- Nghĩa phụ, việc quan trọng như vậy sao nghĩa phụ không nói cho con từ trước...

- Ta không muốn làm cho con đau lòng bởi có nói ra cũng chưa giải quyết được gì... Hơn nữa, ta sợ rằng tình cảm của con đối với ta...

- Thừa nghĩa phụ... nghĩa phụ đã có công nuôi dưỡng con, lại có đại ơn với song thân con nào dám phụ bạc... Nghĩa phụ chẳng khác gì ruột thịt...

- Ta rất mừng nghe con nói câu đó. Còn một việc này nữa...

Trương Hải Thanh nói đến đây lão khẽ liếc cặp mắt ra ngoài cửa sổ như phòng xem có ai nghe trộm không, lão nói rất rõ ràng: - Hải nhi! Trước lúc má con chết có gửi ta giữ vật này giùm con...

Trương Hải Thanh kéo bức tranh treo trên tường sang một bên để lộ một cái nút. Lão ấn vào cái nút, bỗng bức tường khẽ chuyển động để lộ cái hốc nhỏ. Bên trong là một cái hộp bằng gỗ hình vuông, trên nắp có trạm trổ nhiều hình vẽ...

Trương Hải Thanh lấy cái hộp khỏi hốc tường. Lão mở hộp ra bên trong là một mảnh vải đã cũ bị xé nham nhở và một cuốn sách chỉ còn một nửa.

Trương Hải Thanh nói:

- Mảnh vải này, có thể là mảnh áo của mẫu thân con bị rách ra để lại cho con là kỷ vật, còn cuốn sách hẳn là bí phổ võ công. Vì nó mà song thân con đã bỏ mạng.

Lão nói câu bí phổ rõ ràng dường như muốn Trương Chí Hồng hiểu rõ tầm quan trọng của nó.

Trương Chí Hồng bỗng nói:

- Gia gia...

Gã quen miệng vẫn gọi Trương Hải Thanh như cũ.

- Bên ngoài hình như có người nghe lén...

Trương Hải Thanh nhìn qua cửa sổ lão nói:

- Con yên tâm, ta đã cho người canh gác rất kỹ càng. Có thể tiếng động vừa rồi là thủ hạ của ta. Hồng nhi, từ nay con hãy nhớ con mang họ Văn, bí phổ ta đã trao cho con, nhiệm vụ ta đã hoàn thành không còn gì phải bận khoăn nữa... Con hãy ghi nhớ. Chính Tứ đại môn phái là kẻ thù của gia đình con. Con hãy ráng luyện tập công phu...

Lão chưa dứt lời bỗng từ trên mái nhà một tiếng động lớn phát ra rồi gạch ngói bễ tung. Bốn người từ trên cao nhảy xuống thân pháp lạ lùng khôn tả. Trương Hải Thanh giật mình, thì ra họ là bốn vị Chương môn Hoa Sơn, Tung Sơn, Thanh Thành và Thiếu Lâm. Huỳnh Thiên Đạo, Chương môn phái Hoa Sơn cười nhạt nói: - Hay cho Trương Hải Thanh khéo che giấu... Không hiểu người thật tình không luyện môn võ công này hay chỉ giả bộ mà thôi...

Trương Hải Thanh lo ngại nói:

- Các vị. Thực ra ta đã giữ bí phổ này bấy lâu nay cũng chỉ vì một lời hứa với người đã khuất... Ta nói thật rằng chưa bao giờ, dù chỉ một lần ta để mắt nhìn vào những trang sách đó...

Huỳnh Thiên Đạo nói:

- Điều đó cũng chẳng mấy quan trọng. Cái chính là chúng ta phải có trách nhiệm thu hồi bí phổ này để trừ hại cho võ lâm...

Trương Hải Thanh kêu lên:

- Các vị không nên là như vậy. Chính song thân tiểu tử đây đã được quái nhân trao cho bí phổ...

- Chính bọn ta đã nghe rõ người nói với gã: Kẻ thù của con là Tứ đại môn phái... Trong lòng y mang nặng thù hận lại sẵn tuyệt học trong tay, thử hỏi tai họa sẽ ghê gớm đến chừng nào...

Trương Chí Hồng từ nãy đến giờ im lặng nghe mọi người đối thoại. Gã không nhìn được bất giác quát to lên: - Các người, muốn chiếm đoạt bí phổ thì cứ nói toạc ra đi việc gì phải vòng vo che giấu mãi. Muốn giết thì cứ giết đi.

Từ Huyền đại sư chậm rãi nói:

- Thí chủ! Thực ra không ai muốn làm hại thí chủ cả... Chẳng qua là

muốn đề phòng một kiếp nạn cho võ lâm mà thôi... Bàn tăng có một cách này... Bây giờ thí chủ chịu khó theo bàn tăng về chùa Thiếu Lâm. Những lầm lẫn của đời trước hãy gạt bỏ khỏi trong lòng. Nếu thí chủ muốn quy y, bàn tăng có thể?

- Đại sư nói vậy thì sai rồi, Tứ đại môn phái...

Trương Chí Hồng, giờ đây đã là Văn Chí Hồng nói:

- Các người đã giết hại, truy bức song thân tại hạ...

Từ Huyền đại sư đáp:

- Việc đó chưa lấy gì làm bằng... Phải đợi điều tra cho rõ ràng đã mới có thể kết luận ai đúng ai sai được, tốt hơn hết là thí chủ theo bàn tăng về chùa...

- Thế còn bí phổ thì sao?

Huỳnh Thiên Đạo vẻ mặt lo ngại hỏi.

Từ Huyền đại sư khẽ đáp:

- Bàn tăng xin bảo đảm sẽ giữ gìn cẩn thận! Tất nhiên là sẽ không bao giờ đụng đến! Cuốn bí phổ...

Tôn Minh Phương Chưởng môn phái Tung Sơn ngậm ngừng nói.

- Điều này kể ra cũng khó giải quyết đây?

- Các vị đừng lo! Bàn tăng chỉ giữ chờ đến khi đại hội các Chưởng môn quyết định. Lúc ấy...

Ba lão Tôn Minh Phương, Huỳnh Thiên Đạo, Lâm Chí Trung đều không biết trả lời thế nào. Phần thì e ngại võ công của Từ Huyền, phần thì tiếng tăm và uy tín của Thiếu Lâm tự dù sao cũng là Bắc Đẩu của võ lâm, giải quyết tạm thời như vậy cũng hợp lý...

Thấy không ai nói gì, Từ Huyền nói tiếp:

- Về phần Trương Hải Thanh thí chủ, từ nay bàn tăng tin rằng sẽ chẳng có ai làm khó dễ gì thí chủ nữa. Nào...

Lão đưa mắt nhìn về phía Trương Chí Hồng:

- Tiểu thí chủ hãy đưa cuốn sách cho bàn tăng...

Trương Chí Hồng trầm nghĩ:

“Thật là vô lý! Bí phổ này đích thân kỳ nhân giao cho song thân ta, lẽ nào mấy lão già này lại tự nhận là của mình, ta không thể giao cho họ được nhưng... làm sao bây giờ...”

Gã tự biết võ công Trương Hải Thanh còn kém xa mấy lão, hơn nữa lại bị nội thương, thì việc chống lại là điều không thể được...

Lúc đó, Từ Huyền đại sư từ từ tiến tới phía gã. Đột nhiên, Trương Hải Thanh cất tiếng:

- Đại sư, hãy khoan. Lão phu muốn nói một lời!

Từ Huyền đại sư ngạc nhiên. Lão nhướng cặp lông mày lên hỏi:

- Còn có chuyện gì nữa thế! Chẳng lẽ làm như vậy không đúng sao!...

Trương Hải Thanh không đáp. Lão khẽ đưa mắt nhìn Văn Chí Hồng ra hiệu về phía cửa sổ. Văn Chí Hồng hiểu ngay dụng ý của lão, bởi lẽ lợi dụng bên ngoài trời tối đen như mực, gã có cơ may tẩu thoát được... nhưng... nếu như Trương Hải Thanh ở lại, liệu bọn họ có buông tha cho lão không... Còn đang suy tính chưa quyết định bỗng gã nghe Trương Hải Thanh quát lớn: - Đại sư, nếu đại sư muốn lấy được bí phổ, trước hết hãy đỡ một chưởng này đã.

Vừa dứt lời, Trương Hải Thanh bỗng ngời nhóm dậy, tay trái lão túm vào lưng Văn Chí Hồng đẩy mạnh gã ra ngoài cửa sổ, tay phải nhắm Từ Huyền đại sư phóng chưởng ra.

Biến diễn này xảy đến khá đột ngột khiến ba lão Chưởng môn không kịp ứng phó, chỉ thấy vù một cái. Văn Chí Hồng đã bị đẩy bắn ra ngoài. Từ Huyền đại sư cũng không kịp ngăn cản bởi lão còn phải chống đỡ chưởng lực của Trương Hải Thanh...

Chỉ thấy cánh tay phải của nhà sư thò ra thật nhanh không một tiếng động. Lòng bàn tay bỗng chuyển sang màu xanh tím. Lão khẽ nhả chưởng lực ra.

Trương Hải Thanh thấy một luồng kinh lực nặng như núi Thái Sơn ập tới. Lão vội xoay người sang phải để tránh. Chưởng lực của Từ Huyền đánh trúng bức tường khiến tòa nhà rung lên như muốn sập. Lão thất thần la lên: - Quan Âm chưởng của đại sư quả thật danh bất hư truyền...

Văn Chí Hồng bị đẩy vọt ra ngoài cửa sổ. Gã biết rằng dù mình có quay lại để cứu nghĩa phụ thì cũng chẳng ăn thua gì bởi võ công quá kém cỏi, ngay cả Trương Hải Thanh cũng không thấm tháp gì, nữa là gã. Vì vậy, lợi dụng bên ngoài trời tối như bung, gã cắm cổ chạy vào lùm cây rậm rạp.

Trong lúc chạy, gã vẫn còn nghe thấy tiếng quát tháo và tiếng chưởng phong đánh vào trong nhà nghe rầm rầm. Sau đó mọi âm thanh đều im bật.

Văn Chí Hồng bỗng thấy bốn bóng đen trên đường. Gã vội nằm im nín thở sau một gốc cây. Hiển nhiên là bốn vị Chưởng môn đang đuổi theo gã. Văn Chí Hồng đau đớn nghĩ thầm: “Không hiểu nghĩa phụ mình bây giờ thế nào? Thực ra, bọn họ cũng chỉ chủ tâm tìm kiếm mình mong đoạt bí phổ, đâu có thù oán gì với nghĩa phụ nên chắc cũng chẳng ra tay đâu?”

Gã nghĩ vậy đã thấy yên tâm phần nào. Đột nhiên, bốn người đến quá chỗ gã nấp một chút bỗng đứng lại. Một người nói: - Trước mặt có hai lối đi,

không hiểu tiểu tử chạy ngõ nào?

- Theo ý tại hạ gã chưa chạy đi đâu xa được!

Một người khác nói:

- Võ công của y...

Văn Chí Hồng nghe gã nói vậy thì hoảng sợ. Nếu chúng sục vào đây thì nguy. Gã chưa biết xử trí ra sao thì lại nghe Từ Huyền đại sư nói: - Đem tới thế này, bản tằng e rằng khó mà tìm được gã. Chi bằng chúng ta chia làm hai theo hai ngõ may ra...

Văn Chí Hồng cả mừng. Gã đợi cho bốn người đi khuất mới dám đứng dậy, gã tự nhủ:

“Nếu bây giờ mình ra ngoài tất bị bắt ngay. Chi bằng cứ theo đường rừng mà đi, tới đâu thì tới”.

Nghĩ vậy, gã cứ nhắm hướng tây đi thẳng. Không ngờ lối đi mỗi lúc một khó cây cối mọc chằng chịt, khiến gã bị lạc lối không tìm được đường ra. Văn Chí Hồng than thân: “Không khéo mình bỏ mạng ở chốn này mất”.

Văn Chí Hồng tìm một chỗ tương đối bằng phẳng mệt mỏi nằm xuống rồi thiếp đi lúc nào không rõ.

Hồi 2

Lúc Văn Chí Hồng tỉnh dậy đã là quá trưa. Thì ra gã đã ngủ một giấc khá dài. Gã định đi tiếp, song thấy đói cồn cào không sao chịu nổi liền định bụng kiếm cái gì ăn đỡ. Gã chẳng có cung tên cũng như vũ khí thì làm sao săn bắt được, nên đành hái vài trái cây ăn tạm. Gã chẳng hiểu đó là loại quả gì, nhưng đói qua cứ bỏ vào miệng ăn bừa, thấy vị đắng chẳng có gì là thơm ngon, Văn Chí Hồng ăn một lúc cả chục trái thấy bụng no nê liền tự nhủ: “Ngon thì chẳng ngon song cũng đủ nuôi sống được ta qua ngày, còn hơn là chịu chết đói ở đây”.

Một ngày kia, bấm đốt ngón tay tính ra hơn một tháng. Văn Chí Hồng bỗng thấy trước mặt một con đường mòn chạy ngang. Gã cả mừng nghĩ bụng: “Thoát rồi! Con đường này tất dẫn đến một thị trấn nào đó. Mình cứ theo lối đó mà đi thể nào cũng đến được nơi có người ở...”

Nghĩ vậy, thấy phấn chấn trong lòng, Văn Chí Hồng cứ nhắm hướng tây thẳng tiến. Gã đi một lúc chợt thấy phía sau có tiếng lộc cộc của một cỗ xe, liền dừng lại chờ cỗ xe tiến gần. Ngồi cầm cương là một lão già, răng rụng hết cả, bên cạnh là hai gã đại hán.

- Xin lão trượng cho văn bối được hỏi phía trước là trấn nào vậy?

Lão già dừng cương rồi nhìn gã rồi trả lời:

- Tiểu tử, ngươi từ chỗ nào chui ra vậy mà trông góm ghiếc thế kia?

- Văn bối bị lạc đường, từ xa đến đây...

Văn Chí Hồng đáp.

- Thảo nào mà ngươi không biết còn mấy dặm nữa là tới Đại Lâm... ngươi có đi không?

- Cảm ơn lão trượng.

Văn Chí Hồng cả mừng nói. Gã leo lên ngồi phía sau hai gã đại hán. Đi khoảng hơn hai giờ, chiếc xe tiến vào một thị trấn khá lớn tấp nập người qua lại. Văn Chí Hồng ở trong rừng hơn tháng trời nay mới thấy lại cảnh ngựa xe như nước thì lòng vô cùng hoan hỷ. Gã nhảy xuống xe rồi nói: - Đa tạ lão trượng, văn bối xuống đây được rồi!

Văn Chí Hồng rảo bước vào trong thị trấn. Hai bên đường, hàng quán mọc lên san sát.

Gã bụng lại đói meo trong lòng lo lắng vô cùng. Không biết làm thế nào mà có cái gì cho vào bụng đây.

Gã bỗng thấy từ phía xa, trên một khoảng đất trống tụ tập khá đông người. Gã nghĩ bụng: “Không biết có cái gì mà náo nhiệt thế! Mình ra đó coi thử...”

Văn Chí Hồng tiến lại phía đám người đang bu vòng trong vòng ngoài. Gã nghênh cổ nhìn vào thấy ở giữa là một gã đại hán to lớn chính là gã đã ngồi cùng xe với Văn Chí Hồng hồi nãy. Gã đại hán nói oang oang: - Bà con cô bác, một dịp may hiếm có đã đến với quý vị... Hôm nay gánh thuốc Bảo Long chúng tôi nhân dịp ghé qua trấn Đại Lâm xin hân hạnh phục vụ quý vị một số loại thuốc quý...

Nói đến đây, gã đại hán dừng lại rồi đảo mắt nhìn mọi người khắp lượt chờ xem phản ứng của đám đông. Gã không thấy ai nói gì liền đến trước mặt một gã thanh niên ôm nhóm đứng ngay hàng đầu.

- Huynh đài, tại hạ xem ra huynh đài không được khỏe lắm thì phải...

Gã thanh niên có vẻ ngượng nghịu khẽ gật đầu.

Đại hán mỉm cười, gã gồng tất cả bắp thịt trên người lên nổi cuộn cuộn rồi nói: - Ấy là tại vị huynh đài chưa có duyên gặp chúng tôi, chúng tôi hôm nay có đem theo hầu quý vị nhiều món thuốc gia truyền có thể gọi là thần dược, không những người luyện võ công rất cần mà tất cả những ai muốn khỏe mạnh cường tráng, sống lâu trăm tuổi đều nên có trong tay. Nhiều loại dầu xoa kiến hiệu không thoa cũng khỏi, thuốc trị bách bệnh một người uống cả nhà hết. Đây Huyền Cân Đại Bồ tán giúp quý vị sức mạnh trong lúc luyện tập công phu. Dầu Tiêu Phong Thần Thủy bôi đâu khỏi đấy, dù quý vị có bị đánh, bị té từ trên cao xuống, thoa vào khỏi ngay tức thì... Thuốc đây! Thuốc đây.

Gã đại hán ngoác miệng ra nói phung cả nước bọt ra.

- Bây giờ quý vị nào giơ tay lên trước, chúng tôi xin trả lời rằng “có”, quý vị nào giơ tay lên sau chúng tôi xin trả lời rằng “hết” nào! Nào! Mua mau lên đi!...

Đám đông vì hiếu kỳ nên bu lại xem, song chẳng ai nói gì cả. Đại hán liền xoay sang kế khác...

- Hẳn quý vị không tin! Được tại hạ sẽ biểu diễn công phu hầu quý vị.

Lập tức một gã thứ hai lễ mễ bê ra một chiếc ghế dài và một tảng đá lớn. Gã đại hán liền nằm trên chiếc ghế, ngửa bụng lên. Gã ra hiệu cho tên kia bê tảng đá đặt lên bụng mình rồi nói lớn: - Xin quý vị hãy coi nội công thượng thừa của phái Thiếu Lâm, tại hạ có được cũng nhờ Huyền Cân Đại Bồ tán...

Tên thứ hai cầm một cái búa to, làm bộ đưa lên cao rồi đập mạnh xuống tảng đá. Tảng đá liền nứt làm đôi ngay lập tức...

Đám đông bên ngoài tỏ vẻ khâm phục bàn tán xì xào.

- Ghê thật, người thường như chúng ta thì nát bét...

- Quả là lợi hại, tôi chưa từng thấy bao giờ...

- Có dễ trăm người đánh gã này cũng chẳng ăn thua gì...

- Hôm nay mới được tận mắt chứng kiến nội công của Đạt Ma tổ sư...
 Mỗi người nói một cách, chung quy đều hết sức ái mộ.
 Đại hán thấy kết quả có vẻ khả quan. Gã hứng chí nói tiếp:

- Đó, nếu quý vị muốn được như tôi cũng chẳng khó gì. Nhưng như thế cũng chưa lấy gì làm hay, xin biểu diễn cho quý vị xem một công phu nữa.

Gã búng tay một cái, một cô gái gầy gò từ trong đám đông bước ra. Cô trạc mười lăm, mười sáu mặt mũi xanh xao nhưng vô cùng xinh đẹp. Cô mặc bộ đồ màu xanh tóc bím trái đào có thắt hai sợi dây đỏ.

Đại hán chỉ vào cô gái nói:

- Hãn quý vị cũng thấy cô gái này so với tại hạ thì quả thật là ốm yếu...
 Nếu như tại hạ đánh cô ta một quyền thì...

Đám đông nhao nhao:

- Đừng có làm bậy. Cô ấy chịu gì nổi.
 - Chẳng cần người ra tay mà ta đánh một cái, cô ta cũng chết liền.
 - Liễu yếu đào tơ thế kia...

Đợi cho mọi người nói hết. Đại hán mới thủng thảng nói:

- Đúng là như thế! Quý vị nói không sai, song nếu xoa Tiêu Phong Thần Thủy thì... vẫn... bình yên như thường.

Cô gái áo xanh bỗng ho lên rũ rượi, rồi bất ngờ ngòì sụp xuống ôm bụng vẫn tiếp tục ho. Đại hán cau mày lại gần nói khẽ: - Sao? Người không ráng được à!

Cô gái không trả lời vẫn tiếp tục ho rầm rĩ. Đại hán vội nói:

- Xin quý vị thông cảm, tiểu nữ đây vừa mới bị trúng hàn phong nên...
 - Tiêu Phong Thần Thủy đâu không đưa cô ta uống...
 Có tiếng từ đám đông nói.

- Hay là đưa Huyền Cân Đại Bô tán cho cô ta thử xem...
 - Cái thuốc gì một người uống cả nhà đều khỏi đâu rồi...
 - Hãy chữa cho cô ta khỏi ho xem nào.

Mỗi người tranh nhau nói thành ra ầm ĩ cả lên. Lại có kẻ hoài nghi: - Không được rồi! Xem ra chẳng có công hiệu quái gì đâu, chúng ta đi thôi!

- Ủi dà! Mất hết cả thì giờ...

Đại hán vội nói:

- Ấy! Ấy! Các vị đừng có nóng, thuốc của chúng tôi công hiệu lắm đây chứ. Hồi nãy, tại hạ chỉ nói đùa một chút thôi!...

Một bà lão cúi kính hỏi:

- Nói đùa cái gì? Trông cô ta kìa!

- Bây giờ, tại hạ xin hỏi các vị có mặt ở đây! Nếu như các vị bị cảm mạo phong hàn, đàm lên đầy cổ thì phải làm thế nào?

- Thì khắc nó ra chứ còn gì nữa?

- Nếu khắc cũng không ra thì phải làm sao?

Đại hán hỏi.

- Thì uống thuốc. Loại tiêu đàm gì gì đó...

- Nếu cũng không hết?

Đại hán hỏi tiếp.

- Thì... thì... chịu chứ biết làm sao.

Đại hán hể hả nói:

- Vấn đề là ở chỗ đó? Phải làm cho bệnh nhân ho được tức khắc nhẹ người ngay. Thuốc của chúng tôi mà vị cô nương kia uống vào thật là tuyệt diệu, cứ ho, ho mãi đến khi nào đàm ra hết mới thôi. Hà! Hà!

Gã xoa hai tay vào nhau mặt lộ vẻ thỏa mãn rồi pha trò:

- Thuốc hay đến nỗi, chồng uống vợ ho, thằng con đang bò cũng ho khúc khắc cơ đấy! Hà! Hà! Hà!...

Đám đông đứng ngoài lại ò lên:

- Chà! Thế thì quả là hay thật! Hay là chúng ta mua thử xem!...

Văn Chí Hồng đứng ngoài thấy đại hán vẻ mặt vui tươi, song ánh mắt cứ đảo qua đảo lại thì biết ngay gã chỉ tìm kế hoãn binh. Gã hiểu ngay rằng cô gái kia hẳn được đưa ra để làm một trò gì đó.

Văn Chí Hồng nảy ra một ý nghĩ:

“Hay là mình đề nghị họ cho mình vào thay thế cô ta lúc này”.

Nghĩ vậy, gã chen đám đông đi qua phía ngoài, tới một nơi có bốn gã đang ngồi quanh một lão già tuổi ngoài năm mươi. Hẳn lão này là chủ gánh thuốc Bảo Long...

Văn Chí Hồng kính cẩn nói:

- Thưa lão bá! Không hiểu lão bá có việc gì làm không ạ.

Lão già nhìn chòng chọc Văn Chí Hồng rồi nhếch mép khinh bỉ:

- Cái thứ như ngươi thì làm được việc gì? Trông như thằng chết đói, lại bản thủ...

- Hình như chỗ kia...

Văn Chí Hồng chỉ tay về phía đám đông:

- Cô nương đó...

Mắt bốn gã đại hán bỗng sáng lên. Một tên vội nói với lão già:

- Sư phụ. Ý kiến tên tiểu tử này hay đấy, sư phụ thân nhận gã đi... Nha đầu họ Sử không chịu nổi đâu...

- Gã này thì có hơn gì?

Lão già đáp.

- Dù sao trông y tuy ốm yếu nhưng vẫn còn “dùng được” nhất là trong lúc này.

Hừm! Lão già dùng giọng mũi hừ lên một tiếng ra chiều nghĩ ngợi. Lão vẫy tay ra hiệu cho Văn Chí Hồng lại gần rồi nói: - Thôi được! Nể đệ tử của ta hết lòng nói giúp cho người. Người có muốn gia nhập gánh thuốc của ta không?

- Dạ có, thưa sư phụ.

Văn Chí Hồng đổi cách xưng hô.

- Tốt! Người cũng tỏ ra nhanh trí đấy.

Lão già hài lòng nói:

- Nhưng muốn gia nhập thì phải chịu hai điều kiện đấy!

- Điều kiện gì vẫn bối cũng chịu!

Văn Chí Hồng đáp bừa.

- Một là: phải theo chúng ta đến suốt đời, thứ hai: phải kiên nhẫn chịu đựng và không được tiết lộ “nghề nghiệp” của mình cho bất kỳ ai rõ chưa?

- Thưa sư phụ rõ!

- Nếu người thực hiện tốt, ta sẽ truyền thụ võ công cho, bằng phản bội sẽ phải chịu tội chết! Hiểu chưa?

- Hiểu ạ!

Văn Chí Hồng đáp gọn lỏn.

Trong bụng gã đang đói cồn cào, chỉ mong sao kiếm được chỗ nương thân rồi sau sẽ tính.

- Được! Bây giờ phải thế này...

Lão già ghé tai Văn Chí Hồng thầm thì mấy câu. Văn Chí Hồng nghe xong mồ hôi toát đầy người: - Người đừng sợ!

Lão già trấn an gã:

- Người xem, con bé kia còn làm được nữa là... thị theo ta mấy năm rồi đấy...

“Thảo nào! Trông cô ta ốm như một que củi.”

Văn Chí Hồng nghĩ bụng. Gã tặc lưỡi nói:

- Sư phụ yên tâm, đệ tử làm được...

... Lúc Văn Chí Hồng tiến vào chỗ gã đại hán là lúc gã đang luống cuống chưa biết ứng phó thế nào. Tên đại hán dẫn Văn Chí Hồng vào nói lớn: - Đại ca! Văn sư đệ đến đây rồi!

Gã vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn. Tên kia hiểu ý ngay. Gã

nói: - Bà con cô bác, bây giờ tại hạ biểu diễn màn thứ ba để các vị thấy chúng tôi không nói dối quý vị...

Gã cầm tay Văn Chí Hồng dắt ra đứng giữa đám đông:

- Tiểu tử này cũng chẳng khỏe mạnh gì lắm, song có thể chịu đựng một cách phi thường nhờ dùng thuốc thường xuyên. Bây giờ tại hạ sẽ cho các vị thấy.

Gã nói với Văn Chí Hồng.

- Tiểu tử, cố gắng nhé...

Gã nói xong bất ngờ vung quyền đánh vào mặt Văn Chí Hồng. Cú đấm như trời giáng khiến Văn Chí Hồng đau văng cả óc, chẳng biết ắt giáp gì nữa. Đại hán đánh tới tấp vào mặt và ngực gã, lại còn tung chân lên đá vào bụng khiến Văn Chí Hồng ngã ngửa người xuống đất ôm bụng quằn quại.

- Thôi thôi! Thế là đủ rồi.

Có tiếng bên ngoài nói!

- Ghê quá!

- Lẽ ra! Tại hạ còn biểu diễn nữa, song các vị không muốn thì thôi cũng được.

Gã móc trong bọc một lọ thuốc bên trong là một thứ thuốc đen xì.

- Đây Tiêu Phong Thần Thủy kiến hiệu không sao tưởng tượng được. Tại hạ sẽ xoa vào chỗ đau cho gã. Gã sẽ hết đau đốn ngay lập tức.

Đại hán mở lọ thuốc, trút một ít nước đen đen ra lòng bàn tay rồi quỳ xuống bên cạnh Văn Chí Hồng lúc đó đang gằn như xiu vì đau đốn xoa vào chỗ đau cho gã, rồi khẽ nói: - Tiểu tử, ráng lên, cười cho tươi và nhé.

Văn Chí Hồng thấy gã xoa vào lại càng đau thêm. Song chính vì quá đau nên gã tỉnh lại. Gã bỗng nhớ lại hoàn cảnh của mình rồi chua chát nghĩ: “Dù thế nào, đây cũng là một ‘nghề’ mình phải cố lên thôi”.

Nghĩ vậy, Văn Chí Hồng cố nén cơn đau, gã đứng ngay dậy rồi nói:

- Tại hạ... tại hạ... lại thấy như thường rồi.

- Thật sao!

Một người hỏi:

- Người nói thật đấy chứ!...

Đại hán nói:

- Huynh đài chớ nên nghi ngờ như vậy! Thử hỏi nếu huynh đài là y liệu huynh đài có đứng dậy nổi không?

Gã kia lè lưỡi:

- Không được đâu! Quả là thần dược! Quả là thần dược... Cho tôi một lọ...

- Cũng cho tôi một lọ.
- Tôi nữa...
- Ấy tôi lấy năm lọ cơ mà...

Đại hán nói.

- Lấy luôn sáu lọ đi... để dành làm của gia bảo...
- Phải đấy! Cho tôi thêm đi...

Người mua mỗi lúc một đông chẳng chốc đã hết veo. Đại hán vui vẻ nói to: - Đó, các vị thấy chưa, bây giờ ai giơ tay sau tôi xin trả lời rằng hết...

- Ngày mai có còn nữa không đấy!

Một người hỏi.

- Yên tâm đi, ngày mai sẽ còn nữa để phục vụ quý vị... Cảm tạ! Cảm tạ!...

Gã thu dọn đồ nghề ra hiệu cho Văn Chí Hồng đi theo đến chỗ lão già và bốn gã đại hán đang đợi.

- Người thật có duyên đấy.

Lão già nói. Lão thấy Văn Chí Hồng mặt mày nhăn nhó trông thật thảm hại thì lựa lời an ủi.

- Ngày đầu thì hơi khó chịu một chút, nhưng rồi người sẽ quen dần thôi. Hãy nhìn tiểu nha đầu kia, còn ốm yếu hơn người nhiều mà cũng “làm việc” được mấy năm rồi đấy!

Lão nói xong quay sang nói với mấy gã đại hán:

- Chuẩn bị đồ đạc, sáng mai ta lên đường sớm.

Văn Chí Hồng ngạc nhiên kêu lên:

- Sư phụ! Hồi này vị đại ca đây có hẹn người ta ngày mai lại bán tiếp cơ mà?

Lão già lườm gã một cái rồi đáp:

- Tiểu tử, người đừng có lảm chuyện, vào đây phải biết nghe lời... Tối nay không được đi đâu cả, nghe chưa...

Lão nói đoạn quăng cho Văn Chí Thanh một cái bánh bao:

- Đó, phần người bữa chiều đấy. Ráng ăn mà lấy sức.

Văn Chí Hồng cầm chiếc bánh đưa lên miệng thấy cứng như đá. Gã cố nuốt vì bụng đói khôn tả, song cũng chỉ ăn được nửa cái thì không sao nuốt nổi. Gã dựa lưng và thành xe lim dim ngủ gà ngủ gật, thì bỗng có ai đập tay vào vai: - Tiểu huynh! Tiểu huynh...

Một giọng thiếu nữ trong trẻo cất lên.

- Ngủ rồi hay sao đấy?

Văn Chí Hồng mở mắt ra. Gã thấy cô gái ôm nhóm hồi chiều đang đứng

trước mặt, cặp mắt to và đen lộ vẻ đăm chiêu.

- Cô nương! Cô nương!

Gã ấp úng nói:

- Tại hạ...

- Đừng gọi muội là cô nương!

Cô gái nhoèn miệng cười.

- Muội cũng như huynh mà thôi... Huynh tên là gì nhỉ...

- Tại hạ...

Văn Chí Hồng định nói dối, song gã nghĩ chẳng cần giấu giếm cô bé này làm gì nên đáp: - Tại hạ là Văn Chí Hồng chứ không phải Văn Hoàng Thạch như hồi nãy đã nói với sư phụ.

- Suýt!

Cô gái đưa ngón tay lên môi ra dấu “nếu ai nghe thấy...”

Cô đảo mắt khắp chung quanh rồi khẽ nói:

- Tiểu muội là Sử Bích Ngọc... Huynh làm sao mà lại đi vào cái “nghề” này. Gia phụ...

Văn Chí Hồng bỗng thấy nghèn nghẹn trong cổ. Quả thật, giống như một giấc mơ, gã đang sống sung sướng bỗng nhiên lại lâm vào cảnh ngộ này.

- Chuyện dài dòng lắm.

Văn Chí Hồng nói.

- Tiểu muội hiểu rồi...

Sử Bích Ngọc đáp lên như không quan tâm lắm đến gia cảnh của gã:

- Tiểu muội chắc cũng như huynh thôi, không cha, không mẹ, không người thân thích, rồi gặp sư phụ đưa về nuôi rồi làm “nghề” này...

Cô gái như chợt nhớ ra điều gì liền hỏi gã giọng tỏ ra quan tâm:

- Hồng huynh, có đau lắm không?

- Cũng chịu đựng được!

Văn Chí Hồng làm bộ thản nhiên, mặc dù khắp người gã cảm thấy đau đớn vô cùng.

- Huynh nói dối!

Cô gái bĩu môi:

- Muội đã làm lâu rồi nên biết rõ lắm, thậm chí đến tận bây giờ dù đã quen với công việc mà vẫn không thể chịu nổi. Có ai lại quen với cái đau bao giờ...

Cô dừng lại, ánh mắt nhìn Văn Chí Hồng lộ vẻ quan hoài rồi tiếp:

- Rồi huynh sẽ hiểu ở đây... ở đây tệ lắm, tốt hơn... À... mà huynh có đòi không?

- Có! Vừa rồi sư phụ đưa cái bánh bao, tại hạ ăn không nổi...
Văn Chí Hồng thú nhận.
- Thế này nhé!
Cô gái thâm thì.
- Tiểu muội dành dụm được một ít tiền...
Cô móc trong người ra một đĩnh bạc rồi dúi vào tay Văn Chí Hồng:
- Huynh cầm lấy, kiếm cái gì ăn đi!
- Không được đâu!
Văn Chí Hồng nói. Gã cảm thấy xúc động vô cùng. Lần đầu tiên dần bước vào chốn giang hồ, một cô gái cùng cảnh ngộ lại quá tốt với gã như thế.
- Tiểu muội!
Văn Chí Hồng nhắc lại.
- Huynh không dám nhận đâu! Đây là số tiền muội đã dành dụm bao nhiêu năm mới có được...
- Đùng khách sáo thế!
Sử Bích Ngọc nói:
- Chúng mình bèo nước gặp nhau, huynh mà từ chối thì muội buồn lắm đấy.
- Tôi... tôi...
Văn Chí Hồng ngập ngừng:
- Tôi không đói đâu...
Gã tự biết nói câu này là tự dối lòng mình...
- Trông huynh là muội biết ngay!
Cô gái nói.
- Hay là...
Mắt Sử Bích Ngọc bỗng sáng lên... Hay là muội có một cách này...
- Cách gì vậy?...
Sử Bích Ngọc nhìn quanh thấy không có ai, cô ghé sát vào tai Văn Chí Hồng nói thật khẽ.
- Chúng ta vào trong trấn cùng đi ăn đi, muội cũng đói lắm rồi.
- Nhưng... nhưng sư phụ đã cấm...
Sử Bích Ngọc bĩu môi vẻ coi thường:
- Kệ lão! Chúng ta đi một chút rồi về ngay... Lão đã đi ngủ rồi không biết đâu?
Hai người rón rén rời khỏi khu nhà gánh thuốc dựng lên ở tạm rồi thẳng bước vào trung tâm thị trấn.

Hồi 3

Trần Đại Lâm về đêm thật là nhộn nhịp. Hai bên đường nhan nhản các tiệm ăn đèn đuốc sáng trưng. Sử Bích Ngọc nói với Văn Chí Hồng: - Tiểu muội biết ở đây có một tiệm ăn bán bánh bao ngon tuyệt... Huynh có muốn đến đó không?

- Tiểu muội thật là tài, mới đến mà biết những chỗ ăn ngon. Chỉ mới nghe tiểu muội nói, huynh đã thèm rỏ dãi ra rồi...

Sử Bích Ngọc có vẻ thích thú. Cô nói:

- Cũng tình cờ mà muội biết thôi, chứ mình tiền đâu mà đến những chỗ đó... cả đời...

Văn Chí Hồng cảm động vô cùng. Gã biết hẳn vì gã mà Sử Bích Ngọc mới đi ăn thế này... Gã nói: - Sử muội! Khỏi cần đến chỗ đó làm chi cho tốn tiền, chúng ta cứ tìm chỗ nào rẻ một chút ăn cũng được...

Văn Chí Hồng chỉ tay và một quán ăn sập xệ nhất rồi tiếp:

- Chúng ta vào đây...

- Huynh thật là...

Sử Bích Ngọc nói giọng tỏ ra giận dữ.

- Mấy khi chúng ta được đi như thế này. Phải vào chỗ nào cho nó bỏ công chứ.

Cô nắm tay Văn Chí Hồng lôi xềnh xệch đi tới một nhà hàng cực kỳ sang trọng, trên cao treo một tấm biển đề ba chữ Quảng Hưng Lâu. Bên trong, thực khách không đông lắm, song toàn là người ăn mặc sang trọng cả.

Gã tiểu bảo thấy hai thiếu niên ăn mặc xoàng xĩnh, mặt mũi xanh xao bước vào thì chặn lại hỏi giọng khinh miệt: - Chúng bây có biết đây là chốn nào không mà dám vào? Đưa tiền cho lão gia coi trước đã.

Văn Chí Hồng tức giận. Từ nhỏ gã cũng được ăn sung mặc sướng, kẻ dạn người vâng, đâu có bị ai khinh khi bao giờ, mà nay bị một gã tiểu bảo coi thường đã toan cự lại thì Sử Bích Ngọc đã nói: - Ngươi tưởng bọn ta không có tiền sao?

Cô ta đưa cho gã coi đĩnh bạc rồi tiếp:

- Ngân này đủ chưa hả?

- Không những đủ mà còn dư nữa?

Gã tiểu bảo cười nịnh đỗi ngay thái độ...

- Xin mời hai vị vào bàn...

Gã dẫn hai người tới một cái bàn kê ngay cạnh cửa sổ. Sử Bích Ngọc và Văn Chí Hồng ngồi xuống. Sử Bích Ngọc nói: - Ở đây có món gì ngon nói cho bọn ta hay?

- Dạ... đủ hết các món loại sơn hào hải vị... Cua hấp, cá bở lò, gà hầm hạt sen, vịt tiềm thuốc bắc...

- Gà hầm hạt sen!

Sử Bích Ngọc nói:

- Nhưng trước hết cho hai cái bánh bao ăn trước đã...

- Có ngay, có ngay...

Gã tiêu bảo liếng thoắng...

Chỉ một loáng gã đã bê ra hai cái bánh bao còn nóng hổi. Văn Chí Hồng cắn một miếng thấy thơm ngon vô cùng... Sử Bích Ngọc mỉm cười hỏi gã: - Huynh thấy có vừa miệng không?

- Ngon lắm!

Văn Chí Hồng đáp...

Lúc đó gã mới để ý thấy bàn kế bên có sáu người đang ăn uống. Một trong sáu người đó cứ nhìn Văn Chí Hồng chăm chăm. Văn Chí Hồng vừa ăn xong cái bánh bao, chưa kịp ăn tiếp món gà hầm hạt sen thì gã bàn kế bên bỗng đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt Văn Chí Hồng rồi quát: - Anh em ơi! Đúng là thằng này rồi... đồ lừa đảo.

Cả sáu gã đều đứng bật dậy. Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ không hề quen biết các vị? Hình như có sự lầm lẫn...

- Ngươi lại còn chôi hả?

Gã đầu tiên nhìn Văn Chí Hồng có cặp mắt xéch hai mắt lên nói...

- Lão gia không nhận làm người đâu?

- Tại hạ từ xa đến đây...

- Phải, người từ xa đến thì mới dám giở trò lường gạt, chứ nếu ở đây thì đã biết chúng ta là người của Trần lão gia phái Hồng Hạc môn.

- Không hiểu tại hạ đã thất lễ với các vị điều gì?

Văn Chí Hồng hỏi.

Sử Bích Ngọc xen vào:

- Các ngươi vô lý lắm. Bọn ta...

- Lại còn con tiểu nha đầu này nữa, chúng cũng cùng hội cùng thuyền với nhau cả...

Một gã khác nói.

- Các ngươi lừa gạt bọn ta bán thuốc dỏm... đồ bịp bợm...

- Tại sao lại là thuốc dỏm?

- Hôm nay bọn ta mua cái thuốc Thần Thủy gì đó của các ngươi về xức cho lão mẫu, xuyết nữa thì lão mẫu toi mạng. Thế chẳng phải là thuốc dỏm thì là thuốc gì?

- Đừng nhiều lời với chúng... Cứ đập chết hai đứa đi.

Cả bọn sáu người lập tức xông vào đám đá Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc túi bụi. Mấy gã ở bàn bên nghe thấy thế cũng nhào vào tham gia... Văn Chí Hồng vốn biết võ công, song đang yếu sức lại bị đông người uy hiếp nên cự không nổi bị liên tiếp mấy cú đá vào bụng, đau quá ngã lăn ra. Bọn kia cũng chưa hả dạ vẫn tiếp tục xông tới đám đá túi bụi vào người gã.

Sử Bích Ngọc kêu lên.

- Các người thật là hồ đồ vô liêm sỉ cật đông đánh người không biết xấu hổ sao? Có giỏi đánh ta đây này...

- Cái đó thì dễ thôi!

Sử Bích Ngọc biết chống không nổi, cô liều mạng nằm đè lên người Văn Chí Hồng che chở cho gã để mặc bọn chúng đám đá vào người...

Bỗng có tiếng quát to:

- Dừng tay lại!

Rồi một gã trẻ tuổi ở ngoài bước vào. Gã có nước da trắng bệch, cặp mắt nhỏ xíu trông thật gian xảo.

- Có chuyện gì thế?

Gã hỏi.

- Bẩm thiếu gia! Hôm nay lão mẫu của thuộc hạ suýt chết vì thuốc dỏm của bọn chúng, nên...

- Ta biết rồi.

Gã mặt trắng bệch nói:

- Bọn này to gan thật, dám đến địa phận của Hồng Hạc môn để lường gạt. Trói hai đứa lại mang về cho ta.

- Dạ! Bẩm thiếu gia.

Bọn chúng hè nhau trói giật cánh khuya hai người lại. Một tên hèn hèn cười nói: - Hình như hai đứa này có tình ý với nhau, trói chúng vào cho chúng nó xuống...

Nói đoạn gã cột Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc lại rồi dẫn đi. Văn Chí Hồng thấy đau đớn khắp thân thể. Đi vòng vo một hồi lâu, bọn chúng dẫn hai người tới một trang viện lớn. Bên ngoài là hai cánh cửa bằng gỗ nặng nề trên có chạm trổ hai con hạc đang tung cánh.

Lúc bước vào nhà, hai người bị đẩy vào một căn phòng nhỏ ở phía tây, tối tăm và ẩm thấp, chẳng có giường chiếu gì cả. Một tên nói: - Các người chịu khó ở đây nuôi muỗi một đêm, chờ sáng mai lão gia sẽ phát lạc...

- Hãy mở trói cho bọn ta!

Sử Bích Ngọc nói.

Một tên thấp lùn, mặt rỗ chẳng chịt nhẵn nở nói:

- Gần nhau như thế không thích à? Nếu là ta thì...

Gã nói xong rút thanh gươm sau lưng ra chặt đứt dây trói, rồi bảo với Văn Chí Hồng.

- Người được ở chung phòng với người đẹp, sau này phải nhớ ơn ta đây nhé! Hí... hí... hí...

Cửa đóng sập lại, bên trong tối như hũ nút, Sử Bích Ngọc đưa tay sờ soạng tìm một cái gì đó khả dĩ có thể ngả lưng tạm được. Song tuyệt nhiên không có một đồ vật gì. Cô nói: - Hồng huynh có đau lắm không, nằm đỡ xuống đây muội xem xét chỗ đau cho...

Văn Chí Hồng gượng nằm xuống. Đầu gã vừa chạm vào nền gạch lạnh ngắt đã đau nhức, khiến Văn Chí Hồng phải bật lên tiếng rên. Sử Bích Ngọc hốt hoảng kêu lên: - Hồng huynh làm sao thế?

Giọng cô tỏ ra tha thiết vô cùng.

Văn Chí Hồng vội nói:

- Không sao đâu, tiểu muội đừng lo, chỉ hơi nhức đầu một chút thôi mà!

Gã thấy trong bóng tối Sử Bích Ngọc lần tay xoa đầu gã về như do dự một chút. Đột nhiên, cô nâng đầu Văn Chí Hồng đặt lên đùi mình.

Văn Chí Hồng là một thiếu niên mới lớn, nên hành động ấy của Sử Bích Ngọc không khỏi làm gã đỏ mặt.

Về phần Sử Bích Ngọc, cô vốn sống giang hồ từ nhỏ nên về phần nam nữ cô không úy kỵ gì mấy, thực lòng cô chỉ quan tâm đến gã chứ không có ý gì khác. Bởi vì trời tối nên cô không thấy vẻ lúng túng của Văn Chí Hồng.

- Hồng huynh, đừng ngại.

Sử Bích Ngọc nói:

- Cứ nằm yên tiểu muội sẽ làm cho bớt đau ngay.

Văn Chí Hồng thấy năm đầu ngón tay của cô xoa bóp khiến gã cảm thấy vô cùng dễ chịu. Lúc Sử Bích Ngọc nắn vào lưng gã cô thấy một cái gì cộm cộm liền hỏi: - Hồng huynh, cái này là cái gì vậy?

- À... À...

Văn Chí Hồng ấp úng gã toan tìm cách nói dối, song tự thấy điều đó quá thật không nên dối với cô gái này. Gã thú thật: - Đây là một bí kíp võ công tuyệt thế!

Sử Bích Ngọc nhắc lại.

- Bí kíp võ công tuyệt thế. Hồng huynh, muội không phải là người tò mò đâu mà chỉ muốn quan tâm đến huynh mà thôi. Thực ra huynh là ai?

Văn Chí Hồng liền kể cho cô nghe đầu đuôi mọi chuyện không giấu một

điều gì cả. Kể xong gã nói: - Sử muội, huynh đã kể cho muội nghe tất cả mọi bí mật rồi đây. Muội có tin không?

Sử Bích Ngọc cảm động nói:

- Tin chứ! Muội rất cảm ơn huynh đã tin tưởng nơi muội, nhưng... nhưng như thế huynh không sợ bị lộ sao...?

Văn Chí Hồng nói bằng giọng chân thành:

- Trên đời này, muội là người thân duy nhất, làm sao huynh không tin cho được...

Gã chợt thấy bàn tay nóng hổi của Sử Bích Ngọc nắm chặt bàn tay gã. Cô thì thầm: - Thật vậy sao? Muội không nghe lầm đây chứ?

- Nhất định rồi!

Văn Chí Hồng đáp:

- Để huynh nhắc lại lần nữa cho muội nghe nhé! Trên đời này...

- Thôi! Thôi! Được rồi.

Sử Bích Ngọc lấy tay che miệng gã lại. Cô nói:

- Hồng ca ca!

Cô bỗng đổi cách xưng hô.

- Từ nay chúng ta sẽ... sẽ... không bao giờ xa nhau nữa nhé...

- Đúng như thế!

Văn Chí Hồng quả quyết...

Hai người im lặng một hồi lâu, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng. Chợt Sử Bích Ngọc bảo gã: - Hồng ca! Hồng Hạc môn là một nơi không dễ gì tin được, cuốn sách này vô cùng hệ trọng, nếu để trong người bị chúng phát hiện ra thì... nguy hiểm lắm...

- Biết làm thế nào bây giờ?

Văn Chí Hồng hỏi lại...

- Hay là thế này...

Sử Bích Ngọc nói:

- Căn phòng chúng ta bị nhốt hẳn là một nơi bọn chúng bỏ không dùng gì đến, chi bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó giấu tạm, nếu có cơ hội sẽ lấy lại. Huynh thấy thế nào?

Văn Chí Hồng thấy Sử Bích Ngọc nói có lý. Gã cầm cuốn sách đưa cho Sử Bích Ngọc rồi bảo: - Muội thử tìm xem có chỗ nào để được thì giấu đi.

Sử Bích Ngọc đặt đầu Văn Chí Hồng nhẹ nhàng xuống đất nói:

- Hồng ca chịu khó một tí nhé, để muội... cất cái này đã.

Cô đứng dậy mò mẫm khắp căn phòng tối. Đến góc phòng cô chạm phải một cái bàn đã nghiêng ngả, liền nhiên cái bàn này đã gãy một chân. Sử Bích

Ngọc cả mừng, cô để cuốn sách vào trong ngăn kéo, rồi quay lại phía Văn Chí Hồng nói khẽ vào tai gã: - Đây là căn phòng trống dùng làm nhà kho. Mọii đã cất cuốn bí phổ vào ngăn kéo rồi... Chúng nhất định không sò mó tới đâu?

Sử Bích Ngọc lại nâng đầu Văn Chí Hồng đặt lên đùi mình. Cô dựa lưng vào tường rồi nói: - Ca ca, cứ yên tâm ngủ đi thôi, sáng mai chúng ta sẽ tính.

Văn Chí Hồng khoan khoái nhắm mắt lại. Gã thiếp đi lúc nào không biết, trong giấc ngủ đang nhẹ nhàng kéo đến...

Hồi 4

Sáng hôm sau, Văn Chí Hồng tỉnh dậy. Gã thấy mình vẫn đang gói đầu lên đùi Sử Bích Ngọc thì đỏ ửng mặt lên. Gã gượng ngồi dậy rồi áp úng: - Xin lỗi, xin lỗi... tiểu huynh thật vô ý quá, suốt đêm muội phải ngồi thế kia thì chịu sao nổi, huynh thật áy náy vô cùng...

- Có gì đâu! Hồng ca đang bị thương cơ mà! Muội ngủ thế này quen rồi... Khuôn mặt nhợt nhạt của Sử Bích Ngọc bừng sáng lên.

- Huynh đã thấy đỡ nhiều chưa...

- Đỡ nhiều lắm rồi... cảm ơn muội nhiều lắm đấy! Huynh...

Gã định nói tiếp bỗng cửa bật mở. Tên mặt rỗ chằng chịt đêm qua ló đầu vào:

- Thế nào? Đêm qua hai người có hứng thú không hả? Tại hạ...

- Người thật là quân đê tiện?

Sử Bích Ngọc nổi giận nói.

Tên mặt rỗ cười hèn hếch:

- Lẽ ra phải cảm ơn ta mới phải chứ. Thôi mau lên gặp lão gia, liệu mà ăn nói may ra còn được tha, nếu không đừng trách ta không báo trước.

Gã dẫn Sử Bích Ngọc và Văn Chí Hồng tới một tòa nhà xây chính giữa. Trên buồng treo rất nhiều tranh sơn thủy, tỏ ra chủ nhân có vẻ là người tao nhã.

Một lão già mặc áo màu xanh ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế bành. Lão trạc độ năm mươi tuổi, thân thể trắng kiện cặp mắt loang loáng có thần.

“Chắc là lão Trần chương môn?”

Sử Bích Ngọc nghĩ bụng.

Cô và Văn Chí Hồng ngang nhiên bước tới trước mặt lão. Tên mặt rỗ quát lên:

- Hai đứa này vô lễ, gặp Trần lão gia sao không quỳ xuống?

- Việc gì ta phải quỳ? Lão là Trần lão gia của người chứ có phải của ta đâu?

Sử Bích Ngọc lớn tiếng nói lại...

- Các người vô cớ bắt bọn ta lẽ ra nên xin lỗi mới phải chứ...

Sử Bích Ngọc định ninh lão già sẽ nổi giận, song thật bất ngờ, lão già lại mỉm cười có vẻ thích thú: - Có chí khí! Có chí khí! Người còn nhỏ tuổi đã tỏ ra có bản lĩnh hơn người, lão phu rất bội phục...

Lão nói xong nhìn Văn Chí Hồng bằng cặp mắt hiền từ rồi hỏi tiếp...

- Tiểu tử, mấy tên thuộc hạ của lão phu hơi nóng nảy, người cũng đừng nên chấp nhất làm chi. Việc nhỏ mọn có gì đáng kể, lão phu xin lỗi... xin

lỗi...

Văn Chí Hồng ngạc nhiên, không ngờ Trần lão gia lại khiêm nhường đến thế. Gã vội nói:

- Trần tiên bối, việc này chẳng qua là do hiểu lầm mà thôi... Tiên bối...
- Hôm qua lão phu đi vắng nên không biết, lỡ để thuộc hạ xúc phạm...

Lão phu xin nhận lỗi.

Lão chỉ tay vào hai cái ghế bên cạnh:

- Xin mời ngồi!
- Tiên bối, nếu quả có như thế xin hãy để chúng tôi ra về... lúc khác xin quay lại cảm tạ...

Sử Bích Ngọc nói.

- Thông thả đã nào!

Trần trưởng lão mỉm cười:

- Hãy cùng lão phu uống chén rượu nhạt đã.

Sử Bích Ngọc cùng Văn Chí Hồng đành phải ngồi xuống. Lão già nói:

- Lão phu là Trần Gia Kính Chương môn phái Hồng Hạc, còn hai vị quý tính cao danh là chi?

- Chúng tôi là hậu bối đâu dám nói tên cùng lão gia...

Sử Bích Ngọc nhanh miệng đáp.

- Có gì mà phải khách sáo. Lão phu biết hai vị là người của gánh thuốc

Bảo Long, song hình như...

Lão đưa mắt về phía Văn Chí Hồng...

- Vị này không phải...

Văn Chí Hồng giật mình.

“Sao lão già này lại biết mình không phải là người của gánh thuốc Bảo Long”.

Gã thấy Trần Gia Kính là hàng tiên bối mà xưng hô với gã và Sử Bích Ngọc một cách khiêm cung thì lấy làm kỳ. Gã đáp: - Tiểu bối là Hồng Chí Văn quả mới gia nhập gánh thuốc Bảo Long... Tiên bối thật có cặp mắt tinh đời...

Trần Gia Kính trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão phu bôn tẩu giang hồ đủ nhiều nên đã từng gặp gánh Bảo Long này ở nhiều nơi rồi... Cô nương đừng có phiền lòng.

Lão nói với Sử Bích Ngọc:

- Thực ra tất cả chỉ là trò bịp thôi...

Sử Bích Ngọc ngượng đỏ mặt lên. Cô đáp ứng:

- Tiên bối nói phải... Chẳng qua là...

- Không phải lỗi ở nơi cô!

Trần Gia Kính vội đỡ lời:

- Theo lão phu, hai người cũng không nên tiếp tục làm công việc ấy nữa...

- Đa tạ tiên bối đã có lòng chỉ giáo.

Văn Chí Hồng nói:

- Văn bối xin vâng theo...

- Vậy... người đã có chủ trương gì chưa?

- Văn bối cũng chưa có ý định gì cả...

- Lão phu có một đề nghị này không hiểu ý người thế nào?

- Tiên bối có ý định gì à?

- Hồng Hạc môn vẫn sẵn lòng đón tiếp những kẻ cùng đường cơ khổ, nhất là đối với hai người tuổi tuy còn trẻ nhưng lòng đầy nghĩa khí. Lão phu muốn thu nhận hai người làm đệ tử bổn môn... Chẳng hay...

Văn Chí Hồng cả mừng. Gã liếc mắt sang phía Sử Bích Ngọc như dò hỏi ý cô, song Sử Bích Ngọc im lặng không tỏ thái độ gì?

Văn Chí Hồng nói:

- Nếu tiên bối không chê! Văn bối...

- Tốt! Tốt! Tốt lắm.

Trần Gia Kính cười ha hả:

- Vậy thì hôm nay hai người sẽ chính thức làm đệ tử mười chín và hai mươi của môn phái Hồng Hạc...

Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc vội quỳ xuống đất đồng thanh nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ!...

Trần Gia Kính vỗ hai tay vào nhau. Gã mặt trắng bệch từ phía sau lập tức xuất hiện:

- Đây là Hà Kim Thạch đại đệ tử của ta và cũng là đại sư huynh của các người. Y sẽ chỉ chỗ nghỉ ngơi cho các người và luật lệ bổn môn.

Hà Kim Thạch đưa bộ mặt vô hồn nhìn Sử Bích Ngọc và Văn Chí Hồng, rồi lạnh lùng nói:

- Luật lệ của bổn môn rất là nghiêm khắc. Phản bội sư môn là tội nặng nhất. Thứ nhì không được truyền võ công của môn phái cho người ngoài. Thứ ba không được sử dụng võ công của bất kỳ ai khác. Hai người có làm được không?

- Thừa sư huynh, chúng tôi làm được.

- Hồng Chí Văn, hình như người có đôi chút võ công thì phải... Trước kia ai truyền thụ võ công cho người...

- Cái này... cái này...

Văn Chí Hồng cảm thấy khó nói. Nói thật lúc này, thì chưa được, mà không nói ra sẽ đắc tội dối trá. Gã đành trả lời: - Tiêu đệ học của một người... không rõ họ tên!

- Không được... điều này rất hệ trọng để tránh cho Hồng Hạc môn những phiền toái sau này. Người không biết tên họ người đã truyền thụ võ công cho người thật sao!

- Đúng như thế!

- Sự phụ rất cần biết. Thôi để ta giúp người...

Trần Gia Kính bỗng xen vào. Lão đứng dậy tiến về phía Văn Chí Hồng nói tiếp...

- Tiêu tử, ta miễn lễ cho, hãy ra chiêu đi.

Văn Chí Hồng lúng túng không biết xử trí ra sao, còn đang lưỡng lự bỗng Trần Gia Kính bước chân trái lên hai tay đẩy về phía trước ngực Văn Chí Hồng. Đây là chiêu Bạch Viên Hiến Quả một chiêu trong Hầu quyền, song Trần Gia Kính đã sửa đổi lại chút ít trở thành chiêu thứ sáu của Hồng Hạc.

Lão ra tay rất chậm chủ yếu để Văn Chí Hồng có thể đón đỡ được hầu tìm ra sư môn của gã. Văn Chí Hồng vội xoay người từ trái qua phải vung quyền từ trên đánh xuống. Đó là chiêu Bá Vương Thỉnh Khách trong Diêm Vương quyền.

- Khá lắm!

Trần Gia Kính lẩm bẩm. Lão vung quyền lên gạt, tay phải đánh vào nách đối phương ra chiêu Bạch Hạc Xuyên Vân, đòn đánh cũng rất chậm rãi xem phản ứng của Văn Chí Hồng.

Văn Chí Hồng lại ra chiêu Lương Quỷ Quá Môn (hai quỷ vượt ải) để hóa giải. Trần Gia Kính mỉm cười rồi thu quyền về.

- Đúng như lời con nói, nội lực con chẳng có chi đáng kể, rõ ràng là học chưa đến nơi đến chốn. Ta biết rồi... thôi Hà Kim Thạch, người hãy đưa chúng về phòng nghỉ ngơi đi. Ngày mai bắt đầu luyện tập.

Hà Kim Thạch tuân lệnh. Gã dẫn Văn Chí Hồng tới một gian phòng ở mé tây, còn Sử Bích Ngọc thì sang một căn phòng mé đông...

- Đây là chỗ nghỉ của hai người... Các người muốn làm gì tùy ý, song nhớ năm giờ sáng là phải dậy rồi đấy...

- Cảm ơn đại huynh.

Văn Chí Hồng nói.

Lúc chỉ còn hai người với nhau, Sử Bích Ngọc nói với Văn Chí Hồng:

- Hồng ca, thật là kỳ lạ quá, tiêu muội thấy có điều gì đó không ổn... tại

sao...

- Có thể muội chỉ nghĩ vợ vẫn vậy thôi, điều gì khiến muội nghi ngờ cơ chứ! Chúng ta đang lúc cơ nhờ được sư phụ thân nhận tốt quá rồi còn gì?

- Muội thấy đệ tử của Hồng Hạc môn toàn là những kẻ mặt mày hung ác, mà sao Trần lão gia lại tốt như vậy, điều đó... có vẻ như ngược đời.

- Nhiều khi chỉ căn cứ vào hình dạng bề ngoài mà xét đoán thì dễ sai lầm... Hơn nữa trên đời cũng thiếu gì người tốt... không khéo muội nghi oan cho người khác...

- Muội cũng rất mong là mình làm lẫn, nhưng muội đã từng trải nhiều hơn huynh, nên vẫn có cảm giác làm sao ấy...

Văn Chí Hồng gạt phắt.

- Thôi, dẹp chuyện đó đi, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian cơ mà!

- Nhưng... cẩn thận vẫn hơn... ngày mai nếu có dịp thuận tiện huynh nên mang... cái đó giấu ra ngoài hơn cả...

- Đúng thế!

Văn Chí Hồng đáp.

- Còn điều này nữa!

Sử Bích Ngọc nói:

- Huynh đã thề không bao giờ học võ công nào khác ngoài Hồng Hạc Quyền... thề thì làm sao có thể trả thù được người của Tứ đại môn phái...

Văn Chí Hồng ngăn người ra... Đó là điều gã không nghĩ đến. Một hồi lâu sau gã mới nói:

- Sau này huynh tất phải nói hết cho sư phụ nghe, hẳn là sư phụ sẽ truyền thụ mọi tuyệt kỹ cho. Võ công của sư phụ cũng cao thâm lắm, chắc gì đã thua kém bọn danh môn chính phái... Lúc đó cần gì phải học môn công phu kia nữa...

Sử Bích Ngọc chỉ hừ lên một tiếng, nhưng không nói gì cả.

- Thôi được, huynh cũng chưa khỏe hẳn đâu. Cứ nghỉ ngơi rồi sáng mai sẽ liệu...

Văn Chí Hồng đánh một giấc khá ngon lành. Lúc gã tỉnh dậy đã gần năm giờ sáng. Gã vội vàng chạy ra phía sân đằng sau nơi dành cho đệ tử của Hồng Hạc môn luyện tập. Văn Chí Hồng đã thấy đám đệ tử tập trung đông đủ, Hà Kim Thạch đang hướng dẫn chúng đi bài quyền.

Vừa lúc đó Sử Bích Ngọc cũng vừa chạy tới. Hà Kim Thạch lạnh lùng nói với hai người:

- Theo nguyên tắc, hai người mới gia nhập môn phái chưa được tập luyện võ công. Muốn trở thành cao thủ của Hồng Hạc môn trước tiên phải rèn luyện

ý chí, sức dẻo dai và gân cốt thật vững vàng, bởi quyền pháp của môn rất linh hoạt và sinh động. Vì thế hai người phải lên núi, phần để luyện gân cốt, phần để lấy lá thuốc về luyện thần dược riêng của môn trong sáu tháng liền. Cứ đi hết khu rừng này sẽ thấy một núi cao. Chịu khó trèo lên đỉnh sẽ gặp một loại cây lá xanh có chấm đỏ ở giữa thì hái đem về càng nhiều càng tốt.

Hà Kim Thạch nói xong, phát cho Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc hai cái gùi để đeo vào lưng. Gã nói thêm: - Ngày mai cứ như thế mà làm, không phải ra đây nữa, tuyệt đối không được xem trộm các sư huynh đệ luyện võ. Nghe rõ chưa?

- Đệ hiểu rồi.

Văn Chí Hồng đáp. Gã cảm thấy được lên núi với Sử Bích Ngọc lại còn hứng thú hơn là phải nhìn cái bộ mặt cau có của Hà Kim Thạch. Đi được một quãng khá xa, Sử Bích Ngọc nói với gã: - Hồng ca, tiểu muội có cái này thật bất ngờ cho huynh...

- Cái gì vậy...

Văn Chí Hồng ngạc nhiên...

Sử Bích Ngọc ngó quanh thấy không có ai theo liền rút trong người ra cuốn sách bên ngoài bọc tấm vải bần thủ.

- Đem qua muội đã lên xuống nhà kho cất cuốn bí phổ này giấu vào người trước... May quá, hôm nay gã đại sư huynh lại sai chúng ta ra ngoài...

Cô nói xong cười có vẻ khoái chí, rồi nói tiếp:

- Hồng ca này, cái miếng vải...

- Ấy đừng có bỏ đi, theo lời nghĩa phụ của huynh đó là mảnh áo của gia gia trước khi chết, mẫu thân giữ lại làm kỷ vật đấy.

Văn Chí Hồng nói rồi lấy miếng vải cất vào người rồi nói:

- Tiểu muội, thân thể của muội muội chẳng lẽ muội cũng không biết tí gì cả hay sao?

- Lúc muội lớn lên cũng có nghe người ta nói, song đó chỉ là lời đồn đại vô căn cứ, muội phải tự kiếm sống bằng đủ mọi thứ nghề từ nhỏ cho đến khi gặp Bảo Long mãi võ...

Sử Bích Ngọc nói bằng giọng buồn rầu, khiến Văn Chí Hồng tự trách mình tự nhiên lại gọi đến nỗi đau lòng của Sử Bích Ngọc. Gã toan lãng sang chuyện khác, thì Sử Bích Ngọc đã tiếp: - Duy nhất muội chỉ giữ được mỗi một vật này là kỷ niệm thuở thơ ấu...

Cô rút trong người ra một bức tượng nhỏ bằng ngọc hình một cô gái đưa cho Văn Chí Hồng xem.

- Khi muội được năm tuổi thì bà già nuôi muội bị bệnh mà chết. Bà đưa cho muội vật này bảo ấy là kỷ vật của gia đình, hãy ráng giữ lấy sau này có cơ may tìm lại được người thân. Bà nói rất nhiều, song muội còn nhỏ quá nên chẳng nhớ gì cả, chỉ có bức tượng này là còn giữ được. Muội định tặng cho huynh nhưng không may, lúc đưa cho muội bức tượng đã bị mất một cánh tay và một phần ngực... nơi... nơi có quả tim ấy, nên... muội...

Văn Chí Hồng ngắm nghía pho tượng. Tượng được đeo gọt từ một viên ngọc hãn là quý lắm vì nó phát ra những tia lấp lánh, người làm ra bức tượng này hẳn phải là một nghệ nhân, đường nét sắc sảo tinh vi...

Văn Chí Hồng trầm trồ:

- Thật là đẹp! Tuy nó bị gãy nhưng vẫn gắn lại được cơ mà...
- Phần kia bị mất rồi làm sao gắn được.
- Chúng ta sẽ cố tìm, bởi đây là một loại ngọc quý nếu ai nhặt được hẳn họ sẽ giữ lại không nỡ vứt đi đâu...
- Nếu quả có thể, thì dù có gắn lại được cũng chẳng còn vẻ đẹp gì nữa mà tặng cho huynh.

- Vói tiểu huynh thì... nó vẫn đẹp như thường vì... đây là... của muội...

Sử Bích Ngọc đâm vào lưng gã thùm thụp cô vừa cười vừa nói:

- Huynh khéo nịnh lắm, nếu huynh gặp một cô nương nào khác mà nói những lời như thế thì đừng trách muội đấy nhé.

- Tất nhiên rồi.

Văn Chí Hồng cũng cười...

Hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ thoảng đã tới trưa. Một trái núi lớn sừng sững ở phía trước. Sử Bích Ngọc nói: - Hồng ca, chúng ta tìm một nơi nào đó giấu cái này đi...

- Phải đấy! Có thể chẳng bao giờ huynh cần đến nó nữa... Chúng ta đã là đệ tử Hồng Hạc môn...

Hai người trèo lên núi cũng không mấy khó khăn bởi đã có một con đường mòn nhỏ dẫn lên cao. Chỉ có điều là khá mệt vì càng lên cao đường đi lại càng dốc, thỉnh thoảng lại phải trèo qua những tảng đá lớn nằm chắn ngang lối đi. Hai bên cây cối mọc rậm rạp. Văn Chí Hồng bỗng thấy một cái hang. Gã bảo: - Tiểu muội, ta vào đây đi...

Hai người bước vào hang. Đó là một cái hang khá rộng lại sâu hun hút ăn thông ra phía sau y như một con đường hầm vậy. Đi hết ra đầu kia là vực thẳm ở bên dưới cây cối chằng chịt che khuất nên chẳng hiểu phía dưới là gì... Văn Chí Hồng bảo Sử Bích Ngọc.

- Ngọc muội, trong này khô ráo ta ở đây được rồi... Nếu như không phải

cần dùng đến nó mà vẫn trả được thù, thì sau này huynh cũng sẽ lấy lại vì đó là di vật của song thân...

Gã nhét cuốn sách vào một cái hộc được tạo bởi ba tảng đá chồng lên nhau, rồi cùng Sử Bích Ngọc bước ra khỏi hang đi tìm lá thuốc. Đến xế chiều, hai người mới về tới Hồng Hạc môn người mệt nhoài, song hai gùi trên lưng thì căng đầy...

- Khá lắm. Sư muội và sư đệ quả có cố gắng, ta sẽ đề đạt với sư phụ rút ngắn thời gian cho.

Hà Kim Thạch nói về hài lòng.

Văn Chí Hồng trở về phòng mình. Gã ngạc nhiên thấy hình như trong phòng của gã có ai đó lục tung các thứ lên. Nhưng vì quá mệt mỗi gã chẳng quan tâm gì nữa, rồi nằm vật ra đánh một giấc đến sáng...

Thấm thoát Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc đã ở lại Hồng Hạc môn hơn hai tháng. Một buổi chiều sau khi lên núi về, gã lững thững một mình ra suối tắm. Nước suối ở đây mát lạnh do chảy từ trên núi cao xuống nên từ nhà tới chỗ tắm khá xa. Ngày mai các đệ tử được nghỉ một ngày theo thông lệ mỗi tháng một lần, nên Văn Chí Hồng mới có dịp ra suối tắm. Gã cởi quần áo rồi trằm mình xuống làn nước mát lạnh tận hưởng cái lạnh thấm vào da thịt. Đầu tiên gã tê cóng cả người, song dần dà gã quen với cái lạnh nên lại cảm thấy phấn chấn. Văn Chí Hồng bơi ngược lên đầu nguồn thấy nước chảy mỗi lúc một mạnh. Bất ngờ, một thác nước từ phía trên đổ xuống phía dưới nhanh như tên bắn.

Văn Chí Hồng hoảng sợ, gã cố chống chọi lại tìm cách bơi ngang để lên bờ song vô hiệu. Dòng nước hình như mỗi lúc một mạnh lên khiến gã chỉ còn một cách mặc cho nước cuốn gã trôi tới đâu thì tới. Gã sợ hãi thầm nghĩ: “Giả sử nước cuốn ta đập vào một tảng đá thì thật toi đời, nhưng biết làm sao bây giờ.”

Không ngờ phía dưới nước mỗi lúc một sâu thêm, gã chắc chắn phen này khó mà thoát chết được. Đột nhiên đầu gã đụng phải một vật gì đó mềm mềm. Trong lúc hoảng hốt, Văn Chí Hồng không kịp suy nghĩ túm chặt lấy. Vật đó cũng vùng vẫy dữ dội muốn hất gã ra, Văn Chí Hồng đã bị uống quá nhiều nước nên gã không còn biết trời đất gì nữa, hai tay bám chặt lấy rồi xiêu đi lúc nào không biết.

... Lúc gã tỉnh dậy thì không biết là đã bao lâu, cặp mắt hoa lên nên thoát đầu gã không nhìn thấy gì cả, song bên tai lại nghe có tiếng khóc thút thít... Gã lơ mơ tự hỏi: “Mình đang ở đâu đây nhỉ... Ai đang khóc thế... mà tại sao lại...”

Đầu gã bỗng lóe lên hình ảnh một người nên ú ó thốt lên:

- Sứ, Sứ... muối... huynh đây mà... sao Sứ muối lại...

- Ai là Sứ muối của ngươi?

Có tiếng nữ nhân nói bên cạnh...

Văn Chí Hồng choàng ngồi dậy, bên cạnh gã không phải là Sứ Bích Ngọc mà là một cô gái hoàn toàn xa lạ, da trắng như tuyết, dung nhan cực kỳ xinh đẹp.

- Cô nương... cô nương...

Văn Chí Hồng áp úng nói...

- Cô nương là ai vậy? Tại hạ...

Thiếu nữ nức nở nói:

- Ngươi là đồ đê tiện... Ta... ta... sẽ giết ngươi...

- Sao cô nương lại định giết tại hạ... tại hạ có lỗi gì với cô nương?

Thiếu nữ nói:

- Ngươi còn làm bộ vờ vĩnh sao? Hồi nãy... ngươi...

Cô gái bỗng đỏ mặt lên rồi ngung bặt.

- Hồi nãy tại hạ bị dòng nước cuốn trôi xuống đây. Tưởng là chết rồi may nhờ ơn cô nương cứu mạng...

- Ngươi đừng khéo giờ trò...

Cô gái nghiêng răng rồi bất ngờ rút kiếm ra chỉ vào cổ Văn Chí Hồng:

- Ta phải giết ngươi để rửa mối nhục này...

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Cô nương khoan đã... Nếu tại hạ xúc phạm cô nương thì có chết cũng không dám oán hận gì... Nhưng cô nương phải nói rõ...

Thiếu nữ tức giận nói:

- Thật không biết xấu hổ... Ngươi muốn ta phải nói hành vi tội bại của ngươi hay sao...?

- Hành vi tội bại? Cô nương thật tình tại hạ không hiểu gì cả?

Văn Chí Hồng ngơ ngác nói.

- Ngươi... Ngươi...

Thiếu nữ lấp bắp nói:

- Ngươi ở dưới suối... đã... ôm chặt ta. Lúc ấy ta lại... không có... ngươi cũng... không có...

thật là kinh khủng quá...

Văn Chí Hồng lờ mờ hiểu ra. Phải mình đang tắm, cô nương đây cũng đang tắm... bất giác gã nhìn xuống thân thể mình thấy gần như không có gì trên người mình, thì hốt hoảng mặt bỗng đỏ dừ...

- Cô nương... tại hạ thật đáng chết... nhưng cô nương hiểu cho... chuyện này tại hạ không phải là cố ý... Tại hạ xin lỗi... xin lỗi.

Thiếu nữ cả giận hét lên:

- Xin lỗi... chỉ có vậy thôi sao. Ngươi hại cả một đời ta mà chỉ có bấy nhiêu là đủ ư?

Văn Chí Hồng năn nỉ.

- Tại hạ không biết làm sao hơn...

Thiếu nữ nức nở.

- Ngươi, ngươi... đã nhìn thấy... hết của... ta... lại còn...

- Không phải đâu? Tại hạ không nhìn thấy gì hết... lúc đó... Nước cuốn ghê quá tại hạ đã xỉu mất rồi, còn thì giờ đâu mà ngắm nghía...

- Đã thế lại còn nói bậy!

Thiếu nữ tức giận vung quyền đâm vào ngực gã bình bình mấy cái liên. Cô đánh một hồi rồi lại ngồi bưng mặt khóc.

- Nếu ta không giết ngươi thì... ta phải chết.

Nói đoạn cô gái nhặt thanh gươm ở dưới đất lên kê vào cổ.

Văn Chí Hồng cả sợ. Gã nhào tới giật thanh gươm ra khỏi tay rồi nói:

- Cô nương, việc gì phải thế. Tại hạ không có tà ý... Nơi đây hoang vắng chỉ có tại hạ và cô nương có ai biết đến đâu mà sợ... Chúng ta hiểu nhau là được rồi...

- Ngươi im cái miệng đi. Để mặc ta...

Cô gái vươn tay phải ra chụp lại thanh kiếm, thủ pháp mau lẹ khôn tả. Văn Chí Hồng vội nói:

- Cô nương, đừng làm thế... tại hạ...

- Khoan đã!

Một thanh âm từ trên cao vọng xuống rồi một bóng người từ trên một tàng cây cao nhảy xuống, thân pháp uyển chuyển không một tiếng động.

Văn Chí Hồng giật mình nhìn xem ai thì là một lão già mặt đỏ như chu sa. Lão ăn mặc rất là kỳ dị kiêu cách, song áo quần lại bị vá mấy chỗ... Lão già đưa cặp mắt lấp loáng nhìn Văn Chí Hồng rồi cất tiếng cười vang dội.

- Tiểu tử, ngươi thật là ngu dại, một vị cô nương dung nhan mỹ lệ thế kia mà còn không chịu thì ngươi còn chịu ai nữa chứ? Lão phu mà là ngươi thì...

- Tiền bối... tiền bối là ai vậy?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Cứ gọi là Thanh Bào lão nhân được rồi...

Lão già đáp:

- Thế nào, ta nói có đúng không? Ngươi nên quyết định ngay đi không thì

hối hận đây... Hơn nữa người đã... đã... thấy... hết cả...

Lão già nói câu đó lại bật lên tràng cười khanh khách.

Cô gái đỏ bừng mặt lên:

- Người... người... Ta... ta sẽ... phạt người đó...

Cô gái nói với lão già.

Thì ra cô gái này và Thanh Bào lão nhân quen nhau. Văn Chí Hồng kinh ngạc thəm nghĩ. Gã càng ngạc nhiên hơn khi thấy cô ta xưng hô với một vị tiên bói cao niên là người... người... ta ta... có vẻ như là bề trên nói với thuộc hạ thì chẳng hiểu ra làm sao cả.

Thanh Bào lão nhân như đoán được ý nghĩ của gã liền nói:

- Tiều tử, người không biết đây thôi, vị tiều cô nương xinh đẹp này là sư phụ của lão phu.

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Sư phụ của tiên bói? Cô nương đây hãy còn nhỏ tuổi làm sao lại là sư phụ của tiên bói được? Kỳ quá... kỳ quá!

Lão già thản nhiên nói:

- Có gì đâu mà kỳ. Kiến thức của người còn hẹp hòi lắm, cứ gì phải nhiều tuổi mới được làm sư phụ... Giả tử ta thích bái người làm sư phụ cũng được chứ sao?

- Văn bói hiểu rồi, nhưng...

- Để ta nói cho người nghe, để người khỏi thắc mắc trong lòng...

- Thôi mà... người người...

Cô gái nói vội.

Thanh Bào lão nhân.

- Có gì đâu cơ chứ!

Thanh Bào lão nhân cười khà khà:

- Cô nương đây là sư phụ của ta, nhưng ngược lại ta cũng là sư phụ của cô nương...

Thấy lão ăn nói gàn dở chẳng ra đâu vào đâu, Văn Chí Hồng cũng phải bật cười, gã nói:

- Thế là thế nào, tại hạ chẳng hiểu chi cả.

- Nguyên là thế này...

Thanh Bào lão nhân chậm rãi kể:

- Một lần ta ra đây thì gặp cô nương, thấy ta u sầu buồn bã cô nương hỏi ta:

“Tiền bói, có chi mà tiên bói lại rầu rĩ quá vậy?”

“Ôi dà! Cô nương không hiểu được đâu? Chuyện riêng của lão phu mà!”

“Tiền bối có thể nói ra xem, không chừng tiểu nữ giúp được gì chẳng?”

“Ta ngần này tuổi đầu há chẳng biết tự mình giải quyết được mà lại phải nhờ người hay sao?”

“Cũng có thể lắm chứ! Chuyện đó có gì lạ đâu, nếu như chuyện liên quan tới đàn bà...”

Ta ngạc nhiên kêu lên:

“À! Phải rồi, phải rồi... Sao người biết hay quá vậy?”

“Nhìn mặt tiền bối là biết ngay hẳn tiền bối có chi xích mích...”

Ta gật đầu xác nhận.

“Đúng thế! Đúng thế! Chuyện đã qua lâu lắm rồi... ta... ta... đã có một lỗi lầm lớn... nhưng ta khỏi kể cho người nghe... nhưng cho đến tận bây giờ, mặc dầu đã hối hận bà vẫn không tha thứ cho ta”.

“Chẳng lẽ tiền bối lại chịu thua hay sao?”

“Ta đã dùng đủ mọi cách, nhưng đều vô hiệu... Ngần ấy năm trời vẫn không nói một câu... lại còn không ngó ngang gì tới cái thân già này mới thật là tệ hại...”

“Thế bây giờ bà ta ở đâu?”

“Chúng ta ở chung một hang động, bà ở trong, ta ở ngoài...”

Cô gái cười vui vẻ:

“Tuông gì chứ điều đó thì quá dễ... Tiền bối có muốn bà làm lành với tiền bối không?”

Ta đáp:

“Muốn quá đi chứ! nếu cô nương làm được điều đó, lão phu xin bái cô nương là sư phụ...”

Cô gái nói:

“Tiền bối nhớ đấy nhé. Việc này chẳng có chi là khó bởi vì tiền bối chẳng hiểu tâm lý đàn bà mà thôi...”

“Làm sao mà ta hiểu được tâm lý đàn bà cơ chứ?”

Cô gái trêu chọc ta:

“Được! Được!... Nhưng mà có điều tiểu nữ giúp được tiền bối rồi thì lợi gì đâu nào! Được tôn làm sư phụ cũng chẳng có gì làm thích thú!”

Ta kêu lên:

“Sao lại không có lợi? Cô nương biết ta là ai không?”

“Tiểu nữ còn nhỏ tuổi, kiến văn lại hẹp hòi biết tiền bối thế nào được...”

“Nếu ta mà nói tên ra cho người thì... thôi việc đó cũng không quan trọng lắm. Người cứ gọi ta là Thanh Bào lão nhân...”

Cô gái cười thích thú:

“Thanh Bào lão nhân, nghe cũng vui tai đấy... Vậy Thanh Bào lão nhân có gì đặc biệt nào?”

“Lão phu... lão phu... nếu ta dạy cho cô những võ công của ta... Cô nương có hiểu thế nào không? Cô nương sẽ có thể tung hoành ngang dọc không sợ một ai”.

Cô gái bĩu môi vẻ không tin:

“Làm gì có chuyện đó... Gia gia của ta...”

“Lão phu không cần biết gia gia của cô nương là ai, nhưng chắc chắn y không thể nào so sánh với ta được”.

“Lão thật là hồ đồ, chưa biết phụ thân ta đã dám chê bai... Lão có công phu gì thử giở ra coi...”

“Cái đó thì quá dễ...”

Ta cúi xuống bốc một nắm đất lên để vào lòng bàn tay rồi nói:

“Cô nương thử coi đây là cái gì?”

“Đất chứ còn gì nữa!”

“Không phải! Cô nương làm rồi đó...”

Ta nắm bàn tay lại cho đất vón lại thành một cục rồi đưa cho cô ta:

“Cô nương thử coi nó là cái gì bây giờ?”

Cô gái cầm cục đất. Lúc này nó đã vón cứng lại như một cục đá thì hoảng sợ. Ta cười bảo:

“Cô nương thử dùng kiếm chặt đứt đôi thử coi?”

Cô gái rút kiếm ra, đặt cục đất xuống rồi vung gươm chém mạnh xuống... Lưỡi gươm tóe lửa rồi bật lên khiến hỏ khẩu cô gái tê chồn...

Cô gái lè lưỡi ra:

“Khiếp quá! Khiếp quá! Nội lực tiên bói thế này thì đến tướng tượng cũng không dám nữa...”

“Hà! Hà! Cô nương đã thấy chưa? Liệu gia gia cô nương có làm được như vậy không?”

Cô gái công nhận:

“Không làm được, không làm được... Nếu lão dạy ta thì ta có thể làm như thế được không?”

“Được chứ! Được chứ! Nhưng lâu mau còn tùy thuộc vào cô nương. Cái này kêu bằng Vô Cực thần công”.

“Vô Cực thần công cái tên nghe thú quá! Tiên bói dạy cho ta đi...”

“Áy! Áy! Làm gì mà nóng nảy thế... Cô nương phải nói cho lão phu đã...”

Cô gái ghé vào tai ta thầm thì mấy câu. Nói xong cô bảo:

“Sao? Bây giờ kêu ta bằng sư phụ chưa?”

“Khoan đã nào! Để lão phu về thử xem có hiệu nghiệm không đã... Sau đó, chúng ta cứ ước hẹn ở đây nhé! Cô nương thấy có tiện không?”

“Tiểu nữ không về nhà mà ở luôn đây thôi! Tiểu nữ... cũng đang giặt gia gia...”

Ta nói:

“Chính mình cũng không làm lành được mà lại còn đi dạy người khác!”

Cô gái bảo:

“Đó là tự tiểu nữ muốn thế!”

Thanh Bào quái nhân kể đến đây thì dừng lại, khiến Văn Chí Hồng nảy sinh tò mò. Gã hỏi:

- Tiên bối... Cô nương đây nói gì với tiên bối thế? Việc đó rồi sau thế nào?

- Ta về thạch động làm theo lời cô nương bảo, nắm co quắp rồi rên hừ hừ... Hiện nhiên là chẳng ăn thua gì... Ta làm như không để ý đến nội thị của ta nữa, nhưng những lúc bà đi ngang, ta lại thổ ra một búng máu tươi...

- Tiên bối bệnh thật à?

- Người khờ lắm, với công phu của ta luyện, chuyện đó khó gì đâu... Bà ta cũng biết thế, nên chẳng thèm ngó ngang gì tới...

- Tiên bối làm thế nào nữa?

Văn Chí Hồng sốt ruột hỏi gặng.

- Thấy chưa? Người nghe cũng còn nóng ruột nữa là bà ta... thế rồi đến đêm... ta ngồi dậy đốt đèn lên...

Lão già nói đến đây cười hích hích:

- Tâm lý đàn bà là ở chỗ đó... Ta đoán biết bà ta cũng tò mò muốn biết ta dậy làm gì nên đứng phía trong dòm trộm... Người có biết ta làm gì không hả?

Thanh Bào lão nhân hỏi Văn Chí Hồng.

- Chịu! Văn bối hiểu thế nào được...

- Phải rồi... người làm sao biết được. Ta đã bảo đó là chuyện đàn bà mà... Lúc đó... lúc đó... ta lấy quần áo của bà ra, rồi tìm những chỗ rách may vá lại... Nếu là người liệu người có cảm động không? Dù là người có một trái tim bằng đá? Khi thấy một người bệnh đến thổ huyết mà đêm hôm lại còn thức dậy may vá cho vợ... Tội nghiệp nhất kẻ đó lại là đàn ông, tay chân vụng về...

Lão già kể đến đây khoái trá ôm bụng cười vác lên...

- Hay thật! Hay thật!

Văn Chí Hồng cũng trầm trồ thán phục.

- Mưu của cô nương thật là tuyệt diệu...

- Ai cần người khen ta!

Cô gái cúi kính nói.

Thanh Bào lão nhân mỉm cười tiếp:

- Ta cứ cặm cụi như thế, vừa làm vừa ho sù sụ, máu văng ra khắp nhà... lúc ấy... Từ phía sau bỗng có tiếng người nói.

“Lão già kia! Lão làm cái gì vậy?”

Ta biết đó là tiếng nội nhân ta nên làm bộ sợ hãi vội giấu tất cả quần áo vào trong người... rồi nói thêu thào: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi đã làm bà mất ngủ...”

“Lão tìm cái gì mà cứ giấu giấu diêm diêm như vậy?”

Nội nhân xẵng giọng, nhưng giọng đã có phần nhẹ hơn lúc trước.

“Có gì đâu... rảnh rồi thì ngồi chơi... thôi mà!”

“Lại còn chối nữa hả?”

Giọng bà ta đã nhẹ hơn chút nữa...”

“Đưa đây tôi coi nào...”

“Bà... bà... cứ vào nghỉ đi... tôi... tôi...”

“Không tôi gì cả... Đưa đây coi...”

Thanh âm nghe đã có vẻ ngọt ngào...

Bà ta lôi từ trong người ta ra một mớ quần áo rồi cầm lên xem rồi bật cười...

“Ông làm hỏng hết quần áo của người ta rồi, lần sau... lần sau... cứ để mặc tôi nhé!”

“Tôi muốn... muốn...”

Ta làm bộ ấp úng.

“Thôi, nằm xuống nghỉ đi, người đang bệnh lại còn lảm chuyện... Ông bị làm sao đây?”

“Thường thôi mà! Tại trong lúc luyện công bị... bị...”

“Không khéo lại tẩu hỏa nhập ma thì khổ, ông quay lưng lại đây tôi truyền chân khí cho...”

“Hay quá! Hay quá!”

Văn Chí Hồng vỗ tay reo.

- Mười mấy năm không nói mà chỉ một đêm là hóa giải được. Cô nương đây đáng là sư phụ của ta lắm...

Đột nhiên, một bóng người từ trên cao nhảy xuống như con én liệng. Đó là một lão bà ăn mặc cũng kỳ dị như Thanh Bào lão nhân, bởi quần áo thì

kiểu cách, song lại vá víu nhiều chỗ. Văn Chí Hồng thấy bà ta tuy tuổi cao, song hồi trẻ ắt hẳn phải là một mỹ nhân chứ không sai. Bà ta rít lên: - Lão già kia, thì ra ngươi đánh lừa ta. Ta, ta thật ngu dốt mắc mẹo ngươi, thật tức chết đi được, tức chết đi được...

Bà ta nói rồi lấy tay đâm ngực thùm thụp.

- Cũng tại con tiểu nha đầu này bày mưu ra tất cả... Hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi...

Nói đoạn bà lão phóng mình đến trước mặt cô gái, tay tả vươn ra chụp vào bả vai...

- Đừng có giết sư phụ ta.

Lão già lạng người đứng chắn ngang giữa hai người.

- Bà... Bà... muốn giết thì cứ giết tôi đi đã...

- Tiểu nữ cũng chẳng muốn sống nữa... Bà bà cứ ra tay đi?

Cô gái nức nở nói.

Văn Chí Hồng cũng xen vào:

- Bà bà! Cô nương đây chỉ vì lòng tốt muốn hòa giải giữa hai vị tiền bối, chứ có tội tình gì đâu mà bà bà lại nổi ra tay... xin bà bà nghĩ lại...

- Ngươi là ai mà lại xía vô chuyện của ta...

Bà lão quát to:

- Các ngươi định dùng cái chết để uy hiếp ta phải không? Được! Nếu muốn ta sẽ cho các ngươi chết chung một chỗ cho vui vẻ...

Dứt lời lão bà vung chưởng nhằm đầu cô gái đánh xuống. Thanh Bào lão nhân vội đưa chưởng lên gạt rồi nói: - Bà hãy giết tôi trước đã... tôi không muốn trở thành người bất nghĩa, đứng nhìn sư phụ mình bị người khác giết chết mà không cứu...

- Thì ra ngươi muốn ám chỉ ta là đồ bất nghĩa hay sao? Thì là sư phụ ngươi cũng tức là... sư phụ... ta...

Văn Chí Hồng thấy bà ta đối đáp ngô nghê thì bật cười... Bà già thấy gã cười thì nổi giận ùng ùng: - Tiểu tử, ngươi cười cái gì thế? Muốn chết hay sao? Dù lão già này võ công có cao đến đâu chẳng nữa cũng không cứu nổi ngươi đâu đấy nhé!

Văn Chí Hồng lựa lời.

- Xin tiền bối bớt giận! Tiền bối võ công cao siêu muốn giết ai thì giết, ai chống cự nổi...

Bà bà cất tiếng khen có vẻ hài lòng.

- Ngươi còn ít tuổi mà khá! Sao ngươi biết lão già của ta võ công không bằng ta?

Nghe thấy mấy chữ “lão già của ta”, Văn Chí Hồng biết bà già đã nguôi giận lại ưa nịnh, nên gã phẩn chấn liền trở tài nói khoác: - Văn bối võ công tuy kém cõi, song chỉ cần nhìn thân pháp của bà bà là biết ngay... trên đời...

Gã làm bộ ngẫm nghĩ:

- Văn bối chưa từng thấy ai có thân pháp như vậy cả... may ra...

- May ra... là ai...

Bà lão hỏi dồn.

- May ra thân pháp Thế Vân Tung của phái Võ Đang do chính Trương Tam Phong tổ sư thi triển mới có thể so sánh được...

Gã thấy rõ mũi bà lão nở ra như trái táo. Bà ta khoan thai nói:

- Ta không ngờ người lại khá đến thế! Kiến thức của người còn hơn cả lão già nhà ta. Người có biết thủ pháp đó tên gọi là gì không?

- Văn bối làm sao hiểu được.

- Đó là một tuyệt kỹ thượng thừa có tên gọi là Phụng Long Uyển Địa, người đã rõ chưa?

- Văn bối hiểu rồi ạ!

- Tốt lắm.

Bà bà hài lòng nói:

- Ta thấy người ăn nói chững chạc nên thực tình rất quý. Ta... ta... nhất định sẽ truyền thụ võ công cho người... Ta vừa mới nảy ra ý định này thôi đấy, thật là thú vị...

Bà bà chỉ vào cô gái rồi tiếp:

- Thị là sư phụ của lão già nhà ta, người là đệ tử của ta, để xem võ công ai hơn ai. Thú quá! Thú quá...

Thanh Bào lão nhân từ nãy đến giờ nghe Văn Chí Hồng khua môi múa mép khiến vợ lão nguôi giận thì thoát tiên trong bụng thầm cảm ơn gã. Song thấy Văn Chí Hồng bốc mụ lên mây xanh thì dùng dùng nổi giận, lão nói: - Tên ngốc kia, ta đã định tâm dạy người võ công, song người nói bậy, nói bạ nên sẽ không truyền thụ cho người nữa...

Bà bà cười sáng sặc:

- Cần gì lão... Ta đã bảo người là đệ tử của ta tức là sẽ truyền thụ công phu cho người. Võ công của lão sao bằng ta được, có đúng không?

Văn Chí Hồng thầm kêu khổ. Gã không biết nên trả lời thế nào. Bảo rằng võ công bà bà cao hơn thì lão nhân lại tức giận, còn bảo võ công bà bà thấp hơn thì cũng không được.

Gã ấp úng nói:

- Thực ra thì khó biết được võ công bà bà hay lão tiên bối ai cao hơn ai?

Bà bà quát vang:

- Sao lại không biết được. Trên đời này chỉ có hai thứ: hoặc hơn hoặc kém chứ không có hòa, người nói lại xem nào...

Bà bà này thật là quái dị. Văn Chí Hồng nghĩ bụng. Gã chưa kịp suy nghĩ nên nói thế nào, thì bà bà đã túm lấy ngực gã lắc mạnh rồi quát: - Tiểu tử, người trả lời mau đi, ta sốt ruột lắm rồi đây.

Văn Chí Hồng luống cuống. Chợt trong đầu gã bỗng lóe lên ý nghĩ. Gã cười đáp:

- Bà bà hiểu lầm ý văn bói rồi! Sở dĩ văn bói nói võ công của hai người khó mà biết được ai hơn ai là vì bản lãnh văn bói kém cỏi, kiến văn lại hẹp hòi thì làm sao mà nhận xét nổi... Võ công trác tuyệt như hai vị nhiều khi hơn thua chỉ bằng sợi tóc, văn bói khó mà phân biệt cho được. Chỉ có những cao thủ, hoặc những kỳ nhân võ lâm như Đạt Ma tổ sư mới có thể nhận xét được thôi.

Gã nói câu này hay quá khiến Thanh Bào lão nhân và bà bà đều sung sướng đến run người. Bà bà khoái trí lắm bậm: - Tên này không phải là thằng ngốc. Gã nói đúng quá đi mất... Phải... chỉ có những kỳ nhân như thế họa chăng mới có thể nhận xét nổi võ công của ta, chứ bọn bị thịt trên giang hồ hiện nay thì biết thế quái nào được... Hay! Hay! Đây tiểu tử, người chính thức trở thành đồ đệ cung của ta rồi đây!

Văn Chí Hồng trình trọng nói:

- Thưa bà bà! Đa tạ hảo ý của bà bà, song văn bói đành... đành phải từ chối.

- Người từ chối đề nghị của ta...

Bà bà trợn mắt lên sợ ý hết sức kinh ngạc.

- Người... người có ngủ mơ không đây. Trước đây biết bao kẻ quỳ lạy bái tạ làm sư phụ, ta đâu có nhận chúng... mà người lại...

- Xin bà bà đừng hiểu lầm. Võ công của bà bà khiến văn bói vô cùng bội phục, song văn bói... văn bói... đã có sư phụ rồi...

- Sư phụ người là cái quái gì!

Bà bà văng tục.

- Mặc xác lão... Người thử coi lão võ công có bằng ta được không?

- Dĩ nhiên là...

Văn Chí Hồng định nói chỉ kém nhưng cảm thấy như vậy là vô lễ nên y dừng lại...

Bà bà nhắc lại.

- Dĩ nhiên là không bằng phải không? Thế thì người còn luyện tiếc gì

nữa...

- Không phải thế... Văn bối đã làm lễ bái sư rồi... Dù sao thì...

- Đồ ngốc! Người không biết tính ta. Ta đã muốn cái gì là phải được. Giả tử ta bảo người chết rồi, thì dù người đang sống thì cũng phải coi là đã chết. Ta bảo sẽ dạy võ công cho người là ta sẽ dạy võ công cho người, dù người không muốn cũng phải muốn. Có thể thôi... không bàn cãi gì nữa.

- Nhưng nếu văn bối làm thế là phản bội sư môn. Cũng giống như văn bối phản bội bà bà chẳng hạn...

- Người phản bội ta? Ha ha ha... Có lý nào thế được, không lẽ lại bỏ chỗ sang mà đến chỗ hèn hay sao?

Văn Chí Hồng biết rằng nếu theo lý thông thường mà nói với bà bà thì không thể thắng được. Chỉ có cách nói khích thì bà bà mới chịu mà thôi. Vì vậy gã đáp: - Nếu bà bà cứ nhất định dạy võ công cho văn bối thì sẽ có điều bất lợi...

- Bất lợi cái gì?

- Văn bối tâm cơ ngu đần sợ không tiếp thu nổi võ công cao siêu của tiền bối. Xin tiền bối cho văn bối một thời gian.

Bà bà suy nghĩ hồi lâu rồi gật gù:

- Người nói cũng có lý... nhưng sau này người phải bái ta làm sư phụ đây nhé?

- Văn bối xin đa tạ...

Văn Chí Hồng tưởng đã thoát nạn, không ngờ Thanh Bào lão nhân đột nhiên nói:

- Tiểu tử, việc người với bà vợ của ta coi như là xong, bây giờ còn một việc nữa...

Văn Chí Hồng giật mình. Chắc lão lại đem chuyện vị cô nương này ra nói đây. Gã vội lảng đi:

- Hai tiền bối... Văn bối xin cáo từ... Văn bối đi lâu sợ về sư phụ quả phạt...

Thanh Bào lão nhân nói:

- Đi thế nào được. Lão quả phạt người thì ta sẽ trói lão lại đánh cho một trận là xong. Người có gì mà phải sợ lão thế...

- Nhưng... môn quy rất là nghiêm ngặt.

- Nghiêm gì thì nghiêm cũng không quan trọng bằng việc chung thân của người... Nay bà lão, tiện ở đây chúng ta chứng kiến làm lễ thành thân cho tiểu tử này với sư phụ của ta đi...

- Lễ thành thân? Văn bối không thể... tiền bối... tiền bối...

Văn Chí Hồng bấp bấp. Đầu óc gã hình ảnh Sử Bích Ngọc lại thoáng hiện lên.

Thanh Bào lão nhân tức giận:

- Không thể là thế nào? Người đã làm hại cả một đời con gái của sư phụ ta, lại còn định đánh bài chuồn phải không?

Văn Chí Hồng phân bua.

- Văn bối có làm gì đâu?

- Lại còn “có làm gì đâu”, người đã thấy... thấy... hết cả rồi còn gì?

Văn Chí Hồng kêu trời:

- Thật là khổ... Lúc đó văn bối đã xui đi rồi, có biết trời đất gì đâu mà thấy với chẳng thấy...

- Làm sao ta tin người được. Còn việc này nữa người... người có... ôm sư phụ của ta không?

- Tại hạ... tại... hạ... có... ôm, nhưng lúc đó đâu có biết là sư phụ... tại hạ chỉ tưởng là một... khúc cây hay cái gì thôi...

Thanh Bào lão nhân hét lớn:

- Lại còn nỏ mồm nói láo! Sư phụ ta xinh đẹp nhường này mà lại bảo là khúc cây thì ai mà tin người được...

Cô gái bỗng nói:

- Người... người đã làm nhục ta... Lão nhân, kệ đó... lão đừng có cưỡng ép y nữa. Tình cảm không thể miễn cưỡng được. Ta... ta... sẽ chết để người được hài lòng...

- Cô nương. Cô nương việc gì phải làm thế. Việc này chỉ là vô tình thôi hơn nữa có ai biết đâu...

Bà bà lên tiếng:

- Người nói vậy mà nghe được sao. Ta biết, người biết, lão già nhà ta biết, cô nương đây biết, sao lại bảo là không có ai... Người có chịu hay không thì bảo?

Cô gái giận dữ nói:

- Y... y... Y đã có cô nương nào đó rồi. Người giở trò sàm sỡ với ta vì tưởng ta là vị cô nương nào đó của người phải không?

- Không phải... Cô nương cũng thấy lúc đó tại hạ đã bị ngắt đi rồi cơ mà.

- Thôi, đừng có rắc rối mất thì giờ nữa. Người muốn nói gì thì nói, song việc người xúc phạm đến sư phụ ta đã quá rõ ràng. Mau quỳ xuống tể trời đất đi...

Thanh Bào lão nhân nói đoạn cầm tay cô gái dắt đến bên Văn Chí Hồng rồi tiếp:

- Sư phụ cùng gã quỳ xuống làm lễ...
- Tiên bối... khoan đã... Văn bối muốn nói một lời...
Thanh Bào lão nhân quắc mắt.
- Lại còn gì nữa đây!
- Một là việc hệ trọng như thế này, văn bối phải về tham kiến sư phụ đã...
- Cái đó thì dễ rồi. Người cứ khai thật mọi chuyện tất lão sẽ đồng ý thôi...
- Hai là văn bối còn nặng thù nhà, nếu chưa trả xong quyết không dám nghĩ đến chuyện trăm năm.

Thanh Bào lão nhân nhăn nhó:

- Cái này thì khá lâu đấy! Sư phụ ta... không biết có chờ được không?

- Làm xong được hai việc ấy, lúc đó tại hạ mới... mới dám...

Thanh Bào lão nhân gãi gãi đầu:

- Thôi được! Người nói cũng có lý, ta đồng ý gia hạn cho người, nhưng dù sao hôm nay người phải thề trước mặt ta mãi mãi không được bỏ sư phụ. Nếu người cãi lời ta, ta sẽ cho người một chưởng là xong...

Văn Chí Hồng hoảng sợ. Gã biết vợ chồng lão nhân không phải là hạng cùng hung cực ác, song tính tình lại có phần cổ quái, nóng giận bất thường. Nếu mình mà không chịu, không chùng lão tức giận đập chết cũng nên. Gã vốn không sợ chết nhưng mối thù nhà sẽ chẳng bao giờ trả được.

Nghĩ kỹ rồi Văn Chí Hồng liền quỳ xuống đất. Gã lâm râm khấn:

- Hôm nay, ngày... năm... niên hiệu tại hạ Văn Chí Hồng thành khẩn xin thề trước đất trời quỷ thần có sự chứng kiến của hai vị tiên bối là Thanh Bào lão nhân và...

Gã không biết nên gọi bà bà là gì nên nói bừa:

- Và... Thanh Bào bà bà, sẽ mãi mãi cùng cô nương...

Gã liếc mắt sang bên cạnh nhìn cô gái. Cô gái e thẹn không nói thì Thanh Bào lão nhân đứng ngoài liền nhắc: - Cô nương Trần Kim Yên.

... Cùng cô nương Trần Kim Yên sống chết có nhau quyết không sai lời. Nếu trái lời thề, Văn Chí Hồng sẽ bị trời tru đất diệt...

Gã vái ba vái rồi đứng dậy...

Thanh Bào lão nhân hài lòng nói:

- Thế là tốt lắm rồi... Lão phu không làm phiền hai vị... cáo từ...

Chỉ trong nháy mắt, lão đã cùng bà bà phóng mình mất dạng.

Còn lại hai người. Trần Kim Yên có phần bẽn lễn nói:

- Người... Người... làm điều đó... có miễn cưỡng lắm không?

Nhìn vẻ mặt của Trần Kim Yên, Văn Chí Hồng thấy không nên nói thật, gã nói:

- Không! Tại hạ thật lòng đấy...

- Người đừng an ủi ta... ta biết trong lòng người vẫn còn hình bóng của cô nương Sử... Sử gì đó. Có đúng vậy không?

- Sao cô nương biết?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Lúc người mê sảng ú ớ nói ra... Ta... Ta trông xấu xí lắm hay sao?

Văn Chí Hồng thành thật nói:

- Không phải đâu... cô nương xinh đẹp lắm.

- Sử cô nương kia là ai thế? Người đã có... có tình ý với người chưa?

- Là một người bạn tốt của tại hạ...

- Chỉ là bạn thôi sao?

Kim Yên hỏi.

- Đúng vậy!

Văn Chí Hồng trả lời gọn lỏn.

- Trông ta với thị thì... thì...

Kim Yên nói không nên lời

-... Thì... thế nào.

- Tại hạ đã nói. Cô nương thật là đẹp cơ mà! Thôi ta đừng nói chuyện đó có được không?

- Nhưng... đừng gọi muội là cô nương.

Kim Yên khẽ nói.

Hai người im lặng một hồi lâu. Văn Chí Hồng đột nhiên hỏi:

- Thanh Bào lão nhân võ công trác tuyệt, muội có biết lão là ai không?

- Tại sao lại không? Lão là đệ tử của muội mà.

Kim Yên nói xong khúc khích cười ra chiều thú vị.

Văn Chí Hồng thấy Kim Yên cũng rất dễ thương. Gã hỏi tiếp:

- Không hiểu lão giận bà bà vì chuyện gì? Muội có nghe lão kể không?

- Có! Muội là người duy nhất lão tin tưởng kể cho nghe... Chuyện khá dài. Năm xưa Thanh Bào lão nhân và bà bà vốn là sư huynh sư muội với nhau. Bà bà tên là Diệp Nhị Nương. Võ công hai người đứng vào hạng thượng thừa, song không bằng như bây giờ... Thanh Bào lão nhân có một sư thúc, y võ công còn cao hơn Thanh Bào lão nhân nhiều, song chuyện rắc rối đã xảy ra. Sư thúc và lão nhân cùng yêu thương chung một người.

- Có phải bà bà không?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Phải! Người đó chính là Diệp Nhị Nương. Diệp Nhị Nương chưa nhận lời với ai cả, song... tâm tư có phần nghiêng về sư thúc. Tình trạng ấy kéo

dài cả mười mấy năm, nhưng sự đòi hỏi khi lại nhiều oái oăm. Diệp Nhị Nương...

- Có phải bà bà đòi ý không?

Kim Yên không trả lời thẳng vào câu gã hỏi, cô nói:

- Lúc lão sư thúc ngỏ ý thì... Diệp Nhị Nương đã từ chối... Việc đó làm y mất mặt và tức giận. Cho đến lúc ấy, y vẫn chưa biết Diệp Nhị Nương thương yêu ai, về sau phát giác ra thì...

lòng căm hận đã dâng lên cực điểm... Bấy giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì, vì sư huynh của y tức là sư phụ lão nhân vẫn còn sống... Sau đó... sau đó lão nhân và Diệp Nhị Nương thành thân với nhau. Việc rắc rối lại xảy ra. Đúng đêm động phòng hoa chúc thì lão nhân bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ... Lão mở cửa bước ra, song tuyệt nhiên không thấy một ai, chợt thấy phía xa có bóng người thấp thoáng liền phóng mình rượt theo. Bóng đen mất hút trong màn đêm dày đặc, khiến lão nhân loay hoay tìm kiếm mãi mà chẳng được tích sự gì... Lão quay trở lại phòng mình... lão thấy...

Kim Yên đỏ mặt lên không nói nữa.

Văn Chí Hồng mãi nghe câu chuyện nên không để ý tới sắc diện của cô. Gã hỏi:

- Lão thấy cái gì vậy?...

- Lão thấy... thấy Diệp Nhị Nương lỏa lồ nằm trên giường ú ớ nói những gì không rõ. Lão nhân tức giận điên cuồng. Lão vận chân khí truyền vào cho Diệp Nhị Nương. Một hồi lâu sau, Diệp Nhị Nương từ từ tỉnh lại.

“Diệp muội! Tại sao lại thế này? Tại sao hả...”

Diệp Nhị Nương trấn tĩnh lại rồi kể:

“Lúc phu quân ra ngoài thì bỗng có một kẻ bịt mặt xuất hiện xông vào phòng thiếp. Gã võ công cao không thể tưởng tượng được, thiếp đánh với y không lại suýt nữa bị y hại đến thân thể... Vừa hay lúc đó thì phu quân về nên y phải bỏ chạy ra ngoài”.

Lão nhân tức bực nhìn quanh. Quả nhiên đã xảy ra động thủ giữa hai người. Trên mình Diệp Nhị Nương còn nhiều vết xây xát do giằng co... Lại còn nhiều vết tích khác trên giường...

Một năm sau, Diệp Nhị Nương sanh hạ được một nữ tử. Lão nhân nghi ngờ không phải là con lão, nên trong một phút nóng giận đã đem đưa bé quẳng ra ngoài đường...

Tỉnh dậy không thấy con đâu, Diệp Nhị Nương gào thét điên cuồng đòi tự sát. Nhưng lão nhân đã ngăn được...

Ít lâu sau, tìm hiểu kỹ thì những lời Diệp Nhị Nương kể là hoàn toàn

đúng sự thật, kẻ gây ra những chuyện đó không ai khác ngoài sư thúc của lão...

Sư thúc của lão thề quyết giết bằng được hai người, vì thế... lão nhân và Diệp Nhị Nương phải bỏ lưu vực sông Tần Hoài là nơi họ sinh sống đến đây ẩn núp...

- Vậy người con ấy sự thật là của ai?

- Là con của lão nhân. Sau này lão nhân hối hận cất công đi tìm kiếm, song mọi cố gắng đều vô hiệu...

- Còn lão sư thúc thì đi đâu? Tại sao vợ chồng lão nhân lại không tìm lão để trả thù.

Văn Chí Hồng hỏi.

- Một phần vì lúc đó võ công của họ còn dưới y một bậc. Y là sư thúc cơ mà. Về sau gã sư thúc ấy còn bị thất vọng trong tình trường, gã đã thay đổi tính nết trở nên tàn ác. Y đã gây ra biết bao vụ tàn sát đồng đạo võ lâm, từ đó nảy sinh ra tính kiêu ngạo ôm mộng bá chủ thiên hạ.

- Chẳng lẽ không ai là người địch nổi y sao? Các môn phái sao không hợp sức lại diệt trừ đại họa cho võ lâm.

- Mọi người cũng nghĩ như huynh, song điều đó không phải dễ dàng. Y có một thuật cải trang sửa đổi dung mạo rất tài tình. Y đã thay tên đổi họ và biến đổi thành một người hoàn toàn khác. Không ai biết y ở đâu và thật sự là ai... Ngay cả lão nhân dù gặp mặt y cũng không tài nào nhận ra được, duy chỉ có một điều là có một dấu tích trên người có thể nhận ra gã...

Kim Yên đưa mắt nhìn Văn Chí Hồng thấy gã chăm chú theo dõi câu chuyện, cô làm bộ không nói nữa khiến Văn Chí Hồng không chịu được tò mò, gã gắng hỏi: - Ai có thể biết được dấu vết trên người lão sư thúc?

Kim Yên nói bằng giọng âu yếm:

- Hồng ca ca! Ca ca đoán coi...

Văn Chí Hồng nhăn trán ra chiều nghĩ ngợi, một hồi lâu sau gã nói:

- Tiểu muội, ta đoán ra rồi, có phải vợ chồng Diệp Nhị Nương không?

- Ca ca đúng là thông minh hơn người.

Kim Yên nhoẽn miệng cười.

- Đúng là vợ chồng Thanh Bào lão nhân, mà đúng ra là Diệp Nhị Nương. Nguyên do là buổi tối hôm lão sư thúc vào phòng định giở trò sàm sỡ với Diệp Nhị Nương, trong lúc hai người động thủ lão đã bị trúng Xuyên Vân chỉ của Diệp Nhị Nương vào ngực. Ngón tay của Diệp Nhị Nương đâm thủng ngực lão làm thủng một lỗ, máu phun đầy ra, vì thế mà...

Cô bỏ lửng câu nói, mặt bỗng đỏ bừng lên.

-... Vết thương đó sẽ không bao giờ xóa được, vì Xuyên Vân chỉ là một công phu vô cùng lợi hại. Kẻ nào trúng phải suốt đời sẽ mang một vết đỏ bầm tròn như miệng bát...

Văn Chí Hồng nghe xong câu chuyện trong lòng vẫn còn thắc mắc, gã không nhịn được nên hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ không một cao thủ nào tử đấu với hắn...

- Có chứ! Những người chết dưới tay gã thì không kể, còn những người khác thì có Từ Huyền đại sư Chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Nghe tên Từ Huyền đại sư, Văn Chí Hồng biến ngay sắc mặt khiến Kim Yên hốt hoảng cô nói:

- Hồng ca, có chuyện gì vậy?

Văn Chí Hồng thản nhiên nói:

- Đâu có gì. Mọii kẻ tiếp đi... cuộc đấu đó, ai thắng ai bại...

- Kể ra thì ngang ngửa một chín một mười, nhưng Từ Huyền đại sư có nhỉnh hơn gã một chút.

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Mình đã trông thấy Từ Huyền ra tay, tuy chỉ có một chiêu thôi song uy lực thật là kinh người khiến Mã Xuân Phong, đường đường là Chưởng môn một môn phái lớn phải lùi bước. Nên gã sư thúc đó đấu ngang ngửa với Từ Huyền thì võ công y không phải tầm thường, nhất là hiện nay, nếu y đang còn sống không hiểu công phu đã lên tới mức nào...”

Kim Yên thấy Văn Chí Hồng trầm ngâm thì lại tưởng gã đang nghĩ đến chuyện khác. Cô nói giọng giận dỗi: - Hồng ca không thích nghe thì thôi, tiểu mọii không kể nữa...

- Ấy ấy! Kể tiếp đi chứ! Huynh vẫn đang nghe đấy mà. Huynh cứ nghĩ gã sư thúc ấy...

- Sau cuộc tử đấu với Từ Huyền đại sư, gã sư thúc tự hiểu rằng võ công của y chưa thể là vô địch, nên đã mai danh ẩn tích rồi chuồn đi đâu không ai biết. Giới giang hồ đã mừng vì ngỡ rằng gã đã chết đâu đó, nhưng thực ra không phải như vậy. Gã đang âm mưu một kế hoạch lớn...

- Phải chăng gã muốn lần lượt giết hết các cao thủ đứng đầu là Thiếu Lâm tự?

Văn Chí Hồng đoán.

- Tất nhiên chỉ là mộng bá vương thôi, song... Hồng ca có nghe đến một công phu là chân động võ lâm cả trăm năm trước không?

- Cửu Quỷ Bát Mã Đao?

Văn Chí Hồng thản nhiên nói.

- Đúng vậy! Không riêng gì lão mà tất cả giới võ lâm đều ra sức truy tìm...

- Nghe đâu đó là tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm có phải không?

- Mọi cũng không nghe nói đến bao giờ, bởi mỗi người nói mỗi khác. Người thì bảo công phu ấy là của một kỳ nhân, người thì lại bảo đó là tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, chẳng hiểu ra thế nào cả...

- Thế còn phái Thiếu Lâm thì sao?

- Mọi cũng chỉ nghe nói lại thôi, theo Từ Huyền đại sư, công phu ấy chính là của Đạt Ma tổ sư, song chúng có đưa ra thì đại sư không chịu nói...

- Cuối cùng thì cuốn bí phổ đó ở đâu?

Văn Chí Hồng vờ hỏi.

- Chuyện này thì mọi tình cờ mà biết được, thật ra chuyện này xảy ra mười mấy năm về trước cơ...

- Xảy ra đã lâu thế cơ à?...

- Đúng vậy nhưng gần đây mới loan ra... Gần đây hình như trên giang hồ có kẻ đã luyện được công phu này. Tất cả những người bị sát hại đều ở trong tư thế lúc đang còn sống mặt mũi tươi cười điều đó chứng tỏ đòn đánh ra nhanh không sao tưởng tượng được, kể cả những cái đầu bị đao chém đứt cũng vậy. Việc này làm cho giới võ lâm kinh hoàng nên quyết tâm tìm bằng được bí phổ đó. Gần đây nghe đâu bí phổ rơi vào tay của Trương Hải Thanh ở Tây Kinh tiêu cực. Năm sáu vị Chưởng môn gì đó đã đến đòi Trương Hải Thanh trao lại cuốn bí phổ đó nhưng không thành.

- Vì sao thế?

Văn Chí Hồng toát mồ hôi lạnh.

- Đúng ra cũng tội nghiệp cho Trương Hải Thanh, y chỉ giữ gìn cho người khác chứ không hề ngó ngàng gì đến bí phổ.

- Lão... lão... giữ cho ai vậy?

- Cho con của một hảo hán là Văn Thành Long. Trương Hải Thanh đã ngăn cản không cho Từ Huyền đại sư lấy được bí phổ, vì thế tiểu tử kia đã thoát thân được...

- Người ta có biết y hiện đang ẩn náu nơi nào không?

- Hiện nay, Chưởng môn các phái với giang hồ hắc bạch hai đạo đang lùng tìm gã rất gắt gao...

Văn Chí Hồng làm bộ lo âu:

- Thế thì nguy đấy! Gã làm sao mà thoát được.

- Hồng ca hình như có vẻ quan tâm tới y lắm thì phải.

Kim Yên ngạc nhiên nói:

- Hồng ca có quen y à?
Văn Chí Hồng vội nói.
- Đâu có!
- Mấy hôm trước có bốn vị Chương môn tới Hồng Hạc môn...
Văn Chí Hồng giật bắn người lên.
“Hồng Hạc môn? Sao Kim Yên lại biết rõ mọi chuyện đến thế?”
Văn Chí Hồng hỏi.
- Họ đến làm gì vậy?
- Họ thông báo cho Chương môn phái Hồng Hạc là Trần Gia Kính rõ sự việc đã xảy ra ở Tây Kinh tiêu cực. Thực ra chuyện đó là thừa vì lời đồn đại đã loan ra khắp giang hồ.
- Thế Trần lão gia trả lời ra sao?
Văn Chí Hồng hỏi hộp hỏi.
- Trần lão gia chỉ ậm ừ cho qua chuyện không quan tâm gì mấy, khiến lão Chương môn nổi giận.
- Chắc là có động thủ?
Văn Chí Hồng gợi ý.
- Không! Nhưng Trần lão gia thì tức giận đến cùng cực... Vì... vì... mấy lão kia y mình là môn phái chính thống, dọa nạt nếu lão gia che giấu. hoặc không nói sự thật, bọn họ sẽ ra tay...
Văn Chí Hồng phân vân tự hỏi.
“Tại sao chúng đến mà mình lại không biết nhỉ? À mà có thể mình đi hái thuốc cùng Sử Bích Ngọc. Thế cũng là may, nếu ở nhà chắc bị nhận diện...”
Đột nhiên, Kim Yên nói với gã:
- Hồng ca nãy giờ chúng ta nói toàn chuyện đầu đầu khiến muội quên không hỏi thân thế của huynh. Huynh thuộc môn phái nào vậy?
- Tiểu huynh ở... ở phái Hồng Hạc.
Kim Yên ngạc nhiên. Cô tròn xoe đôi mắt hỏi lại gã:
- Huynh là người của Hồng Hạc thật sao?
- Vì... vì điều ấy cũng bình thường thôi, có gì mà muội phải ngạc nhiên. Không ở môn phái này thì cũng ở môn phái khác, có gì lạ đâu?
- Ý muội muốn nói là...
- Huynh cũng mới gia nhập môn phái thôi. Khi sanh ra, cha mẹ đã mất cả, không ai thân thích phải lưu lạc khắp nơi, may nhờ sư phụ rừ lòng thương bao bọc cho.
- À ra thế! Hoàn cảnh huynh thật đáng thương, bây giờ... bây giờ... đã có muội ở bên huynh rồi, huynh có thích không?

- Huynh rất cảm kích trước hảo ý của tiểu muội, nhất định sau này sẽ có dịp báo đáp.

- Tại sao huynh lại nói những lời khách sáo như thế với muội. Chẳng lẽ những lời ban nãy...

- Muội hiểu lầm ý huynh rồi. Huynh là người hắc bạch phân minh. Huynh hy vọng sau này muội sẽ hiểu huynh nhiều hơn.

Hai người sánh bước tới một nơi cây cối xanh tươi phong cảnh hữu tình. Kim Yên chỉ tay về phía bên kia nơi có một thạch động nằm không xa dòng suối lắm.

- Đây rồi, chỗ này muội đang ở đây! Huynh có muốn vào xem một chút không?

Văn Chí Hồng ngạc nhiên hết sức. Gã tự hỏi Kim Yên từ cách ăn mặc, đến đi đứng ăn nói rõ ràng là một thiên kim tiểu thư, hay ít ra cũng xuất thân từ gia đình danh giá mà sao cô lại chọn nơi đây trú ngụ.

Gã cùng Kim Yên bước vào trong. Bên trong khá rộng rãi, giường nằm là một phiến đá bằng phẳng nhẵn nhụi, ngoài ra chẳng có lấy một vật dụng gì. Văn Chí Hồng nói: - Huynh cứ nghĩ chỗ này là nơi ẩn thân của một đạo sĩ khổ hạnh chứ không phải của một cô gái xinh đẹp như muội. Như thế này mà muội sống được sao!

Trần Kim Yên cười hì hì:

- Trông qua thì thế, song sống cũng dễ chịu lắm, nhất là đối với người đang luyện võ công...

Văn Chí Hồng hỏi lại:

- Luyện võ công? Không lẽ cứ luyện võ công là phải ở đây?

- Huynh không biết, nơi đây là chỗ thích hợp nhất cho người luyện công. Muội đang luyện tới độ chót Vô Cực thần công do Thanh Bào lão nhân truyền thụ cho... Huynh coi đây này...

Đột nhiên một luồng khí âm hàn từ phía sau hang thổi tới khiến Văn Chí Hồng thấy rùng mình ớn lạnh. Gã lạnh đến mức hai hàm răng va vào nhau lập cập. Văn Chí Hồng ngó sang bên cạnh thấy Kim Yên vẫn như bình thường, thì hỏi: - Yên muội! Muội không thấy lạnh sao?

- Không! Thoạt đầu muội cũng như huynh bây giờ luồng khí lạnh này rất cần cho việc luyện Vô Cực thần công...

- Muội đã luyện được bao lâu rồi?

- Kể ra thì đã lâu, song trước đây muội vẫn ở nhà nhưng ngày nào cũng ra suối tắm... nhờ thế mới gặp... gặp huynh... nhưng từ lúc luyện tới độ chót thì muội mới ra ở hẳn chỗ này. Như thế tốt hơn...

- Thế thì võ công của Yến muội cao thâm lắm?

Kim Yên không trả lời thẳng vào câu hỏi của Văn Chí Hồng. Cô nói:

- Muội đã học được đến bảy tám phần của Thanh Bào lão nhân rồi...

Văn Chí Hồng cảm thấy chán nản. Kim Yên hãy còn ít tuổi thế này mà võ công đã cao siêu nhường ấy, trong khi gã một đấng nam nhi mang tiếng là cũng theo học võ mà chẳng đánh được một kẻ tầm thường. Biết bao giờ mới có thể trả được thù nhà...

- Huynh đừng buồn. Võ công của Trần lão gia cũng rất cao, huynh học được chân truyền của lão gia cũng sẽ trở thành hảo thủ hạng nhất đấy. Hơn nữa nếu muội học thành công muội sẽ chỉ cho huynh... Huynh đừng lo.

- Yến muội, cảm ơn lòng tốt của muội, song đã đến lúc huynh phải về rồi. Lúc khác chúng ta gặp lại sẽ nói chuyện nhiều.

- Hồng Hạc môn cũng rất gần đây thôi... Huynh nhớ... nhớ đến thăm muội nhé!

Văn Chí Hồng không đáp. Gã toan quay lại hỏi:

- Mãi chuyện trò, huynh quên mất một điều quan trọng chưa hỏi muội. Muội... Muội... Gia gia tiểu muội là ai?

Kim Yên nhìn gã đăm chiêu. Chợt cô che miệng cười nén giọng dịu dàng:

- Huynh không đoán ra được hay sao? Tiểu muội là... là con gái của Trần Gia Kính, Chương môn phái Hồng Hạc.

Hồi 5

Văn Chí Hồng giật mình, thì ra Trần Kim Yển là con gái sư phụ. Thảo nào mà cô biết hết mọi chuyện. Kim Yển thấy gã có vẻ lúng túng thì nói: - Như vậy chẳng tốt hơn sao! Từ nay... chúng mình là... người một nhà...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Tiểu muội! Muội học võ công của người khác không sợ sư phụ phạt sao?

Kim Yển cười:

- Gia gia tiểu muội làm sao biết được! Huynh có về đừng nói với gia gia, muội ở đây nhé!

Văn Chí Hồng nói lời tạm biệt. Gã cố chạy thật nhanh để về vì đi đã quá lâu. Chạy được mấy dặm gã trông thấy trước mặt có bóng người chạy ngược lại về phía mình. Văn Chí Hồng nhìn kỹ thì ra là Sử Bích Ngọc.

- Hồng ca ca...

Cô kêu lên:

- Hồng ca đi đâu suốt từ sáng tới tận bây giờ vậy?... Muội lo muốn chết đi được.

Văn Chí Hồng thấy Sử Bích Ngọc lo lắng cho mình, gã thấy trong lòng có phần áy náy. Gã đáp: - Sử muội! Huynh đâu còn là con nít nữa mà muội phải đi tìm kiếm làm chi. Sư phụ có hỏi gì huynh không?

- Có, hình như sư phụ có điều gì muốn gặp huynh thì phải... Chúng ta về mau lên đi... Nhưng... nhưng hồi nãy huynh vẫn chưa trả lời muội... Huynh đi đâu từ sáng đến giờ vậy?

Văn Chí Hồng lúng túng nói:

- À... Huynh ra suối tắm bất ngờ bị dòng nước cuốn trôi đi mãi xuống phía dưới... Sau đó... Sau đó... gặp một dị nhân cùng một vị tiểu cô nương.

Sử Bích Ngọc giận dỗi nói:

- Biết ngay mà! Trông mặt huynh là muội đoán ra ngay, cứ tươi roi rói...

Văn Chí Hồng khổ sở nói:

- Muội lại nói nhảm rồi! Đây là điều bất ngờ, chứ có phải huynh tự đi tìm cô nương ấy đâu?

Sử Bích Ngọc khăng khăng:

- Làm sao muội biết được, huynh vô tình hay cố ý! Thế cô nương ấy tên là gì. Chắc là đẹp lắm phải không?

Văn Chí Hồng không muốn nói dối lòng mình:

- Đẹp thì... đúng là đẹp thật đấy... Cô ta tên là Trần Kim Yển. Tiểu muội có biết cô là ai không?

Sử Bích Ngọc quay mặt đi:

- Cô nương đó là ai thì có liên quan gì đến muội, huynh quan tâm đến thì cứ việc...

- Đừng có giận dữ nữa mà? Cô nương ấy là con gái sư phụ chúng ta đây...

- Vậy là huynh có cơ hội tiến lên rồi, muội xin chúc mừng.

Sử Bích Ngọc không chịu hòa giải...

Hai người không nói gì thêm nữa. Chẳng bao lâu đã về tới Hồng Hạc môn. Văn Chí Hồng vào đến phòng mình định bụng sẽ nghỉ ngơi một chút rồi sẽ lên gặp Trần Gia Kính. Gã vừa ngồi xuống ghế thì đã thấy cửa mở rồi Trần Gia Kính bước vào.

Văn Chí Hồng kính cẩn thưa:

- Sư phụ. Hôm nay con sợ ý về trễ xin sư phụ tha tội...

Trần Gia Kính không nói gì. Lão khẽ hỏi:

- Hôm nay con đi đâu vậy?

Văn Chí Hồng liền kể hết đầu đuôi câu chuyện, gã bị dòng nước cuốn trôi đi như thế nào, song chi tiết gặp Trần Kim Yến và Thanh Bào lão nhân là gã không kể tới...

- Con bị lạc lối nên bây giờ mới về được đến nhà.

Trần Gia Kính nói:

- Thôi được! Ta bỏ qua cho con lần này.

Lão quay lại khép cánh cửa đằng sau cài lại cho cẩn thận, rồi ngồi xuống bên cạnh Văn Chí Hồng. Lão nói tiếp giọng rất dịu dàng: - Ta muốn hỏi con điều này. Không phải là ta không biết.

Trần Gia Kính rào đón trước:

- Ta muốn chính con nói ra sự thật, con có phải là Hồng Chí Văn không?

Văn Chí Hồng chột dạ. Hắn sư phụ đã biết hết cả rồi. Hơn nữa gã thậm nghĩ:

“Trần Gia Kính đối với gã và Sử Bích Ngọc rất mực thương yêu, nếu đối trá thì mang tội bất kính.”

Nghĩ vậy gã đáp:

- Xin sư phụ tha tội, ngày đầu gặp sư phụ con phải nói như thế vì... vì...

Trần Gia Kính đỡ lời:

- Ta hỏi con là hỏi vậy thôi, chứ ta đã biết con ngay từ buổi đầu tiên?...

- Sư phụ đã biết?

- Phải chỉ qua hai chiêu ta đã nhận ra sư môn của con... Con đã sử dụng Diêm Vương quyền pháp. Con chính là nghĩa tử của Trương Hải Thanh... có

đúng không?

- Sư phụ biết con sử dụng Diêm Vương quyền thì con hiểu rồi, nhưng... sao lại biết con là nghĩa tử chứ không phải là con ruột của Trương Hải Thanh? Có phải Tứ đại chương môn đã loan tin ra...

- Không phải... Tứ đại chương môn có đến Hồng Hạc môn thật, song ta đã biết điều đó trước khi họ đến. Tai mắt của Hồng Hạc môn có ở khắp nơi. Việc đụng độ giữa Trương Hải Thanh và bốn vị Chương môn đã loan ra khắp giang hồ ngay sau đó... Hà!

Trần Gia Kính bồng thờ dài:

- Bốn vị Chương môn đã tới đây dùng danh nghĩa môn phái lớn uy hiếp ta, nghe đâu họ đã phong phanh nghe tin đồn gì đó...

- Vậy... vậy... có thể họ đã biết con ở đây?...

- Bây giờ thì chưa? Song... rồi chúng sẽ biết, cây kim giấu trong bọc còn có ngày lòi ra.

- Sư phụ... con hiểu rồi... con sẽ không để liên lụy đến sư phụ nữa. Ngay hôm nay...

Trần Gia Kính buồn buồn nói:

- Ý ta không phải thế! Hồng Hạc môn là một môn phái đâu có thua kém gì bọn Không Động, Thanh Thành, nhưng nếu bọn chúng hiệp sức lại thì ta cũng khó lòng đối phó. Người nên hiểu rằng nguyên nhân chỉ là cuốn bí phổ...

- Cuốn bí phổ đó theo lời nghĩa phụ con nói là của kỳ nhân đích thân tặng cho song thân con...

Trần Gia Kính nhếch mép cười:

- Chuyện đó chẳng có giá trị gì cả. Của ai thì không thành vấn đề, điều quan trọng là người có đủ bản lĩnh giữ nó hay không thôi. Giả tử người là một vị cô nương người đeo dây vàng bạc quý giá, nếu như gặp một tên cướp phồng người có giữ được không?...

- Như vậy... họ thật là tàn ác, chẳng khác gì bọn tà ma ngoại đạo cả...

- Nhưng họ khác tà ma ngoại đạo là ở chỗ họ là danh môn chính phái, họ lấy danh nghĩa bảo vệ giới võ lâm mà ra tay.

- Phải chăng vì thế mà song thân con phải bỏ mạng?

- Đúng vậy!

- Thì ra họ mang danh trừ ác mà lại làm một điều ác, hành động ấy đâu phải là một việc thiện.

- Phải! Đó chỉ là cái cớ mà thôi! Biết giải thích thế nào cho con bây giờ. Đối với người luyện võ, võ công là quý nhất. Họ ham muốn bí phổ nên tìm

cách che đậy mà thôi.

Trần Gia Kính nói đến đây cúi đầu xuống ra chiều suy nghĩ. Một hồi lâu sau, lão nói:

- Cuốn bí phổ đó con không để ở đây phải không?

- Thừa sư phụ, con đã giấu ở một nơi an toàn rồi.

Trần Gia Kính gật gù:

- Tốt lắm! Con hãy nên nhớ chỉ cần họ tìm được con là con sẽ mất mạng ngay... Ta có một lời khuyên đối với con.

- Con xin nghe lời sư phụ dạy bảo.

- Con hãy đến chỗ đó lấy cuốn bí phổ rồi tìm một nơi vắng vẻ luyện tập. Chỉ có cách ấy mới giữ được sinh mạng mà thôi.

- Nhưng! Con trí óc nông cạn làm sao có thể tập luyện được nếu không có người chỉ dạy. Con đã thử xem qua vài lần chẳng lãnh hội được gì hết...

- Phải có thời gian! Một kỳ công võ học như vậy đâu có thể học một sớm một chiều mà hiểu được. Con là người thông minh lại có căn cốt, ta tin con sẽ làm được...

- Nhưng... nhưng thừa sư phụ. Con đã là đệ tử của Hồng Hạc môn...

- Nếu con còn câu nệ như thế, làm sao có hy vọng trả được thù nhà. Con cũng mới gia nhập Hồng Hạc môn chưa được bao lâu, võ công con cũng chưa học được gì cả. Ta cho phép con... đừng lo ngại gì hết...

Văn Chí Hồng hỏi.

- Vậy thì bao giờ con... con phải lên đường.

- Ta nghĩ càng sớm càng tốt vì hành tung của con rất dễ bị lộ. Nay mai, các môn phái có thể còn kéo đến đây.

- Sư phụ... còn... còn...

Văn Chí Hồng định hỏi về Sử Bích Ngọc thì Trần Gia Kính đã hiểu ý. Lão nói:

- Té ra con vẫn còn lưu luyện Sử cô nương phải không? Người ta nói “nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản” là vì thế. Con chớ để đàn bà làm hỏng việc lớn...

- Sư phụ, không phải con... mà...

- Thôi, con đừng nói nữa, nếu con muốn, ta sẽ cho Sử Bích Ngọc theo con luôn... mà... điều đó cũng rất nên, vì chúng có thể dùng Sử Bích Ngọc để uy hiếp...

- Đa tạ sư phụ.

Tự nhiên Văn Chí Hồng thấy bần khoản. Gã nghĩ không biết có nên nói cho Trần Gia Kính biết chuyện Kim Yên hay không? Gã cũng nghĩ tới lời thề

trăm năm với Trần Kim Yến, đành rằng gã buộc phải thề, song nuốt lời thì lại không được... thật là khó nghĩ... Gã tự nghĩ.

“Việc đó để về sau sẽ tính. Kim Yến cô nương là một người tốt, sau này ta sẽ giải thích sau, chắc Kim Yến sẽ tha thứ cho ta...”

Văn Chí Hồng trở về phòng. Gã tìm Sử Bích Ngọc kể hết đầu đuôi cho nghe, rồi quyết định sáng mai hai người sẽ lên đường.

Sáng hôm sau, gã chưa kịp lên chào từ biệt Trần Gia Kính thì lão đã đến. Vừa thấy mặt gã, Trần Gia Kính đã xua tay nói: - Ngươi khỏi phải từ biệt ta và sự mầu, cứ việc lên đường cho sớm. Việc của ngươi, ta đã nghĩ cách giải quyết để trấn an đám sư huynh đệ của ngươi. Lát nữa ta chỉ việc tuyên bố khai trừ ngươi ra khỏi môn phái, vì đã phạm môn quy thế là xong!

Văn Chí Hồng thấy lão chu đáo thì cảm động vô cùng, gã nói:

- Xin sư phụ bảo trọng! Đệ tử cáo từ...

Lúc ấy trời còn sớm nên gã và Sử Bích Ngọc bước ra không có một ai trông thấy cả. Hai người cứ nhắm theo đường cũ mà thẳng tiến. Quá trưa thì đến gần chân núi, bất chợt sấm sét nổ ầm ầm rồi đổ một trận mưa lớn... Sử Bích Ngọc nói với Văn Chí Hồng: - Hồng ca, mưa lớn rồi, chúng ta vào tạm trong hang trú mưa đã...

Hai người vào được trong hang thì người đã ướt sũng. Đồ đánh lửa cũng bị ướt hết nên không thể nào đốt lửa lên sưởi được. Không khí trong hang lạnh lẽo vô cùng, Văn Chí Hồng bữa trước đã bị khí lạnh trong hang nơi Kim Yến ở, nên lần này gã cơ hồ chịu không nổi nữa, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Sử Bích Ngọc thấy thế thì vô cùng lo lắng, cô hỏi: - Hồng ca, Hồng ca có lạnh lắm không?

- Huynh... huynh... chịu được mà... muội đừng... lo...

Sử Bích Ngọc cuống lên:

- Bây giờ không có gì để sưởi cả, làm thế nào bây giờ?

- Không... sao... đâu.

Văn Chí Hồng gượng nói. Song gã yếu quá ngã lăn ra. Sử Bích Ngọc vội nâng gã dậy rồi sờ tay vào trán thấy nhớt nháp mồ hôi. Cô lẩm bẩm: - Thì ra Hồng huynh đã bị hàn khí xâm nhập nên trong thì lạnh mà ngoài lại nóng...

Cô thấy cặp mắt gã nhắm nghiền lại thì vội ôm chặt lấy gã, truyền hơi ấm từ thân thể mình sang. Trong lúc mê sảng, Văn Chí Hồng lại tưởng rằng mình bị dòng nước đẩy xuống phía dưới gặp Trần Kim Yến. Gã ú ớ la hoảng: - Tại hạ... tại hạ... không cố tình đâu? Cô nương... cô nương...

Gã cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Sử Bích Ngọc.

- Kìa! Hồng huynh làm sao thế? Làm gì có cô nương nào, tiểu muội đây

mà...?

- Ta... ta...

- Huynh... Huynh lúc nào cũng mơ tưởng đến vị cô nương ấy rồi...

- Không! Không!

Văn Chí Hồng ú ớ nói. Một hồi lâu, gã từ từ mở mắt. Chợt thấy mình đang nằm trong vòng tay Sử Bích Ngọc. Gã vội gượng ngồi dậy.

- Huynh... huynh ở tình trạng này đã lâu chưa?

Văn Chí Hồng ngượng ngừng hỏi.

- Cũng chỉ hơn một giờ đồng hồ.

- Huynh làm phiền muội quá...

Văn Chí Hồng đoạn nói tiếp. Chợt gã thấy bên ngoài có tiếng động. Sử Bích Ngọc khẽ nói:

- Hình như có tiếng người thì phải, ta núp vào chỗ kia đi.

Hai người chạy tới phía sau một tảng đá lớn. Bên ngoài trời vẫn mưa rất lớn nên trời đổ tối rất nhanh, trong hang nhìn không rõ mặt người.

Hai người lắng tai nghe quả có tiếng chân từ phía cửa hang. Bởi vì đây là một cái hang rất sâu vì thế mọi tiếng động dù nhỏ cũng đều vọng vào phía trong rất rõ... Nhờ ánh chớp lóe lên. Gã trông thấy hai người bước vào. Người đi trước có vẻ bị thương thì phải.

Im lặng một hồi lâu, bỗng nghe một người nói:

- Họ Mã kia, ta sẽ không giết người đâu. Người chỉ cần tuân theo mọi mệnh lệnh của ta là sẽ được toàn mạng...

Gã họ Mã lên tiếng:

- Nhưng thực ra, các hạ là ai?

- Người thắc mắc lắm sao? Điều đó người không nên biết bây giờ...

- Các hạ võ công thật là cao siêu, tại hạ không ngờ trên giang hồ lại có người công phu như thế. Có phải là...

Văn Chí Hồng giật mình, thanh âm gã họ Mã nghe quen quá. Gã cố nhớ xem đã từng gặp người này chưa. Bỗng Văn Chí Hồng sực nhớ ra. Gã họ Mã này đã từng đến Tây Kinh tiêu cục, động thủ với nghĩa phụ gã. Y là Mã Xuân Phong, Chưởng môn phái Không Động.

Văn Chí Hồng lấy làm lạ tự hỏi ai là người có thể bắt Mã Xuân Phong khuất phục nhanh như thế, dù sao cũng đường đường là Chưởng môn một phái lớn, võ công đâu phải tầm thường. Còn gã kia thì Văn Chí Hồng không sao đoán được là ai, phần vì trời tối mà gã lại vẫn che mặt bằng một vuông vải đen, chỉ chừa hai con mắt, phần vì gã đã cố tình thay đổi giọng nói... Gã đang suy nghĩ thì lại nghe gã kia nói tiếp: - Mã Xuân Phong nêu quả tình

ngươi thắc mắc đến thế thì ta sẽ cho ngươi biết cũng chẳng hại gì, ta là...

Bất chợt, một tiếng sét nổ kinh hồn làm rung chuyển mọi vật, song nhờ ánh chớp lóe lên sáng rực chiếu vào hang, Văn Chí Hồng nhìn thấy rõ vẻ mặt Mã Xuân Phong cực kỳ kinh ngạc, đến sững sờ...

Mã Xuân Phong lắp bắp nói:

- Ngươi... ngươi... Ta thật tình không hiểu...?

- Ngươi lạ lắm sao? Hà hà... điều đó chẳng có gì là kỳ dị cả... Ta cần thời gian để hoàn thiện công phu, sau này ngươi nên nhớ sẽ chẳng có Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động... gì gì hết. Tất cả sẽ chỉ còn một môn phái duy nhất: Cửu Trùng môn!

- Ngươi thật là... vọng ngôn! Dù thế nào chẳng nữa, chuyện đó thật quá khó mà xảy ra được...

- Ngươi không thấy rằng Cửu Quỷ Bát Mã Dao là một công phu lợi hại nhất hay sao? Ai chống nổi ta...

Nghe thấy chữ Cửu Quỷ Bát Mã Dao, Văn Chí Hồng toát mồ hôi lạnh... Bí phổ đang nằm trong tay gã cơ sao lại có người luyện được công phu này... Gã nghe Mã Xuân Phong lắp bắp: - Cửu... Quỷ... Bát Mã Dao! Chẳng lẽ...

- Rồi ngươi sẽ biết, nhưng từ giờ tới lúc đó ngươi không được hé răng chuyện hôm nay giữa ta và ngươi...

Bỗng Mã Xuân Phong nổi giận:

- Ngươi có thể giết ta... Ta quyết...

Tiếng lão nghe khàn khàn:

- Ta không cần phải giết ngươi làm chi? Ta đã có cách...

Văn Chí Hồng chợt nghe Mã Xuân Phong rú lên kinh hãi rồi lão nói:

- Ngươi... bắt ta uống cái gì vậy?

Lão già thủng thẳng nói:

- Thi Nhục hoàn. Ngươi có hiểu cái đó lợi hại như thế nào không?

- Tại hạ... có nghe... qua...

- Nghe qua nhưng chưa được nếm thử phải không? Để ta cho ngươi rõ, kẻ nào uống thuốc này rồi thì nếu ba tháng không có thuốc giải, thịt xương sẽ dần dần thối rữa như thịt người chết vậy. Không những thế còn phải chịu đau đớn không sao chịu nổi...

Mã Xuân Phong rú lên kinh hoàng:

- Trời ơi! Ngươi thật là tàn ác, sao ngươi không giết ta đi cho rồi!

Lão già cười gian ác:

- Ngươi có gì mà phải lo ngại cơ chứ! Kẻ nào có cơ duyên lắm mới được Thi Nhục hoàn đó. Bởi vì... kẻ đó đã chính thức được tuyển lựa vào Cửu

Trùng môn... Người đã được đích thân ta tuyển lựa, vì vậy kể từ hôm nay người được làm Đàn chủ của ta...

Mã Xuân Phong rên rỉ:

- Ta... Ta... Chưởng môn một danh môn chính phái...

- Chính và tà... thật là tức cười... Đó là tự các người phân biệt ra đó thôi.

Điều quan trọng là võ công. Người làm Đàn chủ cho ta có phải hứng thú hơn không?

- Nhưng còn viên thuốc...?

- Không lo! Người của Cửu Trùng môn sẽ tự đến tìm người khi đến kỳ hạn... Người đã hiểu chưa?

- Tại hạ... hiểu...

Mã Xuân Phong nói giọng có vẻ khuất phục.

- Người nên nhớ kỹ không được phép tiết lộ chuyện ra ngoài. Khi nào cần, ta sẽ gặp người đó... Còn một việc này, nữa người phải làm cho ta mấy việc...

Mã Xuân Phong ngập ngừng:

- Thưa! Thưa!...

Xưa nay Mã Xuân Phong vốn là Chưởng môn, y quen ra lệnh cho đệ tử, nay bỗng nhiên phải khúm núm trước người khác thì không khỏi ngượng ngùng.

- Việc thứ nhất: Hãy tìm cho ta hai người.

Mã Xuân Phong hỏi và nói:

- Ai vậy? Không Động người nhiều, thuộc hạ nghĩ điều đó không khó...

Lão già nghiêm trọng:

- Không hẳn như người tưởng đâu? Người người phải tìm... võ công không phải tầm thường lại giấu mặt bao lâu nay... đó là một đôi dâm tặc: Dâm nữ tên là Diệp Nhị Nương!

Văn Chí Hồng thấy tâm thần chấn động! Thì ra người mà lão già muốn tìm chính là vợ chồng Thanh Bào lão nhân. Văn Chí Hồng giận mình võ công kém cỏi không ra để bắt lão được. Gã cũng rất lấy làm tiếc không nhìn rõ được mặt thật của lão. Bỗng nghe Mã Xuân Phong hỏi tiếp: - Thưa Giáo chủ! Còn việc thứ hai là gì?

- Đây! Người hãy cầm lấy, rồi... cứ như thế như thế...

Mấy câu sau, lão nói nhỏ quá Văn Chí Hồng không nghe được gì cả...

Mưa lúc đó đã ngớt, lão già nói:

- Việc coi như xong, chúng ta đi thôi!

Văn Chí Hồng thấy bóng hai người lao ra khỏi hang nhanh như chớp. Đợi

cho chúng đi xa hẳn, gã và Sử Bích Ngọc mới lò mò ra khỏi chỗ núp. Sử Bích Ngọc nói: - Hồng huynh, việc này thật là lạ lùng. Không hiểu vừa rồi bọn chúng có âm mưu gì?

Văn Chí Hồng ngẫm nghĩ hồi lâu:

- Thật ra thì... Tứ đại môn phái cũng chẳng có tốt đẹp gì, hơn nữa bọn họ còn là nguyên nhân làm song thân huynh phải bỏ mạng... Điều huynh quan tâm là phải thông báo cho Thanh Bào lão nhân và Diệp Nhị Nương biết mà đề phòng...

- Họ là ai, huynh biết họ hay sao?

- Phải... Tuy huynh chỉ mới biết hai vị tiền bối ấy, song theo ý huynh họ là những người rất tốt...

Văn Chí Hồng liền thuật lại hết đầu đuôi câu chuyện cho Sử Bích Ngọc nghe. Duy chỉ có một chi tiết là gã phải thề nguyện cùng Trần Kim Yên là gã giấu không nói ra. Nghe xong, Sử Bích Ngọc nói: - Thảo nào, trong lúc mê sảng huynh cứ nhắc đến Trần cô nương hoài. Võ công của Trần cô nương cao siêu như thế, tiểu muội làm sao sánh bằng...

Văn Chí Hồng gạt đi:

- Thôi! Muội đừng nói đến chuyện đó nữa. Trời đã tối rồi chúng ta đi nghỉ để sáng mai lên núi sớm...

Gã nói xong mò vào một chỗ bằng phẳng ngã lưng nằm xuống.

Sáng sớm hôm sau, lúc Văn Chí Hồng tỉnh dậy gã đã thấy Sử Bích Ngọc đang ngồi cạnh gã ra chiều suy nghĩ lắm. Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi: - Hôm qua, tiểu muội không ngủ sao?

Sử Bích Ngọc đáp:

- Muội... muội không buồn ngủ! Muội ngồi canh chừng lỡ huynh có bị lạnh thì...

- Về sau, muội đừng có làm như thế nữa nhé! Huynh khỏe hẳn rồi có làm sao đâu...

Hai người bước ra khỏi hang rồi tìm lối cũ leo lên. Chẳng khó khăn gì mấy đã tìm thấy cửa hang. Văn Chí Hồng tiến tới chỗ ba tảng đá chồng lên nhau rồi thò tay vào hốc. Gã vui vẻ nói: - Sử muội, nó vẫn còn đây này!

Vừa nói dứt lời đột nhiên một bóng đen lao vút tới giật lấy cuốn sách trên tay Văn Chí Hồng.

Văn Chí Hồng giật mình kinh hãi nhìn xem thì là một lão già trên mặt che bằng một mảnh vải đen. Lão già cười lớn: - Tiểu tử, lão phu thật cảm ơn ngươi nhiều lắm... Ha ha! Thật như một giấc mơ. Bí phổ đã lọt vào ta rồi!

- Ngươi... ngươi là ai?

Văn Chí Hồng tức giận hỏi.

- Ta là ai ư? Ngươi biết thì có ích gì đâu? Bởi vì mặc dù lòng ta không muốn, song vẫn bắt buộc phải giết ngươi... Ngươi có hiểu không? Ta không muốn chuyện này lọt ra ngoài...

Văn Chí Hồng căm hận khôn tả. Gã vung quyền đánh vào ngực lão già.

- Võ công của ngươi thì làm gì được ta.

Lão già cười khàn khạch. Lão xòe tay phải ra như cái quạt ra chiêu Bách Xoa Liên Chưởng đập vào mặt Văn Chí Hồng. Văn Chí Hồng thấy một luồng kinh khí mạnh mẽ ghê gớm phóng ra khiến gã nghẹt thở. Đột nhiên, người gã bị đẩy dịch sang bên phải một chút, phát chưởng lão già đánh trúng vào tảng đá phía sau, khiến hòn đá nứt ngay làm đôi. Một người nữa bỗng nhiên xuất hiện. Đó là một gã thư sinh mặt nhợt nhạt vô hồn chỉ có cặp mắt là sáng lấp lánh...

Lão già quát lên.

- Huỳnh đài là ai, lại xen vào việc của ta?

Thiếu niên nhỏ nhẹ đáp.

- Tại hạ cũng tình cờ đi ngang qua đây thôi, thấy tiền bối ra tay quá ác độc nên mới can thiệp.

- Được, nếu vậy thì ngươi sẽ phải chết chung với gã, hãy coi chiêu đây...

Lão già cong năm đầu ngón tay chụp vào bả vai của thiếu niên nơi huyệt Thiên Phủ, thủ pháp mau lẹ khôn tả. Thiếu niên tỏ vẻ hơi ngạc nhiên một chút. Gã phóng ngón tay trở điểm vàn huyệt Khí Lộ của đối phương.

Cách đánh này thật là kỳ dị ra ngoài sự tiên liệu của lão già. Thiếu niên ra tay sau mà đòn lại tới trước tuyệt kỹ này gọi là Hậu Phát Chế Nhân chỉ có những cao thủ tuyệt đỉnh mới sử dụng được. Đương nhiên lão già buộc phải thu tay về để đỡ, nếu bị điểm trúng huyệt đạo này thì nguy. Lão xoay tay phải một vòng, dùng ngũ trảo nắm lấy bàn tay thiếu niên, ngón trở cong xuống bấm vào huyệt Duông Trì trên chỗ lõm ở cườm tay.

- Thập Nhị Long Hình trảo.

Thiếu niên mặt vàng kinh ngạc kêu lên. Lão già hí hửng thấy tay mình bóp trúng bàn tay của gã thiếu niên thì mừng rỡ.

“Ta chỉ cần gia tăng kinh lực một chút là xong.”

Lão nghĩ bụng rồi vận kinh vào năm ngón tay. Song thật bất ngờ, lão bỗng thấy bàn tay thiếu niên mềm nhũn gần như không có xương, y như một nắm bông vậy, thì giật mình kinh hãi. Cũng may lão cũng thuộc vào hàng cao thủ nên thấy lạ là lập tức buông tay ra và nhảy vọt về phía sau một vòng...

Thiếu niên nhếch mép cười:

- Ta không muốn động thủ với ngươi. Thập Nhị Long Hình trảo của các hạ tuy lợi hại, nhưng phát huy nội lực còn chậm nên chưa đạt được hỏa hầu...

- Ngươi là ai mà lại biết công phu của ta.

Lão già gương cặp mắt lên. Lão thấy thiếu niên tuổi còn rất trẻ mà đã cao siêu nhường ấy thì không khỏi bàng hoàng. Hơn nữa, gã này lại am hiểu võ công các môn phái khác, phần lịch duyệt còn hơn lão nhiều. Gã đã ra mấy đòn mà tuyệt nhiên lão già không hiểu được gã thuộc môn phái nào.

- Ngươi... ngươi hãy đi đi...

Thiếu niên lạnh lùng nói.

Lão già không bỏ lỡ cơ hội, thấy thiếu niên quả tình không muốn sinh sự với lão, lão liền đạp chân xuống đất nhảy vọt ra ngoài cửa hang. Văn Chí Hồng cả kinh vội kêu lên: - Huynh đài... lão đã cướp mất... của tại hạ...

Thiếu niên mặt không hề thay đổi nói.

- Vậy sao? Chuyện đó ta không quan tâm tới...

Văn Chí Hồng thấy gã tỏ vẻ dừng dừng thì vội nói tiếp:

- Cảm ơn các hạ đã ra tay trợ giúp...

Sử Bích Ngọc cũng nói:

- Nếu không có các hạ thì hôm nay chúng tôi đã bỏ mạng dưới tay lão già kia rồi...

Thiếu niên gằn giọng:

- Ngươi không phải cảm ơn ta! Ta không có ơn với ngươi, ta chỉ cứu gã kia thôi!

- Cứu tại hạ...

Văn Chí Hồng nhắc lại:

- Tại hạ chưa có ân hạnh quen biết huynh đài. Có sao lại được cái may mắn ấy. Chẳng hay quý tính cao danh các hạ là chi xin cho tại hạ được biết, sau này có dịp được đền đáp...

Thiếu niên không trả lời. Mặt gã vẫn trơ ra bất động. Gã nói với Văn Chí Hồng:

- Để rồi xem ngươi sẽ đền đáp ta bằng cách nào? Ngươi nên nhớ, ta chỉ cứu ngươi có lần này thôi, lần sau ráng mà giữ lấy mình...

Gã dứt lời lạng người về phía Sử Bích Ngọc nhanh như một tia chớp, cấp ngang người Sử Bích Ngọc kẹp vào nách, rồi phóng mình vun vút xuống núi.

Văn Chí Hồng hoảng hốt la lên:

- Các hạ! Các hạ! Sao các hạ lại bắt Sử cô nương...

Gã gào khản cổ, song thiếu niên đã như một mũi tên lao đi mất dạng.

Còn lại một mình, Văn Chí Hồng ôm đầu khổ sở. Gã lấy tay đấm vào

ngực thùm thụp rồi tự trách mình: “Mình thật là đồ vô dụng... đến bản thân còn chưa giữ được thì làm sao bảo vệ được ai... biết bao giờ ta mới có võ công trả được thù nhà đây!”

Gã chán chường ngồi bệt xuống một tảng đá, lòng rối như tơ vò không biết xử trí ra sao bây giờ. Đi tìm Sử Bích Ngọc chẳng? Biết tìm ở đâu và nếu có tìm được thì với võ công của mình phỏng làm được gì cơ chứ? Hay là kiếm Thanh Bào lão nhân cho lão biết tin gã sư thúc của lão đã xuất hiện trên giang hồ, làm Giáo chủ Cửu Trùng môn và hiện đang tìm kiếm lão để trả thù? Cũng không được? Gã ngại gặp lại Trần Kim Yến sẽ có điều bất tiện, hơn nữa Sử Bích Ngọc đang lâm nạn, gã còn bụng dạ nào mà làm việc gì khác.

Văn Chí Hồng cứ suy đi tính lại mãi mà vẫn không sao quyết định được. Cuối cùng gã tự nhủ: “Thôi trước hết mình hãy trở về Tây Kinh tiêu cực gặp nghĩa phụ rồi sau hãy tính...”

Quyết như vậy rồi. Văn Chí Hồng xuống núi. Trước đây gã trốn đi từ Tây Kinh tiêu cực băng rừng vượt núi, nên bây giờ chẳng biết lối nào mà mò. Gã ngần ngại rồi cứ liềm nhắm hướng tây thẳng tiến.

Một ngày kia, gã đặt chân tới một thị trấn nhỏ. Trong túi có sẵn ít tiền sư phụ đưa cho lúc đi đường, gã tìm tới một tiệm ăn ngay giữa trung tâm thị trấn.

Trong quán có khá đông thực khách đang ngồi ăn uống. Gã tìm một cái bàn còn trống gần với căn nhà, rồi ngồi xuống kê vài món ăn rẻ tiền.

Bàn kê bên là bốn năm gã ăn mặc sang trọng đang uống rượu. Tiểu bảo bê ra cho Văn Chí Hồng một đĩa rau, một đĩa đậu hủ nhồi thịt. Đang đói bụng Văn Chí Hồng ăn một loáng đã hết sạch. Văn Chí Hồng toan đứng dậy trả tiền thì bỗng thấy bốn năm gã ngồi bàn bên cạnh cũng vừa ăn uống xong. Một gã đập tay xuống bàn: - Chủ quán đâu! Ra tính tiền cho lão gia?

Gã chủ quán một lão già tuổi ngoài năm mươi, nét mặt hèn hạ, xun xoe chạy tới.

- Dạ, dạ...! Xin các khách quan đừng nóng!

Lão đưa cho gã ăn mặc sang trọng tờ giấy trên có ghi số tiền.

Gã kia dùng giọng mũi hừ lên một tiếng.

- Hừ! Sao tính rẻ quá vậy?

Lão chủ quán cười nịnh:

- Dạ! Dạ! Được phục vụ các quý khách quan là niềm vinh hạnh cho quán chúng tôi, đâu dám lời lãi gì?

- Lão biết cách ăn nói đấy!

Gã ăn mặc sang trọng nói giọng hách dịch. Gã thò tay vào bọc lấy tiền ra

trả, rồi bỗng kêu lên: - Quái lạ! Tiền mất hết cả rồi! Sao kỳ quá...

- Đại huynh thử tìm lại coi...

Một gã khác nói.

- Không có mà... Rõ ràng lúc vào đây ta còn thấy, không lẽ...

Gã quay lại nhìn Văn Chí Hồng, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ...

- Ta chỉ ngồi cạnh gã này...

Lão chủ quán được dịp xen vào:

- Có lẽ là y đấy! Lúc y bước vào quán, ta đã thấy ngờ...

Văn Chí Hồng thấy lão chủ quán khinh khi mình thì tức giận mặt đỏ bừng lên. Gã nói:

- Người thấy ta ăn mặc tầm thường, tưởng ta không có tiền trả sao? Đừng có ngậm máu phun người.

- Người bảo ai ngậm máu phun người?

Gã ngồi bàn kế bên quát lớn:

- Thằng này láo thật, ta đập cho nó một trận là lòi tiền ra ngay... chỉ có nó chứ còn ai vào đây nữa.

Gã nói xong hùng hổ đứng dậy vung quyền đấm vào mặt Văn Chí Hồng. Văn Chí Hồng tuy võ công kém cỏi, song đối với những người thường thì gã đối phó cũng chẳng khó khăn gì... Gã nghiêng đầu khỏi cú đấm rồi nói: - Xin các vị chớ hiểu lầm! Các vị bảo ta ăn cắp vậy có chứng cứ gì không? Sao lại vô cớ đánh người?

- Cần gì phải chứng cứ! Bộ người bảo mấy lão gia đây ăn không có tiền tính quýt hay sao?

Gã vừa nói vừa vung chân đá vào ngực Văn Chí Hồng. Văn Chí Hồng tung chân phải đá vào chân trụ của gã khiến tên này ngã lộn xuống đất. Bốn tên còn lại lập tức chụp bốn cái ghế nhất loạt xông vào bổ vào đầu gã đánh bừa.

Chỉ trong chớp mắt, Văn Chí Hồng đã đánh ngã ba tên. Bất chợt một gã từ ngoài bước vào quát lớn: - Chúng bây là đồ vô dụng, năm người mà không làm gì được tên nhóc con này, lui hết ra để ta thu thập gã.

Đại hán tiến lại về phía Văn Chí Hồng, tay trái co vào thủ thế, tay phải ra chiêu Ô Long Nhập Động nhằm ngực Văn Chí Hồng đánh tới...

Thấy gã ra đòn, Văn Chí Hồng biết ngay tên này võ công không phải tầm thường. Gã thấy kinh lực phát ra mạnh mẽ vô cùng thì không dám đón đỡ nhảy lùi lại một bước để tránh, đại hán không bỏ lỡ dịp nhảy lên theo. Văn Chí Hồng vừa đặt chân xuống đất, mã bộ chưa vững đã thấy đại hán đứng ngay trước mặt, chân phải gã tung lên ra chiêu Khai Thư Khai Môn Cước

nhắm huyết Ngọc Đường nơi xương sườn thứ ba. Thực ra Văn Chí Hồng cũng đoán được chiêu này, song trước đây gã chỉ tập quyền cước không luyện nội lực, hơn nữa chưa giao đấu với ai bao giờ. Kinh nghiệm lâm địch còn non nớt, nên tuy gã nhìn thấy mà không sao tránh kịp. Bình một cái, Văn Chí Hồng lão đảo ngã lúi về phía sau đập đầu vào bức tường miệng ói ra một búng máu. Mấy gã đứng ngoài thấy thế thích thú reo hò vang cả lên.

- Hay quá! Hay quá! Sư phụ đánh chết gã đi!

Đại hán cúi xuống nắm áo Văn Chí Hồng lôi dậy. Gã định thoi cho Văn Chí Hồng một quyền, thì bất ngờ tay phải của gã bỗng bị một người nào đó nắm chặt. Gã toan chống cự, song năm ngón tay của người lạ như năm cái móc sắt bấu vào da thịt khiến gã đau nhức tới tận xương, cơ hồ không sao chịu nổi ngồi nhũn xuống.

Gã tức giận quay đầu lại nhìn xem thì đờ chỉ là một gã thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi. Thiếu niên mỉm cười nói: - Tại hạ không có ý định đả thương huynh đài. Chẳng qua là...

- Người là ai mà lại xen vào chuyện của bọn ta?

- Tại hạ tình cờ đi ngang thấy các vị vô cớ ỷ mạnh hiếp yếu nên vào giảng hòa đó thôi.

- Người không thấy gã kia đả thương mấy người của ta rồi sao? Sao lại gọi là ỷ mạnh hiếp yếu?

- Bởi vì các vị đánh người ta trước, nên người ta phải tự vệ đó thôi! Chúng ta giảng hòa đi có được không?

Đại hán tức giận khôn tả, song gã không làm sao hơn. Bởi chỉ riêng một cái bóp tay vừa rồi cũng đủ hiểu nội lực thiếu niên còn cao hơn gã nhiều. Đại hán hậm hực nói vọt vát: - Được người hãy nhớ lấy. Ta không bỏ qua chuyện này đâu?

Gã nói xong cùng đám đệ tử bỏ ra ngoài. Văn Chí Hồng còn nghe chúng nói vọng vào:

- Các người cứ chờ đây! Bọn ta sẽ quay lại...

Thiếu niên nhìn Văn Chí Hồng đang gắng gượng ngồi dậy, ôn tồn hỏi:

- Thiếu hiệp! Có đau lắm không?

Văn Chí Hồng nói:

- Cảm ơn huynh đài đã ra tay hỗ trợ. Tại hạ không sao đâu...

- Cũng may gã đại hán đó võ công cũng tầm thường thôi, nếu không bị trúng cú đá vừa rồi, ta e thiếu hiệp khó mà toàn mạng được. Chúng ta đi ra ngoài đi, ở đây không lợi đâu.

Thiếu niên cùng Văn Chí Hồng rảo bước ra khỏi quán. Hai người đi thật

xa thị trấn rồi mới dừng lại nghỉ. Văn Chí Hồng hỏi: - Chẳng hay huynh đài tên họ là chi, thuộc môn phái nào mà võ công lợi hại vậy?

- Tại hạ là Trương Tử Thành, đệ tử phái Thanh Thành.

Thiếu niên đáp rồi thở dài.

- Trương thiếp hiệp có chi mà buồn bã vậy? Tại hạ liệu có giúp được gì chăng?

Cặp mắt Trương Tử Thành bỗng sáng lên. Gã hỏi lại Văn Chí Hồng:

- Các hạ thật sự muốn giúp ta thật sao?

- Phải! Thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp tại hạ, lẽ nào việc làm được mà tại hạ lại từ chối?

- Việc này... việc này khó khăn lắm!

Trương Tử Thành ra chiều tư lự:

- Tại hạ bị... mắc vào một chuyện rắc rối... chẳng qua là chuyện hiểu lầm mà thôi.

- Chuyện gì thế? Không lẽ thiếu hiệp không giải thích được sao?

- Tại hạ đã cố mà chẳng ăn thua gì cả?

- Nhưng thiếu hiệp bị rắc rối với ai thế?

- Với bọn đệ tử phái Hoa Sơn... Chuyện là thế này: Phái Hoa Sơn mà Chương môn là Huỳnh Thiên Đạo cùng với sư phụ ta là Lâm Chí Trung vốn là chỗ giao tình. Hôm đó sư phụ sai ta xuống núi làm một vài công việc. Sau khi hoàn thành việc sư phụ giao ta trở về. Lúc ngang qua một vùng núi gần địa phận của phái Hoa Sơn ta bỗng nghe trong một bụi cây ven đường có tiếng rên rỉ nặng nhọc... Ta... ta... dừng lại lắng nghe. Đúng là có người bị thương đang nằm đâu đó. Phạm đã là người học võ, việc hành hiệp trượng nghĩa phải lấy làm đầu. Vì thế ta rẽ bụi cây tiến vào... Ta giật mình vì thấy... thấy...

Trương Tử Thành nói đến đây bỗng ngập ngừng có vẻ khó nói. Gã dừng lại.

Văn Chí Hồng vội hỏi:

- Huynh đài nói tiếp đi... Lúc đó, huynh thấy gì vậy?

- Ta thấy nằm dưới đất là một vị tiểu cô nương mà ta rất quen biết. Cô nương đó chính là ái nữ của Chương môn phái Hoa Sơn Huỳnh Thiên Đạo tên là Huỳnh Tiểu Phụng... Cô ta... Cô ta quần áo rách tả tơi, người đầy máu, hiển nhiên là đang bị trọng thương... ta đoán rằng một tên vô lại nào đó âm mưu làm trò đồi bại, song thấy ta đến thì bỏ chạy. Lúc đó... lúc đó... ta đâu có còn kịp suy tính gì bởi cứu người là trọng, há lại vì chuyện nam nữ mà e ngại hay sao... Ta... ta bèn ngồi xuống, cởi áo Huỳnh Tiểu Phụng rồi đặt

tay và huyết Chiên Trung.

Văn Chí Hồng tán thành.

- Việc đó là đúng thôi... Nếu ai cũng như các hạ thì đâu có gì để nói...

Trương Tử Thành khẽ thở dài.

- Một lát sau, Huỳnh Tiểu Phụng mở bừng mắt ra... cô ta đánh ta một quyền, lại còn la lên là ta đã xúc phạm tới... Ta toan giải thích, song lúc đó bọn đệ tử Hoa Sơn xuất hiện. Chúng nhất định không nghe lời ta giải thích, quyết giết ta bằng đờc. Ta làm sao mà địch nổi “mãnh hổ nan địch quần hồ”, may mà ta chạy thoát đờc...

- Việc này hai vị Chương môn đã biết chưa?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Biết chứ! Sư phụ ta và Huỳnh Thiên Đạo Chương môn phái Hoa Sơn đã dàn xếp với nhau để đỡ tổn thương đến hòa khí đôi bên...

- Họ đã giải quyết thế nào?

- Người biết rồi đấy... ta... ta đã phải thành thân với Huỳnh Tiểu Phụng.

- Thế... thiếu hiệp có chịu không?

- Ta... không thích vị cô nương ấy thì làm sao mà chịu đờc, ta đã giải thích cho sư phụ hay đó chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm mà thôi... nhưng cái khó là phải chứng minh cho đờc ai là kẻ đã làm chuyện đó... Các hạ nên hiểu rằng Huỳnh Tiểu Phụng cô nương khai rằng lúc chống cự có đâm một kiếm vào ngực ta.

Văn Chí Hồng nói:

- Nếu thế thì dễ quá rồi. Thiếu hiệp chỉ cần cho họ xem ngực không có vết thương là xong?

- Thế thì còn nói làm gì? Thật không may vô tình ta cũng có một vết thương như thế ở ngực...

- Có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Văn Chí Hồng kinh ngạc hỏi.

- Phải... ta bị vết thương đó trong một lần giao đấu trước chỉ cách hôm xảy ra sự việc trên có vài hôm thôi... Các hạ thử xem, làm cách nào ta giải thích cho họ đờc...

Văn Chí Hồng gãi gãi đầu:

- Ừ nhỉ? Nếu vậy thì khó khăn thật, tình ngay mà lý gian...

- Ta không còn cách nào khác là phải trốn khỏi sư môn, đành đắc tội với sư phụ vậy...

Im lặng một hồi lâu Văn Chí Hồng bỗng hỏi:

- Thiếu hiệp định tính sao đây bây giờ... tại hạ có thể...
 - Trước lúc gặp thiếu hiệp ta có chạm trán với bọn đệ tử Hoa Sơn... ta có hẹn bọn họ ngày mai sẽ gặp nhau tại ngôi cổ thụ trong rừng này để giải quyết mọi việc... Nếu chúng nhất định không nghe thì đành chịu chết vậy! Nhưng nếu các hạ... chịu giúp ta... ta có một kế...
 - Kế gì vậy?
 - Các hạ chỉ việc cải trang trông cho giống ta một chút, việc đó thì ta làm được... sau đó...
- Văn Chí Hồng khẳng khái đáp:
- Tại hạ hiểu rồi! Tại hạ sẽ giúp huynh...
 - Thế thì tốt quá! Vậy coi như là xong, tại hạ sẽ không bao giờ quên công ơn của các hạ, sau này sẽ có dịp báo đền...
- Văn Chí Hồng gạt đi:
- Chuyện đó có chi mà ơn với nghĩa. Nào, thiếu hiệp hãy bắt tay và việc đi thôi...

Hồi 6

Sáng hôm sau Văn Chí Hồng đã có mặt tại ngôi cổ miếu trong rừng từ rất sớm, Văn Chí Hồng không phải đợi lâu. Từ đằng xa đã thấy xuất hiện sáu người cước bộ thật là linh hoạt, chỉ một loáng đã tới trước mặt gã. Dẫn đầu là một gã mặt vuông chữ điền. Văn Chí Hồng đoán chừng tên này là đại đệ tử của phái Hoa Sơn. Trông thấy Văn Chí Hồng lúc đó đã hóa trang y hệt Trương Tử Thành đứng sẵn, gã mặt vuông chữ điền cười lạnh lùng nói:

- Khen cho tên dâm tặc cũng đúng hẹn đấy! Ta cứ nghĩ dù ngươi có không đến thì cũng chạy lên trời cũng không thoát...

- Tại hạ đâu có ý định chạy trốn các vị?

Văn Chí Hồng bình thản nói:

- Tại hạ đến đây cốt để giải thích cho các vị sự việc đáng tiếc vừa qua...

- Ngươi vẫn còn dám mở miệng nói những câu đó hay sao?

Gã mặt vuông chữ điền quát to.

- Bọn ta hôm nay đến là thay mặt sư phụ ngươi trừng phạt tên phản đồ, để trị tội với phái Hoa Sơn ta... Đừng có nhiều lời nữa...

- Xin hỏi các hạ cao danh là gì vậy?

- Ha... ha... Ngươi lại còn vờ vĩnh đến thế sao? Ngươi còn lạ gì ta là ai nữa mà còn hỏi... Thật là khéo làm bộ quá!

Văn Chí Hồng chột dạ, không khéo mình sơ ý để lộ tung tích thì hỏng hết cả. Gã vội chữa lời:

- Giang hồ gian trá khó lường, tại hạ muốn chính các hạ nói ra...

Tên thứ hai nói:

- Thật là đồ ngu! Tội ngươi đáng chết, thì chết vì tay ai mà chẳng được... không lẽ ngươi lại còn kén chọn người giết ngươi hay sao?

- Không phải thế! Tại hạ sẽ chứng tỏ cho các vị thấy tại hạ bị oan mà thôi...

- Đừng rườm lời. Ngươi là tên dâm tặc ai mà chẳng biết rõ. Huỳnh cô nương tuy chưa bị ngươi xâm phạm tiết hạnh, nhưng chẳng lẽ lại nhìn nhầm người hay sao. Hơn nữa mảnh áo ngươi bị xé rách còn sờ sờ ra đó, ngươi còn cãi được không?

Điều này quả là bất ngờ với Văn Chí Hồng. Gã nghĩ bụng:

“Sao chi tiết này Trương Tử Thành không nói cho mình hay nhỉ?”

Gã bối rối không biết nói sao cho phải thì đại hán mặt vuông đã hét vang:

- Ngươi còn chờ gì mà không tự xử, hay muốn ta phải ra tay, đây là ta còn nhân hậu dành cho ngươi một cơ hội...

Văn Chí Hồng vội nói:

- Các hạ đừng nóng nảy thế! Nếu hôm đó, Huỳnh cô nương có đâm tại hạ một kiếm...

- Đừng nói nhăng nói cuội nữa chỉ vô ích thôi.

Gã mặt vuông chữ điền là Đoàn Chân Nam bỗng rút xoạt thanh trường kiếm sau lưng ra rồi tiếp:

- Hôm nay, ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại của kiếm pháp Hoa Sơn.

Gã dứt lời vung kiếm lên nhằm bả vai Văn Chí Hồng chém chênh chéch tới ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, Văn Chí Hồng buộc phải rút thanh trường kiếm mà Trương Tử Thành đưa cho rồi vung lên đỡ. Choang một tiếng, kinh lực của Đoàn Chân Nam mạnh quá khiến Văn Chí Hồng rách toạt cả hồ khẩu, ngã nhào xuống đất. Đoàn Chân Nam cả cười nói:

- Ai ngờ công phu của phái Thanh Thành chỉ có thế.

Gã thứ hai nói:

- Sư huynh! Gã này võ công cũng khá lắm mà, sao hôm nay y lại kém cỏi đến thế... hay... hay y giả vờ để khỏi chết...

- Được để xem.

Đoàn Chân Nam lạnh lùng nói.

Văn Chí Hồng vừa lồm cồm đứng dậy, Đoàn Chân Nam đã phóng chân đá đánh bốp một cái vào ngực gã. Văn Chí Hồng chỉ kịp hự lên một tiếng, ngực gã như bị một tảng đá đập vào. Gã ngã lăn xuống đất không biết trời đất gì nữa...

Một lúc lâu sau, Văn Chí Hồng mới tỉnh dậy. Mắt gã hoa lên không nhìn rõ mọi vật, nhưng tai thì lơ mơ nghe thấy vẫn có tiếng người nói chuyện bên cạnh. Gã nghe Đoàn Chân Nam nói:

- Tên này thật đáng ngờ! Võ công phái Thanh Thành đâu có kém cỏi đến thế, không hiểu sao...

Một gã khác lên tiếng:

- Đại sư huynh, hay là chuyện này ta bỏ qua đi, gã dù có sống cũng bị tàn phế rồi... Ngọn cước vừa rồi đến tiểu đệ bị trúng chắc cũng khó bảo toàn mạng sống. Xem ra y còn bị gãy vài cái xương sườn là ít... Lưu sư huynh thấy thế nào?

- Tội gã đáng chết, người coi gã vẫn còn thở kia kìa.

Gã họ Lưu lên tiếng:

- Theo ta giết y thì dễ, nhưng làm cho y ném mùi đau khổ thì mới đúng.

Đoàn Chân Nam hỏi:

- Sư đệ tính làm thế nào?

Gã họ Lưu cười độc ác:

- Ta cứu cho y tỉnh lại. Sau đó... sau đó... cho y uống cái này...

Bỗng nghe Đoàn Chấn Nam nghiêm giọng hỏi:

- Sư đệ, chúng ta là danh môn chính phái, tại sao sư đệ lại có cái này? Sư đệ không biết rằng nếu sư phụ biết thì bị khiển trách hay sao?

Gã họ Lưu vội nói:

- Đệ biết, đệ biết! Cái này không phải của đệ mà là của một người khác...

Đoàn Chấn Nam trầm giọng nói:

- Của ai cũng không nên giữ trong người. Đây là độc dược của bọn tà ma ngoại đạo...

- Đại sư huynh chưa rõ đây thôi. Nguyên lần trước chính đệ bị y khống chế bắt uống hoàn thuốc này. Song... đệ nhanh trí nhỏ ra được mà y không biết nên mới toàn mạng...

- Thuốc đó là thuốc gì mà lợi hại quá vậy. Kẻ đó là ai?

- Đại sư huynh có biết đến Tăng Hà Thiên, lão ma đầu nổi danh trong việc dùng độc?

- Tăng Hà Thiên? Lão đã chết từ lâu rồi mà?

Đoàn Chấn Nam kinh ngạc hỏi.

- Chưa! Lão vẫn còn sống đây. Ai nghe đến danh hiệu lão đều bỏ vía vì lão hạ độc rất tài tình, nhưng đối với loại hậu bối như đệ thì lão lại sơ hở...

- Chuyện như thế nào?

Đoàn Chấn Nam hỏi.

- Tăng Hà Thiên là một lão tính tình rất cổ quái. Lão có nhiều cách hạ độc, nhưng về chế luyện thành thuốc thì suốt năm sáu chục năm lão chỉ làm có một loại Tiêu Cân hoàn này mà thôi. Thuốc độc đến mức ngay cả chính lão cũng không có thuốc giải...

- Ghê đến thế cơ à?

Mấy gã kia xen vào.

- Phải! Trên chốn giang hồ không biết bao nhiêu kẻ đã chết vì trúng độc của Tăng Hà Thiên, song đã mấy ai biết là lão đã ra tay. Nguyên nhân chính là lão còn một người sư huynh là Đồng Bá Bá...

Đoàn Chấn Nam khen:

- Người cũng vào loại khá am hiểu đấy! Làm sao người biết được tất cả những chuyện đó?

- Thì chính Tăng Hà Thiên kể cho đệ mà!

Gã họ Lưu cười khoái trá.

- Để tiêu đệ kể nốt cho các sư huynh đệ nghe. Đồng Bá Bá và Tăng Hà

Thiên cùng yêu chung một người. Người đó là...

- Kỳ thật, sao người ta lại cứ hay yêu thương chung một người nhỉ?

Một người càu nhàu nói.

- Sự đời cứ hay thế!

Gã họ Lưu nham nhở cười.

- Vị bà bà đó mà người ta quen gọi là La Nhị Nương. La Nhị Nương cũng yêu thương luôn cả hai lão, vì thế bà ta không thể nào quyết định được...

Đoàn Chấn Nam sốt ruột hỏi:

- Thế rồi sau ra sao? La Nhị Nương cuối cùng lấy ai?

- Thì đệ đã bảo La Nhị Nương không quyết định được mà. Bà ta bèn ra điều kiện: Ai có võ công cao hơn thì bà ta sẽ lấy làm chồng... Và thế là Đồng Bá Bá và Tăng Hà Thiên tỷ võ với nhau...

- Suốt một năm trời, hai lão đấu với nhau mà vẫn không phân được thua. Đồng Bá Bá vừa thắng được nửa chiêu thì Tăng Hà Thiên đã thắng lại. Cứ thế, chẳng ai chịu ai cả...

Một gã nói:

- Tức cười quá nhỉ! Thế thì cứ bốc thăm quách...

- La Nhị Nương cũng định làm như vậy, nhưng hai lão đều không chịu.

Đồng Bá Bá bảo: “Từ nhỏ ta hay chơi bạc thường bị thua, như thế không được, không được”.

Tăng Hà Thiên thì nói:

“Ta không đánh bạc bao giờ nên chẳng biết đen hay đỏ, lỡ thua thì làm thế nào?”

Cứ như thế, chẳng ai chịu ai, cãi nhau um cả lên. Cuối cùng La Nhị Nương nói:

“Võ công hai sư huynh đều ngang nhau cả. Tiểu muội không biết lựa chọn ai cho phải. Bây giờ chỉ còn cách hai vị tranh tài môn khác vậy?”

“Ta ngoài võ công ra có biết gì nữa đâu mà tranh tài với y?” - Tăng Hà Thiên nói.

“Ta cũng thế”. - Đồng Bá Bá thêm vào.

La Nhị Nương cười:

“Thế thì càng dễ. Hai sư huynh hãy chọn một công phu nào đó chưa biết để luyện tập. Sau năm năm thì đến đây tỷ thí lại...”

“Tốt! Tốt! Nhất định y sẽ thua”. - Đồng Bá Bá khua tay lên.

“Càng hay! Càng hay!” - Tăng Hà Thiên đập tay vào đùi đánh đét một cái.

“Ta thắng là cái chắc...”

“Người định chọn môn gì?” - Đồng Bá Bá hỏi.

“Ta... ta...”

Tăng Hà Thiên ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

“Ta sẽ chọn môn dùng độc...”

“Còn ta... sẽ sẽ... chuyên về giải độc”.

Đồng Bá Bá thích thú reo lên:

“Ta sẽ khắc chế những độc dược của người”.

Và thế là họ chia tay nhau. Tăng Hà Thiên vào trong một tuyệt cốc ra sức tìm tòi những kỳ hoa dị thảo, những loại trùng độc để chế ra những loại thuốc cực độc. Sau năm năm, họ lại gặp nhau. Tăng Hà Thiên đã dày công bắt cóc được năm mươi cao thủ các môn phái, thôi thì đủ cả: Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành... cả những nhà sư chùa Thiếu Lâm cũng không thoát khỏi tay lão!

- Sao lại bắt những năm mươi cao thủ? - Đoàn Chấn Nam ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì Tăng Hà Thiên đã chế được trong năm năm, năm mươi loại độc dược tất cả... Hồi đó, trên giang hồ xảy ra hàng loạt vụ mất tích là vì thế...

- Rồi ai thắng ai thua?

- Đại sư huynh thử tưởng tượng coi thật là kinh khủng. Năm mươi cao thủ bị dẫn tới người nào trông hình dáng cũng tiêu tụy, thê thảm. Kẻ thì sùi bọt mép, kẻ thì da vàng như nghệ, chân tay co quắp, có người uống thuốc xong, mặt mũi biến dạng trông thật kỳ dị... Hết thầy bọn chúng đều hoảng kinh khi biết mình bị đem ra làm vật thí nghiệm. Kẻ anh hùng hết lời thóa mạ, kẻ hèn yếu thì van xin Đồng Bá Bá cứu mạng...

- Đồng Bá Bá có cứu được hết không? - Một gã hỏi.

- Có... nhưng đến người thứ năm mươi thì hơi rắc rối một chút. Nếu Đồng Bá Bá chữa khỏi cho y đương nhiên lão là người thắng cuộc sẽ lấy được La Nhị Nương làm vợ. Còn nếu không thì Tăng Hà Thiên sẽ thắng... Gã cuối cùng này vừa bị cầm khẩu vừa bị co rút gân mạch mặt mũi biến dạng xấu xa.

Tăng Hà Thiên đặc ý nói:

“Đồng sư huynh. Gã này bị trúng phải một loại độc rất mạnh. Nếu người có cách nào làm cho y sống được... hà hà... đệ xin thua!”

Đồng Bá Bá nhìn gã thì biết tình trạng y vô cùng tuyệt vọng. Lão móc ra một gói bột hòa với nước, rồi lấy một con dao...

- Sao lại lấy dao làm gì?

- Cách chữa bệnh của lão thật quái dị. Lão mổ bụng lão kia ra. Nói là mổ bụng chỉ thật ra lão chỉ khoét có một lỗ sâu hoắm hoắm, rồi đổ tất cả thuốc

vào trong đó...

Đoàn Chân Nam rùng mình:

- Khiếp! Chuyện này ta chưa nghe ai nói đến bao giờ...

- Thì đệ cũng thế!

Gã họ Lưu nhăn mặt:

- Nếu không phải chính miệng Tăng Hà Thiên nói ra.

- Rồi sau thế nào? Gã kia có khỏe không?

- Đệ đệ nói nốt. Sau khi đổ thuốc vào bụng gã, Đồng Bá Bá liền dùng một loại dây gì đó may miệng vết thương lại... Chừng nửa giờ, gã kia bắt đầu động đậy được tay chân, nước da hồng hào trở lại...

- Đồng Bá Bá thắng rồi phải không?

- Đồng Bá Bá chẳng thắng mà cũng chẳng thua? Họ hòa...

- Sao lại thế? Gã kia...

- Thoạt tiên hai lão cũng cãi nhau dữ lắm.

Đồng Bá Bá bảo:

“Người thua rồi! Sư đệ ạ! Ta đã cứu sống được gã”.

Tăng Hà Thiên cãi:

“Thua là thua thế nào! Người cứu sống được y, nhưng có làm cho y nói được đâu... Lại còn khuôn mặt co rúm rỏ thế kia đã trở lại như cũ đâu nào?”

Rốt cuộc không ai chịu ai, Tăng Hà Thiên tức giận quăng tất cả độc dược xuống suối, rồi lại vào tuyệt cốc...

Suốt vài chục năm lão mây mù chế ra một loại độc dược mới. Ở vùng đó có nhiều loại hoa kỳ lạ. Lão đã kỳ công mò mẫm chế ra loại Tiêu Cân hoàn này.

Thuốc độc dược chế từ một trăm loại hoa. Các cây hoa đó mang đặc tính ngũ hành sinh khắc chế hóa lẫn nhau rất kỳ lạ. Hễ loại này nở ra thì loại kia lại không mọc được. Cứ một năm chỉ có hai cây trở bông rồi kết trái mỗi cây chỉ có một quả mà thôi... Lão phải chờ đúng năm mươi năm mới lấy đủ một trăm...

- Năm mươi năm! Thật là quá sức tưởng tượng.

- Chưa hết đâu! Lấy được một trăm trái cây kết từ một trăm loại hoa độc, lão phải pha trộn nhiều loại độc chất khác rồi tán nhỏ phơi khô... Sau đó cho tất cả những thứ đó vào chảo đun lên chừng nào cô đặc lại chỉ còn một viên thôi thì được...

- Thế thì có gì là khó...

- Cũng vẫn chưa xong! Thuốc luyện xong có một mùi thơm đến lạ lùng, hấp dẫn một loài chim chuyên ăn đêm. Loại chim này rất tinh khôn lại nhút

nhát, nhỏ xíu chỉ bằng một con ong, phải làm cách nào để nó ăn xong hoàn thuốc đó rồi bắt được.

- Tại sao lại phải có con chim ấy mới được... mà lão bắt bằng cách nào?

- Tiêu Cân hoàn lúc mới luyện xong là một loại thuốc thuần dương. Cần phải có khí âm thật mạnh, thì độc được mới thành... loại chim này có đầy đủ những đặc tính đó, Tăng Hà Thiên suy nghĩ mãi cuối cùng mới nghĩ ra một cách. Lão vùi người xuống đất chỉ hờ hai con mắt và bàn tay, đặt hoàn thuốc mở ra. Sau ba ngày đêm con chim thấy an toàn, nó mới chịu đậu vào lòng bàn tay lão để ăn...

- Sao lão không bắt nó ngay?

- Bắt lúc nó chưa ăn hết thì hỏng hết, nó sẽ không bao giờ ăn tiếp nữa. Phải đợi lúc nó ăn vừa hết, lão mới nắm bàn tay lại... Sau đó, bỏ con chim nguyên cả lông vào chảo lại đun nữa. Trong một tháng liền không được để tắt lửa, hễ cạn nước là thêm nước vào lúc đó mới xong...

- Thế công dụng của nó thế nào?

- Theo Tăng Hà Thiên thì trúng phải thuốc độc này thì vô phương cứu chữa. Kẻ nào uống phải cũng bị, nếu tán thành bột, hay đốt thành khói hít vào cũng chết, hòa với nước bôi vào da thịt cũng được. Tóm lại thuốc không mùi vị, màu sắc, không ai có thể đề phòng. Người bị trúng thoát tiên không có gì khác lạ, tháng sau một con mắt bị nổ lòi ra ngoài, tháng kế tiếp lại nổ một con mắt nữa, cứ mỗi tháng lại mất một thứ. Sau hai con mắt là rụng hai tai, rồi đến mũi, những phần gân bên trái thì co rút lại, bên phải thì lại duỗi dài ra trông thật là khủng khiếp. Cái độc nó là ở chỗ kẻ bị trúng không chết mà nội lực lại tăng lên ghê gớm. Khỏe mạnh khác thường. Kẻ đó sẽ đau khổ suốt đời vì sống phải mang một hình hài quái dị, ai cũng xa lánh. Dần dà, tính nết trở nên điên khùng đến mức tàn sát cả người thân...

- Chà! Thật là tàn ác! Quá sức tưởng tượng. Chỉ nghe người kể thôi, ta đã thấy ón lạnh cả xương sống!

- Ghê thật! Thế mà đệ bị lão bắt phải uống để đòi tử thí với Đồng Bá Bá.

- Đồng Bá Bá vẫn còn sống nữa hay sao? Bây giờ cả hai lão đều ngoài trăm tuổi rồi thì còn tử thí gì nữa? La Nhị Nương...

- Bà ta cũng ở vậy luôn, rớt cuộc chẳng ai lấy được ai cả. Tăng Hà Thiên biết rằng chẳng thể nào lấy được La Nhị Nương nữa, song vì hận Đồng Bá Bá nên vẫn đòi tử thí hơn thua. Hôm tiểu đệ bị lão bắt ép uống Tiêu Cân hoàn nhờ nhanh trí nên giấu được hoàn thuốc này nếu không!...

- Người làm cách nào mà lão không biết?

- Đệ sau khi nghe lão kể xong thì biết không thể nào không uống được

nên vờ rất vui mừng. Đệ nói: “Đa tạ tiền bối đã cho vãn bối uống loại thuốc quý này. Tiền bối nên hiểu rằng vãn bối đã ao ước từ bao lâu nay”.

“Người ao ước được uống độc dược hay sao?” - Tăng Hà Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Đúng thế! Vãn bối chẳng thiết sống làm gì nữa. Nay được giúp tiền bối việc này thật là toại nguyện, ước gì Đồng Bá Bá không chữa khỏi để tiền bối được thắng...”

Tăng Hà Thiên cười thỏa mãn:

“Y không chữa khỏi cho người được đâu? Hôm nay gặp được một gã tự nguyện uống thuốc của ta... ta lấy làm vui thú. Nào uống đi...”

Đệ cầm hoàn thuốc trong lòng bàn tay làm bộ bỏ vào miệng nuốt ực một cái, nhưng thực ra, hoàn thuốc đã chui lọt vào tay áo.

Tăng Hà Thiên thấy đệ uống ngon lành thì hỏi:

“Người thấy thế nào?”

“Chết rồi!” - Đệ hét hoảng nghĩ bụng - “Mình mà nói sai thì hỏng bét... Làm sao bây giờ...”

Đệ đành giả bộ ngơ ngẩn ấp úng nói:

“Tất nhiên! Tất nhiên... là...”

Thấy đệ ú ớ, lão sốt ruột bảo:

“Bụng người nóng như lửa đốt, đúng không?”

“Dạ nóng! Đúng là như lửa đốt...”

“Ngực có thấy lạnh như đá không?”

Đệ nói theo:

“Dạ! Lạnh như đá...”

“Người có cảm thấy nội lực gia tăng một cách bất thường không?”

“Nội lực gia tăng nhiều...”

“Bây giờ thấy dễ chịu chưa?”

“Dễ chịu lắm...”

Tăng Hà Thiên cười hài lòng:

“Tốt! Người đã được uống một loại độc dược khủng khiếp nhất hiện nay. Hà hà... Mạng sống của người bây giờ hoàn toàn trông vào Đồng Bá Bá. Lão hiện đang sống ở Ngạc Thoại Sơn. Người hãy đến đó...”

Tăng Hà Thiên ngắm nhìn đệ một lúc rồi tiếp.

“Thật tình ta không muốn người phải bỏ mạng, song nếu người sống được thì ta thua, vì thế, tốt hơn cả là người nên... chết”.

Đệ nghe Tăng Hà Thiên nói mà rùng cả mình. Cũng may đệ mưu trí đánh lừa được lão...

Bây giờ tên dân tộc Trương Tử Thành nếu mình giết gã chẳng hóa ra phước đức cho gã lắm sao? Chi bằng cho gã nếm mùi đau khổ đến suốt đời...

Văn Chí Hồng lúc đó tuy lơ mơ, nửa thức nửa tỉnh, song tai gã vẫn nghe được nên cũng hiểu phần nào. Gã thấy bọn này định cho mình uống độc dược thì kinh hoàng, song ứ ở không sao nói được... Gã nghe Đoàn Chấn Nam nói với gã họ Lưu.

- Sư đệ, tên dân tộc này yếu ớt lắm rồi, cho y uống một viên thì ta e y không chịu nổi... chi bằng cho y uống một nửa thôi...

Gã họ Lưu cười hềnh hếch:

- Đại huynh nói phải lắm.

Văn Chí Hồng thấy gã cậy miệng mình ra rồi nhét một cái gì đó vào miệng. Gã vận kinh lực đẩy viên thuốc trôi xuống bụng Văn Chí Hồng. Xong xuôi gã họ Lưu nói:

- Đại sư huynh, thế là chúng ta đã rửa được cái nhục cho tiểu sư muội. Sư phụ hẳn hài lòng lắm...

- Thôi! Để mặc gã ở đây! lát nữa gã sẽ tỉnh lại.

Văn Chí Hồng thấy bước chân bọn chúng xa dần. Gã tức giận thầm nghĩ:

“Bọn mày mang danh là đệ tử phái Hoa Sơn mà tàn ác hơn cả bọn tà ma ngoại đạo. Ta... ta... chết chắc rồi...”

Một lúc lâu sau, Văn Chí Hồng quả nhiên thấy một luồng nhiệt khí ở trong bụng khiến gã khó chịu không sao chịu nổi. Gã cơ hồ như suýt ngất đi. Phải rất lâu, luồng nhiệt khí dần dần dịu lại. Văn Chí Hồng thấy thân thể khoan khoái, nội lực sung mãn lạ thường. Gã ngồi bật dậy. Xung quanh không có một ai, lòng gã thấy ngao ngán vô cùng.

“Ta có sống cũng vô dụng mà thôi. Võ công thì kém cỏi, chưa làm được trò trống gì thì đã phải sớm lìa đời song thân ta nơi suối vàng có hiểu được chăng...”

Gã bàn thân cả người không biết tính sao? Đi tìm Đổng Bá Bá? Chắc gì đã kiếm được lão, mà có kiếm được lão chẳng nữa chắc gì lão đã chữa được. Tiêu Cân hoàn ghê gớm như thế, một công trình mấy chục năm của Tăng Hà Thiên đâu có dễ gì hóa giải... Cái khó là thời hạn chỉ có một tháng, nếu chưa chữa được một con mắt sẽ bị nổ lòi ra ngoài... Gã cứ nghĩ tiếp đến tháng sau là đã ghê cả người...

Trong lòng bần khoăn vô định, Văn Chí Hồng cứ nhằm hướng tây đi bừa... Gã nghĩ đến Trương Tử Thành thì lòng bỗng sinh nghi hoặc. Y nhờ ta giúp y mà tuyệt nhiên không thấy xuất hiện. Y nói chỉ cần giải thích sơ qua là bọn đệ tử Hoa Sơn tin ngay, thế mà ngược lại bọn chúng đâu có thèm nghe ta

nói một lời. Việc này là thế nào đây? Hay là... hay là... mình đã mắc mưu gã...

Văn Chí Hồng cứ mãi mê suy đoán vẫn vợ chẳng để ý gì đến xung quanh. Gã bỗng đi tới một khu vực mà cảnh quan rất lạ lùng. Cây cối đang xanh tươi, suối reo róc rách bỗng đột nhiên dần dần biến mất. Thay vào đó là một vùng rừng núi cây cỏ khô cằn. Nhiều loại cây lá rụng trơ trụi chỉ còn thân cây khẳng khiu. Cỏ thì vàng úa như bị nắng hạn lâu ngày. Điều lạ là chẳng thấy tiếng chim kêu vượn hót như những khu rừng bình thường khác...

Văn Chí Hồng thấy khát khô cả cổ. Phía xa không có lấy một mái nhà hay bất cứ một thứ gì chứng tỏ có người ở. Chợt Văn Chí Hồng mừng quỳnh lên. Gã thấy con đường mòn đỏ quanh, xa xa thấp thoáng hình như có bóng người. Văn Chí Hồng chạy vội tới. Song thật là lạ, bóng người phía trước trông dáng đi rất chậm chạp, nhưng gã chạy đến bờ hơi tai mà vẫn không sao đuổi kịp được. Lúc nào gã cũng thấy người đó cách y một khoảng nhất định...

Văn Chí Hồng lấy tay che lên miệng gọi lớn:

- Tiên bói! Tiên bói! Xin hãy dừng chân vào văn bói hỏi đôi lời...

Gọi đến năm lần bảy lượt vẫn không thấy bóng người trước đáp lại. Gã chán nản nghĩ bụng:

“Nếu cứ thế này mãi thì ta đến kiệt sức mà chết mất, làm sao đuổi kịp cho được”.

Gã cứ lẻo đẻo chạy đằng sau, chừng hơn hai dặm quanh cảnh lại thay đổi khác thường. Từ phía xa gã thấy một vườn hoa cây lá xanh um có những bông to bằng miệng chén màu đỏ rực rỡ. Văn Chí Hồng mừng thầm trong dạ:

“Hẳn đây là nhà của vị tiên bói kia, nếu không thì cũng là một nơi có người ở ta có thể đến xin tá túc một đêm được.”

Quả nhiên, người phía trước bỗng đi chậm lại như có ý chờ gã. Văn Chí Hồng chạy vượt lên rồi vòng tay cung kính nói:

- Xin tiên bói vui lòng cho tại hạ hỏi thăm...

Gã nói chưa dứt lời bỗng giật bắn mình lúc người trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, đó là một bà lão mặt nhăn nheo như một con khỉ. Trên mặt lại sần sùi những mẩu thịt nổi lên trông thật khủng khiếp. Chỉ duy có cặp mắt là sáng rực, đẹp một cách lạ lùng.

- Người là ai?

Bà lão lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Văn Chí Hồng lại ngạc nhiên lần nữa. Thanh âm bà lão thật trái ngược với khuôn mặt ghê tởm, nghe trong như nước suối êm tai vô cùng.

Văn Chí Hồng kính cẩn nói:

- Thưa bà bà! Văn bồi là Văn Chí Hồng từ xa đến đây không may lạc lối đến chôn này, mong được bà bà chỉ giáo...

- Chỉ giáo cái gì?

Thanh âm trong trẻo lại cất lên.

- Xin bà bà chỉ giùm văn bồi chỗ nào có thể nghỉ ngơi được để kiếm ít đồ ăn... quanh đây...

- Thế thì người thất vọng rồi không có chỗ nào ở đây nghỉ ngơi đâu...

Văn Chí Hồng kinh ngạc hỏi:

- Sao lại kỳ lạ vậy? Nếu bà bà rộng lòng...

Bà bà bỗng cắt ngang lời gã:

- Đừng có nói nhiều mà uống mạng, ta không thể thỏa mãn người được đâu?

Nói xong bà ta cúi đầu đi thẳng trong chớp mắt đã khuất dạng.

Văn Chí Hồng ngỡ ngẩn trong lòng. Gã vừa đói lại vừa khát, không biết làm thế nào để kiếm một cái gì ăn được khả dĩ cho con đói đang giày vò. Gã cứ nhắm theo con đường bà lão đã đi tiếp. Đến một khúc quanh, gã nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ, phải tinh ý lắm mới nhận ra nằm khuất sau một lùm cây rậm rạp. Gã rảo bước tới. Đó là một ngôi nhà tranh, vách đất đơn sơ, bên ngoài là một cánh cửa bằng gỗ khép hờ...

Gã không dám tự tiện đẩy cửa, đứng bên ngoài khẽ gọi:

- Xin hỏi trong nhà có ai không?

Gọi đến ba bốn câu vẫn không có ai đáp lại, Văn Chí Hồng lại lớn tiếng nói:

- Xin tiền bồi rữ lòng thương cho văn bồi được tiếp kiến...

Trong nhà vẫn im lặng như tờ. Văn Chí Hồng đánh bạo đẩy cửa bước vào. Bên trong tối như bung lầy mắt, Văn Chí Hồng phải định thần một lúc lâu mới nhìn thấy trong phòng ngoài một cái bàn và một cái giường ngoài ra không có lấy bất cứ một đồ vật gì khác. Gã để ý thấy phía cuối căn phòng còn có một cái cửa ngách hiển nhiên lại còn có một phòng nhỏ ở phía sau. Gã toan bước vào thì bỗng nhiên phía trong có tiếng dặng háng rồi một giọng nói cất lên:

- Tiểu tử! Lại là người đó phải không?

Văn Chí Hồng nghe thanh âm trong vắt, gã biết ngay đó là bà bà mà gã đã gặp hồi nãy ngoài đường. Gã vội nói:

- Bà bà! Chính là tại hạ. Tại hạ đường đột vào đây mong bà bà thứ lỗi bỏ qua cho.

Bà bà đáp:

- Người đã vào đến đây được tất là khách của ta... Người không chết thì quả thật là lạ.

Văn Chí Hồng không hiểu bà bà nói như thế là ý gì? Từ từ bước chân vào đây, gã có thấy gì khác lạ đâu?

Còn đang suy nghĩ thì bà bà đã bước ra tay cầm cây đèn. Bà bà đặt cây đèn xuống bàn rồi nói:

- Tiểu tử, người chắc đói lắm rồi phải không?

- Không những đói mà còn khát nữa!

Văn Chí Hồng đáp.

- Được! Để ta lấy cho người ít đồ ăn!

Bà bà bước vào trong. Một lát bà mang ra một tô cơm và một đĩa rau. Bà bà nói:

- Cơm chỉ có thế này thôi. Người ráng mà ăn cho đỡ đói.

- Cảm ơn bà bà! Văn bối chịu khổ đã quen rồi...

Nhờ ánh đèn Văn Chí Hồng mới để ý đến một điều lạ lùng khác nữa. Bà bà trước mặt là một người già nua xấu xí, song thật lạ lùng đôi bàn tay lại trắng trẻo và đẹp như bàn tay của một thiếu nữ đang xuân. Thật là trái ngược đến khó tin. Vừa ăn, gã vừa nghĩ bụng:

“Nơi đây thật lắm điều kỳ dị, bà bà này hẳn phải có một lý lịch không phải tầm thường...”

Ăn xong, bà bà bảo gã:

- Người vào phòng ta mà nghỉ. Cấm đi ra ngoài hoặc hỏi han gì cả.

- Bà bà, xin hỏi một câu thôi.

Văn Chí Hồng nói.

- Được! Người hãy nói đi.

- Bà bà là người tốt, song tại sao lại chọn chốn này làm nơi dung thân? Bà bà là ai vậy? Ở một mình bà bà không thấy... buồn sao?

Bà già đáp:

- Ta buồn hay vui chẳng có liên quan đến ai? Còn việc tại sao lại ở đây thì đó là việc của ta, ta thích thì ta ở...

- Nhưng... bà bà... có thể cho tại hạ biết danh tính được chăng?

Cặp mắt bà bà bỗng long lên dữ tợn khiến Văn Chí Hồng hoảng sợ:

- Từ nay, ta cấm người không được hỏi câu đó? Nghe chưa...?

Văn Chí Hồng chẳng hiểu vì sao bà bà bỗng trở nên giận dữ như vậy. Gã đáp:

- Tại hạ xin lỗi. Nếu bà bà không thích...

- Phải. Người cũng khá biết điều đó...

Chợt bà bà bỗng đưa tay lên miệng ra dấu gã phải im lặng. Văn Chí Hồng hỏi khẽ:

- Bà bà có việc gì vậy?

- Im, có người tới...

Văn Chí Hồng vô cùng khâm phục bà bà, bởi phải mãi một lúc lâu sau, gã mới nghe xa xa có tiếng vó ngựa. Thính lực bà ta thật không sao tưởng tượng được.

Bà bà nhanh tay điếm vào huyết đạo của gã, khiến người gã cứng đờ không sao nhúc nhích nổi, rồi đẩy gã chui vào gầm giường.

Trong gầm giường, bụi đất và mạng nhện giăng đầy khiến Văn Chí Hồng ngợp thở. Gã bị điếm huyết tuy không nói được, song mắt và tai thì vẫn nghe và nhìn rõ...

Tiếng vó ngựa tiến lại gần căn nhà rồi dừng lại. Một người nhảy xuống rồi đứng ngoài nói vọng vào:

- Thúy nhi có ở trong đó không đấy?

Thanh âm nói đầy âu yếm. Văn Chí Hồng nghe thấy quen quen, song nhất thời gã không nhận được ra đó là giọng của ai...

Tiếng bà bà trả lời:

- Xin chờ một lát...

Rồi có tiếng dép lệt quệt đi vào phòng trong Quái gở thật! Văn Chí Hồng ngạc nhiên. Bà bà già như thế mà lại có người gọi là Thúy nhi thì thật là khó hiểu, không lẽ bà ta lại có...

Chợt cánh cửa bên ngoài khẽ mở cửa. Một người bước vào. Văn Chí Hồng nếu không bị điếm huyết thì hẳn là gã đã nhảy lên vì kinh ngạc. Người bước vào không ai khác là Trương Hải Thanh, nghĩa phụ của gã...

Trương Hải Thanh trông vóc dáng có vẻ gầy ốm đi nhiều. Văn Chí Hồng những muốn nhảy ra gặp nghĩa phụ, song người gã cứng ngắc không sao nhúc nhích được.

“Tại sao nghĩa phụ quen bà bà này... Sao nghĩa phụ gọi bà bà này một cách âu yếm thế... thật là khó hiểu.”

Một lát bà bà bước ra, Trương Hải Thanh hỏi Thúy nhi:

- Máy hôm nay có ai đến đây không?

- Dạ không.

- Thế thì tốt... Ta cứ lo. Vừa rồi ta trông hình như lối vào đây có dấu vết người lạ nên hỏi thế thôi.

Văn Chí Hồng chợt dạ. Không ngờ Trương Hải Thanh lại có nhãn quan

sắc sảo đến thế, bà bà im lặng rồi đưa mắt về phía Văn Chí Hồng:

- Làm gì có ai đâu... gia gia...

Kỳ quá. Văn Chí Hồng lại ngạc nhiên thêm một lần nữa, sao bà bà lại là con của nghĩa phụ mình được nhỉ? Trương Hải Thanh làm gì có con gái nào đâu. Hơn nữa trông bà bà thậm chí còn nhiều tuổi hơn cả lão...

Gã nghe Trương Hải Thanh hừ lên một tiếng. Trương Hải Thanh nói:

- Con đã cẩn thận xem xét kỹ chưa? Coi chừng...

- Chẳng lẽ gia gia không tin Thúy nhi hay sao?

Giọng Trương Hải Thanh bỗng trở nên hết sức dịu dàng:

- Không phải thế! Con biết rồi đó, thực ra ta chỉ vì sự an nguy của con mà thôi...

- Thúy nhi hiểu! Gia gia tha lỗi cho hài nhi nhé!

Trương Hải Thanh cất giọng trầm trầm:

- Con có lỗi gì đâu! Từ khi mẹ con mất đi, ta chỉ còn có mỗi một mình con thì hỏi làm sao ta không lo lắng cho con sao được. Mỗi thù còn cao như núi nên ta đã phải hy sinh cả tình phụ tử để sống xa cách con... ta...

Bà bà kêu lên:

- Gia gia! Hài nhi hiểu lòng gia gia lắm! Con chỉ sợ phụ lòng gia gia mà thôi...

Trương Hải Thanh nói:

- Con đã hy sinh vì ta... Gia gia có lỗi với con mới phải... nhưng dù thế nào mỗi thù phải đặt lên trên tất cả...

- Con đâu oán trách gì gia gia cả. Con chỉ hận mình chưa làm tròn...

- Con đừng lo! Người quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn! Ta vẫn đặt lòng tin nơi con đó. Còn... còn...

Bà bà bỗng cắt lời Trương Hải Thanh:

- Gia gia... ta ra ngoài nói chuyện đi!

- Sao? Ở đây không tốt hơn à! Mọi khi...

Giọng Trương Hải Thanh có vẻ nghi ngờ.

- Gia gia... Hài nhi hôm nay không được khỏe, lại hơi khó thở... Trong nhà không khí ngột ngạt quá...

- Thế cũng được.

Trương Hải Thanh nói.

Hai người bước ra ngoài. Rất lâu sau, Văn Chí Hồng thấy bà bà bước vào có một mình.

Bà bà thò tay vào gầm giường lôi gã ra ngoài rồi giải huyết cho gã:

Bà bà nghiêm giọng hỏi.

- Tiểu tử. Ngươi đã nghe hết rồi phải không?
Văn Chí Hồng không biết xung hô thế nào cho phải. Rõ ràng tai gã nghe thấy thì bà ta hẳn phải còn trẻ tuổi lắm. Gã phân vân rồi quyết định cứ xung hô như cũ:
- Tại hạ đâu có muốn nghe lỏm chuyện của bà bà đâu. Chẳng qua là...
Bà bà trầm giọng nói:
- Ngươi còn dám mở miệng gọi ta là bà bà nữa sao? Cứ... cứ gọi ta là Tiểu Thúy là được...
- Vậy thì Tiểu Thúy cô nương!
Văn Chí Hồng đổi cách xung hô...
- Vừa rồi tại hạ...
Tiểu Thúy gằn giọng:
- Ta biết! Ta không trách ngươi về việc đó. nhưng ta nói cho ngươi biết dù ngươi có nghe thấy gì, có trông thấy gì đi chăng nữa sau này cũng không được tiết lộ với ai. Nếu ngươi trái lời, ta sẽ giết ngươi đấy...
Văn Chí Hồng nghĩ bụng:
“Trương Hải Thanh là nghĩ phụ ta, Tiểu Thúy là... con của Trương Hải Thanh, như thế nếu ta nói ra hẳn Tiểu Thúy rất vui mừng”.
Gã nói:
- Tiểu Thúy, gia gia vừa rồi là...
Gã chưa kịp nói dứt câu, Tiểu Thúy bỗng trợn tròn cặp mắt lên, trông thật dữ tợn:
- Ngươi im cái miệng đi có được không? Ta đã bảo cấm ngươi được hỏi han gì nữa, ta sẽ không tha thứ cho ngươi đâu...
- Cô nương hiểu lầm ý, tại hạ muốn nói là...
- Ngươi biết... biết... người đó hả...
- Tại hạ...
Văn Chí Hồng định nói:
- Ta biết người đó là Trương Hải Thanh, không những thế lão gia còn là nghĩa phụ của tại hạ.
Song gã kịp giữ lại vì thấy khuôn mặt Tiểu Thúy dữ tợn quá, cô có thể giết gã ngay mà không thèm nghe lời giải thích.
- Tại hạ... thấy... hình như đã gặp gia gia cô nương ở đâu rồi thì phải.
Văn Chí Hồng chữa lại.
- Gặp ở đâu?
- Tại hạ... không nhớ... lắm...
- Thế thì ngươi hãy quên luôn đi... điều đó rất có lợi cho ngươi đấy...

- Phải... phải... tại hạ sẽ quên.

Văn Chí Hồng đáp.

Đột nhiên Văn Chí Hồng thấy toàn thân đau đớn khôn tả. Ngực như bị một tảng băng đè vào. Gã vội la hoảng rồi ngã lăn xuống đất. Gã mơ hồ thấy tiếng Tiểu Thúy nói bên tai.

- Tiểu tử, ngươi làm sao vậy?

Văn Chí Hồng muốn trả lời nhưng không có cách nào thốt nên lời. Đầu óc gã tuy vẫn còn tỉnh táo đôi chút, song thân thể gã như của người khác chỉ muốn đập phá lung tung. Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc gã:

- Chết độc phát tán rồi... Mình chết đến nơi...

Gã chỉ kịp nghĩ đến thế rồi ngất đi...

Không biết gã thiếp đi bao lâu. Lúc tỉnh dậy gã thấy Tiểu Thúy đang ngồi cạnh gã, nét mặt lộ vẻ lo lắng:

- Tiểu tử! Ngươi đã tỉnh rồi đây hả?

Văn Chí Hồng lắp bắp nói:

- Cô nương! Tại hạ đã... ngất đi bao lâu rồi...?

Tiểu Thúy đáp:

- Đã ba ngày ba đêm rồi đó... Ta cứ tưởng ngươi không thoát khỏi...

- Thật là làm phiền cô nương nhiều quá!

Văn Chí Hồng đáp. Gã bỗng nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Thúy xấu xa cực kỳ ghê rợn thì bất giác rùng mình.

Tiểu Thúy dường như hiểu tâm tư của gã, cô nói giọng bi thương:

- Trông ta xấu xa lắm phải không? Ngươi... ngươi... đừng có nhìn ta...

- Cũng... không xấu lắm đâu?

Văn Chí Hồng vội nói. Gã sợ nói thật Tiểu Thúy đau lòng.

- Cô nương... vì sao cô nương lại đến nông nổi này.

Tiểu Thúy không bằng lòng nói:

- Ngươi tỏ ra tò mò quá đáng đấy! Ngươi hãy nói thật với ta. Ngươi cũng là người của giới võ lâm phải không?

- Không! Tại hạ...

- Thế sao ngươi lại bị trúng độc... một chất độc cực kỳ lợi hại ta chưa từng thấy bao giờ... Ngươi có thấy vườn cây ngoài kia có những bông hoa màu đỏ không?

- Tại hạ có thấy...

- Đó là một loại hoa rất độc gọi là Hồng Bà Tử. Nếu không phải là cao thủ thượng thặng chỉ nội ngữi hương thơm của nó tỏa ra là đủ trúng độc rồi... Ta lấy làm lạ là ngươi chẳng hề hấn gì?

Văn Chí Hồng thành thật nói:

- Chẳng phải tại hạ có võ công cao siêu gì đâu? Tại hạ cũng chẳng biết là sao lại không bị trúng độc...

Tiểu Thúy hỏi:

- Người vẫn chưa trả lời ta? Làm sao người lại bị nội thương trầm trọng đến thế?

Văn Chí Hồng thấy Tiểu Thúy thật sự quan tâm đến gã, nên cũng chẳng muốn giấu giếm làm chi. Gã liền kể hết đầu đuôi câu chuyện cho cô nghe. Nghe xong Tiểu Thúy nói:

- Nếu quả đúng như lời người nói thì... tính mạng người... nguy rồi đó... Tăng Hà Thiên... ta... ta...

Tiểu Thúy nói đến đây, cô bỗng ngập ngừng như định nói với Văn Chí Hồng một điều gì đó...

- Tại hạ rất cảm kích trước hảo ý của cô nương. Trước sau gì cũng chết, cô nương đừng có quan tâm gì đến tại hạ nữa...

Tiểu Thúy giận dữ nói:

- Người đừng gọi ta là cô nương có được không? Ta đây còn ít tuổi mà... Chẳng qua... mặt mũi ta...

Văn Chí Hồng biết Tiểu Thúy rất đau lòng vì khuôn mặt của mình. Gã vội đỡ lời:

- Thật tình lúc đầu gặp cô, tôi thấy sợ lắm! Nhưng bây giờ... thì... thấy cũng không đến nỗi nào. Chắc cô nương trước kia phải đẹp lắm?

Tiểu Thúy hạ giọng:

- Người đừng có gạt ta! Chính ta còn cảm thấy ghê tởm...

- Tại hạ không gạt cô đâu! Nhưng tại hạ muốn biết vì sao cô lại... đến nông nỗi này?

- Ta... luyện... Cửu Ma thần công...

Văn Chí Hồng nhắc lại:

- Cửu Ma thần công! Đó là công phu gì vậy?

- Đây là một môn thần công tuyệt thế, người không hiểu được đâu. Chỉ có điều ta luyện không đúng nên mới ra nông nỗi này... Nếu như ta... tập được đúng thì có thể chữa được khuôn mặt... Bệnh của người, ta dùng thần công của ta trị thương cho người, song không có kết quả... trừ phi chính người cũng... luyện thần công này, thì may ra trì hoãn được một thời gian...

- Cô nương định truyền thụ thần công tuyệt thế cho tại hạ?

- Nếu như ta dạy cho người, người có dám học không? Người không sợ bị như ta hay sao? Bởi vì bản thân ta cũng chưa tìm ra cách...

- Nếu cô nương có hảo ý tại hạ nhất định sẽ học... bởi vì, tại hạ còn rất nhiều việc phải làm...

- Cái đó tùy người, song người phải hứa với ta một điều...

- Tại hạ xin hứa!

- Người không bao giờ được tiết lộ người đã học được môn thần công này.

- Nhất định tại hạ sẽ không nói!

- Ngay cả việc gặp ta và tất cả những gì người thấy cũng không được nói với bất kỳ ai.

- Tại hạ xin lãnh ý!

Tiểu Thúy nói:

- Thế thì tốt. Người hãy theo ta.

Tiểu Thúy đưa Văn Chí Hồng ra khỏi nhà. Cô dắt gã đi vòng vèo khá xa, qua nhiều lùm cây rậm rạp. Cuối cùng tới trước một hang núi. Tiểu Thúy bảo:

- Nơi đây yên tĩnh và kín đáo người có thể vào trong mà luyện tập... Người hãy nhớ ta chẳng thể giúp gì được người, bởi vì chính ta cũng đang bị tẩu hỏa nhập ma. Vì thế người tập được hay không là do sự thông minh của người mà thôi...

Nói xong Tiểu Thúy móc trong bọc một cuốn sách đã ô vàng đưa cho Văn Chí Hồng:

- Đây là một bí kíp thần công vô cùng lợi hại. Người nên biết rằng tất cả giới giang hồ hắc bạch hai đạo đã bỏ mạng không biết bao nhiêu người hòng có nó trong tay... ta... đưa cho người thật là có lỗi với... nhưng...

Văn Chí Hồng ái ngại nói:

- Cô nương! Tập cái này cũng chưa chắc đã khỏi bệnh lại liên lụy đến cô nương, tại hạ không tập nữa. Dù sao, tại hạ cũng còn một cơ hội. Đi tìm Đồng Bá Bá!

Tiểu Thúy nói:

- Người chắc gì đã kiếm được lão! Người đừng có khước từ lòng tốt của ta... Ta tin người.

Tiểu Thúy nói xong, cô quay đầu đi thẳng.

Còn lại một mình, Văn Chí Hồng bước vào hang quan sát. Đó là một cái hang khá rộng.

Bên ngoài cửa hang là một khối đá lớn chắn ngang chỉ vừa một người chui lọt. Bên trong có một tảng đá vuông vức, chắc Tiểu Thúy cũng đã từng luyện công ở chỗ này. Văn Chí Hồng lăm bắm:

- Ta vốn ngu muội chắc gì đã lãnh hội được những điều cao siêu trong sách. Không khéo lại làm cô ta thất vọng. Tiểu Thúy đã có hảo ý với mình, không biết sau này mình có dịp trả ơn cô ta không?

Gã leo lên ngôi xếp bằng trên tảng đá rồi giở cuốn sách ra coi. Bên trong, nhiều hình vẽ chẳng chịt minh họa những đường đi của kinh mạch ngay trang đầu là mấy dòng chữ:

“Luận Về Âm Dương

Phàm chỗ then chốt của sinh khí mà con người nắm thụ đều gốc ở hai chữ Âm Dương. Khí âm vô hình thì thuộc về Hậu Thiên, khí dương hữu hình thì thuộc về Tiên Thiên. Tiên Thiên là thể chất lúc bẩm sinh, Hậu Thiên là thể chất do sự nuôi dưỡng về sau mà nên. Âm dương do đâu mà ra. Dịch hữu Thái Cực sanh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sanh Tứ Tượng, Tứ Tượng sanh Bát Quái...

Nguyên lý của mọi sự sinh hóa trong vũ trụ là cái lý độc nhất, tuyệt đối, tự hữu, bằng hữu, vô thủy vô trung, gọi là Thái Cực. Do lý Thái Cực ấy mà bẩm sinh ra hai thể tương phản là Âm và Dương.

Vậy hai chữ Âm Dương nên xét cho rõ ràng. Dương thì nóng nảy, Âm thì điềm đạm.

Dương giữ việc sanh ra, Âm giữ việc nuôi lớn. Dương thái quá thì hại dẫn đến tiêu khô, Âm thái quá cũng hại, sinh ra bế tắc. Dương động mà tan cho nên hóa ra khí. Âm tĩnh mà động cho nên thành ra hình...”

Văn Chí Hồng lẩm bẩm:

- Những điều huyền diệu như thế này chưa chắc gì nghĩa phụ đã hiểu được.

Văn Chí Hồng nhờ trước kia chưa học nội công tâm pháp bao giờ, nên gã đầu óc còn trống rỗng, tiếp thu rất nhanh. Càng đọc gã càng bị cuốn hút đến mê say không thiết gì đến nghỉ ngơi ăn uống nữa.

“... Âm Dương tuy hai thể tương phản, song cùng một gốc là Thái Cực sanh ra. Bởi cùng một gốc nên không tách rời nhau, gốc của Dương là ở Âm, gốc của Âm là ở Dương.

Không có Dương thì Âm không lấy gì để sinh, không có Âm thì Dương không lấy gì để hóa”.

- Hay quá! Hay quá!

Văn Chí Hồng vỗ đùi reo lên. Gã đọc tiếp.

“Dương là một mà đặng Âm thì hai mà bỗng tóm lại cái hại của Âm là từ cái một của Dương mà chia ra. Cho nên mặt trời giữ được hình dáng ban đầu, còn mặt trăng thì khi tròn khi khuyết là thế!...”

Bí quyết của nội công tâm pháp chính là nắm bắt cho được cái giềng mối cơ bản của Âm Dương, làm cho khí Tiên Thiên và Hậu Thiên hòa lại với nhau, luyện đến chỗ tinh vi tiến vào cái thế giới hỗn độn mà cao thêm như người say rượu, đi tới trạng thái Chi Tức (ngưng thờ) để tăng cường nguyên khí tiếp theo là phương pháp dùng ngoại động để tiến hành ngoại dẫn đạo, tức là dẫn nguyên khí chạy trên kinh lạc để khai thông Tiểu Chân Thiên có nghĩa là khai thông Nhâm mạch và Đốc mạch để hình thành sự tuần hoàn của nguyên khí”.

Văn Chí Hồng đọc say mê quên cả ăn uống. Thời gian trôi đi bao lâu gã cũng chẳng biết, song để luyện được đâu có dễ. Có điều lúc chân khí đang lưu chuyển dễ dàng bỗng như bị ách tắc không làm cách nào khai thông được. Gã ngồi thẩn người ra rồi suy nghĩ:

“Yếu quyết đã ghi rất rõ mà tại sao ta vẫn không làm được, hẳn là ta vẫn chưa hiểu được hết ý tứ...”

Gã cầm cuốn sách lên đọc lại một lần nữa, đọc đến phần Tịnh Công thì gã mới vỡ lẽ ra.

“... Người luyện công phu phải đạt được tứ hợp, nghĩa là:

Thể hợp với Tâm, Tâm hợp với Khí, Khí hợp với Thần, Thần hợp với Thể, đạt được tứ hợp rồi sẽ luyện tới nội kinh.

Nội kinh phát xuất từ ngực nơi xương sườn thứ năm, kế đến là cột sống...”

Văn Chí Hồng cứ theo sách mà luyện tập. Gã cũng chẳng để ý gì đến việc Tiểu Thúy hàng ngày đều mang đồ ăn đến cho gã. Gã đâu hiểu rằng những chỉ dẫn trong bí kíp gã lãnh hội dễ dàng, còn những người khác thì khó hiểu nơi một phần là do sự sáng dạ của gã, còn phần khác quan trọng hơn là những yếu quyết võ công của Cửu Ma thần công đều trái ngược lại với những yếu quyết thông thường... Chính vì vậy những người đã có võ công rồi tập dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Thời gian qua mau, thấm thoát đã hơn năm tháng. Chât độc trong người gã dường như biến đi đâu mất cả. Gã cảm thấy thân thể khoan khoái dễ chịu. Một hôm sau khi luyện công xong, gã toan đứng dậy thì đã thấy Tiểu Thúy đứng sau lưng gã tự bao giờ. Tiểu Thúy reo lên:

- Ta rất mừng cho ngươi, ngươi đã thành tựu rồi đó...

Văn Chí Hồng vui sướng hỏi.

- Tại hạ... Tại hạ đã thành công rồi sao?

- Phải, ta đã từng luyện trước ngươi nên ta hiểu rõ lắm. Vừa rồi ta đã quan sát ngươi luyện công thấy trên đầu ngươi đã có một luồng bạch khí bay lên...

- Tại hạ phải cảm ơn cô nương nhiều lắm!

Văn Chí Hồng nói.

- Ta đã bảo đừng gọi ta là cô nương! Tiểu Thúy không bằng lòng. Cứ gọi ta là tiểu muội được rồi. Nhưng hơi đáng tiếc cho ngươi là võ công của ngươi còn quá kém cỏi, thân công chỉ giúp ngươi tạm thời chế ngự bệnh tật và hộ thân mà thôi. Nếu dùng trong giao đấu thì chưa được...

- Nhưng tại hạ đã chữa được khỏi bệnh là tốt rồi, tiểu muội, tại hạ có một ý này...

- Ý gì vậy?

Tiểu Thúy hỏi.

- Tiểu muội sở dĩ dung mạo bị biến dạng thế này là bởi luyện tập không đúng nên giãn cơ co rút mới sinh ra như thế. Nếu bây giờ tại hạ chỉ cho muội tập lại từ đầu, hẳn tiểu muội sẽ trở lại dung nhan như xưa!...

Tiểu Thúy mừng rỡ nhìn gã. Cô nói:

- Ngươi... ngươi thật tình muốn giúp ta sao?

- Tại sao lại không chứ! Chính tại hạ mới là người chịu ơn tiểu muội. Nếu không có muội, chắc giờ này tại hạ đã về nơi chín suối rồi! Nào! Bây giờ tiểu muội hãy ngồi xuống, ta bắt đầu...

Tiểu Thúy bỗng đổi cách xưng hô:

- Hồng ca! Để mai một có được không, hôm nay muội phải về nhà một chút...

- Có phải gấp như thế không?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Chuyện gấp lắm. Hồng huynh cứ chờ muội ở đây... Ngày mai...

Văn Chí Hồng nói:

- Thôi được rồi!

Gã nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Thúy có vẻ sốt ruột thì hiểu rằng hẳn là cô phải có việc gì quan trọng lắm:

- Muội cứ về đi, ngày mai cũng không sao!

Lúc Tiểu Thúy đi rồi. Văn Chí Hồng bỗng cảm thấy lo âu. Gã bèn quyết định sẽ về nơi ẩn náu của Tiểu Thúy để xem có chuyện gì xảy ra. Lúc gần đến nơi, Văn Chí Hồng giật mình vì thấy từ xa có một người đang phi ngựa tới.

Văn Chí Hồng nép mình sau một bụi cây quan sát. Người cưỡi ngựa tới gần. Gã kinh ngạc khi thấy người đó là Mã Triệu Tường, tên quản gia ở Tây Kinh tiêu cực, người mà nghĩa phụ gã Trương Hải Thanh rất tin cậy.

Văn Chí Hồng biết rất rõ Mã Triệu Tường là người không có võ công gì

máy. Hồi nhỏ Mã Triệu Tường rất thân với y.

Văn Chí Hồng toan nhảy ra trò chuyện với Mã Triệu Tường, thì gã đã phóng ngựa rất nhanh vụt ngang qua rồi dừng trước cửa ngôi nhà.

Mã Triệu Tường xuống ngựa rồi bước vào. Một hồi lâu sau, gã bước ra rồi nhảy lên lưng ngựa ra roi phóng thẳng về hướng đông.

“Không hiểu gã đến có việc gì nhỉ? Hay là nghĩa phụ ta sai gã đến gặp Tiểu Thúy có việc gì chăng?”

Văn Chí Hồng nghĩ bụng. Gã tiến về phía ngôi nhà định gọi Tiểu Thúy ra hỏi chuyện thì bỗng lại nghe từ đằng xa có tiếng vó ngựa.

Nên biết rằng, thính lực của Văn Chí Hồng lúc này không phải tầm thường như trước nhờ gã luyện Cửu Ma thần công. Tiêu Cân hoàn của Tăng Hà Thiên là một độc chất ghê gớm, nó làm nội lực trong người gã tăng lên một cách kinh khủng. Nếu bình thường mà nói, chính sự tăng nhanh nội lực trong người một cách bất thường như thế sẽ làm con người đi đến chỗ vong mạng cũng giống như một kẻ tham lam cố nhồi nhét vàng bạc châu báu vào một cái bao, cái bao sẽ thủng vì không chịu đựng nổi. May Văn Chí Hồng vô tình đã luyện được thần công thượng thừa nên không những gã thoát khỏi chết, mà còn làm công lực của gã tăng tiến vượt bậc...

Văn Chí Hồng thấy tiếng vó ngựa liền ra sau nhà. Quả nhiên, một lúc lâu sau, gã nghe có tiếng kẹt cửa. Người lạ đã bước vào nhà.

Gã nghe tiếng Tiểu Thúy nói có vẻ mừng rỡ:

- Muội biết thế nào Trương ca cũng tới mà!

Gã họ Trương cười nói:

- Tất nhiên rồi! Vừa rồi ta có lỗi với tiểu muội, song đó là vì...

- Lưu huynh lại bẻm mép rồi! Ta không tin...

Giọng cô có vẻ hờn dỗi.

Gã họ Trương nói giọng buồn phiền:

- Chà! Muội hay mặc cảm với ta là vì... dung mạo tiểu muội đã đổi khác... Ta... dù thế nào, trong lòng cũng chỉ có muội mà thôi!

Văn Chí Hồng nghe gã nói một thôi một hồi, trong bụng bỗng nảy ra nghi hoặc. Giọng gã này quen quen, không hiểu ta đã nghe ở đâu rồi nhỉ? Gã cố nặn óc ra suy nghĩ. Cuối cùng gã mới nhận ra. Gã họ Trương này chính là kẻ đã lừa Văn Chí Hồng thay mặt gã đến gặp bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Văn Chí Hồng thấy tức giận khôn tả. Gã này thật là đê tiện, có dịp mình sẽ cho Tiểu Thúy biết chân tướng của gã.

Trong phòng thấy im lặng, Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Mình nghe lén câu chuyện của người khác thật là không tốt”.

Nhưng qua những đối đáp giữa Tiểu Thúy và gã họ Trương. Văn Chí Hồng biết rằng trước khi Tiểu Thúy bị xấu xí như ngày nay, gã và Tiểu Thúy đã thương yêu nhau, vì lúc đó, hẳn Tiểu Thúy phải đẹp lắm.

Văn Chí Hồng tự nhủ.

“Tiểu Thúy là một cô gái tốt. Mình nhất quyết không để cho cô sa vào bẫy của tên họ Trương. Để xem gã giờ trò gì đã...”

Có tiếng Tiểu Thúy nói:

- Trương huynh... Muội tin huynh một lần này thôi đó... Nếu huynh có tình gạt muội một lần nữa, muội sẽ không bỏ qua cho huynh đâu?

Họ Trương năn nỉ:

- Đừng có nói thế nữa mà! Ta một lòng một dạ...

- Huynh yên tâm đi, muội có tin vui rồi đó.

Họ Trương hỏi:

- Cái gì mà vui?

- Lát nữa muội sẽ nói... nhưng... điều này hệ trọng lắm. Huynh phải hứa...

Họ Trương bực bội nói:

- Ta mà muội còn không tin sao? Đã thế, Trương Tử Thành nay xin kiếu.

- Làm gì mà giận dỗi thế! Muội có giấu huynh đâu?

Họ Trương làm bộ xuề xòa:

- Thôi được... Ta có chuyện này muốn nói với muội...

- Huynh nói đi, muội nghe đây.

- Thôi! Tốt hơn là chúng ta ra ngoài, ở đây lỡ có người nghe lén...

- Làm gì có ai vào đây? Huynh không thấy là...

- Thôi...

Gã ghé tai Tiểu Thúy mà nói gì Văn Chí Hồng không sao nghe được. Rồi một lát bỗng thấy hai người bước ra ngoài. Tiểu Thúy ngồi lên sau lưng ngựa của Trương Tử Thành. Gã ra roi phóng một mạch để lại đằng sau một đám bụi mù...

Còn lại một mình Văn Chí Hồng băn khoăn tự hỏi:

“Không hiểu họ đi đâu thế nhỉ?”

Gã bước vào trong nhà thấy bọc quần áo của Tiểu Thúy đã biến mất. Vậy là chắc chắn cô đi đâu với gã họ Trương kia ít nhất cũng khá lâu.

“Không hiểu cuốn bí kíp mình đưa cho Tiểu Thúy có để ở nhà hay mang theo người nhỉ? Xem ra gã họ Trương kia chẳng có yêu thương gì Tiểu Thúy, gã chỉ lợi dụng cô một điều gì đó mà thôi...”

Văn Chí Hồng ngần ngừ giây lát không biết tính sao? Gã tự nhủ:

“Minh có chờ Tiểu Thúy ở đây cũng chẳng được gì? Cô có ơn với mình tất sau này có dịp mình sẽ trả ơn sau cũng chưa muộn. Chi bằng để lại cho cô mấy chữ là xong”.

Nghĩ thế, gã kiếm mảnh giấy rồi nguệch ngoạc mấy chữ:

“Thúy muội! Huynh về thì muội đã đi rồi. Huynh sẽ không bao giờ quên tất cả những gì muội đã làm cho huynh. Hẹn ngày tái ngộ!

Văn Chí Hồng”.

Văn Chí Hồng viết xong, gã cẩn thận gấp lá thư lại làm bốn rồi đặt lên giường chỗ Tiểu Thúy vẫn nằm. Gã bước ra khỏi căn nhà nhìn ngó xung quanh. Trước mặt là hai con đường dẫn về hướng bắc. Gã quyết định chọn con đường nhỏ là lối không có dấu chân ngựa vì nghĩ rằng lối đi này an toàn hơn, không sợ bị ai bắt gặp.

Quả nhiên lối này chẳng có lấy một dấu chân người, hay ngựa bởi dễ hiểu là đường rất khó đi. Càng đi gã càng có cảm giác là tiến sâu vào rừng rậm hơn là đến những nơi có dân cư đông đúc.

Đi được hai ngày, đói thì hái trái cây hoặc săn bắt chim, thú, khát thì xuống suối uống nước. Văn Chí Hồng bỗng thấy hoang mang trong lòng. Bây giờ cả đến con đường mòn nhỏ cũng không còn nữa, bốn bề là cây cối um tùm chẳng biết đâu mà mò. Thậm chí muốn quay trở lại cũng khó mà tìm được lối cũ. Trời tối rất nhanh, Văn Chí Hồng thầm nghĩ:

“Nơi đây cây cối rậm rạp, rắn rết rất nhiều, mình phải tìm một chỗ nào cao ráo nghỉ tạm thì mới an toàn.”

Gã thấy trước mặt có một hang động toan chui vào thì thấy hơi lạnh thấu xương. Mặc dù Văn Chí Hồng lúc này đã luyện được Cửu Ma thần công là một công phu tối thượng, song gã vẫn chưa biết cách dùng môn thần công này để hộ thân, để chống chọi hữu hiệu với ngoại cảnh. Gã tự nhủ:

“Tốt hơn hết là trèo lên nóc hang kiếm chỗ nào kín đáo nghỉ tạm qua đêm...”

Gã lần mò trèo lên rồi kiếm một cái hốc ngả lưng xuống...

Vì đã thấm mệt nên vừa đặt lưng xuống là Văn Chí Hồng đã ngủ liền. Gần sáng, gã bỗng bừng tỉnh dậy vì có tiếng động gì đó bên dưới.

Hình như là tiếng người thì phải? Văn Chí Hồng ngồi nhồm dậy. Gã thấy một quầng sáng từ phía dưới hắt lên qua một cái khe khá rộng ở phía bên trái cách chỗ gã nằm không xa. Văn Chí Hồng hú vía nghĩ bụng:

“Đêm qua, cũng may mình không bước nhầm chỗ đó, nếu không thì rớt xuống rồi”.

Văn Chí Hồng bò đến chỗ cái khe rồi ngó xuống. Quang cảnh phía dưới

khiến gã giết mình. Bên trong hang khá rộng, có một lão già tóc bồm xồm đang ngồi trước một phiến đá lớn, bên trên có vẽ chằng chịt những nét vạch ngang dọc khó hiểu, và rất nhiều quân cờ bằng đá được đặt trên những vạch đó.

“Nơi u tịch này mà cũng có người ở thì thật là quái dị. Lão già này là ai mà lại sống ở đây có một mình. Không hiểu lão đang làm cái gì: Chẳng lẽ đó là cờ? Mà chơi cờ thì cũng không đúng. Ai lại chơi một mình bao giờ hơn nữa nếu là bàn cờ thì phải kẻ ô rõ ràng... Đằng này những nét vẽ trên đá lại chằng chịt, không ra hàng lối gì cả. Quân cờ thì chỉ là những cục đá không đều nhau, cái thì lớn cái thì nhỏ”.

Lão già có vẻ chăm chú lắm. Lão không ngớt nhắc quân này bỏ quân kia, xếp đi xếp lại ngắm nghía hồi lâu rồi lại buông tiếng thở dài. Lão móc trong người ra một cây nến chắm tiếp rồi để bên cạnh cây nến đã cháy gần hết. Văn Chí Hồng bỗng nghe lão thốt lên:

- TỨC CHẾT MẮT THÔI! TỨC CHẾT MẮT THÔI, KHÔNG NGỜ LÂM NGŨ ĐƯỜNG NÀY LẠI NGU MUỘI ĐẾN THẾ... CHỈ CÒN CÓ MỘT BƯỚC NỮA MÀ TÍNH KHÔNG RA...

Lão nói xong đứng dậy đi qua đi lại ra chiều nghĩ ngợi rồi lại ngồi xuống thò tai đẩy những quân cờ bằng đá.

Văn Chí Hồng thì lại càng mù tịch chẳng hiểu lão già đang làm cái trò gì. Gã đang ngheh người để nhìn cho rõ, bỗng trượt tay lăn xuống phía dưới.

RẦM MỘT TIẾNG! Văn Chí Hồng rơi trúng cái bàn đá có xếp những quân cờ. Lão già tức giận nhìn xem cái gì rớt xuống đã làm hỏng ván cờ của lão, thì hóa ra là một gã thiếu niên trẻ tuổi.

Văn Chí Hồng vừa lồm cồm đứng lên. Lão già đã quát to:

- TIỂU TỬ KIA? NGƯỜI LÀ AI MÀ DÁM CẢ GAN TỚI ĐÂY XEM TRỘM LÃO PHU... NGƯỜI... NGƯỜI...

Lão tức quá đến nỗi nói không nên lời:

- NGƯỜI ĐÃ LÀM HỎNG CÔNG PHU MẤY CHỤC NĂM CỦA TA RỒI... TA SẼ GIẾT CHẾT NGƯỜI...

Văn Chí Hồng vội nói:

- Xin tiền bối bớt giận. Văn bối cũng vô tình tới đây, không may...

- Người vô tình hay cố ý thì có liên quan gì đến ta, ta phải giết người...

Lão túm lấy Văn Chí Hồng đưa lên cao, toan xòe tay phải phóng chưởng đánh vào đầu gã, song ngẫm nghĩ thế nào lại ném Văn Chí Hồng ngã xoài ra đất rồi nói giọng thật bi thương:

- Ôi! Công trình của ta! Chỉ trong phút chốc đã bị thằng lỏi này phá hỏng hết cả. Ta... ta...

Lão bỗng gầm lên:

- Ta đã ăn nấu chỗ này mấy chục năm không ai biết tới, thế mà ngươi...
- Tiền bối! Văn bối rất ân hận đã làm hỏng công trình của tiền bối...

Lão già quát:

- Ngươi hãy câm cái miệng lại. Ta đâu cần lời xin lỗi của ngươi... chỉ cần ngươi xếp lại như cũ cho ta, thì ngươi muốn gì cũng được, nếu không nhất định ngươi phải chết.

Lão nói xong lại gần cái bàn đá lúc này các quân đã bị xô lệch hết cả... Lão ngắm nghía hồi lâu cặp mắt bỗng trở nên lộ rõ vẻ kinh ngạc đến tột độ. Đường như lúc ấy, lão quên bẵng đi là có Văn Chí Hồng đang đứng bên cạnh. Văn Chí Hồng cũng không dám cựa cựa sợ lão bị phân tâm. Đột nhiên lão già nắm chặt Văn Chí Hồng rồi tung mình nhảy lên cao. Cứ như thế, lão nhảy lên, nhảy xuống ba lần rồi bật lên tràng cười ha hả:

- Thật là trời xui đất khiến ngươi đến giúp ta! Tiểu tử, lão phu cảm ơn ngươi nhiều lắm đó...

- Cảm ơn văn bối?

Văn Chí Hồng kinh ngạc nhắc lại. Gã không hiểu tại sao sự việc lại bỗng xoay chuyển ra như thế.

- Văn bối, có làm gì để tiền bối phải cảm ơn đâu?

Lão già cười hề hà:

- Ngươi làm sao hiểu được... Mấy chục năm ta nghĩ không ra, không ngờ vô tình ngươi đã giúp ta...

- Văn bối... chẳng hiểu cái gì cả...

- Hảo tiểu tử! Ngươi ngồi xuống đây ta đãi ngươi một bữa tiệc đã...

Lão hấp tấp đi vào phía trong rồi mang ra một xâu những con chim đã vặt lông sẵn. Tất cả đều được xiên vào một cây sắt dài.

- Bây giờ, đốt lửa lên, lão phu và ngươi nướng mấy chú chim này uống rượu chơi...

Văn Chí Hồng bước ra ngoài lấy ít cành cây khô chụm lại, rồi bật đống đánh lửa. Lão già bê ra mấy vò rượu lớn không hiểu lão đã giấu từ bao giờ, trên miệng vò đều có giấy đậy kín.

Lão già cười vui vẻ:

- Hà... Hà! Tiểu tử ngươi thật tốt số, mấy hủ rượu này lão phu không dám uống chỉ để đợi đến ngày hôm nay.

- Đa tạ tiền bối đã có lòng tốt, nhưng văn bối đâu có uống được rượu.

- Không sao! Cứ uống đi mà “Nam vô tửu như cò vô phong”. Ngươi coi, đây là Trúc Diệp Thanh uống vào người sẽ sáng khoái như vào cõi thần tiên,

còn đây là Tiểu Thủy Hồng...

Lão già cứ thao thao bất tuyệt giới thiệu mấy vò rượu quý giá của lão làm như Văn Chí Hồng cũng là người am hiểu như lão vậy.

Lão móc trong người ra hai cái chung bằng đá rót rượu vào rồi nói:

- Tiểu tử, hãy cạn với lão già họ Lâm này một chung.

Lão nói xong ngửa cổ làm một hơi hết sạch. Văn Chí Hồng cũng buộc phải cầm lên uống, song gã thấy nóng rát từ cổ xuống đến bụng chẳng thấy có gì là thơm ngon cả, song gã cũng làm bộ gật gù để khỏi làm Lâm Ngũ Đường phật ý.

Lâm Ngũ Đường hỏi gã:

- Sao? Ngươi thấy rượu của lão phu có ngon không?

Văn Chí Hồng đáp:

- Văn bối không biết uống rượu nên chẳng dám có lời phê bình. Song... đúng như tiền bối nói, uống vào thấy có phần khoan khoái...

Lão già hài lòng:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Xem ra ngươi cũng là người đàng hoàng... Ta quên không hỏi. Ngươi là ai và tại sao lại lưu lạc đến chốn này thế?

- Văn bối chỉ là một cô nhi không người thân thích bị thiên hạ khinh khi nên quyết chí đi học võ công...

- Ngươi đừng lo! Hôm nay gặp lão phu ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện cho ngươi.

Đột nhiên, lão già đứng phắt dậy, vươn tay phải chụp vào bả vai gã. Văn Chí Hồng tuy võ công kém cỏi, song từ khi luyện được Cửu Ma thần công nên khí lực sung mãn, phản ứng mau lẹ khác thường. Gã không hiểu lão già làm thế là có ý gì, nên người khẽ xoay ngang.

Lão già họ Lâm dường như chỉ chờ có thế tay trái lão đã đánh trúng vào huyệt Thần Đường nơi đốt sống lưng thứ năm. Huyệt này là một huyệt trọng yếu trong phép luyện Cửu Ma thần công nên chân khí bị kích thích liền tự động phát sinh.

Lão già họ Lâm cảm thấy một luồng kinh khí mạnh mẽ khôn tả truyền vào cánh tay lão, khiến lão phải lùi lại hai bước rồi không tự chủ được ngã ra phía sau.

Lão ngạc nhiên đến mức trợn tròn cặp mắt lên nhìn Văn Chí Hồng ra chiều kinh dị. Chính Văn Chí Hồng cũng kinh ngạc không kém không hiểu tại sao tình hình lại biến chuyển ra như thế. Gã lắp bắp:

- Tiền bối... văn bối thật không hiểu.

Lão già gầm lên:

- Hà... Hà!... Lâm Ngũ Đường này không ngờ lại bị ngươi qua mặt. Ngươi là ai hãy nói mau, nếu không đừng trách ta tàn ác.

- Văn bối thật sự võ công tầm thường.

- Ngươi còn định gạt ta nữa sao! Công lực của ngươi trên giang hồ khó ai sánh kịp... ta sẽ có cách bắt ngươi phải nói ra sự thật.

Lão già dứt lời đã lạng người về phía trước. Lão cho rằng với nội công thâm hậu như thế, hãn võ công của Văn Chí Hồng không phải tầm thường nên ra tay một cách thần tốc, hai tay cùng đưa ra một lúc ra chiêu Sư Tử Hý Cầu đánh vào ngực và bụng của Văn Chí Hồng.

Văn Chí Hồng làm sao mà đỡ nổi chiêu này. Gã bị hứng hai đòn cùng một lúc ngã lăn ra đất bất tỉnh. Trong lúc lơ mơ, gã nghe lão già đứng bên cạnh miệng lầm bầm:

- Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật, công lực y thật là phi thường mà sao võ công lại kém cỏi đến thế...

Một lát sau, Văn Chí Hồng từ từ mở mắt. Lão già nói:

- Tiểu tử! Vụ này là thế nào? Ai đã dạy cho ngươi tuyệt thế thần công!

Văn Chí Hồng nói:

- Quả có như vậy!

Gã bèn thuật lại gã bị Trương Tử Thành lừa rồi bị Đoàn Chấn Nam đánh ra sao, rồi lại bị gã họ Lưu cho uống Tiêu Cân hoàn như thế nào nhất nhất kể hết cho Lâm Ngũ Đường nghe không sót một chi tiết nào. Duy chỉ có Tiêu Thúy dạy gã Cửu Ma thân công thì gã không đá động đến mà nói chệch đi là gặp một dị nhân thương tình chỉ điểm thần công cho để chữa bệnh.

Nghe xong, Lâm Ngũ Đường nói:

- Lũ đệ tử danh môn chính phái mà hành sự thật quá độc ác... Lão phu đã xét lầm người...

- Xin tiên bối chớ bận tâm, văn bối không sao đâu mà.

Lão già đáp:

- Ta biết! Bởi vì ngươi đã luyện được một công phu thượng thừa mà chính ta cũng không bằng. Chỉ có điều lạ lùng là vị dị nhân đó là ai, vì hình như môn thần công đó là...

- Vị dị nhân đó hình dung quái dị, lại không nói tên họ, nên văn bối...

Lão già đáp:

- Theo ta biết trên giang hồ hiện nay chưa có ai luyện được công phu này... Vì ngươi võ công tầm thường nếu không đã bị nội thương trầm trọng rồi... Nếu đúng thần công này là... thì... thì...

Lão dừng lại không nói tiếp mặt lộ vẻ đăm chiêu...

Văn Chí Hồng gượng ngồi dậy. Gã bèn theo phép vận khí để phục hồi sức lực. Quả nhiên, chỉ một lát sau, gã đã cảm thấy bình thường trở lại. Thấy Lâm Ngũ Đường có vẻ băn khoăn, Văn Chí Hồng hỏi:

- Tiền bối! Không hiểu môn thần công này có liên quan gì đến...

Lâm Ngũ Đường chậm rãi đáp:

- Người làm sao mà biết được. Nhưng ta đoán rằng nội công người đang sử dụng chính là một tuyệt kỹ vô song là... Cửu Ma thần công...

Văn Chí Hồng giật bắn người. Không ngờ lão già này kiến văn thật là quảng bác. Nhưng gã không hiểu được Cửu Ma thần công lại lợi hại đến thế...

Lão già hỏi:

- Người lấy làm lạ lắm phải không?... Người còn ít tuổi nên không biết là phải. Vì đây là một môn công phu tối thượng có liên quan đến một pho bí kíp Cửu Quỷ Bát Mã Dao...

Văn Chí Hồng phải cố nén khỏi bật lên tiếng kêu vì kinh ngạc. Không ngờ Cửu Ma Công mà Tiểu Thúy đã dạy cho gã lại có mối liên quan đến môn công phu thượng thừa này... Mà nếu đúng như thế thì quả là lạ lùng...

- Tiền bối, văn bối xin hỏi một điều?

- Người cứ nói. - Lão già đáp.

Văn Chí Hồng hơi ngập ngừng... Gã biết rất rõ chính vì cuốn bí kíp Cửu Quỷ Bát Mã Dao này mà song thân gã đã phải bỏ mạng, mà cũng vì nó mà trên giang hồ đã xảy ra bao nhiêu sóng gió... Nếu Lâm Ngũ Đường đã biết về pho bí kíp này thì may ra gã có thể dò hỏi đôi điều về song thân gã chăng? Song hỏi như thế nào để lão khỏi nghi ngờ về lai lịch của mình...

Lâm Ngũ Đường bực mình hỏi:

- Nhà người có gì mà cứ ấp úng mãi thế?

- Văn bối có nghe phong phanh về môn võ công này. Nghe nói nó là của phái Thiếu Lâm. Hai... vị... đại hiệp...

Lâm Ngũ Đường nhướng đôi lông mày lên:

- Thì ra người cũng đã biết rồi phải không? Được rồi người hãy ngồi xuống đây ta nói cho mà nghe. Cửu Quỷ Bát Mã Dao đúng là một chế tác của môn phái Thiếu Lâm. Đó là sự thực... Nguyên do là năm xưa, khi Đạt Ma tổ sư bước vào Trung Nguyên để truyền bá Phật pháp, người thấy rằng việc hành đạo và phổ biến đạo Phật vì đường xá xa xôi hiểm trở, cướp bóc giặc giã xuất hiện khắp nơi rất nhiều trở ngại. Với võ công của các nhà sư hồi bấy giờ để đối phó thì chưa đủ, vì bọn cường đạo thường tổ chức rất chặt chẽ, lại dùng số đông để uy hiếp nên không sáng chế ra một môn võ công tối thượng

đầy uy lực thì việc đi lại truyền đạo của các đệ tử của Phật sẽ không thực hiện được. Vì vậy Đạt Ma tổ sư đã diện tích suốt mười năm trời... Và thế là một môn công phu thượng thừa đã ra đời: Cửu Quỷ Bát Mã Đạo...

Ngừng lại một lát rồi Lâm Ngũ Đường mới nói tiếp:

- Từ khi công phu này xuất hiện, bọn tà ma ngoại đạo thấy đều khiếp vía vì sức mạnh của nó không sao có thể tưởng tượng được. Nhưng thực ra, nó cũng có một vài nhược điểm...

- Thừa tiền bối, nhược điểm về võ công hay sao?

- Không phải! Nhược điểm chính của công phu này là ở chỗ rất khó luyện tới mức tinh thâm, hơn nữa uy lực lại vô cùng ghê gớm, nên không thể truyền dạy bừa bãi được. Vì thế...

Lâm Ngũ Đường không nói nữa. Đường như lão đang nghĩ đến một điều gì đó xa xôi. Mãi một hồi lâu sau, lão mới kể tiếp:

- Chính vì vậy mà từ khi công phu này ra đời đã có một nghiêm lệnh. Thứ nhất, không một đệ tử nào của Thiếu Lâm được phép tiết lộ công phu này ra ngoài. Thứ hai nữa là chỉ duy nhất Chương môn mới được phép luyện tập mà thôi...

Đúng ra thì như thế, nhưng trong quá trình thực hiện lại nảy sinh vấn đề. Chỉ có Không Không thiền sư là luyện được bốn chiêu, còn ngoài ra Chương môn kế tiếp không luyện tập được chiêu nào... Nếu cứ chấp hành đúng luật lệ cũ thì chẳng bao lâu, môn võ công thượng thừa này sẽ thất truyền. Do đó điều luật được nói rộng ra một chút, bất cứ đệ tử nào có tư chất tốt có khả năng lãnh hội được võ công, phải đến trước Chương môn hứa tuyên thệ một số điều thì sẽ được truyền dạy khẩu quyết cho...

- Rồi có đệ tử nào luyện thành công không ạ!

Văn Chí Hồng sốt ruột hỏi.

- Người đừng có hấp tấp để ta từ từ nói cho mà nghe...

Lâm Ngũ Đường thông thả đáp:

- Sau đó... Sau đó các Chương môn kế tiếp đều không ai luyện được cả...

Công phu gần như thất truyền. Mãi đến về sau khi Khô Lâu đại sư lên nắm quyền Chương môn thì mới xuất hiện một kỳ nhân...

- Đó có phải là chuyện hơn trăm năm trước...

Lâm Ngũ Đường gật đầu:

- Phải! Kỳ nhân đó là đệ tử của Khô Lâu đại sư. Một hôm, trong lúc đang ngồi luyện công vì quá mệt mỏi, Khô Lâu đại sư ngồi nhắm mắt đi một lúc. Khi tỉnh dậy mở mắt ra, Khô Lâu đại sư vô cùng kinh ngạc khi thấy đệ tử của mình là Tuệ Thông đang chăm chú ngồi đọc một cuốn sách, thỉnh thoảng lại

hoa chân múa tay ra chiều thích thú...

Khô Lâu nhìn xem thì ra Tuệ Thông đang đọc cuốn bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Dao của mình... đang để trước mặt. Khô Lâu đại sư cau mày quát:

“Tuệ Thông, sao ngươi dám cả gan xem trộm sách của ta...”

Tuệ Thông sợ hãi nói:

“Thưa sư phụ! Con đang hầu sư phụ, thấy sư phụ có cuốn sách hay, lỡ đọc vài dòng thấy thích quá nên...”

Lúc bấy giờ, luật lệ của Thiếu Lâm đã được nói rộng ra rồi nên Khô Lâu đại sư dụi giọng xuống nói:

“Ngươi mà cũng thấy hay thật sao? Ngay đến ta...”

“Thưa sư phụ... Tuy đệ tử chưa có hiểu được sâu sắc những ý tứ bên trong, nhưng...”

“Được, nếu ngươi bảo thấy hay thì hãy nói cho ta nghe xem. Nếu đúng, ta sẽ tha tội cho...”

Tuệ Thông dường như quên hết tất cả mọi thứ trên đời... gã say sưa nói:

“Trong vũ trụ có cái lớn, cũng có cái nhỏ... Có cái mạnh cũng có cái yếu. Lớn hiệp được nhỏ, mạnh hiệp được yếu đó là lẽ thường, song cái nhỏ cũng có thể hiệp được cái lớn, cái yếu cũng có thể hiệp được cái mạnh. Võ thuật cũng không ra ngoài luật ấy: Có cương thì có nhu, cương thì chế được nhu, song nhu cũng có thể chế lại cương. Vì thế mà thuần cương cũng không tốt, mà thuần nhu cũng chẳng hay...”

Nghe Tuệ Thông nói đến đó, Khô Lâu đại sư ngắt lời:

“Ngươi nói vậy là có ý dám chê bai võ công Thiếu Lâm chúng ta sao? Ngươi hẳn cũng thừa hiểu võ công Thiếu Lâm chủ yếu là dùng cương...”

Tuệ Thông đáp.

“Thưa sư phụ, không phải thế! Võ học vốn từ Thiếu Lâm mà ra thật, song nếu cứ khư khư giữ lấy cái của mình, không chịu học hỏi cái hay của các môn phái khác thì con e rằng võ công Thiếu Lâm không những không phát triển mà còn tụt lùi là đằng khác”.

Khô Lâu đại sư quát to.

“Ngươi ăn nói thật hồ đồ!...”

Tuệ Thông như không để ý gì đến lời quát mắng của Khô Lâu... gã nói:

“Ngay xem như pho bí phổ này. Cái tinh túy toát ra cũng từ cái ý ấy... Cái gì thái quá đều đi đến chỗ hủy diệt. Cứng quá thì dễ gãy. Mềm quá thì yếu. Giả tử như một cây cỏ thụ ngàn năm mà so với một cây liễu trước một cơn phong ba bão táp. Cây cỏ thụ tất sẽ bị gãy trước cây liễu, còn cây liễu thì sẽ tồn tại. Ấy là bởi vì sao, là vì cứng quá thì hỏng, mềm thì tồn tại... Cũng

như thế, răng rụng vì quá cứng, lưỡi nhờ mềm...”

Khô Lâu đại sư giật mình... Lão không ngờ Tuệ Thông đệ tử của lão lại có những ý tưởng cao siêu như vậy. Lão khẽ nói:

“Tuệ Thông! Ngươi có biết rằng những điều ngươi vừa nói là rút ra từ cuốn bí phổ có một không hai này không?”

“Đệ tử cũng có nghe Thiếu Lâm ta có một công phu thượng thừa... Không ngờ là cuốn sách này...”

Khô Lâu đại sư nói nhỏ:

“Vậy thì! Ta giao cho ngươi thử nghiên cứu pho võ công này, nhưng nên nhớ phải tuyệt đối giữ bí mật, không được hé răng nói lộ cho bất kỳ ai?”

Tuệ Thông vui mừng đáp.

“Đệ tử xin vâng mệnh!...”

Từ đó trở đi, chùa Thiếu Lâm đã trở thành nơi kỳ bí nhất có liên quan đến nhiều vụ án ly kỳ bên ngoài giang hồ.

Văn Chí Hồng hỏi:

- Thừa tiền bồi vậy là sao ạ? Văn bồi thực tình không hiểu?

- Ngươi không hiểu là đúng, vì không riêng gì ngươi mà cho đến tận bây giờ không phải ai cũng hiểu hết được... Nguyên do là: Khô Lâu đại sư vì lo ngại cho cái ghế Chưởng môn của lão, lo sợ uy tín của mình bị mai một vì một gã đệ tử...

- Thừa tiền bồi... người đệ tử ấy có phải là Tuệ Thông không?

- Phải... Khô Lâu sợ rằng Tuệ Thông sẽ luyện thành công Cửu Quỷ Bát Mã Dao võ công sẽ cao hơn lão, nên... lão đã tạo ra một cái cớ để đuổi Tuệ Thông ra khỏi môn phái. Lão đã rình cơ hội... Một hôm Chấn Phong tiêu cục nhân có món hàng bảo tiêu phải đi ngang qua núi Thiếu Thất có ghé chùa xin tiếp kiến Chưởng môn, và luôn thể xin nghỉ lại qua đêm. Đến sáng hôm sau, hai người của Chấn Phong tiêu cục đã bị giết chết. Kèm theo một số vàng bị lấy mất...

Không ai đoán ra được kẻ nào đã xuống tay ngay cạnh chùa Thiếu Lâm, một Thái Sơn của võ lâm. Song qua thủ pháp giết người thì kẻ đó phải là một hảo thủ thượng thặng...

Đêm hôm đó, Khô Lâu đại sư bước vào phòng của Tuệ Thông... Vừa trông thấy sư phụ, Tuệ Thông toan chào hỏi, song Khô Lâu đã xua tay:

“Tuệ Thông! Ta không ngờ ngươi lại độc ác đến thế! Tại sao ngươi lại giết người cướp của như vậy, sao gọi là người tu hành...”

“Sư phụ! Làm gì có chuyện như thế! Con...” - Tuệ Thông ấp úng nói.

“Ta cũng nghĩ như thế, nhưng ngươi giải thích sao việc này...”

Lão nói xong lấy hai thỏi vàng đặt lên bàn:

“Hai thỏi vàng này ta tìm thấy dưới giường của ngươi, nhưng vì ngươi là đệ tử của ta, nên ta đã giấu không cho các đệ tử trong chùa biết mà đến đây hỏi ngươi...”

“Xin cảm ơn sư phụ, song việc này tất có kẻ nào đó muốn ám hại con...”

“Dù như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào giải thích cho chúng đệ tử hiểu được... Ta không muốn xử phạt nặng đối với ngươi, nhưng tốt hơn hết là ngươi nên ra khỏi môn phái. Từ nay và về sau mãi mãi không được xưng danh là đệ tử Thiếu Lâm, không được dùng tên họ cũ...”

“Sư phụ... xin sư phụ...”

“Ta chẳng thể làm gì hơn để giúp ngươi được... Ta biết ngươi là một kẻ thông minh, thật tình ta cũng nhờ ngươi mà hiểu được đôi phần trong cuốn kinh phổ này, ta những mong nhường lại chức Chưởng môn cho ngươi... nhưng...”

“Sư phụ! Con đâu cần chức Chưởng môn, chỉ cần...”

“Không được... tất cả đều quá muộn mất rồi... Ta không phải là sư phụ ngươi nữa!”

Sau khi Tuệ Thông rời khỏi Thiếu Lâm, một cơn hỏa hoạn đã xảy ra tại chùa. Trong số những kinh sách bị thiêu hủy có cuốn Cửu Quỷ Bát Mã Dao. Người ta đồn rằng, vì căm thù bị trục xuất khỏi môn phái, Tuệ Thông đã ra tay...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Hãn Khô Lâu đại sư đã làm việc đó!

Lâm Ngũ Đường gật gù:

- Chứ còn ai vào đây nữa! Lão biết rằng khả năng của lão không thể nào tập thành môn võ công này được, vì thế tiêu hủy đi để nó khỏi lọt vào tay ai...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Thế còn Tuệ Thông thì đi đâu ạ?

- Tuệ Thông khi ra đi trong lòng vẫn còn rất biết ơn sư phụ mình. Lão có một trí nhớ phi thường đã nhớ lại và chép toàn bộ bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Dao. Tuy nhiên, có một vài phần lão không nhớ được chính xác nên đã sáng tạo ra... lão duy nhất chỉ có một đệ tử...

- Nghe nói quần hùng vây đánh và chính Khô Lâu đại sư đã đánh văng Tuệ Thông xuống vực ở Thất Tuyệt sơn...

- Đúng thế!... Thực sự chỉ vì Tuệ Thông biết lão là sư phụ mình nên không nỡ ra tay đó thôi... nên mới bị đánh rớt xuống... Nhưng tuyệt học đã

không bị thất truyền... vị đệ tử duy nhất của Tuệ Thông cũng là một kỳ nhân. Lão không những luyện thành công mà còn bỏ khuyết sửa đổi vài chiêu cho phù hợp...

Sau khi luyện thành công, lão quyết định đi trả thù cho sư phụ. Lúc bấy giờ Khô Lâu đại sư đã chết. Kẻ đối đầu đã không còn nữa, chỉ còn phái Thiếu Lâm...

Quái nhân đến phái Thiếu Lâm. Lúc đó, Chương môn là Thanh Vân hòa thượng là một người rất có đức độ và uy tín trên giang hồ. Thanh Vân hòa thượng tự biết mình không địch nổi nên đã chịu thua. Song chính vì tính cách của Thanh Vân hòa thượng đã làm cho quái nhân đổi ý... Quái nhân quyết định không tàn sát trả thù phái Thiếu Lâm nữa...

Phần về sau hãn người cũng đã nghe đồn đại... nghe nói bí phổ cuối cùng được trao cho Song Hùng Hiệp Khách là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt.

Văn Chí Hồng trong lòng chấn động khi nghe quái nhân nhắc đến tên song thân của mình... Gã vội hỏi:

- Thưa tiền bối! Chuyện đó có đúng không? Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt, tiền bối có biết không?

Đột nhiên, Lâm Ngũ Đường im bặt không nói gì nữa... Một hồi lâu sau, lão mới thông thả nói tiếp...

- Song Hùng Kỳ Hiệp thì ai mà không biết? Nhất là đối với ta... Người hãy nghe ta nói... Cách đây mấy chục năm ngoài thanh Giang Châu có một ngôi cổ tự gọi là Long Vân tự. Không ai biết là Long Vân tự được cất lên từ bao giờ, mà tại sao lại tọa lạc tại một khu rừng vắng vẻ ít người lui tới... Mà cũng không ai hiểu được ngôi cổ tự ấy chỉ có một người cai quản, người này có một lai lịch hết sức ghê gớm đã từng làm náo loạn võ lâm một thời gian dài, lại vốn dĩ là một đạo nhân. Sau đó, chán kiếp giang hồ với đầy rẫy thù hận, lão vào ngôi cổ tự sống nốt quãng đời còn lại bằng cuộc sống của một nhà tu hành. Lão là Từ Hàng đạo nhân.

Một buổi sáng trời lạnh cắt da, Từ Hàng đạo nhân bước ra khỏi ngôi cổ tự và bất chợt thấy tiếng khóc oe oe từ một cái bọc nhỏ được vút gần đó. Lão lại mở bọc ra xem. Thì ra đó là một hài nhi, người tím tái đi vì lạnh đang la khóc. Ngó quanh không có một ai, Từ Hàng đạo nhân động lòng trắc ẩn nhất đưa bé đem về nuôi nấng.

Năm tháng trôi qua, lần lần đưa bé lớn lên, trông cũng khôi ngô đĩnh đạc. Từ Hàng đạo nhân không muốn đưa bé lớn lên sẽ sống cuộc đời như mình nên đã dạy dỗ và truyền thụ võ công cho nó. Vì thế khi trở thành một thiếu

niên anh tuấn, võ công của gã đã vào loại trên giang hồ ít người sánh kịp. Chàng trai hết lòng kính phục sư phụ, đêm ngày rèn giũa võ công những tưởng rằng cuộc đời cứ thế trôi qua...

Một hôm vào lúc xế chiều, bên ngoài ngôi chùa bỗng có tiếng xe ngựa từ xa vọng đến. Chẳng bao lâu sau một cỗ xe dừng lại và hai người đàn bà trên xe bước xuống.

Người thứ nhất là một phụ nhân đã đứng tuổi ăn mặc theo lối danh gia vọng tộc. Mặc dù thế nhưng nhan sắc vẫn phải kể vào hạng chim sa cá lặn. Người thứ hai là một nữ nhân tuổi trẻ, dung nhan cũng rất khả ái. Nàng mặc bộ đồ màu hồng, trên đầu cài nhiều trâm lông lánh...

Hai người bước vào tòa cổ tự. Một nhà sư cao và gầy đang ngồi xếp bằng, cặp mắt nhắm lại.

“Kính thưa đại sư!” - Vị phụ nhân lên tiếng.

Nhà sư cao gầy khẽ mở cặp mắt ra, rồi từ từ đứng dậy:

“A di đà Phật! Bàn tăng thật thất lễ, không ngờ tòa cổ tự hoang vắng hôm nay lại có khách viếng thăm...”

“Bọn tôi sống cũng ở gần đây thôi... Hôm nay bất chợt đi ngang thấy tòa cổ miếu nên lòng thành muốn vào thắp vài nén nhang...”

“Xin thí chủ cứ tự nhiên. Cửa Phật lúc nào cũng rộng mở...”

Lúc này hai người đàn bà mới để ý thấy ngoài nhà sư cao gầy còn có một thiếu niên, nét mặt khôi ngô anh tuấn.

Thiếu niên khi nhìn thấy thiếu nữ xuất hiện cũng tim đập rộn rập. Từ nhỏ đến lớn sống trong cảnh thờ cúng tôn nghiêm, bên cạnh là sư phụ lúc nào cũng nghiêm nghị, hầu như không giao tiếp với người lạ, nhất là với nữ nhân khiến chàng hồi hộp khôn tả. Thiếu nữ cũng đưa cặp mắt nhìn chàng trai một cách kín đáo, rồi lại cúi mặt xuống lầm rầm cầu khẩn gì đó... Một lát sau, họ hấp tấp ra về, trước khi chia tay chàng trai còn kịp nghe phụ nhân nói với sư phụ mình là thỉnh thoảng bà sẽ ghé, vì sống ở thành Giang Châu gần đây thôi...

Từ đó trong lòng chàng trai bỗng thấy sinh một tình cảm khó tả... Một bữa chàng bảo sư phụ:

“Xin sư phụ để con vào thị trấn gần đây đổi dầu về dùng...”

Nhà sư, phải, nhà sư chính là Từ Hàng đạo nhân nói với chàng trai:

“Thầy xem ra có vẻ như việc đó chỉ là một cái có có phải không?”

Chàng trai ấp úng nói:

“Sư phụ... Quả là chúng ta hết dầu thắp rồi...”

Từ Hàng đạo nhân khẽ mỉm cười:

“Tất nhiên! Con cứ đi đi... nhớ xong việc thì về ngay nhé!”

Chàng trai vui mừng gánh một ít rau ra chợ gần thị trấn ngồi bán. Lúc bán hết rau, chàng dứt tiền vào túi tính vào thị trấn mua dầu đem về thì bỗng tim chàng đập loạn lên:

Chàng thấy thiếu nữ bữa trước vừa mua một cái gì đó rồi bước lên xe... chàng nghĩ bụng:

“Phải đi theo mới được”.

Nghĩ thế chàng gia tăng cước lực bám theo. Chạy quanh co tới một ngôi nhà nhỏ ngoài thị trấn, chiếc xe đột ngột dừng lại. Thiếu nữ bước ra rồi hấp tấp bước vào một căn nhà gần đó...

Trong lúc chàng đi ngang qua ngôi nhà bỗng một thanh âm từ trong nhà lạnh lãnh phát ra:

“Xin thiếu hiệp hãy dừng chân...”

Chàng giật mình đứng lại đã thấy không hiểu từ đâu vị phu nhân xuất hiện. Thì ra võ công bà ta thật không phải tầm thường.

“Có phải người là người ta đã gặp bữa trước trong tòa cổ miếu”.

Thiếu niên đáp.

“Dạ phải!”

“Vậy xin mời...” - Phu nhân chỉ tay vào trong nhà.

Gã bước vào một căn phòng nhỏ xinh xắn. Đồ đạc tuy ít nhưng toàn là thứ quý giá...

Phu nhân vỗ hai tay vào nhau rồi nói:

“Chu nhi... có khách lại chơi này”.

Có tiếng chân bước ra, rồi thiếu nữ xuất hiện. Nàng nhìn chàng trai rồi mỉm cười khẽ nói:

“Con biết rồi... hồi nãy...”

Chàng trai mặt đỏ bừng lên. Thì ra mọi hành vi của chàng đã bị phát hiện hết cả...

“Xem ra thiếu hiệp không phải là người tu hành, tại sao lại sống ở Long Vân tự...”

Phu nhân hỏi.

“Tôi chỉ là một cô nhi, không rõ thân thế được sư phụ đem về nuôi nấng dạy võ công cho...”

Phu nhân thở dài nói:

“Ta thật đáng trách, tự nhiên lại động đến mối thương tâm của người...”

Chàng trai ngập ngừng hỏi.

“Thế còn phu nhân, chẳng hay...”

Phu nhân thản nhiên nói:

“Người muốn hỏi phu quân ta chứ gì? Phu quân ta đã bị sát hại. Bọn ta phải chạy trốn cường địch nên mới tới đây! Ta xem người mặt mũi khôi ngô đáng điếu đường hoàng nên nói thật... ta... hy vọng là ta không nhận xét lầm người...”

Chàng trai khảng khái nói.

“Xin phu nhân đừng lo... Chẳng hay cường địch phu nhân nói là ai vậy?”

“Ài... Là những ân oán từ đời trước... Về bản thân ta thì ta chẳng lo ngại gì, song còn cuộc sống của Chu nhi... thôi bây giờ hãy khoan nói chuyện đó...”

Sau bữa ấy chàng trai ra về, tuần nào cũng vậy, chàng đều ghé thăm vị phu nhân và con gái của bà... Dần dà tình cảm giữa chàng trai và Chu Minh Nguyệt, tên cô gái, nảy sinh.

Một lần, chàng trai đến thăm thì có một người lạ xuất hiện. Đó cũng là một thiếu niên anh tuấn cũng trạc tuổi với chàng. Phu nhân thấy chàng đến thì mỉm cười đứng lên giới thiệu:

“Giới thiệu với thiếu hiệp đây là Văn Thành Long, con trai một người bạn của phu quân ta. Còn đây là Lâm Ngũ Đường...” - Phu nhân nói với Văn Thành Long.

Lúc đó, ta có một cảm giác là lạ là sắp xảy ra một chuyện gì đó. Chuyện cụ thể như thế nào thì ta không sao đoán ra được, song nhất định phải có...

Văn Chí Hồng giật mình:

- Thật là kỳ lạ, hóa ra Lâm Ngũ Đường lại quen biết phụ thân mình trong một hoàn cảnh như thế... Lão đã yêu thương mẫu thân mình trước. Không hiểu tại sao tình duyên lại không thành...

Văn Thành Long là một trang thiếu niên anh tuấn văn võ toàn tài. Chỉ một thời gian ngắn tình cảm giữa Lâm Ngũ Đường và Văn Thành Long càng trở nên gắn bó mật thiết. Họ thực sự đã trở thành đôi bạn tâm giao.

Từ đó trở đi, họ thường xuyên gặp nhau tại tư gia của phu nhân. Ngoài trà dư tửu hậu, buổi tối Lâm Ngũ Đường, Văn Thành Long và phu nhân thường luyện kiếm, bàn luận võ công.

Phu nhân vì lẩn trốn cường địch nên rất nóng lòng tập luyện võ nghệ. Cả Văn Thành Long lẫn Lâm Ngũ Đường, tuy tuổi còn trẻ song võ công cũng đứng vào hàng cao thủ nên phu nhân rất quý trọng...

Thế rồi một hôm, vì luyện kiếm hơi khuya nên phu nhân mời ta và Văn Thành Long ở lại. Đêm hôm đó chẳng hiểu sao ta trần trọc không sao ngủ được. Vào khoảng nửa đêm, ta ngồi dậy bước ra ngoài sau chột thấy phòng

ngủ của phu nhân còn sáng ánh đèn.

Ta lấy làm lạ tự hỏi:

“Không hiểu giờ này mà phu nhân vẫn còn chưa nghỉ sao?”

Ta bỗng thấy phu nhân bước ra ngoài nhìn quanh rồi khép cửa lại. Ta vốn biết rình mò người khác là một hành động không mấy quang minh chính đại. Song ta có một linh cảm hẳn phải có chuyện gì đó quan trọng. Vì thế ta mới rón rén lại gần tư phòng của phu nhân để ghé mắt dòm vào.

Bên trong, ngòai quay mặt ra phía ngoài là phu nhân, còn một người nữa ngòai đối diện, nhưng quay mặt vào phía trong là một thiếu niên mà chỉ nghe giọng nói ta biết ngay chính là Văn Thành Long.

Ta hồi hộp trong lòng thầm nghĩ:

“Chẳng phải vô cớ mà phu nhân giữ Văn Thành Long ở lại... hẳn là phải có chuyện gì hệ trọng”.

Trong nhà, im lặng một hồi lâu rồi có tiếng phu nhân nói thật khẽ:

“Văn thiếu hiệp, sở dĩ ta phải nói chuyện với thiếu hiệp vào giờ này là vì ban ngày khó có thể nói cho hết được, ta e rằng nếu Chu nhi nghe được...”

“Văn bối hiền... xin phu nhân đừng ngại...”

Tiếng phu nhân khẽ thở dài:

“Phải... Hôm đầu tiên người đến đây đưa cho ta xem miếng ngọc bội này ta hiểu ngay. Làm sao ta có thể quên được... Hồi đó, lúc ta có mang thì mẫu thân người cũng mang thai... Trong bữa tiệc hai nhà đã có giao ước. Nếu ta sanh con gái mẫu thân người sanh con trai, thì hai trẻ sẽ cho hứa hôn với nhau. Quả nhiên, ta sanh ra Chu Minh Nguyệt còn mẫu thân người thì sanh ra người... Vì thế mới có miếng ngọc bội làm hôn ước này...”

Sau đó... Sau đó... Một hôm cũng vào lúc nửa đêm như lúc này ta chợt thức dậy vì có tiếng gươm đao ngoài sân... Thì ra mấy chục tên lạ mặc đồ đen xuất hiện, chúng toàn là những cao thủ thượng thặng qua thân pháp và võ công của chúng ta hiểu rằng chống cự với chúng quả là một điều khó khăn... Chúng đã ra tay giết sạch những thủ hạ của gia đình ta...

Còn mỗi mình phu quân ta phải chống chọi. Người thừa hiểu “Mãnh hổ nan địch quần hồ” chỉ cần vài chục chiêu nữa thì tính mạng tất nguy...”

“Thưa phu nhân! Đến bây giờ phu nhân có biết chúng là ai và mục đích của chúng là gì không?”

“Ta chỉ phỏng đoán đó là những ân oán của đời trước vì mục đích của chúng là quá rõ ràng. Chúng muốn chiếm đoạt một pho kiếm phổ...”

Văn Thành Long kêu lên:

“Pho kiếm phổ... Thưa phu nhân có phải là... Lương Nghi kiếm pháp...”

“Phải!

Lúc đó ta nhảy vào trợ chiến thì phu quân ta hét lên:

“Nương tử! Nàng hãy mặc ta ở đây, hãy đưa Chu nhi chạy trốn mau...”

Ta vội chạy vào trong phòng bông Chu Minh Nguyệt chạy ra. Bỗng một tên bịt mặt chặn lại, gã quát lớn:

“Người chạy đâu cho thoát. Mà dù người có thoát ra khỏi đây cầu cứu thì cũng chẳng có ai tới được đâu. Ta cho người biết, cả nhà Văn Thành Long bọn ta đã giết sạch rồi”.

“Người nói láo! Ta không thể nào tin người lại đủ bản lĩnh làm việc đó...”

“Ta nói vậy là vì Văn Thành Long phụ thân người là bạn thâm giao với ta, lão võ công cao hơn vợ chồng ta rất nhiều”.

Tên bịt mặt cười lớn:

“Người còn chưa tin hả? Người hãy nhìn về phía tây xem...”

Ta nhìn về hướng đó, quả nhiên thấy lửa cháy ngút trời vì chỗ ở của Văn Thành Long rất gần nơi của bọn ta. Hiển nhiên là y nói đúng...

“Người thấy ta nói đúng chưa?”

Tên bịt mặt cười nhạt:

“Bây giờ hãy đưa Luồng Nghi kiểm pháp ra đây, ta sẽ tha mạng sống cho... bằng không!”

“Được! Nhưng người phải hứa!...”

Ta nói vậy, song thật ra cuốn bí phổ ta đã giấu ở đằng sau lưng rồi. Ta đưa gã vào nhà rồi lấy ra một cái hộp gỗ lớn:

“Bí phổ ở trong này... Người hãy mở ra xem đi”.

Tên bịt mặt mừng rỡ mở nắp hộp ra. Gã chỉ kịp kêu thét lên một tiếng hãi hùng rồi ngã vật ra đất. Thì ra gã đã bị mắc mưu của ta. Trong hộp là một loại bột cực độc rất nhẹ, chỉ cần mở nắp hộp, bụi độc sẽ bay ra liền. Ta bỗng Chu Minh Nguyệt ra đằng sau tẩu thoát...

... Từ đó ta mai danh ẩn tích rồi đến vùng này ẩn nấu để tránh tai mắt của địch nhân.

Mười mấy năm đã trôi qua...”

“Thưa phu nhân, tại hạ hiểu những đau lòng mà phu nhân đã từng trải...”

“Những cái đó chẳng có gì đáng kể... Ta chỉ còn một thứ quý báu nhất trên đời này đó là Chu nhi... Người biết rồi đó, ta cứ định ninh gia đình người cũng bị hại chết vào cái đêm hôm ấy, nên lúc Chu nhi gặp Lâm Ngũ Đường...”

Văn Thành Long ngạc nhiên hỏi:

“Lâm Ngũ Đường ư? Chẳng lẽ...”

“Phải... Y là một gã thiếu niên có chí khí, lại lâm vào hoàn cảnh đáng thương nên ta đã không có ý ngăn cản đôi trẻ... Ta biết chúng yêu thương nhau...”

Trong phòng im lặng một hồi lâu. Lâm Ngũ Đường đứng bên ngoài rất hồi hộp, không hiểu Văn Thành Long sẽ trả lời thế nào... Có tiếng phu nhân nói tiếp:

“Văn thiếu hiệp, ta thật có lỗi với ngươi”.

Văn Thành Long bỗng nói:

“Thưa phu nhân! Với Lâm thiếu hiệp, văn bối rất kính trọng và hẳn phu nhân cũng thấy, chúng tôi đã kết bạn tâm giao với nhau. Vì thế dù sao đó cũng là một việc đáng mừng...”

“Ngươi thật bụng như vậy sao? Ngươi đúng là bậc quân tử...”

“Thật ra văn bối cũng rất đau lòng, song nhân duyên là số trời định không thể cưỡng cầu... Dù văn bối không có cái may được sánh duyên cùng Chu muội, nhưng đối với phu nhân, lúc nào văn bối cũng coi như mẫu thân của mình. Từ nay trở đi, Văn Thành Long này sẽ coi Chu muội như em gái. Chẳng hay phu nhân có đồng ý không?”

“Thế thì tốt quá rồi còn gì nữa. Thật đáng tiếc cho ngươi”.

“Thưa phu nhân! Còn một điều này nữa, văn bối quyết định sẽ trả thù cho bằng được những kẻ năm xưa đã sát hại hai gia đình... nhưng cho đến bây giờ cũng chưa biết được chúng là ai?...”

“Ngươi thật sự muốn làm điều đó sao?”

“Đúng vậy! Chẳng phải phu nhân đã nói rằng hai gia đình có chung một kẻ thù”.

“Ngươi... Ngươi... Không có lỗi...”

Tự nhiên... phu nhân nói một câu băng quơ.

“Phu nhân nói sao? Văn bối không hiểu”.

“Ngươi... biết không... suốt mấy chục năm ta không biết được kẻ thù là ai, song gần đây ta đã biết chúng là ai rồi đó”.

“Chúng là... là... ai vậy?” - Văn Thành Long ngạc nhiên hỏi.

Phu nhân bỗng đứng dậy ghé sát vào tai Văn Thành Long thầm thì những gì rất khẽ...

Lúc đó, ta vì hiếu kỳ cố gắng áp sát tai vào nghe, song thanh âm quá nhỏ không sao nghe được.

Văn Thành Long nghe xong bỗng trợn mắt lên ra chiều vô cùng ngạc nhiên. Gã lão đảo đứng lên rồi ôm đầu.

“Phu nhân... phu nhân thật là...”

Phu nhân nhẹ nhàng nói:

“Văn Thành Long... ta coi con như con của ta... Còn đây, con đã biết được điều bí mật kinh khủng nhất... ta tin rằng con sẽ...”

“Xin phu nhân đừng bận tâm... Văn bồi xin phép...”

“Được... con cứ về đi nghỉ đi... ngày mai ta sẽ có chuyện cần bàn với con...”

... Lúc đó ở bên ngoài... thấy câu chuyện đã kết thúc ta vội chạy như bay về phòng mình. Trong lòng dâng lên một tình cảm mến phục. Đúng ra Văn Thành Long phải là vị hôn phu của nàng. Y đã hy sinh vì ta...

Vừa lúc đó Văn Thành Long lão đảo đi tới, y bỗng mở cửa phòng ta rồi bước vào... Ta biết song vẫn làm bộ ngủ thật say. Văn Thành Long khẽ lay lay người ta rồi gọi:

“Lâm huynh, Lâm huynh...”

Ta vờ dụi mắt ngòì dậy rồi ngạc nhiên hỏi:

“Ừa! Sao giờ này Văn huynh lại đến đây, bộ đã sáng rồi ư?”

“Còn một lúc nữa trời mới sáng”.

Văn Thành Long ủ rũ đáp.

“Thế... Văn đệ vừa đi đâu về đây?” - Ta hỏi.

“Đệ vừa đi gặp phu nhân xong...”

“Gặp phu nhân? Ta nhắc lại. Có chuyện gì vậy?...”

Văn Thành Long đáp:

“Không có gì... nhưng phu nhân muốn gặp Lâm huynh”.

“Phu nhân muốn gặp ta? Mà lại vào lúc này?”

Ta hỏi Văn Thành Long trong bụng thầm nghĩ:

“Hắn là lúc cuối cùng phu nhân ghé tai y kêu đến gặp ta...”

“Phải... Phu nhân đợi huynh đây... ta vừa mới gặp phu nhân xong”.

“Điều ấy thì ta biết rõ mà”. - Ta nghĩ bụng rồi đứng dậy sửa lại quần áo cho tề chỉnh rồi bảo Văn Thành Long:

“Đệ đợi ta ở đây... để ta sang một lát rồi quay lại ngay!”

Quả nhiên. Phòng phu nhân vẫn còn sáng đèn, ta đứng ngoài cửa đưa tay lên gõ cửa, ta gõ liền mấy tiếng, song không có động tĩnh gì thì ngạc nhiên thầm nghĩ:

“Hay là phu nhân không có trong phòng.”

Ta ghé mắt dòm qua khe cửa thấy giường của phu nhân buông màn xuống kín mít, hiển nhiên là trên giường có người. Ta lấy làm kỳ bởi vì vừa mới đây, chính mắt ta còn trông thấy phu nhân chuyện trò cùng Văn Thành

Long, không lẽ bây giờ đã ngủ say đến thế! Nhất là đối với một người có võ công cao như phu nhân thì chuyện đó thật là vô lý...

Ta lại gõ thêm vài tiếng nữa, song im lặng vẫn hoàn im lặng. Ta mạnh dạn khẽ đẩy cửa thì cửa bên trong không cài chốt... Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra ta bước vào trong phòng rồi khẽ nói:

“Xin phu nhân thứ lỗi... Vãn bối là Lâm Ngũ Đường xin yết kiến...”

Không có tiếng trả lời, ta bỗng phát giác ra có tiếng động lạ trên giường liền tiến đến vén màn lên.

Một người đàn bà nằm quay mặt vào trong tường người hơi co, tư thế trông có vẻ lạ lùng, chần kéo ngang đến cổ. Căn cứ vào đầu tóc ta biết đó chính là phu nhân. Ta toát mồ hôi thấy đầu phu nhân hơi queo xuống liền nắm lấy vai phu nhân kéo thẳng lại. Ta suýt kêu lên vì kinh hãi. Khuôn mặt phu nhân tá xanh, cặp mắt mở to hiển nhiên có vẻ gì kinh ngạc.

Trên ngực, một mũi dao cắm sâu đến tận cán, hiển nhiên hung thủ đã không đâm mà dùng thủ pháp Phi Dao từ xa tới.

Ta thấy phu nhân vẫn còn thở rất yếu ớt thì quyết định. Phải rút con dao khỏi người phu nhân ngay, rồi tức thời điểm vào mấy đại huyết cầm máu thì may ra có cơ sống sót.

Nghĩ thế, tay phải ta cầm cán dao rồi lấy sức rút mạnh ra thật nhanh. Máu từ vết thương bắn vọt ra ướt khắp thân thể ta... Ta vội điểm nhanh vào chín đại huyết rồi cố gắng vận chân khí truyền vào cơ thể phu nhân. Được chừng nửa giờ ta biết rằng có truyền nữa cũng vô ích.

Phu nhân đã chết...

Lúc ấy trời đã gần sáng. Theo thường lệ A Châu là nữ tỳ phục vụ cho phu nhân đến mang nước vào phòng... Thấy ta ngồi trên giường áo quần dính đầy máu, A Châu hốt hoảng kêu thét lên rồi ngã lăn ra ngất xỉu...

Ngay lúc đó, Chu Minh Nguyệt bước vào. Nhìn mẫu thân nằm chết trên giường và người của ta đầy máu. Chu Minh Nguyệt chết lặng đi giây lát rồi mới nghẹn ngào hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Ta cũng không hiểu nữa... Lúc ta đến...”

Đột nhiên Chu Minh Nguyệt thét to:

“Thì ra người là con người quỷ quyết đến thế. Người đã rình rập mẹ con ta từ lâu rồi, hôm nay mới ra tay phải không?”

Ta áp úng nói:

“Chu muội? Ta... ta... đến... thì...”

“Người đừng hòng chôi cãi nữa, người hãy trả lời ta. Đêm hôm người vào

phòng mẫu thân ta làm chi? Trả lời mau nếu không ta sẽ giết ngươi...”

“Ta làm sao giải thích cho nàng hiểu được! Thật là khó mà lý giải chuyện vào phòng phu nhân vào giờ này...”

Ta nói tiếp:

“Chu muội đừng hiểu lầm. Hãy đợi Văn Thành Long đến đây... thì sẽ rõ”.

“Tội ác ngươi đã rõ ràng cần gì phải đợi ai nữa”.

Nàng thét lên rồi rút gươm nhằm vào cổ ta đâm một nhát. Ta nghiêng đầu tránh khỏi rồi nhảy lùi về phía sau. Chu Minh Nguyệt không để ta kịp đứng yên, nàng liên tiếp đâm ra mười mấy nhát kiếm khí thế rất là dũng mãnh. Ta chỉ còn né tránh, song nếu tiếp tục như vậy thì chỉ vài chiêu nữa thì ta ắt sẽ bị nàng đâm trúng. Ta bèn nói lớn:

“Chu muội. Chẳng phải ta sợ chết dưới gươm của nàng đâu, song Lâm Ngũ Đường này còn phải sống để tìm cho ra kẻ đã sát hại phu nhân để đền đáp tâm thịnh tình của phu nhân đối với ta. Vì vậy, ta đành thất lễ”.

“Á... Á...”

Chu Minh Nguyệt kêu lên:

“Ngươi định chạy trốn hay sao, hãy coi gươm của ta đây!”

Dứt lời, nàng gia tăng kinh lực vũ lộng thanh trường kiếm uy hiếp ta ráo riết, tưởng chừng hạt mưa rơi cũng không lọt... Ta thầm kêu khổ biết rằng khó mà chống được một vài chiêu nữa. Vừa lúc ấy bỗng có tiếng quát to từ ngoài vọng vào rồi một bóng người xuất hiện.

“Hãy dừng tay! Chu muội không nên lỗ mãng thế!”

Ta mừng rỡ nhìn xem thì đó là Văn Thành Long. Văn Thành Long nói tiếp:

“Chu muội. Việc này tại hạ e có sự hiểu lầm. Nhất quyết không phải Lâm huynh đã ra tay đâu?”

Chu Minh Nguyệt tức giận nói:

“Thế thì còn ai vào đây nữa? Muội đã hiểu vì sao y lại làm như vậy. Y... Y... chỉ thèm khát có Lương Nghi kiếm pháp mà thôi...”

Chu Minh Nguyệt nói ra những lời đó với một nét mặt cực kỳ đau khổ.

“Ta cũng chưa biết ai đã hạ sát phu nhân, song về phần Lâm huynh ta có thể đoán chắc rằng: Lâm huynh vô tội...”

Văn Thành Long nói...

“Vụ này... Vụ này... có thể là... kẻ địch năm xưa đã tìm thấy tông tích phu nhân chăng...”

Chu Minh Nguyệt nói:

“Không thể nào có chuyện đó được. Nếu đúng là chúng thì ắt hẳn chúng đã tàn sát hết tất cả mọi người rồi... Hơn nữa, cũng không có dấu vết gì chứng tỏ chúng đã lục soát để tìm kiếm phổ...”

Văn Thành Long áp úng rồi do dự nói:

“Nếu thế thì... ta cũng chưa nghĩ ra... kẻ nào đã...”

Ta bèn nói:

“Văn huynh! Văn huynh bắt tất phải phiền lòng bạn tâm giải thích cho Chu muội, để ta nói với Chu muội một lời thôi”.

Nói đoạn ta quay về phía Chu Minh Nguyệt nói tiếp:

“Chu muội... ta thật lấy làm tiếc vì chuyện đã xảy ra... ta biết rằng lúc này không có cách gì có thể minh oan cho ta được... nhưng ta tin rằng trước sau gì kẻ thù ắt cũng sẽ phải lộ mặt... Tuy nhiên... tuy nhiên... những gì giữa... chúng ta... Ta không nói nhưng muội hãy... quên đi tất cả... Văn huynh... tại hạ muốn khẩn cầu huynh một việc có được không?”

Văn Thành Long hỏi:

“Việc gì vậy? Nếu như có thể làm được thì tại hạ quyết không khi nào lại chối từ...”

“Thế thì hay lắm... Ta nói... tại hạ phải vắng mặt một thời gian... Huynh hãy... hãy... quan tâm tới Chu... Chu muội...”

Văn Thành Long kêu lên:

“Không được! Lâm huynh...”

Văn Thành Long chưa nói dứt lời, ta đã phóng mình vọt qua cửa sổ mất dạng... Từ đó...

Lâm Ngũ Đường kể đến đây rồi dừng lại... Khuôn mặt của lão bỗng trở nên buồn rầu khôn tả. Văn Chí Hồng vội hỏi:

- Tiền bối... vậy kể từ ngày đó, tiền bối không hề gặp lại họ nữa sao?

Lâm Ngũ Đường chậm rãi nói:

- Phải... Tuy ta không gặp lại họ, song vẫn thường chú ý theo dõi tung tích của họ trên giang hồ... Văn Thành Long đã không phụ lời ủy thác của ta... Gã đã thành thân cùng Chu Minh Nguyệt... Hai người đã nổi danh một thời nhờ Lương Nghi kiếm pháp, đem võ công của mình để hành hiệp trượng nghĩa, thật xứng với ngoại hiệu là Song Hùng Kỳ Hiệp...

- Thế còn kẻ thù của họ...? - Văn Chí Hồng hỏi.

- Ta cũng chưa biết là họ có tìm ra hay không.

Lâm Ngũ Đường buồn bã nói.

- Thế... tiền bối... vẫn cứ... sống độc thân sao?

- Không! Ta... ta cũng đã có vợ... nhưng đến bây giờ cũng không biết

nội nhân ta là ai...

Văn Chí Hồng kinh ngạc hỏi:

- Sao lại có chuyện kỳ dị như vậy được? Văn bối chưa từng thấy người nào có vợ mà lại không biết mặt vợ mình bao giờ...

- Ấy thế mà lại có đây! Để ta kể cho người nghe. Kể từ lúc chia tay với Văn Thành Long xa Chu Minh Nguyệt, ta quay trở về Long Vân tự. Khi vừa về tới nơi thì một điều đau khổ nữa lại đến với ta. Sư phụ ta Từ Hàng đạo nhân đã đột ngột qua đời. Người không để lại bất cứ một di ngôn gì ngoài một cuốn bí kíp mà người thầy ta đã nghiền ngẫm mấy chục năm trời, hôm nay mới tìm ra lối giải...

Ta chôn cất sư phụ mà lòng buồn vô hạn quyết chí luyện công phu đến mức thành đạt mới thôi. Song trí óc có hạn, nghiên cứu mãi vẫn chưa ra... thành thử đôi lúc ta tạm xếp sách lại rời khỏi tuyệt cốc ra chôn giang hồ chủ yếu là nghe ngóng tung tích của Song Hùng Kỳ Hiệp... Người thừa biết, trước kia tình cảm của ta với Chu nữ hiệp sâu đậm đến mức nào, nên mặc dù phải chia tay song vết thương lòng không sao hàn kín được... Đã vài lần ta suýt tìm được họ, song hành tung của Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt rất là kỳ bí, nay đây mai đó không có nơi chốn nào nhất định... Nhiều khi ta vừa đến thì họ lại vừa đi... Vì thế chẳng bao giờ gặp họ cả...

Ta còn nhớ câu chuyện xảy ra vào khoảng trước khi Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt được dị nhân trao cho bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Dao. Việc đó thực hư thế nào ta cũng không quả quyết được, song lời đồn đại là thế... Hôm đó, ta tới một thị trấn gọi là Quảng Lăng. Một nơi khá là sầm uất và náo nhiệt. Bụng thấy cồn cào vì đói, ta tìm một tửu điểm gọi vài món ăn cho đỡ đói lòng. Quán rất đông khách nên ồn ào và chẳng ai để ý đến ai. Ta vì đói bụng nên ăn rất mau. Lúc định gọi tiểu bảo ra tính tiền thì ta mới để ý thấy một đôi nam nữ đang ngồi uống rượu gần bàn của ta có nhiều nét quen quen. Ta giật mình nhận ra nữ nhân rất giống một người...

- Người đó là ai vậy?

Không nén được tò mò. Văn Chí Hồng hỏi.

- Phu nhân trông rất giống Chu Minh Nguyệt. Mặc dù năm tháng đã trôi qua, cách phục sức có thay đổi. Song cặp mắt ấy, với ta không sao làm lẫn được... Lúc đó, ta thấy trong lòng hồi hộp vô cùng liên liếc mắt nhìn xem gã hán tử kia có đúng là Văn Thành Long hay không: Với y thì ta không sao nhận ra được. Đó là một hán tử trung niên, khuôn mặt khắc khổ vì sương gió phong trần, lại đội một cái nón che kín nửa mặt nên ta rất khó nhận diện...

Ta để ý thấy nữ nhân mặt có vẻ gì đó buồn bã khó hiểu, song cổ giấu

trong lòng không muốn để lộ ra. Ta nghĩ bụng, nếu đúng họ là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt thì cuộc gặp gỡ này cũng tốt vì mặc dù giữa ta và Chu Minh Nguyệt không thành, nhưng Văn Thành Long là chỗ tâm giao với ta thì có gì đáng ngại. Nghĩ thế nhưng ta vẫn đứng yên tại chỗ không sao nói nên lời.

Lúc ấy, ta cũng nhận xét thấy nữ nhân cũng chột nhìn ta bằng ánh mắt khác lạ. Ta bỗng nghe hán tử nói:

“Chúng ta ở đây khá lâu rồi! Nàng ăn nhanh lên rồi còn đi... ta e không kịp”.

Nữ nhân yếu ớt đáp:

“Tôi... tôi... thấy người không được khỏe... hay là...”

Hán tử càu nhàu:

“Kỳ lạ thật... hồi nãy nàng vẫn khỏe kia mà... Nếu quả thật nàng chịu không nổi nữa thì ta kiếm chỗ nào nghỉ tạm qua đêm vậy... mai đi sớm cũng được...”

“Không cần đâu!... Để tôi thử xem...”

... Nghe họ đối đáp, ta thấy đúng là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt rồi. Song ta nghĩ lại, thứ nhất hai người vẫn bình an là tốt rồi, thứ nhì họ đang bận rộn một việc gì đó nếu mình xuất hiện sẽ làm chậm trễ công việc của hai người chẳng?... Nghĩ như vậy nên ta trả tiền cho tửu bảo rồi bước nhanh ra ngoài...

Ta lại đến một tửu quán khác kê rượy ngồi uống một mình, hết hủ này lại đến hủ khác chừng đến say mềm bước đi hết nổi mới thôi... Lúc ta bước ra về thì trời đã tối. Ta té lên té xuống mấy lần quần áo dơ bẩn hết mà nào có biết gì đâu. Bởi chỉ muốn quên đi quá khứ ta mới uống nhiều rượy đến thế.

Trong lúc đang loạng choạng, ta bỗng thấy một bóng người xuất hiện trước mặt. Rồi một giọng nữ nhân êm ái cất lên:

“Làm gì mà uống nhiều rượy quá vậy? Chàng về đâu...”

Ta lè nhè nói:

“Ta uống nhiều hay uống ít thì mặc xác ta việc gì đến người... Hãy tránh ra mau...”

Nữ nhân dịu dàng nói:

“Nhưng chàng sẽ chẳng về đến nhà được đâu mà sẽ gục ngã đâu đó ngoài đường mất thôi... Hay là để tôi đưa chàng vào một quán trọ gần đây nghỉ tạm vậy...”

“Ta không cần! Ta vốn không ưa bọn nữ nhân các người... Để mặc ta...”

“Thôi mà! Chàng say quá rồi đây, đưa tay đây nào”.

Nói xong nữ nhân choàng tay qua vai ta rồi dìu ta đi vào một quán trọ nào đấy. Lúc đó, mặc dù say nhưng ta vẫn nghĩ rằng hẳn cô gái này là một gái làng chơi thấy ta say sưa muốn tìm cách gỡ gạc... Nghĩ thế nên ta mặc thị muốn đưa ta đến đâu thì thì đến. Ta nghe loáng thoáng thị nói với chủ quán trọ.

“Phu quân ta có hơi quá chén, mau dọn phòng cho chúng ta...”

“Dạ... Phu nhân yên tâm, ở đây chúng tôi có cả lương y đấy ạ...”

“Không cần, người cứ dọn dẹp cho sạch sẽ là được rồi...”

Ta lấy làm lạ lùng, thị lại giới thiệu mình là phu quân của thị mới lạ chứ... Thế là thế nào nhỉ? Ha... Ha... thật là tức cười... Lâm Ngũ Đường này đã có vợ bao giờ...

Ta vừa lảm nhảm vừa nói huyên thuyên. Lúc vào tới phòng nhờ ánh đèn ta cố nhìn xem nữ nhân là ai, song chỉ thấy một bóng mờ mờ ảo ảo. Ta thấy nữ nhân nói:

“Thôi, chàng nằm xuống nghỉ đi...”

“Thế... Thế... nàng không nằm ngủ với ta sao?”

Ta nham nhở nói:

“Hồi nãy nàng... nàng... bảo... ta là... phu quân... của... của... nàng mà... có đúng vậy... vậy... khô... ng?...”

Ta choàng tay ôm lấy nàng. Thật lạ là nàng không chống cự. Nàng chỉ ôn tồn hỏi:

“Chàng vì sao lại uống nhiều rượu thế? Có phải chàng vẫn thường làm chuyện này với đàn bà phải không?”

“Không! Ta... ta... chưa... gần đàn bà bao giờ... Trong đời... ta... chỉ... chỉ có một người đàn bà... mà thôi...”

Nữ nhân hỏi.

“Người đó là ai vậy?”

“Ta không thể nói... nói... được... như... ng chuyện đó... đã qua... lâu lắm rồi... Lỗi không phải là tại ta...”

Cứ như vậy, ta lè nhè nói nhăng nói cuội những gì mà sau này ta cũng chẳng biết nữa.

Thế rồi...

Lâm Ngũ Đường dừng lại. Lão ập một hơi rượu rồi mới kể tiếp:

- Đêm hôm đó, ta đã làm một chuyện đê tiện nhất... ta... đã... với... nàng... Sáng hôm sau lúc ta tỉnh dậy thì nàng đã đi đâu mất tăm không để lại một dòng chữ nào cả... ta bần khoản ngồi ôm đầu suy nghĩ. Dần dần khi đã tỉnh táo hẳn, ta mới nhớ lại tất cả những gì xảy ra tối hôm trước...

Văn Chí Hồng rụt rè hỏi:

- Thưa tiền bối... Vậy cuối cùng tiền bối có đoán ra được người đó là ai không?...

- Ta đã nói với ngươi rồi đó... Cho đến tận bây giờ ta cũng không hiểu nữ nhân đó là ai cả. Thoạt đầu, ta cho rằng thị là một ả chồn lâu xanh thấy ta say sưa thì tìm đường bôn cọt.

Song không phải thế. Nếu vậy tại sao thị không lấy bất cứ một đồng bạc nào của ta. Không những thế, sáng hôm sau lúc ta sửa soạn khăn gói ra đi, ta kêu tửu bảo vào tính tiền thì y trả lời ta giọng vô cùng cung kính.

“Bẩm đại nhân... Tiền nong phu nhân đã tính toán hết cả rồi ạ”.

- Ta định hỏi “phu nhân nào”, song sức nghĩ ra nên kềm lại được lòng tự hỏi, người đàn bà ấy là ai, mà sao không sợ mang tiếng trao thân cho ta... Hơn nữa, nếu yêu thương ta tại sao vội vã ra đi không một lời để lại... ta bèn giả bộ hỏi gã chủ quán.

“Này ta hỏi ngươi... hôm qua ta say đến vậy sao?”

“Bẩm đại nhân! Quả có thế ạ! Hôm qua ngài say đến mức...”

Ta vội gạt lời y:

“Phải! Ta biết rồi... Nhưng đầu ta bây giờ nhức không sao chịu nổi khiến ta chẳng còn trối đất gì hết cả... Ta hỏi ngươi: Hôm qua ta đi với ai?”

Gã chủ quán che miệng cười đáp:

“Ngài đi với phu nhân chứ còn với ai nữa?”

“Vô lý! Ta làm bộ không tin... ta hãy còn nhớ lúc đi, nội nhân ta có đi theo đâu”.

“Kẻ hèn này đâu dám nói dối!”

Gã chủ quán vội nói.

“Được nếu vậy thì ngươi hãy tả xem mặt mũi phu nhân ta ra sao...”

Gã chủ quán lộ vẻ sợ hãi vô cùng. Gã ấp úng nói:

“Xin đại nhân tha tội, tiểu nhân không biết ạ!”

Đến lượt ta ngạc nhiên, ta hỏi gã:

“Ngươi không đùa đấy chứ?”

Gã chủ quán liếc thoáng nói:

“Đâu dám, đâu dám. Tiểu nhân không trông thấy mặt phu nhân vì phu nhân che mặt bằng một tấm mạng... vì thế...”

Có thể y nói đúng sự thật, ta nghĩ thầm bởi vì hành tung của người đàn bà này rất kỳ lạ. Nếu như bà ta không muốn cho ta biết bà ta là ai thì hiển nhiên gã chủ quán này cũng không thể biết được.

Ta làm bộ dễ dãi nói:

“Được, ta tạm tin ngươi... Nhưng ngươi có thể tả sơ qua vóc dáng được chứ...”

“Dạ dạ... cái đó thì được ạ... phu nhân người nhỏ nhắn, dáng điệu thật là tao nhã... ngoài ra tiếng nói thì thật là dễ nghe”.

Gã dừng lại để xem ta có thái độ thế nào rồi nói tiếp:

“Dạ... chỉ có một điều hơi lạ là... Đường như phu nhân có vẻ vội vã gì lắm... vì... thế nên sáng sớm đã thanh toán hết tiền bạc cho tiểu nhân rồi dặn: Cứ để cho phu quân ta ngủ đến chừng nào cũng được, đừng có đánh thức ngài dậy...”

Tiểu nhân vội nói:

“Dạ, cái đó thì được ạ... Nhưng nếu... ngài có hỏi...”

“Không phải nói gì cả... Cứ bảo ta đã đi rồi là được...”

Thế rồi sau đó, ta lại trở về tuyệt cốc này nghiền ngẫm võ công. Người đàn bà bí ẩn đó vẫn bật vô âm tín...

Lâm Ngũ Đường kẻ xong khuôn mặt lộ vẻ buồn phiền. Lão lấy ra một hũ rượu đặt lên bàn rồi nói:

- Tiểu tử, lão phu cho ngươi biết hết chuyện của lão phu rồi đó... Hôm nay ngươi phải uống với ta một bữa thật say.

- Tiểu bối...

Văn Chí Hồng không nở từ chối sợ lão phật ý, gã nói:

- Người ta nói “tửu bất khả ép”, văn bối xin hầu rượu tiên bối... còn uống được bao nhiêu thì uống, xin tiên bối chớ phiền lòng...

Lâm Ngũ Đường đáp:

- Thế cũng được... nhưng ngươi hầu rượu ta mà không biết cái ngon cái dở của rượu thì cũng mất thú... để ta giảng giải cho ngươi nghe...

Thế rồi Lâm Ngũ Đường cho Văn Chí Hồng nghe về cách thức uống rượu, rồi cách nếm rượu, cách phân biệt rượu ngon hay dở ra sao... lão nói:

- Đó ngươi thấy không, uống rượu phải như thế thì mới gọi là kỳ thú, mới nâng nó lên thành một cái “đạo” được... Nào, bây giờ ngươi hãy uống thử một chung coi...

Lâm Ngũ Đường ngửa cổ uống cạn một hơi. Lão hỏi:

- Bây giờ, ngươi hãy nói thật ta nghe, ngươi là ai?...

Văn Chí Hồng tự nhủ:

“Lâm Ngũ Đường vốn là chỗ tâm giao với song thân mình, mình nói thật lai lịch với lão cũng chẳng có hại gì...”

Gã nói:

- Thừa tiên bối... văn bối chính là Văn Chí Hồng. Văn Thành Long và

Chu Minh Nguyệt là song thân...

Lâm Ngũ Đường đứng bật dậy:

- Cái gì? Người... Người là... con của Văn Thành Long thật sao... Người có gì làm bằng có không?

- Có...

Văn Chí Hồng rút trong người ra mảnh áo của mẫu thân y mà Trương Hải Thanh đã đưa cho hồi đó:

- Đây là mảnh áo vải của mẫu thân cháu để lại trước khi qua đời...

Lâm Ngũ Đường cầm lấy miếng vải thì thấy đúng nó được xé vụn từ một chiếc áo của nữ nhân.

Lão ngắm nghĩa giây lát rồi lầm bầm:

- Đúng rồi... ta nhớ... Chu muội thích mặc áo màu này...

Lão nắm lấy vai Văn Chí Hồng lắc mạnh. Lão nói:

- Trời đất bao la song vẫn cho con người cơ hội gặp gỡ... Không ngờ ngày hôm nay, Lâm Ngũ Đường lại có dịp giúp đỡ con của bạn mình... Văn Chí Hồng ta cũng có nghe song thân người bị sát hại...

- Văn bối mới biết không lâu.

Văn Chí Hồng nói. Gã bèn thuật lại từ đầu đến cuối cuộc đời gã cho Lâm Ngũ Đường nghe, kể cả những di vật mà Trương Hải Thanh trao cho gã.

Nghe xong, Lâm Ngũ Đường dường như có vẻ suy nghĩ ghê lắm. Lão lầm bầm:

- Thế thì lạ thật, lạ thật. Công phu người đã học được chính là Cửu Ma thần công. Phải có nó mới tập luyện được Cửu Quỷ Bát Mã Dao. Vậy thì cô gái xấu xa kia là ai mà lại có được bí phổ đó... như vậy... như vậy có nghĩa là... thị có trong tay luôn cả pho bí kíp võ công này...

- Thừa tiền bối... việc này có điều khó hiểu, cuốn bí phổ đích thân nghĩa phụ trao cho cháu đã bị một lão già cướp đi mất rồi... Vậy thì làm sao người khác lại có được...

- Cô gái đã dạy cho người Cửu Ma thần công ấy tên là gì vậy?

- Tiểu Thúy!

Văn Chí Hồng đáp.

- Thị ở gần đây phải không?

- Có lẽ vậy, vì lúc văn bối đi đến đây, đường rừng chằng chịt nên không nhớ cách lộ bao xa...

Lâm Ngũ Đường nói:

- Thôi được rồi! Bây giờ dù có phỏng đoán thì cũng chẳng ích lợi gì. Xem ra việc này còn nhiều chuyện rắc rối lắm. Điều quan trọng nhất là người phải

ở lại đây một thời gian, ta sẽ truyền thụ võ công cho... Người nên nhớ rằng, nếu như đúng có bốn kẻ nào đó rượt đuổi song thân người, ra tay hạ thủ họ thì hẳn võ công bọn chúng cao không thể tưởng tượng được... Võ công ta dạy cho người chưa chắc đã đối phó được với chúng, nhưng còn bộ pháp này...

Lão nói xong lấy bộ bàn cờ bằng đá ra xếp như cũ rồi giảng giải:

- Đây không phải là thế cờ mà là một tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, ta đã mấy chục năm nghiên cứu mà không tìm ra được bí quyết của nó. May nhờ người vô tình ngã xuống...

Lão nói xong mới cười rồi hỏi:

- Người biết đây là cái gì không?

Văn Chí Hồng ngó vào chẳng hiểu gì cả. Gã thấy những quân cờ được xếp khá lộn xộn, bên trên lại có nhiều hình vẽ các mũi tên chồng chéo lên nhau. Gã nói:

- Lâm tiên bối, văn bối làm sao mà hiểu được.

- Đúng vậy, ta hỏi thử người mà thôi... Năm xưa, Từ Hàng đạo nhân tức sư phụ ta tung hoành ngang dọc khắp giang hồ sở dĩ không một kẻ nào đụng được đến người là nhờ bộ pháp này...

- Có phải Từ Hàng đạo nhân đã nghĩ ra không?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Không phải. Đây là Mê Tung bộ pháp, một tuyệt kỹ của xứ Ba Tư do một kỳ nhân là Ali Kha sáng tạo ra. Người biết rằng võ công của người Ba Tư rất là kỳ dị, nhiều khi những môn võ công ấy bắt nguồn từ những tập tục lễ nghi tôn giáo. Mê Tung bộ pháp cũng vậy.

Nó ra đời từ một tập tục cúng bái thần linh của một tộc nhỏ ở miền Bắc, khi có người thân qua đời, thổ dân đặt xác người chết lên một phiến đá lớn gần hang núi. Sau đó người tù trưởng đóng vai một con thú có hai sừng tượng trưng cho linh hồn người quá cố đánh nhau với một người khác đeo một cái mặt nạ tượng trưng cho quỷ dữ. Lại một điều là kẻ đóng vai quỷ dữ cầm một cái giáo dài đâm liên tiếp vào người gã tù trưởng mà cặp mắt đã bị bịt bằng một miếng vải đen, song không cách nào đâm trúng được gã. Những bước đi, sự di chuyển tưởng chừng như lộn xộn, song thật ra được tuân thủ theo đúng một trật tự rất kỳ bí. Đã có nhiều cao thủ võ lâm nào đó đã cật công lặn lội sang ngõ hầu học lén cách thức di chuyển của bộ pháp nhưng không thành công. Cuối cùng, chỉ có Ali Kha tìm ra bí quyết đó. Lão vào Trung Nguyên tỷ thí võ công với các cao thủ, và lần lượt đánh bại tất cả. Lúc Ali Kha chuẩn bị về Ba Tư thì lão đã thảm bại trước một người...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Không lẽ Mê Tung bộ pháp vẫn có chỗ sơ hở? Hẳn người đánh thắng lão phải là một cao thủ thượng thừa...

- Cũng không hẳn. Người đó là một nữ nhân yếu điệu thực nữ, chính vì vậy mà Ali Kha mới cảm thấy nhục nhã...

- Nếu như nữ nhân võ công tầm thường thì làm sao đả bại được lão?

- Nữ nhân đã quan sát Ali Kha giao đấu nhiều lần nên đã tìm ra một nhược điểm của lão. Vì thế nữ nhân đã dùng kế...

Một lần nữ nhân gặp lão hẹn quyết đấu. Ali Kha thấy người quyết đấu với mình là một nữ nhân hãy còn ít tuổi thì nổi giận đùng đùng. Lão nói:

“Ta chưa cần giao đấu với ngươi, nhưng ta cũng hiểu được hoặc ngươi là một kẻ ngu vì không biết danh hiệu của ta nên mới dám thách đấu, hoặc ngươi là một kẻ điên vì không biết sợ là gì... đúng không?...”

Nữ nhân cười đáp:

“Nếu như có hai loại người đó thì ta e rằng người đó chính là ngươi”.

Thực ra đây là một trong mưu kế của nữ nhân nhằm chọc tức Ali Kha. Quả nhiên lão trúng kế quát tháo rầm rầm:

“Được nếu ngươi đã muốn chết thì dễ thôi. Nhưng ngươi có biết muốn đấu với ta phải có điều kiện gì không?”

“Ta sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện của ngươi!” - Nữ nhân bình thản đáp.

Ali Kha nói:

“Nếu ta thắng, ta chỉ cắt lưỡi của ngươi đem về Ba Tư”.

Nữ nhân nói:

“Được! Còn nếu ngươi thua. Chỉ cần ngươi đưa cuốn sách ghi võ công của ngươi cho ta để ta đốt đi là xong”.

Ali Kha tức giận vô cùng. Lão đã đánh thắng hầu hết các cao thủ Trung Nguyên nhờ vào bộ pháp kỳ dị và nội lực kinh hồn, thế mà bị một nữ nhân coi thường thì làm sao lão chịu đựng nổi. Lão quát lớn:

“Được, vậy bao giờ tỷ đấu, và tỷ đấu ở đâu?”

“Chúng ta sẽ tỷ thí ngay bây giờ và ở đây”.

Nữ nhân nói rồi vỗ tay một cái, lập tức có hai thiếu nữ xuất hiện. Hai cô vào trong bụi cây lấy ra mấy chục cái ghế rồi xếp ra sân... Nữ nhân nói tiếp:

“Đây là sáu mươi bốn cái ghế, chúng ta sẽ đứng trên những cái ghế này để tỷ thí... Ai ngã xuống coi như thua...”

Ali Kha mỉm cười, lão nghĩ bụng:

“Tuông ngươi chọn phương cách gì chứ nếu như đấu theo cách này thì là

sở trường của ta, làm sao người thắng nổi...”

Thế nhưng cuối cùng kết quả lại ngược lại. Ali Kha đã bị bại một cách bất ngờ... Thì ra nữ nhân đã nghiên cứu rất kỹ bộ pháp của Ali Kha, một trong số sáu mươi bốn chiếc ghế này đã bị bẻ gãy một chân từ trước và được đặt đúng vào vị trí mà Ali Kha phải vận dụng nội lực nhiều nhất. Nói cho đúng, chuyện đó Ali Kha có thể hóa giải dễ dàng, song lão thua vì đã quá khinh thường địch thủ nên không phòng bị. Ali Kha đã tự vẫn ngay lúc đó... Bí kíp lọt vào tay nữ nhân...

- Người có biết nữ nhân đó là vị tiền bối nào không?

Văn Chí Hồng đáp:

- Văn bối làm sao mà biết được.

- Vị nữ nhân đó chính là Nam Hải thần ni, sau này là Chương môn phái Nga Mi. Bà nghiên cứu Mê Tông bộ pháp của Ali Kha mười mấy năm trời rồi mới phát hiện ra điểm yếu của nó. Thần ni liền sửa lại đôi chút rồi truyền dạy cho đệ tử, song từ đó đến nay chỉ có duy nhất một đệ tử của phái này học được... Cuối cùng không hiểu sao nó lọt vào tay sư phụ ta...

- Vậy thì bộ pháp này phải cao siêu lắm, văn bối làm sao mà học được... Ngay đến các bậc tiền bối...

Lâm Ngũ Đường nói:

- Người đừng lo, người có cái may mắn hơn họ rất nhiều. Nhờ cái ngã vô tình của người mà chỗ khó khăn nhất đã được giải đáp. Mê Tông bộ pháp khó là ở chỗ phải có một nội lực cực kỳ hùng hậu mới thi triển được, vì nó gồm ba ngàn sáu trăm bước biến hóa, dùng cái đơn giản để biến thành cái phức tạp, khiến đối phương không sao đoán ra được... Cái lạ của bộ pháp là ở chỗ địch càng đông thì bộ pháp càng lợi hại... Nếu luyện tới chỗ thuần thục thì có thể cự được muôn người...

Lâm Ngũ Đường dừng lại. Lão chỉ cho Văn Chí Hồng một phiến đá bằng phẳng rồi nói:

- Bây giờ... Người hãy nghỉ ngơi chỗ kia. Ngày mai ta sẽ truyền thụ khẩu quyết bộ pháp cho...

- Xin đa tạ Lâm tiền bối...

Văn Chí Hồng nói. Gã vừa tiến về phía trước được vài bước thì bỗng cảm thấy đầu nhức như búa bổ rồi không tự chủ được ngã lăn ra bất tỉnh.

Hồi 7

Không biết đã bao lâu, Văn Chí Hồng mới tỉnh lại. Gã mở to cặp mắt và thấy lò mò Lâm Ngũ Đường đang ngồi xếp bằng bên cạnh gã, người đầm đìa mồ hôi...

Gã thều thào hỏi:

- Lâm tiên bối... Văn bối đã ngất đi bao lâu rồi nhỉ?

Lâm Ngũ Đường khẽ nói cặp mắt vẫn nhắm nghiền:

- Đừng có nói nhiều. Người đã bất tỉnh ba ngày rồi đấy?

- Ba ngày rồi ư?

Văn Chí Hồng nhắc lại:

- Không hiểu sao mà đến bây giờ, đầu văn bối nhức không sao chịu nổi...

Nếu không có tiên bối, hẳn là văn bối đã bỏ mạng rồi...

Gã nói vậy vì thấy khuôn mặt Lâm Ngũ Đường tái xanh, hiển nhiên lão đã truyền nội lực cho gã, nên đã hao tổn rất nhiều chân khí.

Lâm Ngũ Đường không đáp. Một lát sau, lão mở từ từ mắt ra mặt lộ rõ vẻ kinh dị khác thường.

- Tiểu tử, người có biết rằng bệnh tình của người hiện đang rất trầm trọng hay không?... Cứu Ma thần công là một công phu tuyệt thế, song độc dược mà người uống phải cũng không tầm thường... Hiện thời nó chỉ có thể làm cho chất độc trong người của người tạm ngưng phát tác... Song nếu không sớm trục được độc chất ra ngoài, trước sau gì kinh mạch của người cũng đứt hết mà thôi...

Văn Chí Hồng mệt mỏi nói:

- Nếu đúng thế! Tiên bối đừng có nhọc sức cứu chữa cho văn bối làm gì.

Lâm Ngũ Đường cau mặt:

- Người đừng vội bi quan. Nội lực của người hiện nay trong thiên hạ thiết tưởng không có người thứ hai. Người tuy luyện được Cứu Ma thần công, song vẫn chưa biết cách quy nạp chân khí để ứng dụng võ công và trị bệnh. Nếu ta dạy cho người, người có thể kèm hãm độc chất trong một thời gian dài, chờ đến khi gặp được Đồng Bá Bá...

Lâm Ngũ Đường dừng lại một chút, rồi lão giảng giải:

- Về mặt y thuật, cũng may trước kia sư phụ ta là Từ Hàng đạo nhân có truyền cho ta. Người bề ngoài trông không có gì, song thật ra bị nội thương khá trầm trọng. Người nên biết rằng bệnh khi còn ở ngoài “phủ” thì còn dễ chữa, hễ đã ăn sâu đến “tạng” thì rất là nguy kịch... Trong trường hợp của người, ta e độc khí đã vào đến “tâm” rồi đó.

Văn Chí Hồng nói:

- Thế thì chắc là vãn bối không thể nào qua khỏi được nữa? Tiên bối, làm sao tiên bối biết được điều đó vậy?

- Nội kinh có nói: “Quả tim nặng mười hai lượng, trong đó có bảy lỗ rộng và có khiếu thông ra lưỡi. Tâm khí thông ư nhiệt, tâm khí hòa tắc thiệt, nặng trí ngũ vị”. Có nghĩa khí ở tâm thông ra lưỡi, tâm khí điều hòa thì lưỡi mới phân biệt được năm vị khác nhau là: chua, cay, đắng, mặn, ngọt... ta xem ra người...

- Thưa tiên bối, đúng như vậy đó... Vãn bối nhiều khi ăn uống quả là không biết ngon là gì cả...

- Phải! Nhưng người đừng quá lo lắng... Người đã có sẵn một nội lực kinh hồn, thì việc trấn áp chất độc không cho nó phát tác là điều có thể làm được... Người ráng đứng dậy ta xem...

Vãn Chí Hồng gượng đứng dậy. Gã thử vận khí như trong cách luyện Cửu Ma thần công, song cảm thấy đầu vầng mắt hoa cơ hồ không sao chịu nổi... Lâm Ngũ Đường nói:

- Người nên nhớ phép vận khí để chữa bệnh hoàn toàn khác với phép vận công. Đại pháp cơ bản của phương pháp trị bệnh là phép giống tự nhiên, có nghĩa là tất cả phải thuận theo tự nhiên” Thần, Tâm, Ý” phải thuận theo tự nhiên mà vận hành. Đã nói “Dịch có thái cực”, tức là “Pháp tại hư vô” là trở về với thể giới hư vô, Ý và Khí cùng theo nhau, ý theo thì khí động, khí tới thì tâm tới... Người thử làm theo lời ta nói xem...

- Lập thân kỳ chính trực.
- Hoàn cung thủ đang hùng.
- Khí định thần giai liễm.
- Tâm trừng mạo diệc cung...

Vãn Chí Hồng làm nhắm đọc khẩu quyết, rồi cứ theo lời Lâm Ngũ Đường mà thực hành... Luồng chân khí hùng mạnh trong người gã trước kia giống như con ngựa bất kham chạy lông lên trong người, giờ đây từ từ dịu lại. Tập chừng hơn một giờ, gã cảm thấy khoan khoái dễ chịu, nên càng hứng khởi tập miết mấy giờ liền... Bỗng gã nghe Lâm Ngũ Đường khẽ nói:

- Tiêu tử như thế là đủ rồi đó... Ngày mai sẽ tập tiếp, đồng thời ta sẽ truyền thụ võ công cho.

Vãn Chí Hồng cả mừng, gã nói:

- Được tiên bối trị bệnh cho lại còn được truyền thụ võ công, vãn bối không biết lấy gì để đền đáp.

- Người đừng băn khoăn gì về chuyện đó! Ta chỉ muốn hỏi người một điều thôi. Không lẽ thân thể người, người không biết thật hay sao? Ta là sư

phụ của ngươi, ta...

Văn Chí Hồng đổi cách xưng hô:

- Thừa sư phụ! Đệ tử thật có lỗi, đệ tử thật ra là con của Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt...

Lâm Ngũ Đường tròn tròn cặp mắt lên kinh ngạc. Lão la to:

- Ngươi là con của Văn đại hiệp... ngươi... ngươi không gạt ta đây chứ...?

- Đệ tử thật đắc tội vô cùng vì đã không nói với sư phụ từ đầu... Nguyên do là...

Gã định nói chỉ vì cuốn bí phổ mà gã bị mấy môn phái truy tìm thì Lâm Ngũ Đường đã ngắt lời gã:

- Ta hiểu, ta không trách gì ngươi đâu, không riêng gì ngươi, mà bất cứ kẻ nào cầm trong tay cuốn bí phổ đều nguy hiểm đến tính mạng.

Văn Chí Hồng nói:

- Nhưng hiện giờ... Cuốn bí phổ ấy đã không còn ở trong tay tại hạ nữa.

Lâm Ngũ Đường lẩm bẫm:

- Chuyện đó thật là khó hiểu... Ngươi không đoán ra kẻ nào đã làm việc đó hay sao?

- Người đó võ công rất cao! Lại che mặt bằng một mảnh vải đen, vẫn bôi võ công kém cõi nên không thể nào nhận ra được lai lịch sư môn của gã...

- Tiểu tử! Ngươi nên nhớ... chuyện này rất là hệ trọng, có thể qua đó ngươi biết được kẻ nào đã sát hại song thân của ngươi.

Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi.

- Làm sao mà biết được?

- Ngươi thử suy nghĩ xem, những người biết ngươi có bí phổ trong tay là những ai?

Văn Chí Hồng nói khẽ:

- Cũng không nhiều lắm? Nhưng...

Lâm Ngũ Đường ngắt lời:

- Thôi được... Chuyện này ta hãy gác lại đã, nhưng dù sao ngươi cũng phải ở lại đây một thời gian dài, ta sẽ cố gắng truyền thụ cho ngươi hết sở học của ta... chừng đó may ra ngươi mới có thể bước chân ra ngoài giang hồ được...

Ngừng một lát, Lâm Ngũ Đường nói tiếp:

- Đối với người học võ, khi giao đấu phần mã bộ rất quan trọng. Mê Tung bộ pháp vốn xuất xứ từ Ba Tu, cách biến hóa của nó vô cùng phức tạp. Chính vì thế khi Nam Hải thần ni đoạt được bộ pháp này, qua đến mấy đời Chương

môn mới chỉ có một người tạm gọi là hiểu được. Sau đó, bí phổ thất lạc nhiều nơi, cuối cùng đến tay sư phụ ta là Từ Hàng đạo nhân. Lúc đó, bản gốc đã không còn nữa, theo lời đồn một nhà sư chùa Thiếu Lâm, thấy công phu này khó học nên đã nghiên cứu thay đổi đi rất nhiều cho phù hợp với võ học của Trung Nguyên, bởi vì căn bản của võ thuật Ba Tư và Trung Nguyên khác nhau rất xa về cách diễn giải, theo nguyên thủy thì Mê Tung bộ pháp gồm ba ngàn sáu trăm lối biến hóa cả thầy, nhưng đến sau này, một kỳ nhân nào đó của chùa Thiếu Lâm đã nhận xét thấy dù có phức tạp đến mấy, nhưng gút lại cũng không ra ngoài Ngũ Hành Sinh Khắc của Kinh Dịch do vua Phục Hy làm ra lấy hình thể con quẻ mà tượng trưng cho Ngũ Hành. Bởi con quẻ từ đầu đến đuôi có năm vẩy, vòng tròn con quẻ có hai mươi tám cái tượng trưng cho hai mươi tám vì sao...

Lâm Ngũ Đường say sưa, giảng giải cho Văn Chí Hồng. Văn Chí Hồng tuy không hiểu hết được những gì lão nói, song gã cũng lãnh hội được đôi ba phần.

Đêm hôm đó, Văn Chí Hồng trần trọc không sao ngủ được, đầu óc gã cứ quay cuồng với các yếu quyết khẩu quyết vừa học. Thế là gã vùng dậy cứ chiếu theo bộ pháp mới học mà thực hành. Gã mãi mê luyện tập đến nỗi trời sáng lúc nào gã cũng không hay. Gã bỗng nghe tiếng của Lâm Ngũ Đường cất lên từ phía sau lưng:

- Tiểu tử, ngươi khá lắm, thật không uổng sự trông chờ của ta...

*

... Thấm thoát Văn Chí Hồng đã ở trong thạch động của Lâm Ngũ Đường hơn một năm trời. Tuy gã chưa thấu triệt được hết chỗ huyền diệu của bộ pháp, song cũng nắm được chừng bốn năm phần. Nhờ nội công gã đã được học từ Cửu Ma thần công, nên về mặt công phu gã cũng tiến rất nhanh. Một hôm Lâm Ngũ Đường bảo gã:

- Võ công của con bây giờ nếu bước ra giang hồ thì khó có người địch nổi rồi đây. Tất cả sở học suốt đời của ta, ta truyền hết cho con rồi. Việc cần kíp nhất của con bây giờ là phải xuất đầu lộ diện...

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Sư phụ! Con vẫn còn cảm thấy võ công của mình kém cỏi lắm...

- Phải... nhưng để tập luyện cao hơn nữa thì không thể được. Bản thân chất độc Tiêu Cân hoàn vẫn còn nằm trong cơ thể của con chưa trục được ra ngoài, việc cần nhất là phải tìm cho ra được Đồng Bá Bá... Sau đó con mới có thể tăng tiến công phu được...

Văn Chí Hồng nói:

- Con xin tuân lời sư phụ, nhưng...

Lâm Ngũ Đường hiểu ý Văn Chí Hồng nên ngắt lời gã:

- Ngươi đừng lo cho ta! Khi chưa gặp ngươi, ta vẫn ở đây một mình có sao đâu. Sau này, khi ngươi tìm ra được sự thật kẻ nào giết hại song thân ngươi thì hãy trở về đây! Ta hy vọng nhiều ở ngươi đó...

Lâm Ngũ Đường nói đoạn lấy trong người ra một lọ thuốc màu đỏ, lão tiếp:

- Sở dĩ ta không cho ngươi luyện thêm vì chất độc trong người có thể bộc phát bất kỳ lúc nào... Càng sử dụng nhiều đến công lực, càng nguy hại chừng đó. Lọ thuốc này là tâm huyết của ta mấy chục năm mới chế ra được gồm sáu viên. Lúc nào ngươi cảm thấy đầu váng mắt hoa thì hãy uống một viên, ít ra nó cũng giúp ngươi kéo dài thời gian...

Văn Chí Hồng đưa hai tay đỡ lấy lọ thuốc. Gã toan nói lời cảm tạ thì Lâm Ngũ Đường đã phẩy tay.

- Ngươi khỏi cảm ơn ta làm chi, bây giờ ngươi hãy đi về hướng tây chừng ba chục dặm sẽ tới một ngã ba. Ngươi cứ theo phía tay trái mà đi sẽ ra khỏi khu vực này.

Lâm Ngũ Đường nói xong, lão nhìn thẳng vào mặt Văn Chí Hồng và khẽ nói:

- Ngươi đã biết rồi đó, song thân của ngươi là bạn tâm giao của ta, nên mối thù của ngươi cũng là của ta. Khi nào thành công...

Văn Chí Hồng quả quyết nói:

- Thừa sư phụ! Nhất định con sẽ quay trở lại đây báo tin vui cho sư phụ.

- Thế thì tốt lắm.

Lâm Ngũ Đường nói, lão đột ngột quay mình rồi thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng mình về phía trước. Văn Chí Hồng nhìn bóng lão khuất hẳn sau lùm cây rậm rạp mới theo lời dặn đi về hướng tây.

Đường rất khó đi vì cây cối chằng chịt cản lối nên mãi đến xế chiều gã mới đi được ba chục dặm. Đúng như lời Lâm Ngũ Đường nói, gã thấy trước mặt có ba lối thẳng. Văn Chí Hồng cứ tưởng gã sẽ tới ngay một thị trấn nào đó, song đi mãi vẫn chỉ thấy con đường kéo dài hun hút trước mặt. Gã đành kiếm một vài trái cây ăn tạm cho đỡ đói lòng, rồi tìm một nơi bằng phẳng ngã lưng qua đêm. Hôm sau, gã tỉnh dậy thật sớm rồi cầm cúi đi tiếp... Văn Chí Hồng nghĩ bụng”

“Xem ra con đường này không biết còn dài đến đâu, nếu mà cứ đi bộ mãi thế này thì không biết đến bao giờ mới tới... Giá có một con ngựa...”

Văn Chí Hồng đang tính toán, bỗng gã nghe thấy phía trước có tiếng vó

ngựa... Gã thất vọng nghĩ thầm:

“Thật xui cho mình quá. Hình như có một toán kỵ mã vừa mới nghỉ chân xong rồi lên đường. Mình đến sớm một chút là đã bắt gặp...”

Văn Chí Hồng chợt dừng lại. Gã chạy vào ven đường. Thính lực của gã bây giờ không phải tầm thường. Gã phát giác ra đâu đây có tiếng thở phì phò của một con ngựa, hiển nhiên của một gã nào đó vẫn còn ở lại... Quả nhiên gã thấy từ đằng xa, có một con ngựa bị buộc dưới một gốc cây to. Gã nghĩ bụng:

“Hắn là chủ nhân của con vật cũng ở đâu đây thôi? Không hiểu gã là ai vậy?”

Văn Chí Hồng chú ý quan sát, gã phát hiện ra cách chỗ con ngựa không xa có một gã đại hán đang ngồi quay lưng lại. Chắc tên này đang đau bụng.

Văn Chí Hồng nghĩ ra một kế. Gã cũng làm bộ cởi quần rồi ngồi lom khom gằn đó. Một lát sau, gã đại hán kéo quần đứng dậy mặt vẫn còn nhăn nhó, chứng tỏ gã vẫn còn đau bụng ghê gớm lắm. Văn Chí Hồng nhìn thấy gã ăn mặc theo lối bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Đại hán nhìn thấy Văn Chí Hồng cũng đang làm cái việc như gã thì thoát đầu hơi giật mình. Gã quát to:

- Tên tiểu tử kia, ngươi là ai mà lại xuất hiện ở chỗ này vậy?

Văn Chí Hồng vờ sợ hãi:

- Tiểu đệ...! Tiểu đệ là dân ở đây mà... Hôm nay có việc lên thị trấn qua đây bụng hơi đau một chút...

Đại hán nhìn Văn Chí Hồng tỏ ý nghi ngờ, song gã thấy Văn Chí Hồng chỉ là một thiếu niên gầy còm, lại có vẻ quê mùa nên không e ngại gì, gã nói:

- Ngươi đi thì đi nhanh lên, ta còn nhờ ngươi một chút việc...

Văn Chí Hồng kéo quần đứng dậy, gã ngờ ngác hỏi:

- Không hiểu đại huynh định nhờ gì vậy?

- Ta lần đầu đến đây nên không biết đường đi... Bụng lại vẫn còn đau. Nếu ngươi biết cưới ngựa thì...

- Tại hạ sinh trưởng nơi sơn cước, cưới ngựa chẳng có gì khó cả...

- Thế thì tốt. Ta với ngươi cùng cưới chung con tuấn mã này. Ngươi biết đường tới Hạnh Hoa thôn chứ?

Văn Chí Hồng đáp bừa:

- Tất nhiên. Đại huynh có việc gì mà đến Hạnh Hoa thôn vậy?

- Ngươi là dân quê mùa thì làm sao mà biết được. Mấy hôm nay, ở đó có một đại hội vô cùng náo nhiệt.

Văn Chí Hồng reo to:

- Hay quá nhỉ! Chắc là phải có ăn uống?

- Tất nhiên rồi!

Đại hán nói. Gã nhìn Văn Chí Hồng vẻ thương hại rồi tiếp:

- Người tuy không phải là người trong giới võ lâm, song nếu người muốn kiếm một vài bữa cơm, ta nghĩ chủ nhân chắc cũng chẳng hẹp hòi gì...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Đại huynh! Chẳng hay đại huynh đó là đại hội gì vậy? Ai đứng ra tổ chức?...

Đại hán mỉm cười về kẻ cả:

- Người có vẻ tò mò quá mức đây! Thôi hãy lên ngựa đi ta sẽ nói cho biết sau.

Văn Chí Hồng cỡi dây cột ngựa rồi nhảy lên. Gã đại hán ngồi ở phía sau. Văn Chí Hồng ra roi quất vào người con ngựa. Con tuấn mã hí lên một tiếng rồi phóng như bay về phía trước. Văn Chí Hồng để ý thấy trên đường có nhiều vết chân ngựa của những kẻ đi trước, gã cứ theo đó mà ra roi cho ngựa chạy... Văn Chí Hồng thấy gã đại hán ngồi phía sau không nói năng gì cả... Gã bèn gọi chuyện:

- Đại huynh! Hồi nãy đại huynh chưa trả lời cho đệ biết đại hội tổ chức tại Hạnh Hoa thôn là đại hội gì vậy?

Đại hán đáp:

- À!... Lần này không phải là một mà là hai đại hội được tổ chức một lúc. Theo sáng kiến của chùa Thiếu Lâm, cứ hai năm một lần, các môn phái lớn trong giang hồ lại cùng nhau mở đại hội để dàn xếp những bất đồng hay những hiểu lầm đáng tiếc xảy ra. Mục đích là tránh những đụng độ giữa giới võ lâm với nhau. Nếu trong thời gian đó, đệ tử môn phái nào phạm lỗi thì tùy theo mức độ nặng nhẹ, Chưởng môn của y phải đứng ra tạ lỗi với Chưởng môn của gã kia, hoặc nặng hơn thì phải công khai đúôi y ra khỏi môn phái, rồi phế bỏ võ công... Điều này được thực hiện hết sức nghiêm khắc và có sự chứng kiến của Chưởng môn các phái.

Văn Chí Hồng gật gù ra vẻ am hiểu:

- À ra thế! Vậy còn đại hội thứ hai là gì?

- Đại hội thứ hai thì từ xưa đến nay chưa có bao giờ cả... cái này chỉ là ngoại lệ?... Số là trên giang hồ mới xuất hiện một môn phái mới... Gọi là mới là vì từ xưa đến nay, theo truyền thống chỉ có tám môn phái được coi là chính thống mà thôi đó là Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động, Tung Sơn, Thanh Thành, Nga Mi, Hằng Sơn... phái Côn Luân tuy cũng là danh môn chính phái, song xuất xứ từ Tây Vực không phải ở Trung Nguyên

nên không được coi trọng mấy... Nhưng hiện nay có một môn phái mới nổi lên có tên gọi là Cửu Trùng môn. Giáo chủ của môn phái này muốn đưa môn phái của mình lên ngang hàng những môn phái khác, nên nhân dịp này ra mắt quần hùng...

Văn Chí Hồng nghe đến đó trong lòng không khỏi giật mình. Cửu Trùng môn thì gã đã nghe đến hôm ở trong hang động trên núi. Chính gã đã chứng kiến Mã Xuân Phong, Chương môn phái Không Động đã bị lão Giáo chủ của Cửu Trùng môn cho uống Thi Nhục hoàn để không chế. Tuy Văn Chí Hồng không biết mặt lão, nhưng qua câu chuyện lão đối đáp với Mã Xuân Phong, Văn Chí Hồng đã đoán ra lão chính là sư thúc của Thanh Bào lão nhân...

Nghe đại hán nói xong, Văn Chí Hồng không giấu nổi vẻ tò mò, gã hỏi tiếp:

- Tiểu đệ chẳng phải là người trong võ lâm nên nghe đại huynh nói chẳng hiểu gì mấy, chỉ có mỗi cái tên Cửu Trùng môn là thấy hay hay, bởi vì đệ đã gặp người của bang này rồi.

Đại hán trợn mắt.

- Ngươi đã gặp họ?

- Phải. Mà lại gặp chính Giáo chủ mới ghê chứ?

Đại hán hỏi dồn:

- Trông y ra làm sao?

- Lão bịt mặt nên đệ không nhìn được tướng mạo, song võ công lão thật là cao. Hôm đó lão động thủ với một người khác...

Văn Chí Hồng bịa ra câu chuyện đó. Gã không muốn kể cho đại hán nghe về Mã Xuân Phong vội. Gã chỉ dò xem phái Hoa Sơn đối với việc này như thế nào?

Đại hán nói:

- Ngươi khen lão chẳng qua vì ngươi không biết võ công đầy thôi... Theo như ta được biết, bang hội này làm nhiều chuyện tàn ác, hành tung không mấy quang minh chính đại. Võ công thì không hiểu theo đường lối nào. Phen này chúng lộ diện cũng là một dịp hay...

Văn Chí Hồng quát ngựa chạy chừng hơn hai chục dặm nữa. Đường mỗi lúc một dễ đi hơn. Đến một chỗ gã bỗng thấy trước mặt có rất nhiều lối rẽ, song chỉ có con đường bên tay phải là bụi cuốn dày. Chúng tỏ có nhiều người qua lại. Văn Chí Hồng hơi phân vân một chút, nhưng rồi quyết định cho ngựa chạy theo lối đó. Quả nhiên chạy được mấy dặm nữa quang cảnh phía trước mặt đã thay đổi hẳn. Trên đường xuất hiện rất nhiều người thuộc đủ các môn phái đang tiến về phía trước. Đại hán bảo gã:

- Thôi! Ngươi có thể xuống đây được rồi đấy! Ta đi một mình được rồi...

Văn Chí Hồng dừng cương ngựa. Gã nhảy xuống rồi hòa cùng đám người đi về hướng Hạnh Hoa thôn. Các nhóm người đi theo từng tốp bốn năm người một, Văn Chí Hồng trà trộn đi theo bọn chúng nghe ngóng. Gã nghe một tên đệ tử Cái bang nói.

- Ngũ đệ! Đã lâu lắm rồi mới lại có một dịp vui vẻ náo nhiệt như thế này. Hẳn là năm nay họ đãi tiệc phải lớn lắm.

Gã được gọi là Ngũ đệ cau mặt gắt:

- Ngươi thì suốt đời chỉ lo ăn uống. Ta xem ra ăn uống thì cũng có, nhưng chưa chắc như ngươi nghĩ đâu?

Gã kia nói:

- Vì vậy như mọi năm chứ gì? Việc giải quyết tranh chấp là việc của các Chưởng môn, chẳng liên quan cóc gì đến tớ cả... Tớ chỉ cần no say là được.

Gã Ngũ đệ phát cáu:

- Đồ ngu! Ngươi không thấy là rất dễ xảy ra động thủ vì sự có mặt của cái môn phái “Cửu... Cửu” gì đó hay sao. Mà khi dễ xảy ra rồi thì gươm đao đâu có kể gì ai!

Gã kia xác nhận:

- Cũng có thể? Này Ngũ đệ, thế ý Giáo chủ của chúng ta về vấn đề này như thế nào?

- Ai mà biết được! Nhưng dù sao Cái bang cũng là một bang hội lâu đời, lẽ nào Giáo chủ lại chịu đứng ngang hàng với bọn Cửu... Cửu gì đó vừa mới ngoi lên.

Văn Chí Hồng đảo mắt nhìn khắp lượt. Gã nghĩ:

“Nếu như lần này là đại hội võ lâm thì chắc phái Hồng Hạc cũng được mời tới dự”.

Gã chủ yếu tìm xem các môn đồ của phái này có xuất hiện hay không để tìm kiếm Trần Gia Kính là sư phụ gã ngày xưa. Đột nhiên gã thấy từ phía sau có một cái kiệu do bốn người khiêng đang từ từ đi tới. Gã mừng rỡ trong bụng, vì theo lời phục sức của chúng thì rõ ràng đó là người của Hồng Hạc môn.

Văn Chí Hồng nghe tiếng một gã đệ tử Cái bang cất lên:

- Này! Các ngươi xem cái lũ kia kìa...

Gã giơ tay chỉ về phía cái kiệu.

Một gã khác nói:

- Cái đó thì có gì lạ!

Gã đệ tử bĩu môi:

- Tại sao lại không? Khinh bỉ cái đó kêu bằng “Thói rởm đời” chứ còn gì nữa... Giáo chủ gì mà làm bộ đi bằng kiệu...

Gã kia đáp:

- Đây là đám đệ tử phái Hồng Hạc! Kê ra thì Chương môn của bọn chúng thật là thôi không thể nghĩ được thật. Cứ làm như vua không bằng...

Một gã hỏi:

- Chương môn phái Hồng Hạc là ai thế?

Gã kia làm bộ hiểu biết giảng giải:

- Trần Gia Kính chứ ai? Võ công của lão thì có ra quái gì, lại còn khéo làm bộ rườm rà...

Văn Chí Hồng không nghe chúng bàn tán nữa. Gã tiến lại phía cái kiệu. Gã chợt để ý thấy một trong số bốn tên kiệu phu võ công thật cao, bởi vì cước bộ của gã nhẹ nhàng không thể tả. Lúc tới gần gã kiệu phu đó, Văn Chí Hồng đột nhiên thấy gã nhìn mình bằng cặp mắt có vẻ khác lạ. Văn Chí Hồng trong bụng muốn tương kiến với Trần Gia Kính, song gã không biết làm thế nào để khỏi lộ thân thế mình, vì xung quanh cũng còn khá nhiều cao thủ các môn phái khác. Gã kiệu phu đi đầu thấy Văn Chí Hồng cứ đi luẩn quẩn bên cạnh, liền hỏi:

- Này anh bạn, làm gì mà cứ loanh quanh ở đây thế? Người thuộc môn phái nào vậy?

- Các hạ làm ơn cho tôi hỏi một điều. Các hạ có phải là người của phái Hồng Hạc không?

Gã kiệu phu vừa đi vừa nói.

- Người nhìn dấu hiệu là đủ hiểu rồi. Việc chi phải hỏi nữa.

Gã đột nhiên sáng giọng.

- Người cần gì?

- Tại hạ chỉ muốn bái kiến Trần chương môn mà thôi... Có phải Chương môn ngồi trong kiệu không?

Cặp mắt gã kiệu phu bỗng long lên. Gã hỏi:

- Người là ai mà lại biết Trần chương môn?

Văn Chí Hồng chưa biết nên trả lời thế nào, gã nhìn vào chiếc kiệu thấy buồng rèm kín mít, trong lòng không khỏi phát sinh ngờ vực. Năm xưa khi gã đột nhập vào Hồng Hạc môn, tuy võ công chưa có học được gì nhiều, song tính cách của Trần Gia Kính thì Văn Chí Hồng biết quá rõ. Lão là người rất trầm tĩnh lại giản dị không thích khoa trương. Có sao lần này lại bày vẽ ngồi kiệu như vậy...

Văn Chí Hồng đang suy nghĩ, bỗng gã sừng sốt thấy có một tiếng nói rất

nhỏ vo ve bên tai.

- Tiểu tử, ta biết ngươi là ai rồi, nếu ngươi thật lòng muốn gặp Trần chương môn, hãy đợi đến chỗ vắng người thì nhảy vào trong kiệu.

Tiếng nói dứt, Văn Chí Hồng nhìn quanh thử đoán xem ai có thể là người phát ra tiếng nói đó, song gã chỉ thấy ngoài bốn tên kiệu phu mặt mũi non choẹt, tuyệt nhiên không có một người nào có thể làm được việc đó. Bởi vì công phu Truyền Âm Nhập Mật chỉ có những hảo thủ vào loại thượng thừa mới sử dụng nổi.

Văn Chí Hồng nhủ thầm:

“Thôi được, trước hết mình cứ làm theo lời chỉ dẫn của cao nhân nào đó đã rồi sau rõ liệu”.

Gã chỉ có một điều thắc mắc là tại sao lý lịch của gã lại có người biết.

Bốn tên kiệu phu từ từ đi chậm lại, rồi chỉ trong khoảng khắc đã tụt lại phía sau đoàn người. Văn Chí Hồng muốn nói chuyện với chúng, song cả bốn tên đều câm như hén. Chỉ duy nhất có một tên mà Văn Chí Hồng để ý từ đầu là luôn luôn nhìn gã bằng cặp mắt khác lạ...

Bỗng gã nghe tiếng nói bên tai:

- Tiểu tử quay mặt về phía kiệu đi.

Văn Chí Hồng vừa quay người lại, đột nhiên gã thấy một luồng nhu kinh mạnh không thể tả đầy gã bay vọt vào trong kiệu.

Thật ra, nội lực của Văn Chí Hồng đâu có thua kém gì, song gã cứ để người bị đẩy vào bên trong kiệu. Gã suýt kêu lên vì kinh ngạc khi thấy bên trong trống rỗng chẳng có ai ngồi cả. Gã chưa kịp định thần thì chiếc kiệu đã vun vút chạy đi, rõ ràng bốn tên kiệu phu đã gia tăng cước lực... Văn Chí Hồng ngồi bên trong gã nhìn ra ngoài thấy rõ mồn một thì cả mừng nghĩ bụng:

“Thì ra chiếc kiệu này được che bởi một loại vải đặc biệt. Người ngoài nhìn vào không được còn người bên trong lại nhìn ra rất rõ. Kể ra ngồi bên trong mà quan sát diễn biến thì cũng hay”.

Văn Chí Hồng đang suy nghĩ không biết làm cách nào liên lạc được với cao nhân bí mật nọ, thì tiếng nói đã cất lên bên tai:

- Văn Chí Hồng, ta biết ngươi rất có lòng với Hồng Hạc môn, vậy ngươi cứ ngồi yên trong đó chớ có bước ra ngoài, mọi việc ta sẽ chỉ dẫn sau... Ngươi có thấy bên trong kiệu có một cái hộp gỗ nhỏ không? Đó chính là đồ hóa trang, ngươi hãy lấy ra cải sửa dung mạo chút ít để không ai nhận ra ngươi.

Văn Chí Hồng thò tay sang bên cạnh quả nhiên thấy một cái hộp gỗ nhỏ.

Gã mở ra thì thấy bên trong có một ít bột màu đen để bên cạnh một lọ nước gì đó màu vàng nhạt. Gã đổ chất bột màu đen ra lòng bàn tay rồi mở lọ đổ ít nước vàng vàng trộn đều. Gã dùng chất bột đó xoa lên mặt. Gã soi mặt vào một chiếc đồng được mài nhẵn bóng để sẵn trong hộp gỗ. Chính Văn Chí Hồng cũng không nhận ra mình nữa. Trước mặt gã là hình ảnh của một thiếu niên da mặt vàng vọt bệnh hoạn. Tiếng nói bí mật lúc đó lại cất lên:

- Người đã theo lời ta làm xong chưa! Nếu xong xuôi rồi thì người cứ ngồi trong đó, và nếu có ai hỏi thì người cứ nhận mình là Chương môn của Hồng Hạc. Ấn Chương môn để sẵn trong đó rồi...

Văn Chí Hồng giật mình... thì ra việc này cao nhân bí mật đó đã có chủ trương trước rồi. Không hiểu Trần Gia Kính đi đâu? Mà sao phải bày đặt ra như vậy? Văn Chí Hồng thò tay xuống dưới lớp vải quả nhiên thấy một cục gì đó cộm cộm. Gã lấy ra thì đó là một viên ngọc bích được chạm trổ rất công phu. Vật này gã nhìn qua một lần rồi, đó chính là Ngọc Ấn Chương môn của phái Hồng Hạc.

Đi chừng một hồi lâu, Văn Chí Hồng nhìn ra thấy quang cảnh bên ngoài đột nhiên đổi khác hẳn. Cây cối mọc đan nhau dày đặc, song đều theo một kiểu cách nhất định, chứng tỏ thường xuyên có người chăm sóc. Qua khỏi hàng cây là đến một bãi đất rộng, phía sau rất nhiều ngôi nhà đẹp đẽ ngồi đồ khang trang.

Trên bãi đất, đã tụ tập khoảng vài trăm cao thủ thuộc đủ các môn phái. Văn Chí Hồng nghe tiếng nhiều gã văng tục. Một gã nói:

- Mẹ kiếp! Đại hội cái chó gì mà chẳng thấy bàn ghế gì hết cả. Lão gia đứng đợi đã lâu lắm rồi mà có ai đón tiếp gì đâu.

Một gã khác nói:

- Làm gì mà nóng ruột thế! Nghe đâu lần này đến lượt phái Không Động phải đứng ra tổ chức, song hình như bọn Cửu Trùng môn đã thay thế để chiêu đãi quần hùng.

Đám đông đang xôn xao bỗng một tiếng nói từ xa cất lên trung khí đầy rẫy:

- Xin các anh hùng hảo hán chớ sốt ruột, bọn bang đón tiếp chưa được chu đáo, xin các vị miễn thứ cho.

Thanh âm vừa dứt, một lão già xuất hiện. Lão mặc một bộ đồ đen tuyền trước ngực có thêu hai con rồng vàng đang nhe nhanh múa vuốt.

Gã đệ tử người của phái Thanh Thành cười khẩy:

- Thì ra lão là người của Cửu Trùng môn đó hả? Cái môn phái này xem ra ăn mặc cũng lòe loẹt gớm... Cái chính là võ công không hiểu có ra gì không?

Lão già chẳng chút động lòng. Lão nhìn gã đệ tử phái Thanh Thành nói rất khiêm tốn:

- Lão phu là Trương Nhược Lâm Phó đà chủ Cửu Trùng môn...

Lão chưa nói hết bỗng gã đại hán đệ tử phái Thanh Thành trợn mắt lên rồi ấp úng nói:

- Tiên... bối... là... Trương Nhược Lâm, người đã ba bốn chục năm trước nổi danh với bảy mươi hai tuyệt chiêu của Lục Á quyền.

Lão già vẻ hài lòng rồi mỉm cười:

- Ha... Ha... Thì ra cái công phu mèo quào đó của lão cũng được mọi người biết đến... Thật là vinh dự, vinh dự.

Đám đông cao thủ đứng quanh đều giật mình chấn động. Mấy gã trẻ tuổi tuy chưa từng chứng kiến, song chỉ qua nét mặt của mấy lão nhiều tuổi thì cũng đủ hiểu Trương Nhược Lâm lợi hại như thế nào. Lão đã từng làm cho giới giang hồ phải khiếp vía vì thủ đoạn tàn ác ấy, thế mà một kẻ chưa từng khuất phục ai nay lại gia nhập Cửu Trùng môn, mà lại chỉ giữ một vị trí hết sức khiêm nhường trong bang “Đà chủ” thì đủ biết trên lão là Giáo chủ còn lợi hại biết chừng nào?

Trương Nhược Lâm thấy mọi người im bật thì hiểu ngay tiếng tăm của mình đã có tác dụng như thế nào, lão nói lớn:

- Các chư vị anh hùng hảo hán. Hôm nay là một ngày hệ trọng, lẽ nào Cửu Trùng môn lại đón tiếp các vị sơ sài. Xin mời mọi người theo lão phu...

Lão nói xong quay mình đi trước dẫn đường. Quần hùng phân đông đệ tử các môn phái lục tục theo sau. Thay vì tiến về phía mấy tòa nhà, Trương Nhược Lâm lại rẽ về phía tay trái. Qua khỏi một rừng cây rậm rạp đến một bãi cỏ xanh mượt mà, phía sau bãi cỏ là một rặng núi.

Trên bãi cỏ, bàn ghế đầy đủ được xếp đặt sẵn từ bao giờ đồ ăn, thức uống được bày la liệt. Khoảng bốn năm chục tên cao thủ Cửu Trùng môn mặt mũi lạ hoắc, mình vận đồ đen, song chỉ khác Trương Nhược Lâm ở chỗ trước ngực áo bọn chúng không có thêu gì cả, chúng tỏ trong môn quy của bọn chúng có luật lệ rõ ràng. Trương Nhược Lâm chỉ tay vào dãy bàn kê phía dưới rồi nói:

- Hôm nay, chúng tôi thết tiệc quần hùng không theo những thông lệ như cũ. Các vị, bất cứ môn phái nào ngồi đâu cũng được, tùy ý... Chỉ có dãy ghế phía tay phải dành cho các Chương môn mà thôi.

Trương Nhược Lâm vừa dứt lời, bỗng từ xa một bóng người vụt tới. Đó là một lão cao và gầy đôi lưỡng quyền nhô cao như tô điểm cho cặp mắt lấp lánh. Lão chính là Huỳnh Thiên Đạo, Chương môn phái Hoa Sơn. Trương

Nhược Lâm mỉm cười:

- Thì ra là Huỳnh chương môn, lão phu đón tiếp hơi chậm trễ, xin Chương môn bỏ qua cho. Ai ngờ khinh công của Chương môn lại tiến nhanh đến thế!...

Lão nói câu này có ý khen, song thực ra lại làm Huỳnh Thiên Đạo nổi giận. Lão nói ai ngờ khinh công đã tiến nhanh đến thế thì có nghĩa lão muốn ám chỉ khinh công trước đây của mình không ra cái gì cả. Huỳnh Thiên Đạo nổi giận quát to:

- Trương Nhược Lâm, ngươi bắt quá chỉ là một tên ma đầu mà thôi. Lấy tư cách gì mà khen hay chê bai công phu của ta... Hơn nữa, hôm nay là đại hội của võ lâm chính phái, ngươi chỉ là đại diện cho một môn phái nhỏ xin ra mắt quần hùng mà thôi, làm gì có quyền cho ai ngồi đầu thì ngồi, phá bỏ thông lệ cũ. Việc này hôm nay đúng ra là của phái Không Động.

Trương Nhược Lâm mỉm cười.

- Thế thì Huỳnh chương môn không biết rồi... Mã chương môn có nhờ môn phái của lão phu đứng ra chủ trương giùm. Việc này đã ghi trong thiệp mời gọi các môn phái...

- Lão toét, Mã Xuân Phong chỉ nói nhân dịp này Cửu Trùng môn của các ngươi xin ra mắt. Để ta gặp lão...

- Khởi cần!

Trương Nhược Lâm giơ tay phải lên khẽ đập vào vai của Huỳnh Thiên Đạo cảm không cho lão bước qua. Huỳnh Thiên Đạo đã lường trước hành động của Trương Nhược Lâm, lão làm như không để ý gì đến cú đập của Trương Nhược Lâm, nhưng thực ra đã ngầm vận kinh lực vào bả vai.

Các cao thủ bên ngoài chẳng ai ngờ chỉ một cái trao đổi thật nhẹ nhàng của hai lão mà bao công phu đã được đem ra sử dụng. Huỳnh Thiên Đạo cảm thấy một luồng kinh lực vô biên như những đợt sóng bất tận, mạnh không thể tả ào ào xô ra. Còn Trương Nhược Lâm cũng có cảm giác như đánh vào một bức tường đá vậy. Lão thấy bàn tay tê chồn thì thất kinh nghĩ bụng:

“Chà! Không ngờ cái lão này cũng dẻo để thật”.

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lâm liền rút tay về, lão nói:

- Lục Hạp thần công của phái Hoa Sơn quả là danh bất hư truyền. Lão phu xin bội phục, bội phục.

Huỳnh Thiên Đạo thấy Trương Nhược Lâm là một ma đầu khét tiếng giang hồ, mà nay cũng phải thốt lên những lời khâm phục thì lão không khỏi tự mãn. Vì thế nên bao nhiêu bức dọc từ nãy đến giờ đã nguôi đi được phần nào. Lão ha hả cười:

- Quá khen! Quá khen! Công phu đó đã có chi là đáng kể, nếu có thời gian...

Ý Huỳnh Thiên Đạo muốn tỏ rõ cho Trương Nhược Lâm biết, ngoài công phu đó, phái Hoa Sơn còn nhiều tuyệt kỹ khác. Trương Nhược Lâm làm gì mà không hiểu được thâm ý. Song lão lờ đi rồi nói qua chuyện khác.

- Huỳnh chương môn đã có hảo ý đến sớm thì xin mời vào phía bên kia rồi an tọa cho.

Trương Nhược Lâm vừa nói vừa chỉ tay vào dãy ghế bên tay phải.

Huỳnh Thiên Đạo thấy họ Trương có vẻ cung kính, lão cũng chẳng khách sáo gì bước đến ngồi ngay chính giữa.

Chỉ trong phút chốc lần lượt Chương môn các môn phái đều đến đông đủ. Sau khi mọi người đã an vị, thì chiếc kiệu chở Văn Chí Hồng lù lù tiến vào.

Qua tấm màn che phía trước, Văn Chí Hồng nhìn thấy rõ quang cảnh bên ngoài. Gã thấy không những quần hào bên dưới, mà cả Chương môn các đại môn phái đều hết sức phấn nộ khi trông thấy chiếc kiệu tiến vào.

Từ Huyền đại sư chỉ dùng giọng mũi hừ lên một tiếng. Còn Lâm Chí Trung vốn là người nóng nảy, lão không nhịn được liền đứng bật dậy đập tay xuống bàn rồi nói giọng mỉa mai:

- Trước mặt quần hùng mà sao kẻ vào lại vô lễ đến thế? Không lẽ lại là nhà vua?

Có tiếng nói vang lên.

- Không phải đâu! Đó là phái Hồng Hạc đó.

Lâm Chí Trung bĩu môi:

- Phái Hồng Hạc ư? Không hiểu Trần chương môn tại sao hỏi này lại dờ chừng ra thế không biết...

Một trong bốn tên kiệu phu nói:

- Kính thưa các vị! Không phải Hồng Hạc môn bày vẽ chuyện này đâu, mà tại vì Chương môn của chúng tôi bị bệnh, không thể bước ra ngoài để tương kiến cùng các vị được.

Lâm Chí Trung trợn mắt hỏi:

- Người là kẻ nào mà dám nói chuyện với ta... Bảo Trần Gia Kính vén rèm ra.

Gã kiệu phu bình tĩnh nói:

- Chương môn của chúng tôi bây giờ không phải là Trần Gia Kính nữa! Trần chương môn đã trao lại ngôi vị cho người khác rồi.

Lâm Chí Trung cau mặt. Lão quay mặt về phía chiếc kiệu rồi nói:

- Lão phu là Lâm Chí Trung, muốn được hỏi Chương môn phái Hồng

Hạc vài lời.

Văn Chí Hồng không thấy vị cao nhân nào đó chỉ điểm cách trả lời ra sao. Gã đành phải đáp:

- Xin Lâm chưởng môn cứ hỏi...

- Việc thay đổi Chưởng môn là chuyện riêng của bốn phái, lão phu không dám thắc mắc. Song, hôm nay quần hào rất cần sự có mặt của Trần Gia Kính. Chẳng hay Chưởng môn có thể cho biết Trần Gia Kính hiện ở đâu?

Đột nhiên tiếng nói lại vo ve bên tai Văn Chí Hồng:

- Người cứ nói Trần chưởng môn đã nhập thất không tiếp ai từ lâu rồi...

Văn Chí Hồng cứ theo lời chỉ dẫn nói y như thế.

Lâm Chí Trung quát:

- Người nói láo. Người là ai hãy chường mặt ra đây cho lão phu coi.

Văn Chí Hồng đáp:

- Tại hạ bị bệnh không thể ra ngoài được. Vì đã có thiệp mời nên buộc lòng phải đến. Mong các vị thứ lỗi cho...

Lâm Chí Trung nghe thấy câu nói này lấy làm khó xử. Nếu lão dùng vũ lực lật rềm ra thì e hơi phần lỗ mãng không xứng đáng với cương vị Chưởng môn của lão. Hơn nữa, gã nói bị bệnh mà vẫn cố đến đây chứng tỏ đã có hảo ý rồi... Lâm Chí Trung nghĩ mãi chưa tìm ra cách gì, thì bỗng Huỳnh Thiên Đạo đứng lên nói:

- Hồi nãy nói chuyện, lão phu quên chưa hỏi danh tánh của tân Chưởng môn là gì vậy?

- Tại hạ là Triệu Thắng.

Văn Chí Hồng đáp bừa. Không ngờ cái tên này như lửa gặp dầu khiến cho mấy lão Chưởng môn lại càng giận dữ thêm.

Huỳnh Thiên Đạo cười nhạt:

- Hà... Hà... Thì ra là Triệu chưởng môn, trăm trận đánh, trăm trận thắng... tại hạ muốn kính Triệu chưởng môn một chung rượu được chăng...

Lão không chờ Văn Chí Hồng trả lời, dùng ngón tay giữa búng ly rượu bay thẳng vào trong kiệu... Thủ pháp của Huỳnh Thiên Đạo thật là tuyệt diệu, chung rượu đầy ắp bay vọt từ phía trước nhanh như tên bắn mà không hề sánh một giọt rượu nào ra ngoài cả... Chủ ý của lão là muốn thử xem người trong kiệu công phu thế nào?

Văn Chí Hồng thấy chung rượu bay vọt vào nhanh như tia chớp thì hết hoảng. Gã chưa kịp đưa tay lên thì thấy chung rượu đột nhiên dừng lại trước mặt như gặp phải một bức tường vô hình. Rồi tiếng nói kỳ lạ lại cất lên:

- Tiểu tử, người đừng có lo ngại gì cả. Người hãy mời lại lão một chung

đi.

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Hắn là cao nhân nào đó nghĩ rằng mình không có võ công nên ngâm trợ. Thôi thế thì càng hay... Cứ để sự việc xem diễn biến thế nào...”

Văn Chí Hồng nói lớn:

- Tiểu hạ hầy còn ít tuổi, xin kính Huỳnh chương môn uổng trước...

Quần hào thấy thanh âm phát ra trong kiệu rõ ràng là của một người ít tuổi, lại thấy chung rượu từ từ bay ra thì ai nấy đều không khỏi sửng sốt. Bởi vì chung rượu bay ra nhanh thì cao thủ loại vừa cũng có thể làm nổi, còn bay từ từ, đủng đỉnh như thế kia thì không hiểu công phu của người điều khiển phải ghê gớm đến cỡ nào.

Huỳnh Thiên Đạo thấy chén rượu bay đến trước mặt thì thủ thẩn:

“Mình đường đường là Chương môn một môn phái lớn tiếng tăm lừng lẫy thì phải tỏ ra cho quần hào thấy phong độ mới được”.

Lão định bụng đợi cho chén rượu bay sát đến nơi mới dùng ống tay áo phẩy nhẹ một cái. Không ngờ tình huống bỗng đột nhiên thay đổi. Chung rượu đang lướt tới thật chậm, bỗng bay vù một cái nhanh đến nỗi Huỳnh Thiên Đạo không kịp phản ứng... Chung rượu đập ngay vào miệng lão, rượu bắn ra tung tóe...

Biến diễn này thật là kỳ quặc ra khỏi sự tiên liệu của mọi người. Mọi người có mặt đều là những hảo thủ hạng nhất nên hiểu rất rõ tuyệt kỹ xuất chương cách không mà đã đạt trình độ như vậy thì quả thật đã đến mức xuất quỷ nhập thần rồi...

Lúc đó Huỳnh Thiên Đạo ngượng ngùng mặt đỏ bừng lên. Lão thừa biết kẻ ngồi trong kiệu thật vô cùng lợi hại không kém gì lão. Hơn nữa, chính lão là người đã bày ra trò thử tài này. Lão còn đang lúng túng thì Lâm Chí Trung đã đứng bật dậy thò tay vào kiệu quát to:

- Người là Chương môn một môn phái mà lại hèn hạ giở trò đánh lén. Huỳnh chương môn bụng dạ quân tử mới không lưu ý đề phòng. Có giỏi thì hầy chường mặt ra...

- Xin các vị bớt nóng!

Một tiếng nói mạnh mẽ cất lên. Mọi người nhìn xem ai thì là Từ Huyền đại sư.

- Bần tăng xin có một lời. Hôm nay là đại hội võ lâm, chúng ta nên lấy tình đồng đạo mà giải quyết với nhau để tránh làm tổn thương hòa khí. Còn về tân Chương môn của phái Hồng Hạc, nếu quả thật bị bệnh thì có thể cứ ngồi trong đó, việc này chúng ta sẽ giải quyết sau. Chẳng hay ý các vị thế

nào...?

Có tiếng nói tán thành:

- Đúng đây, đúng đây. Xin đại sư chủ trương luôn cho.

Từ Huyền đại sư gật đầu. Lão đưa mắt lên nhìn khắp lượt, rồi mới chậm rãi nói:

- Bàn tăng thay mặt Chưởng môn các phái, xin được bắt đầu. Trước hết bàn tăng có lời muốn nói. Mã đạo trưởng theo thông lệ thì năm nay phái Không Động đứng ra tổ chức đón tiếp quần hùng, mà sao phái Không Động lại đùn đẩy cho một môn phái khác không phải là danh môn chính phái. Việc này lẽ ra phải được sự đồng ý của các Chưởng môn...?

Mã Xuân Phong đáp ứng nói:

- Chuyện đó! Chuyện đó!... Tại hạ nghĩ rằng đây là hảo ý của... của phái... Cửu Trùng, thêm nữa trong thiệp mời bên dưới có ghi rõ...

- Bàn tăng xin hỏi câu thứ hai. Giáo chủ Cửu Trùng môn là ai? Võ công là chính hay tà? Gần đây trên giang hồ xảy ra lắm chuyện kỳ dị có liên quan đến Cửu Trùng môn hay không?

Trương Nhược Lâm bỗng cất tiếng nói:

- Giáo chủ của Cửu Trùng môn rất lấy làm tiếc hôm nay không tham dự đại hội võ lâm được... lão phu là người thay mặt. Còn về câu hỏi của đại sư là võ công của môn phái là chính hay tà, thì lão phu thấy hình như đại sư có phần hẹp hòi. Làm gì có chính hay tà? Cái đó chỉ là do người ta tự đặt ra mà thôi.

Từ Huyền đại sư chấp tay lại nói:

- A di đà Phật! Thí chủ nói như vậy là sai rồi... Trên đời này việc gì mà lại chẳng có chính và tà, cũng như âm với dương, ngày với đêm, nóng với lạnh vậy. Võ thuật cũng thế. Lấy võ công phái Thiếu Lâm mà nói, cốt chú trọng ở công phu, ở căn bản, rồi từ đó mới dần dần thành tựu được, cũng giống như một cây đại thụ, rễ phải sâu thì cây mới vững. Còn như võ công của bọn tà ma ngoại đạo, không lấy công phu làm căn bản chỉ coi trọng cái hào nhoáng bên ngoài để lừa bịp người khác, sử dụng các loại độc dược để mau chóng thành tựu, như thế, rất tai hại cho người luyện võ, không đúng với tinh thần của võ thuật...

Trương Nhược Lâm cười lên:

- Ha! Ha!... Không ngờ đại sư lại thành kiến như thế. Người luyện võ cốt để chiến thắng cường địch, đó là mục đích tối thượng mà ai cũng muốn đạt tới, hà tất cứ phải công phu, phải lâu dài làm chi. Nếu cứ câu nệ như đại sư, hẳn chỉ có những người già mới có võ công cao siêu hay sao?

Từ Huyền đại sư đáp:

- Không phải thế! Cao hay thấp, lâu hay mau còn tùy thuộc vào căn cơ của mỗi người. Song một điều chắc chắn là võ công của những kẻ tà ma ngoại đạo chỉ là nhất thời, không bao giờ đạt tới chỗ tuyệt đỉnh được. Vì thế, từ xưa đến nay những thế công phu hời hợt ấy không bao giờ được xếp ngang hàng với các môn phái chính thống. Bởi vậy, bản tăng mới hỏi thí chủ, phái Cửu Trùng môn võ công theo trường phái nào là thế.

Trương Nhược Lâm lắng nghe Từ Huyền đại sư nói. Lão không tỏ ra một thái độ gì cả khi Từ Huyền đại sư vừa dứt lời, lão bỗng nghiêm giọng nói:

- Hôm nay, tại hạ thay mặt Giáo chủ đến đây không phải để tranh luận về vấn đề, võ công chính hay tà, đó là một thành kiến tệ hại nhất, bởi vì có biết bao nhiêu phái võ khác võ công đâu thua kém gì ai, song vẫn bị mang tiếng là “tiểu môn phái”, bị thua thiệt đủ điều. Võ học đều của chung theo ý tại hạ, chỉ có võ công cao hay thấp mà thôi.

Trương Nhược Lâm ngừng lại chờ xem phản ứng của quần hùng. Điều lão nói vừa rồi tuy không làm hài lòng Bát đại chưởng môn, song các phái nhỏ khác thì lại trúng ý vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng. Trương Nhược Lâm đã đánh trúng tâm lý của quần hào, lão đắc ý nói tiếp:

- Vì thế, hôm nay đông đủ các môn phái, Cửu Trùng môn muốn chính thức ra mặt với giới võ lâm, ngõ hầu cùng với võ lâm đồng đạo của nền võ học lên tới đỉnh cao để cùng nhau an hưởng thái bình...

- Ha! Ha!... Ngươi là cái thứ gì mà dám đứng trước mặt chúng ta mà nói láo...

Một tiếng nói giận dữ bỗng cất lên. Mọi người nhìn lên xem ai thì ra là một lão già người lùn một mẩu là Tôn Minh Phương Chưởng môn phái Tung Sơn. Tôn Minh Phương tuy người thấp bé nhưng võ công vô cùng lợi hại, là người được giới võ lâm vì nể. Tôn Minh Phương biết rất rõ Trương Nhược Lâm trước đây là một ma đầu, tiếng tăm chẳng có gì tốt lành mà lại huyền hoang trước quần hùng, thì lão ùng ùng nổi giận mới quát tháo như thế.

Trương Nhược Lâm cười nhạt:

- Tôn đạo trưởng... Đừng có nóng nảy như thế, điều ta nói vừa rồi có gì không đúng...

Tôn Minh Phương nổi nóng:

- Cửu Trùng môn của các ngươi chỉ là một lũ tà ma ngoại đạo, làm gì có chỗ đứng ở đây. Bấy lâu nay các ngươi đã gây ra bao nhiêu rắc rối, chúng ta còn chưa hỏi đến... Ngươi khôn hồn hãy lui về báo với Giáo chủ của ngươi, trước sau gì võ lâm chính phái chúng ta cũng sẽ đến để hỏi tội...

Trương Nhược Lâm cũng nổi giận. Lão không kèm được nữa liền đạp một chân xuống đất bay lộn một vòng trên không rồi đáp xuống ngay trước mặt Tôn Minh Phương nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng. Lão đã thi triển tuyệt kỹ Bạch Hạc Xung Thiên đã đến mức thượng thừa, khiến quần hùng bên ngoài đều phải khen thâm. Mọi người đều tin chắc rằng với tình thế này hẳn khó tránh một trận quyết đấu...

Trương Nhược Lâm lạnh lùng nói:

- Tôn Minh Phương. Lão phu từ xưa đến nay giết người không góm tay. Người là người đầu tiên lão phu nhường nhịn. Bởi hôm nay, ta đến đây không phải để gây sự, mà với một hảo ý... Còn nếu ngươi tiệc vui lại không muốn, muốn uống rượu phạt thì...

Tôn Minh Phương nổi giận:

- Ngươi dọa ta chẳng? Được, nếu ngươi thắng được ta, Tôn Minh Phương này sẽ là môn phái đầu tiên công nhận và quy phục Cửu Trùng môn của các ngươi.

Lão nói xong chẳng câu nệ gì ra chiêu Uyên Bích Quy Triệu đánh vào ngực Trương Nhược Lâm. Quyền đánh ra nhanh như chớp kinh lực rít lên vù vù chứng tỏ Tôn Minh Phương muốn hạ Trương Nhược Lâm ngay từ chiêu đầu. Họ Trương không hề nao núng. Lão co một chân lên rồi xoay một vòng chân phải quất ngang vào hạ bả của Tôn Minh Phương. Chiêu này có tên gọi là Thu Phong Tảo Lạc Diệp (gió thu quét lá).

Tôn Minh Phương giật mình. Lão tin chắc Trương Nhược Lâm phải né tránh cú đánh, song lão lại ra đòn tấn công, thì mới là kỳ, bởi chiêu này vô cùng nguy hiểm. Kẻ ra tay trước là một cao thủ hạng nhất nếu đòn phản của họ Trương mà chậm hơn chút xíu thì kẻ như là thất bại. Chỉ có bậc cao thủ, tin chắc vào võ công của mình mới dám làm như thế. Trong trường hợp này, ngọn cước của Trương Nhược Lâm ra sau mà lại tới trước, buộc Tôn Minh Phương phải thu quyền về. Lão nhảy lên cao để tránh cú đá của Trương Nhược Lâm, rồi biến ra chiêu Chi Kích Bạch Viên (vượn trắng bẻ cây) tay phải xòe ra làm cương đao chém ngang người đối thủ.

- Hay quá!

Trương Nhược Lâm bật lên tiếng khen. Người lão lạng về phía trước thuận theo đà của ngọn cước trông thật là kỳ dị. Quyền phải đưa ra nhằm ngay ngực của Tôn Minh Phương ra chiêu Khai Sơn Chương Thủ. Thân pháp này của lão thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người, đòn ra lại nhanh như chớp khiến ai cũng tin rằng Tôn Minh Phương khó mà tránh khỏi được...

Nếu biết rằng Tôn Minh Phương là người đứng đầu phái Tung Sơn, nên

võ công đâu có phải tầm thường. Đòn của Trương Nhược Lâm đã nhanh, lão còn nhanh hơn một bước. Chân vừa chạm đất, lão đã khễ nhích động thân hình chuyển dịch sang phía phải một chút, đồng thời tay trái đưa ra nhằm điểm vào huyệt Phong Trì sau gáy của Trương Nhược Lâm. Tuyệt kỹ này có tên gọi là Nam Sơn Đảo Pháp, vô cùng lợi hại.

Họ Trương đột nhiên thấy Tôn Minh Phương thoát một cái đã ở phía sau. Lại nghe kinh khí rít lên ở mang tai, thì giật bản mình. Lão buộc phải nhảy vọt về phía trước lộn một vòng mới tránh thoát được...

Hai người tiếp tục giao đấu hơn năm mươi chiêu chưa phân được thua. Tôn Minh Phương người nhỏ bé nên lão luôn tìm cách sát lại gần đối thủ, chuyên đánh vào các yếu huyệt nơi hạ bàn. Trương Nhược Lâm biết như thế nên lão cố không để cho họ Tôn tiến lại gần.

Quần hùng đứng bên ngoài được mục kích hai hảo thủ bậc nhất, thấy đều trầm trồ khen ngợi mà quên đi tính chất ác liệt của cuộc đấu. Đột nhiên, mọi người thấy Tôn Minh Phương lão đảo lùi lại phía sau. Không bỏ lỡ cơ hội, Trương Nhược Lâm thấy họ Tôn bộc lộ sơ hở liền tiến lên vung chưởng đánh vào ngực đối thủ, kinh lực mạnh không thể tả.

Ai nấy đều hét lên kinh hãi. Trúng chưởng này Tôn Minh Phương ngực hẳn phải nát vụn ra như cám, bởi lẽ trong hoàn cảnh mã bộ không vững, Tôn Minh Phương khó lòng tránh thoát được.

Đột nhiên, một bóng áo vàng nhảy vọt ra như ánh chớp. Người đó, không ai khác là Từ Huyền đại sư. Lão thấy rõ ràng nếu không ra tay kịp thời, hẳn Tôn Minh Phương không sao thoát khỏi tử thân được. Trái hẳn với thân hình to béo của mình. Từ Huyền đã lẹ làng đứng trước mặt Trương Nhược Lâm, tay trái nhắm vào huyệt Khí Hộ, tay phải chặt vào sau lưng. Chiêu này có tên gọi là Bát Thiên Thành Vũ, một trong những kỳ chiêu trong phép đánh Hàng Ma Trượng của Thiếu Lâm quyền pháp.

Ai cũng biết chiêu này của Thiếu Lâm vô cùng lợi hại, nhất là người sử dụng nó lại là một cao tăng đứng đầu của chùa Thiếu Lâm thì uy lực không phải tầm thường. Quả nhiên, Trương Nhược Lâm không dám khinh địch, lão bỗng thấy áp lực đè nặng phía trước, vội nhảy lùi về phía sau mấy bước. Trương Nhược Lâm quát to:

- Thì ra là đại sư! Trận đấu này sắp kết thúc rồi, sao đại sư lại ra tay hỗ trợ, không sợ mang tiếng ủng hộ đồng伙 yếu hay sao?

Từ Huyền đại sư chậm rãi nói:

- A di đà Phật... Bàn tăng sợ thí chủ quá tay gây tổn thương đến hòa khí, nên mạo muội đứng ra giảng hòa đó thôi...

Trương Nhược Lâm lớn tiếng nói:

- Hòa thế nào được! Lão lùn kia thua đến nơi rồi...

- Đúng là...

Từ Huyền đại sư toan gạt đầu xác nhận lời Trương Nhược Lâm nói là đúng, song lão nghĩ lại hồi nãy Tôn Minh Phương có lẽ lời nói nếu lão thua Trương Nhược Lâm thì phái Tung Sơn sẽ quy phục Cửu Trùng môn. Từ Huyền đại sư vốn là nhà tu hành nên không quen nói dối, thành thử gặp tình huống trở trêu này, lão cứ ậm ừ mãi không thốt nên lời...

Còn Tôn Minh Phương mặc dù lão biết nếu Từ Huyền đại sư không kịp thời hỗ trợ, lão hẳn đã khó tránh khỏi thất bại ê chề, song trước mặt đông đủ các môn phái và một số cao đồ của phái Tung Sơn, việc đó không khỏi làm cho lão hổ thẹn. Dù sao lão cũng là Chương môn một phái, khiến giang hồ phải nể trọng. Giờ đây lại thảm bại dưới tay một ma đầu, lại chỉ là Đà chủ một bang hội mờ ám thì còn gì là thanh danh nữa. Thẹn quá hóa giận lão nổi nóng quát to:

- Trương Nhược Lâm! Lão phu đâu có thua gì ngươi mà dám khoác lác. Hôm nay, ta quyết một trận sống mái...

Từ Huyền đại sư xua tay:

- Không nên! Không nên! Việc quyết đấu giữa hai thí chủ hãy để sau này rồi tính. Còn đại hội hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm, không hiểu Tôn Chương môn thấy thế nào...

Từ Huyền nói câu này lão nhìn thẳng vào mặt Tôn Minh Phương ngụ ý muốn gỡ thế diện cho họ Tôn. Tôn Minh Phương tính khí vốn nóng nảy lại nông cạn nên đâu có hiểu thâm ý của Từ Huyền. Lão hậm hực nói:

- Không được. Nếu chúng ta không giải quyết chuyện này sớm, thì có nghĩa là đương nhiên công nhận lũ ma đầu này hay sao?

Từ Huyền đại sư mềm mỏng nói.

- Không phải thế. Trương thí chủ thay mặt môn phái của mình đến đây là có ý tốt. Theo thiên ý của bản tăng, bất cứ một môn phái nào ra đời nếu với một mục đích tốt đẹp đều là một sự đóng góp cho võ học Trung Nguyên ngày một phát triển, phong phú. Vì thế nếu Trương thí chủ giải thích cho mọi người sự xuất hiện của Cửu Trùng môn trên giang hồ là quang minh chính đại, thì chắc chắn rằng còn ai dám nghi ngờ gì... nhưng... chuyện đó lát nữa chúng ta sẽ bàn tới, còn bây giờ...

Từ Huyền đại sư ngừng lại, lão đưa mắt về phía chiếc kiệu nơi Văn Chí Hồng đang ngồi ở trong:

Từ Huyền đại sư nói tiếp:

- Bây giờ... Bàn tăng muốn hỏi Chương môn phái Hồng Hạc vài câu!...

Văn Chí Hồng giật nảy mình. Thật là rắc rối, tự nhiên mang vạ vào mình. Giả tử hồi nãy không tự nhận mình là Chương môn phái Hồng Hạc thì còn có cách để thoát thân, đằng này đã lỡ lời thì làm sao rút lại được nữa. Gã thấy Từ Huyền đại sư nói như vậy thì cứ liêu đáp:

- Đại sư bất tất phải khách sáo! Có điều gì thắc mắc xin đại sư cứ hỏi thẳng cho.

Từ Huyền đại sư mỉm cười:

- Tốt lắm! Hẳn là thí chủ cũng đã rõ thời gian vừa qua có khá nhiều cao thủ một số môn phái trong đó có cả Thiếu Lâm tự đã bị giết hại thê thảm... Kẻ giết hại đã sử dụng một công phu tối thượng của Thiếu Lâm đã bị thất truyền đó là võ công trong Cửu Quỷ Bát Mã Dao...

Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi lại:

- Cửu Quỷ Bát Mã Dao... Không lẽ trên giang hồ lại có người luyện được võ công ấy?

- Câu chuyện thì thật là rắc rối! Song thí chủ nên biết rằng kẻ đó chỉ biết có một phần thôi.

Văn Chí Hồng hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Từ Huyền đại sư thông thả đáp:

- Chính bàn tăng định hỏi thí chủ câu đó?

Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại... hạ... làm sao mà biết được...

Từ Huyền nói giọng kiên quyết:

- Thí chủ không chịu nói thì bàn tăng đành nói vậy... Kẻ đó, không ai khác là Trần Gia Kính... Chính Tuệ Thắng một đệ tử của bản tự đã thoát chết dưới tay của Trần Gia Kính. Tuệ Thắng có kể lại rằng lúc đó Trần chương môn thật là hung dữ, cặp mắt đỏ ngầu, không hiểu...

Văn Chí Hồng lúng túng... Việc đã đến mức như vậy thì gã hoàn toàn không sao tưởng tượng được... Gã thử nấn ná không trả lời để đợi xem vị cao nhân nào đó có mách bảo gì không, song tuyệt nhiên không có tiếng nói nào cả mới thật là kỳ. Gã đành nói:

- Tại hạ e rằng đại sư có điều hiểu lầm chi đây. Trần chương môn của tệ phái là người rất ít khi xuất hiện ra ngoài, hơn nữa việc học võ công của phái khác là điều không bao giờ có thể xảy ra được...

Từ Huyền đại sư vẫn ôn tồn nói tiếp:

- Hiểu lầm thì không đâu!... Không riêng gì phái Thiếu Lâm mà tất cả võ

lâm đồng đạo đang hết sức phẫn nộ vì việc này. Hôm nay, bản tăng mới được biết Trần Gia Kính đã từ chức Chương môn nhường lại cho thí chủ. Bản tăng chỉ có một yêu cầu, thí chủ hãy đưa Trần Gia Kính ra đây đối chất với quần hùng thì bản tăng xin bảo đảm sẽ không lý giải gì đến vụ này nữa...

Từ Huyền đại sư nói xong, lão chấp hai tay lại trước ngực tỏ ý hết sức nhân nại.

Văn Chí Hồng không biết trả lời ra sao. Gã bèn tìm cách để hoãn binh:

- Đại sư! Trước khi muốn gặp Trần Gia Kính, đại sư có cách nào chứng minh được là Trần chương môn là người đã gây ra tất cả những vụ đó không?

Từ Huyền đại sư đáp:

- Có chứ!

Lão vỗ hai tay vào nhau ba cái, lập tức từ phía dưới một nhà sư mặc áo vàng người nhỏ bé, rẽ đám đông tiến lên.

Nhà sư nhỏ bé nói:

- Tuệ Thắng xin bái kiến Chương môn!

- Tốt lắm! Người hãy kể cho quần hùng nghe chuyện người đã chứng kiến, Trần Gia Kính đã hạ độc thủ với võ lâm đồng đạo như thế nào?

- Hôm đó, bản tăng thừa lệnh sư phụ xuống núi. Lúc quay trở về, ngang qua Đổ Lăng, bản tăng bèn tìm vào một khách điếm kiếm ít đồ chay ăn cho đỡ đói bụng.

Trong quán rất đông thực khách đang ăn uống ồn ào. Bản tăng tìm một góc vắng người rồi gọi tữu bảo dọn đồ chay ra ngồi ăn. Mới ăn một chén cơm, thì bỗng có một người ở ngoài bước vào. Thoạt tiên bản tăng không nhận ra người đó là ai cả, vì y đầu tóc bù xù, ăn mặc lôi thôi vô cùng. Lão chọn một cái bàn có đông người ngồi nhất, phần lớn là người của phái Thanh Thành, rồi ngồi xuống, miệng phun ra toàn những đồ dơ bẩn. Đám đệ tử Thanh Thành vô cùng khó chịu vì có người đến phá đám cuộc vui, hơn nữa, lão già này đã nhậu nhẹt say sưa ở đâu đó rồi mới đến đây nôn ọe thật là ghê tởm... Bản tăng nghe một người nói:

“Sư huynh, lão già này thật là bỉ ổi, bọn ta quăng lão ra ngoài đi thôi...”

Người kia nói:

“Không nên! Người đã say xin mát hết cả tự chủ như thế thì chấp nhất làm gì... Chúng ta sang bàn khác đi...”

Vừa lúc đó, có ba người nữa bước vào. Ba người này thì bản tăng biết rõ vì họ ăn mặc theo lối đệ tử của phái Hồng Hạc. Ba người đó tiến đến trước mặt lão già rồi kêu lên:

“Sư phụ... bọn đệ tử đi kiếm sư phụ khắp nơi, không ngờ người lạc ở

đây... Xin sư phụ về ngay cho...”

Bọn đệ tử phái Thanh Thành vô cùng kinh ngạc, thì ra cái lão già ăn mặc lôi thôi đó lại là Trần Gia Kính, Chuồng môn phái Hồng Hạc. Một đệ tử phái Thanh Thành cười nhạt nói với ba tên đệ tử Hồng Hạc môn:

“Có ai ngờ phái Hồng Hạc lại có một vị Chuồng môn oai vệ như thế này!”

Giọng gã đầy châm biếm:

“Tại hạ nghe oai danh từ lâu, hôm nay mới được chứng kiến, quả là danh bất hư truyền...”

Gã đệ tử Hồng Hạc môn nổi cáu:

“Phái Thanh Thành của các người thì có hay ho gì? Võ công so với các môn phái khác không những thua kém mà còn...”

Gã chưa kịp nói hết câu tên đệ tử phái Thanh Thành chẳng nói năng gì đã vung quyền đánh ra... Lúc ấy, Trần Gia Kính bỗng đứng bật dậy, tên đệ tử của lão còn chưa kịp phản ứng, thì không hiểu bằng cách nào Trần Gia Kính đã nhảy tới nơi thân pháp vô cùng mau lẹ. Lão nắm lấy cánh tay của tên đệ tử phái Thanh Thành kéo mạnh một cái. Kinh lực mạnh đến nỗi tên này không tự chủ được người quay tít như chong chóng. Một tên đồng bọn thấy thế chạy ra giữ gã lại, song chính tên này cũng bị quay theo mấy vòng mới dừng lại được... Đám đệ tử phái Thanh Thành đứng trố mắt ra, không ngờ nội lực của Trần Gia Kính lại thâm hậu đến thế. Trần Gia Kính làm như không coi bọn đệ tử phái Thanh Thành vào đâu. Lão vừa đến bàn của bàn tăng rồi ngồi xuống nói:

“Lũ đạo sĩ kia làm ta mất cả hứng thú, hôm nay ngồi uống rượu của nhà sư kẻ cũng hay...”

Lão nói xong lấy tay cầm một miếng thịt ở bàn bên cạnh rồi bỏ vào bát của bàn tăng.

Bàn tăng bèn nghiêm giọng nói:

“Trần thí chủ! Tiểu tăng nghe tiếng Hồng Hạc môn môn quy nghiêm cẩn, có sao Trần thí chủ lại có thái độ bất nhã như vậy? Hẳn thí chủ cũng biết tiểu tăng không ăn được những thứ này...”

“Sao? Thịt ngon như vậy mà lại còn chê à? Ha ha! Thế thì để lão phu ăn giùm cho...”

Trần Gia Kính nói xong, lão bóc ngay miếng thịt rồi bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm.

“Trần thí chủ! Bàn tăng nghe nói phái Hồng Hạc thực ra cũng bắt nguồn từ phái Bạch Hạc mà ra, mà phái Bạch Hạc, tổ sư là Ngũ Mai lão ni cũng là

người tu hành...”

Trần Gia Kính cười nham nhở:

“Láo toét! Lũ trọc các ngươi biết gì về môn phái của ta mà dám lên giọng dạy đời... Ta cho ngươi biết rồi sẽ có ngày toàn thể võ lâm của Trung Nguyên sẽ phải quỳ xuống chân ta...”

Câu này của Trần Gia Kính làm toàn thể những cao thủ có mặt trong tửu quán ùng ùng nổi giận. Và thế là một trận ác chiến nổ ra...

Tuệ Thắng dừng lại, dường như để tưởng tượng ra cái cảnh khủng khiếp ấy...

Lão nói tiếp:

- Thật khó ai có thể ngờ được chỉ trong nháy mắt, ba mươi sáu cao thủ có mặt tại đó đều bị Trần Gia Kính dùng độc thủ giết hết, và điều thật là lạ, cả ba tên đệ tử của lão cũng cùng chung số phận.

Có tiếng người hỏi:

- Sao lại có chuyện kỳ cục vậy?

Tuệ Thắng đáp:

- Bàn tăng làm sao mà biết được!

Tôn Minh Phương hỏi tiếp:

- Vậy thì tại sao ngươi lại thoát được?

- Như bàn tăng đã nói. Võ công của Trần Gia Kính rất là cao cường và quái dị. Sau khi hạ thủ hết toàn bộ người trong tửu quán, lão ta toan ra tay nốt với bàn tăng, song đột nhiên Trần Gia Kính bỗng rú lên một tiếng khủng khiếp, miệng phun ra một búng máu tươi rồi ngã vật ra đất. Bàn tăng nhân lúc ấy tẩu thoát ra ngoài...

- Thật là vô lý!

Một trong bốn tên kiêu phu khiêng kiệu cho Văn Chí Hồng đột nhiên lên tiếng.

- Tại sao lúc đó đại sư không thừa dịp ra tay không chế lão có phải hay hơn không?

Tuệ Thắng thông thả đáp:

- Bàn tăng làm gì có đủ sức để làm việc đó.

Lão vạch ngực để lộ cho mọi người xem. Ngực bên phải của Tuệ Thắng bị bẹp dúm xuống y như bị một tảng đá ngàn cân đè phải.

Hình ảnh thật là ghê rợn khiến mọi người đều hãi hùng...

Văn Chí Hồng trong kiệu nhìn thấy bộ ngực của Tuệ Thắng trong lòng không khỏi kinh dị... Trần Gia Kính là sư phụ của gã. Tuy Trần Gia Kính không được gần Trần Gia Kính lâu, song con người cũng như võ công của

Trần Gia Kính thì gã biết khá rõ. Võ công của sư phụ gã tuy có cao thật, nhưng nội lực đến độ kinh hồn như vậy thì khó mà tưởng tượng nổi. Hơn nữa, việc Trần Gia Kính hạ thủ cả đám đệ tử của lão là điều thật khó tin. Tự nhiên Văn Chí Hồng rơi vào một tình trạng thật là khó xử, và không khéo thì mất mạng như chơi. Gã đương nhiên là Chương môn phái Hồng Hạc và phải chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm trước quần hùng về việc Trần Gia Kính đã ra tay giết hại các hảo thủ khác phái, nếu gã không tìm ra được Trần Gia Kính thì chắc chắn khó tránh khỏi một trường quyết đấu, các môn phái khác nhất định không chịu để yên...

Chợt trong đầu Văn Chí Hồng nảy ra một ý nghĩ. Gã hỏi:

- Theo lời đại sư mô tả, thì Trần chương môn của tề phái dường như đã mất hết nhân tính rồi thì phải? Đã sát hại võ lâm đồng đạo lại còn sát hại cả những đệ tử của mình... Không hiểu các vị có mặt tại đây hôm nay liệu có thể tin được không? Thêm nữa, đại sư lại còn khẳng định rằng Trần chương môn của chúng tôi sử dụng võ công của phái Thiếu Lâm... Vậy chúng cứ ở đâu?

Tuệ Thắng bình tĩnh đáp:

- Tuy bản tạng võ công kém cỏi nhưng làm gì không nhận ra võ công của phái Hồng Hạc là như thế nào? Công phu mà Trần Gia Kính sử dụng quả thật từ xưa đến nay bản tạng chưa từng thấy bao giờ...

Đột nhiên có tiếng quát từ phía sau:

- Tuệ Thắng! Đại sư bắt tất phải nhiều lời với y làm gì! Ngay từ đầu, lão phu đã nghi ngờ rồi! Trong chiếc kiệu này hẳn phải có điều chi gian trá... Bây giờ trước hết ta yêu cầu ngươi hãy xuất đầu lộ diện ra ngay lập tức...

Mọi người nhìn xem thì đó là Lâm Chí Trung Chương môn phái Thanh Thành. Lâm Chí Trung nói xong quay về phía Từ Huyền đại sư hỏi:

- Ý lão phu như thế, không hiểu đại sư thấy thế nào?

- Đúng vậy!

Từ Huyền đại sư trả lời. Lão quay mặt về phía chiếc kiệu rồi đồng dục nói:

- Bản tạng xin mời Chương môn phái Hồng Hạc ra ngoài hội kiến...

Văn Chí Hồng thấy lão nói như vậy thì hiểu rằng khó có thể từ chối được. Gã bỗng nghe có tiếng nói vo ve bên tai:

- Văn Chí Hồng ngươi cứ ra ngoài, song nếu phải động thủ thì ngươi đừng lo, sẽ có người lo liệu...

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Kể về võ công thì mình đâu có đến nỗi thua kém, chắc là cao nhân nào

đó nghĩ rằng mình võ công tầm thường nên mới ngờ ý hỗ trợ. Hôm nay dù có phải quyết đấu thì Văn Chí Hồng này cũng sẵn sàng để đền ơn sư phụ”.

Nghĩ thế gã chờ cho Từ Huyền đại sư nói lần nữa mới đề khí rồi nhảy vọt qua nóc kiệu ra ngoài đáp xuống đất nhẹ nhàng trước mặt Từ Huyền đại sư. Thân pháp “Thiên Lý Hành Không” Văn Chí Hồng đã thi triển đến độ tuyệt vời khiến mọi người phải trầm trồ thán phục.

Văn Chí Hồng lại nghe có tiếng nói bên tai:

- Văn Chí Hồng! Thì ra võ công của ngươi đã cao thâm đến mức ấy rồi, thế thì... thế thì...

Tiếng nói bỗng ngưng bật.

Từ Huyền đại sư bỗng thấy xuất hiện trước mặt mình một gã thiếu niên trẻ tuổi nước da vàng ệch như bệnh lâu ngày, mà thân pháp lại kỳ ảo khôn tả thì không khỏi giật mình. Cũng may nhờ loại thuốc cải sửa dung mạo để sẵn trong kiệu nên không ai nhận ra chân tướng của Văn Chí Hồng cả... Từ Huyền thấy gã thiếu niên trước mặt mình tuổi chả đến ba mươi mà công phu chẳng kém gì mình thì kinh ngạc. Lão hỏi:

- Thì ra Chương môn phái Hồng Hạc lại trẻ tuổi đến như vậy. Bàn tăng thật không ngờ...

Văn Chí Hồng nhắc lại:

- Tại hạ là Triệu Thắng... Chẳng hay...

Lâm Chí Trung nổi giận quát lên:

- Triệu Thắng! Ngươi dám cả gan dối gạt quần hùng. Ngươi đâu có bệnh tật đâu mà hồi nãy không chịu xuất hiện lại ngôi trong kiệu làm chi? Thử hỏi ngươi làm vậy là có ý gì? Ngươi có gì bảo đảm ngươi là Chương môn phái Hồng Hạc không?

- Có chứ...

Văn Chí Hồng móc túi lấy ra ấn Chương môn mà gã đã thấy để sẵn ở trong kiệu. Lâm Chí Trung liếc qua rồi cười nhạt:

- Giả hay thật điều đó cũng chẳng có gì quan trọng. Bởi chính ngươi đã tự nhận trách nhiệm về mình thì đừng có trách... Trần Gia Kính đâu? Hãy mau đưa lão ra đây, nếu không Lâm Chí Trung này quyết không để yên đâu?

Văn Chí Hồng vẫn ôn tồn nói:

- Tại hạ đã trả lời các vị rồi! Sau khi truyền lại chức Chương môn cho tại hạ, Trần chương môn đã nhập thất từ lâu rồi không gặp ai nữa...

- Ngươi nói láo mà không biết ngượng. Tuệ Thắng đại sư đã chứng kiến rành rành Trần Gia Kính mới đây đã sát hại ba mươi sáu cao thủ. Không lẽ việc đó lại là giả hay sao?

- Tại hạ không nói thế? Song việc này hẳn có uẩn khúc. Có thể có kẻ nào đó mạo danh...

- Ha! Ha...! Lý lẽ của ngươi không lừa nổi ai đâu? Nếu ngươi nhất định che giấu cho lão thì ngươi phải đền mạng ngày hôm nay... Nợ máu phải trả bằng máu...

- Lâm chương môn nói vậy chẳng khác gì tự vả vào miệng mình.

Văn Chí Hồng nói giọng châm chọc. Gã trong bụng rất căm ghét lão đạo sĩ phái Thanh Thành này, vì năm xưa chính lão cùng với Chương môn bốn phái đến Tây Kinh tiêu cực uy hiếp nghĩa phụ gã là Trương Hải Thanh phải giao bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Dao cho họ. Chính vì vậy mà gã đã lưu lạc như thế này. Nghĩ lại chuyện xưa, Văn Chí Hồng càng thêm tức giận. Gã quyết định hôm nay phải trả thù, phải cho Lâm Chí Trung một vố bẽ mặt...

Lâm Chí Trung nổi giận hỏi lại:

- Ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi nên nhớ, Lâm Chí Trung này vốn chưa bao giờ để ai sỉ nhục đâu nhé?

Văn Chí Hồng nói:

- Tại hạ đâu dám sỉ nhục Lâm tiên bối... Tại hạ chỉ tiếc cho tiền bối ăn nói hồ đồ, nói trước quên sau! Bảo rằng nợ máu phải trả bằng nợ máu thì ai làm người nấy chịu, chứ sao lại bắt tại hạ chịu thay cho người khác. Tại hạ nói vậy có đúng không... thưa đại sư?

Từ Huyền ngăn người ra. Lâm Chí Trung quả nói thế thật. Tên tiểu tử này nói cũng rất hữu lý...

Từ Huyền đại sư xác nhận:

- Đúng! Nhưng thí chủ là Chương môn của Trần Gia Kính thì thí chủ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về hành vi của người môn phái mình. Nếu Trần Gia Kính không xuất đầu lộ diện, bản tăng e rằng thí chủ khó có thể rời khỏi chốn này được... luật lệ từ xưa vẫn thế.

- Đúng! Đúng!

Có tiếng tán thưởng trong đám quần hùng.

- Triệu Thắng! Ngươi có chịu nhận lời giao Trần Gia Kính không?

Văn Chí Hồng tìm cách hoãn binh.

- Các vị... Các vị làm như vậy thật là gây khó dễ cho Triệu Thắng này quá. Dù sao cũng chỉ có một lời của Tuệ Thắng mà thôi. Chúng ta cần phải xem xét lại mới công bằng chứ?

Lâm Chí Trung tức giận đạp chân xuống đất.

- Thế còn ba mươi sáu sinh mạng còn chưa đủ hay sao? Hôm nay chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, không hơi đâu mà đòi co giằng dai với ngươi,

ngươi có chịu đưa Trần Gia Kính ra đây hay không?

- Tại hạ đã nói...

Lâm Chí Trung nổi nóng gắt lòi:

- Thế có nghĩa là không chịu phải không? Vậy thì lão phu buộc phải lãnh giáo vài cao chiêu của phái Hồng Hạc vậy...

Lũ đệ tử phái Thanh Thành thấy sư phụ chuẩn bị ra tay động thủ với Văn Chí Hồng thì reo hò ầm ĩ. Lâm Chí Trung dù thế nào cũng là một bậc tiền bối võ lâm, so với Văn Chí Hồng, một gã thiếu niên mặt mũi non choẹt, bệnh hoạn thì kết quả thế nào tưởng như không cần phải bàn đến. Từ Huyền đại sư thấy Lâm Chí Trung sửa soạn giao đấu với Văn Chí Hồng, lão nói:

- Triệu thí chủ, mặc dù thí chủ là Chương môn phái Hồng Hạc thật, song niên kỷ hãy còn non nớt, bản tăng thấy rằng Triệu thí chủ nên giao Trần Gia Kính đi là hơn, như vậy, trắng đen, phải trái được phân định rõ ràng việc gì phải úp úp mở mở...!

- Cám ơn đại sư! Song tại hạ đã nói Trần Gia Kính hiện không có ở đây thì làm sao tại hạ giao cho các vị được. Nếu các vị có thể chờ được thì để tại hạ về tra hỏi cho ngọn ngành đã, nếu kết quả đúng như lời Tuệ Thắng nói thì sang năm tại hạ xin dẫn y lên chùa Thiếu Lâm chịu tội... Còn nếu như... Lâm đạo trưởng đây không chịu cứ đòi tử đấu với tại hạ, thì đó là việc riêng giữa hai người mà thôi...

Lâm Chí Trung càng nghe càng tức giận. Xem ra khẩu khí của tên tiểu tử này quá ngạo mạn, không coi lão ra gì cả. Lão chỉ muốn nhảy vào đánh cho Văn Chí Hồng một trận mới hả dạ, song nghĩ lại mình là một bậc tiền bối võ lâm, lại ra tay trước với một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt thì còn gì là thanh danh nữa. Lâm Chí Trung cố nén cơn tức, lão cười nhạt nói:

- Được lắm, được lắm, nếu ngươi muốn coi việc tử đấu là việc riêng của hai người thì càng tốt, vậy lão phu yêu cầu các vị có mặt ở đây tọa thủ bàng quan chớ có can thiệp vào trận đấu này... lão phu không muốn là kẻ ỷ mạnh hiếp yếu đâu nhé. Đó là tự ngươi đẩy thôi.

Quần hào đứng bên ngoài ai cũng hiểu ý Lâm Chí Trung. Lão muốn tỏ cho quần hùng hiểu lão hoàn toàn không muốn chiếm phần tiện nghi. Mọi người đều rõ võ công của Lâm Chí Trung vô cùng lợi hại, tính tình lại nhỏ nhen, ít khi chịu tha thứ cho người khác. Phen này tự cái gã họ Triệu kia chuốc họa vào mình mà thôi.

Văn Chí Hồng chợt nghe người bí mật sử dụng tuyệt kỹ “Thiên Lý Truyền Âm” nói vào tai gã:

- Văn Chí Hồng ta biết ngươi võ công cũng khá đấy, song nếu đấu với

Lâm Chí Trung thì thật là khó lòng... Nếu người thấy địch không nổi cứ chạy đi, ta đã có cách... đừng lo...

Văn Chí Hồng nhìn quanh cố gắng tìm hiểu xem ai là người đã nói cho gã từ nãy đến giờ, song không tài nào phát hiện được sự gì lạ cả. Người sử dụng tuyệt kỹ “Thiên Lý Truyền Âm” đã thi triển một cách mới gọi là Phúc Ngữ (cách nói bằng bụng). Nói chỉ để cho một người nghe, nhưng môi vẫn mấp máy đã là khó, đằng này âm thanh phát xuất từ bụng thì đủ biết người đó nội công phải ghê gớm đến mức nào...

Văn Chí Hồng nhảy ra đứng trước mặt Lâm Chí Trung. Gã nói:

- Lâm đạo trưởng cứ nhất định gây khó dễ cho tại hạ, thì tại hạ cũng đành... Chẳng hiểu Lâm đạo trưởng định đấu thế nào?

- Triệu Thăng! Người có vẻ tự đắc quá đấy! Điều kiện của ta ư? Ha ha...! Đơn giản thôi. Ta chỉ việc trói người đem về là xong.

Lâm Chí Trung nói xong lão ung dung bước ra, hai tay nắm lại trước ngực, chân bước ngang ra chiêu Đôn Mã Quy Tào (dắt ngựa về chuồng) ngụ ý coi thường Văn Chí Hồng ra mặt.

Văn Chí Hồng đã được Lâm Ngũ Đường truyền thụ hết công phu nên võ công của gã đâu phải như trước. Gã nhìn xuống thấy phía dưới chân của Lâm Chí Trung đất lún xuống hơn tấc, chứng tỏ nội lực của Lâm Chí Trung thật là ghê gớm nên không dám coi thường. Gã bước sang phải một bước rồi sử chiêu Bạch Xà Phục Thảo nhằm vào hạ bàn của Lâm Chí Trung. Chân trái của Văn Chí Hồng vừa quét ngang, thì Lâm Chí Trung đã lập tức biến chiêu. Lão quả không hổ danh là Chương môn một phái lớn, kinh lực dồn xuống hạ bàn thật là trầm trọng, thân pháp lại nhẹ nhàng như lá rụng. Đây chính là điểm đặc biệt trong võ công của phái Thanh Thành. Người Lâm Chí Trung nghiêng đi một chút. Lão vẫn đứng yên chân phải xuống đất chỉ khẽ xoay gót lập tức đã tránh được đòn của Văn Chí Hồng, tay phải Lâm Chí Trung cong lại như nắm cái móc sắt chụp vào xương tỳ bà của Văn Chí Hồng ra chiêu Tả Hữu Phùng Nguyên. Đây là một tuyệt kỹ mà bình sinh Lâm Chí Trung đặc ý nhất. Một khi lão đã xuất thủ, khó có ai có thể thoát chết được. Đòn ra vừa nhanh lại vừa mạnh như sét đánh, khiến quần hùng và ngay cả Từ Huyền đại sư cũng phải khiếp đảm. Bởi lẽ trúng chiêu này, đối phương đã bị bóp nát cổ họng ngay lập tức.

Văn Chí Hồng tuy võ công cao siêu, song kinh nghiệm lâm địch không có, hơn nữa đối thủ của gã lại là Lâm Chí Trung một cao thủ bậc nhất nên chỉ một li nữa là gã đã thảm bại dưới tay của Lâm Chí Trung rồi. Văn Chí Hồng chắc chắn Lâm Chí Trung nếu không nhảy lên cũng phải lùi một bước và như

thế là gã đã lấy lại được thế quân bình. Song tình hình lại hoàn toàn trái ngược. Lâm Chí Trung vẫn đứng yên tại chỗ. Không những tránh được đòn của gã mà lại còn phản công rất nguy hiểm. Gã chỉ vừa nhận thấy thì năm ngón tay của Lâm Chí Trung đã sát tận nơi rồi. Văn Chí Hồng không kịp suy nghĩ gì cả, gã thi triển Mê Tung bộ pháp người nghiêng sang trái như cây cong gặp gió trong chớp mắt đã thoát khỏi cú chộp của Lâm Chí Trung. Biểu diễn này khiến tất cả mọi người có mặt ai nấy đều sửng sốt, không kịp nhìn xem Văn Chí Hồng đã làm cách nào mà thoát khỏi được. Lâm Chí Trung cũng kinh ngạc không kém, song lão vẫn cố làm bộ bình tĩnh giữ phong độ của một Chưởng môn liên tiếp biến chiêu cốt để hạ bành được Văn Chí Hồng trong giây lát. Ngược lại Văn Chí Hồng thì chưa tìm ra cách gì có thể hạ được lão cả nên gã áp dụng Mê Tông bộ pháp để lẩn tránh. Lâm Chí Trung đánh mãi vẫn không trúng vào người Văn Chí Hồng lấy một đòn thì lão nổi điên lên. Lão cũng chẳng hiểu tại sao nhiều lúc gần như đã chộp được vào người Văn Chí Hồng, song chỉ trong nháy mắt, Văn Chí Hồng đã thoát ra được. Hai người qua lại gần năm chục chiêu vẫn bất phân thắng bại. Sự kiện đó cũng đủ làm cho quần hùng có mặt hết sức ngạc nhiên. Văn Chí Hồng, tuy mang danh là Chưởng môn, song thực ra chỉ là một gã tiểu tử vô danh mà đấu với Lâm Chí Trung trong suốt năm chục chiêu mà cục diện vẫn cân bằng.

Bên ngoài mọi người đều có hiểu được trong lòng Lâm Chí Trung đang hoang mang đến cực điểm. Lão gần như đã sử dụng hết các tuyệt chiêu, song chưa một lần nào gây nguy hiểm cho Văn Chí Hồng cả. Điều làm Lâm Chí Trung kinh ngạc hơn hết là nội lực ghê người của gã thiếu niên này. Xem ra, càng đánh nội lực của gã càng tăng lên, không tỏ ra một chút gì là mệt mỏi cả. Lão để ý nhận xét thấy bộ pháp của Văn Chí Hồng thật là quái dị, bình sinh lão chưa từng thấy bao giờ. Trông cách thức di chuyển có vẻ như hỗn độn không theo một lẽ lối gì, nhưng không tài nào đánh trúng được.

Đánh thêm hơn chục chiêu nữa, Lâm Chí Trung đủ phát giác ra điểm yếu của Văn Chí Hồng. Mê Tung bộ pháp là một công phu tuyệt diệu, nó tuyệt vời ở chỗ, càng đông người bao nhiêu càng rắc rối phức tạp bao nhiêu, thì uy lực của nó lại càng tăng lên bấy nhiêu. Chính vì Văn Chí Hồng chưa có kinh nghiệm lâm địch, lại lần đầu tiên áp dụng nên chưa được thuần thục lắm. Vì thế để lộ nhược điểm, điều đó không qua được cặp mắt lão luyện của Lâm Chí Trung. Lão nhận thấy đòn đánh ra càng nhanh thì lại càng hao tổn chân khí, mà Văn Chí Hồng lại né tránh một cách hữu hiệu. Vì vậy, lão thay đổi cách đánh, đòn đánh ra chậm nhưng rất là trầm trọng.

Đúng như lão dự đoán, Văn Chí Hồng lần lần lâm vào thế hạ phong. Mặc

dầu gã đã được Lâm Ngũ Đường chỉ dẫn cặn kẽ, và đã luyện đến mức thành thục, song sự ảo diệu bên trong của nó cũng như lãnh hội được chữ “biến” thì đâu phải dễ dàng. Thoạt đầu, lúc Lâm Chí Trung đánh rất nhanh, gã chỉ việc lằm bằm rồi thực hiện theo khẩu quyết là đã tránh được một cách dễ dàng. Nhưng lúc này, họ Lâm đã thay đổi đấu pháp. Lão ra đòn rất chậm, rồi đột ngột biến chiêu khiến Văn Chí Hồng vô cùng lúng túng. Tình trạng này bất kỳ người nào cũng hiểu được, Văn Chí Hồng chẳng bao lâu nữa sẽ nguy đến nơi... Đột nhiên, Lâm Chí Trung quát to:

- Tiểu tử, coi chừng ta lấy mạng ngươi đây này!

Tiếng quát vừa dứt, Lâm Chí Trung khễ co chân phải lên thành Độc Lập Bộ, tay trái xòe ra thành chưởng nhằm vào yếu huyệt trên ngực Văn Chí Hồng đánh tới. Chiêu này có tên gọi là Kim Hoàn Bảo Nguyệt một trong tám kỳ chiêu của phái Thanh Thành. Văn Chí Hồng ra chiêu Tiên Ông Thiệt Thủ đánh vào cẳng tay của Lâm Chí Trung để giải vây. Bất ngờ, Lâm Chí Trung biến chiêu. Tay trái lão bỗng vung lên thành quyền đâm vào mạng sườn của Văn Chí Hồng theo thế Bá Vương Thịnh Khách, kinh lực mạnh đến mức có thể làm tan bia vỡ đá...

Thực ra, thế này chẳng có chi là hiểm hóc. Song vì Mê Tung bộ pháp Văn Chí Hồng sử dụng quá nhanh, nên chính gã tự làm cho mình bị trúng đòn.

Chỉ nghe một tiếng kịch khô gọn, Văn Chí Hồng bị đánh ra xa mấy trượng nằm lịm xuống đất không biết gì nữa.

Đám đệ tử phái Thanh Thành vỗ tay reo hò ầm ĩ tán dương sư phụ. Từ Huyền đại sư thì niệm Phật hiệu, hai mắt từ từ khép lại. Lão nghĩ rằng Văn Chí Hồng nếu không bỏ mạng thì xương sườn cũng bị gãy nát sẽ trở thành tàn phế suốt đời...

Đột nhiên một bóng người nhảy vọt tới đứng trước mặt Lâm Chí Trung. Mọi người nhìn xem ai thì ra đó là một tên kiêu phu của phái Hồng Hạc. Gã kiêu phu chỉ tay vào mặt Lâm Chí Trung rồi lớn tiếng nói:

- Ngươi tự xưng là Chưởng môn một phái lớn mà ra tay một cách hèn hạ như vậy, không sợ mọi người chê cười hay sao?

- Ha... ha...! Phái Hồng Hạc hết người rồi hay sao mà để một tên kiêu phu ra đây hỗn láo. Ngươi hãy rút đi cho khuất mắt ta và mau mau tìm Trần Gia Kính ra đây chịu tội.

Tên kiêu phu nhếch mép cười lạt:

- Võ công Chưởng môn của ta cao hơn ngươi rõ ràng, song ngươi không thấy rằng Chưởng môn của ta đang bị bệnh hay sao? Ngươi đã chiếm phần tiện nghi?

Đột nhiên, một bóng người nhảy vào. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà là Dương Hùng đại đệ tử của Lâm Chí Trung. Dương Hùng đứng trước mặt Lâm Chí Trung nói:

- Sư phụ! Xin sư phụ đừng có bận tâm về gã này, để đệ tử cho nó một bài học để về sau hết thói hỗn láo...

Họ Dương nói xong quay lại chẳng nói năng gì tung chân nhắm người gã kiêu phu đá một cái. Tên kiêu phu làm như không thèm để ý đến gã, khễ quay lưng lại. Dương Hùng đá trúng vào lưng tên kiêu phu đánh bốp một cái. Tên kiêu phu vẫn đứng yên chẳng hề nhúc nhích, trong khi Dương Hùng ngã bật về phía sau, ôm chân rú lên kinh hoảng. Thì ra bàn chân gã bị gãy nên mới đau đớn như vậy. Lâm Chí Trung cũng kinh hoảng không kém. Dương Hùng là đệ tử ruột của lão, dù sao cũng là một cao thủ, hạ được gã đâu có phải dễ dàng. Ấy thế mà tên kiêu phu này...

Chợt bên ngoài có tiếng nói trầm trầm cất lên:

- Bàn tăng thật vô cùng bội phục Thiết Bối Công của thí chủ luyện đã đến kinh độ thượng thừa rồi. Chẳng hay thí chủ là ai vậy?

Gã kiêu phu nói:

- Đại sư quá khen rồi! Như đại sư thấy đấy, tại hạ chỉ là một tên kiêu phu tầm thường trong Hồng Hạc môn mà thôi. Tên tuổi đâu có gì đáng kể mà nói ra e sợ làm bận tai đại sư...

Từ Huyền đại sư khễ nói:

- Công phu này...! Theo bàn tăng biết trước đây chỉ có một người... Không hiểu thí chủ có phải là truyền nhân của người đó không?

- Tại hạ đã nói chỉ là người của phái Hồng Hạc mà thôi.

Trong lúc nọ người đang đối đáp, thì Văn Chí Hồng đã từ từ tỉnh lại. Chỉ trong phút chốc gã đã thấy khỏe khoắn, thậm chí lại còn dễ chịu hơn trước. Gã đâu biết rằng vô tình Lâm Chí Trung đã giúp gã được một việc. Nguyên do là chất độc gã uống phải bị Cửu Ma thần công chế ngự lâu ngày tích tụ đại huyết Khuyết Bồn nên thường làm cho gã vô cùng khó chịu. Lâm Chí Trung đã dùng hết sức mạnh của lão vô tình kích động được luồng nội lực hùng hậu của Văn Chí Hồng, giải khai được độc chất đang tích tụ tại huyết này làm cho chân khí được lưu thông dễ dàng. Văn Chí Hồng đứng bật dậy khiến mọi người không khỏi ngỡ ngàng...

Từ xưa đến nay, phái Hồng Hạc vốn chẳng có tiếng tăm gì trên giang hồ, thế mà lúc này, phái Hồng Hạc đã làm cho mọi người hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Từ võ công lạ lùng của Văn Chí Hồng cho đến tên kiêu phu, chẳng cần nhúc nhích chân tay cũng đủ để đánh bại một hảo thủ của phái

Thanh Thành... Võ công như vậy thật khó mà lường được...

Lâm Chí Trung thấy Văn Chí Hồng đứng dậy, người lại có phần tỉnh táo hơn trước thì há hốc miệng ra không biết nói câu gì cả. Chiêu Bá Vương Thịnh Khách vừa rồi lão đã sử dụng hết sức bình sinh, người bị trúng không những xương cốt gãy hết, mà tạng phủ bên trong cũng nát bầy bởi đòn ngoài sự cứng rắn của gân cốt còn có âm kinh phóng ra nữa...

Trong lúc mọi người đang ngỡ ngác, thì Trương Nhược Lâm bỗng tiến ra rồi cất cao giọng nói:

- Xin các người hãy dừng tay, từ này đến giờ toàn những chuyện hiểu lầm. Hôm nay Cửu Trùng môn ngoài việc ra mắt quần hùng còn có một việc vô cùng hệ trọng có quan hệ lớn đối với võ lâm...

Trương Nhược Lâm nói đến đây lão ngừng lại đảo mắt nhìn khắp một lượt chờ xem hiệu quả lời nói của mình. Đúng như lão tiên liệu, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào nhìn Trương Nhược Lâm như quên hết mọi việc đang xảy ra. Trương Nhược Lâm thủng thẳng nói:

- Các vị cho rằng Cửu Quỷ Bát Mã Đao là võ công của phái Thiếu Lâm và chỉ có phái Thiếu Lâm mới có bí kíp ấy nay đã lọt ra ngoài. Điều ấy quả thật là oan uổng cho Trần Gia Kính quá lắm...

Từ Huyền đại sư chậm rãi hỏi:

- Thí chủ nói vậy là có ý gì? Không lẽ chuyện riêng của bản tự mà bản tăng lại không rõ hay sao?

Trương Nhược Lâm nói:

- Không phải thế! Chỉ có điều là không chỉ riêng chùa Thiếu Lâm có pho bí kíp ấy mà ngay ở đây... ở đây cũng có...

Hồi 8

Câu cuối cùng “pho bí kíp ấy ở đây cũng có”, Trương Nhược Lâm nói thật chậm rãi đồng dạng vậy mà nó vẫn như tiếng sét nổ ngang tai khiến mọi người đều sững sờ dường như không tin đó là sự thật. Chẳng lẽ một công phu tuyệt đỉnh như vậy lại dễ dàng xuất hiện thế sao? Quần hùng từ người có võ công cao nhất cho đến những kẻ tầm thường đều khao khát truy tìm bấy lâu nay với hy vọng có trong tay một tuyệt kỹ độc nhất vô nhị bị giấu kín. Tự nhiên tất cả quần hào đều nhìn nhau một cách nghi ngờ làm như chỉ sợ nếu Trương Nhược Lâm tung ra cuốn bí kíp thì hết thầy đều chém giết nhau một cách điên cuồng. Đến Từ Huyền đại sư một cao tăng vốn trầm tĩnh trong mọi tình huống cũng không giấu được vẻ tò mò. Lão đưa cặp mắt lấp lánh thần quang nhìn Trương Nhược Lâm một cách soi mói, để quan sát xem họ Trương có nói đúng sự thật hay không? Song khuôn mặt của Trương Nhược Lâm vẫn lạnh như băng. Từ Huyền đại sư giơ tay ngăn tiếng xì xào mỗi lúc một tăng từ phía quần hùng. Lão trầm giọng nói:

- Trương thí chủ. Hôm nay là đại hội võ lâm có đông đủ Chương môn các phái và anh hùng hảo hán khắp nơi tới dự. Việc phát ngôn ra một lời là phải hết sức cẩn trọng không phải chuyện đùa đâu!

Trương Nhược Lâm mỉm cười:

- Cám ơn đại sư đã có lời chỉ giáo! Nhưng tại hạ bình sinh từ nhỏ đến giờ chưa biết bốn cột là gì? Tại sao đại sư lại...

Từ Huyền đại sư vội nói:

- Ấy! Chẳng qua là vì bản tăng thấy chuyện này vô cùng hệ trọng nên mới nói như vậy thôi...

Trương Nhược Lâm nhếch mép:

- Không sao! Tại hạ hiểu rất rõ ý tứ của đại sư.

Đột nhiên Trương Nhược Lâm cất cao giọng nói thật lớn:

- Sở dĩ các vị nghi ngờ lời nói của tại hạ chỉ là tại sao một công phu tuyệt thế như vậy Trương Nhược Lâm này lại không giữ lấy cho mình, mà lại công bố rộng rãi cho quần hào? Có đúng vậy không?

Trương Nhược Lâm nói câu này quả là đã đánh trúng tâm trạng của mọi người, khiến quần hào đều thở phào nhẹ nhõm như vừa trút đi được gánh nặng. Đúng vậy, nếu Trương Nhược Lâm giải thích được điều này thì may ra có thể tin lão được...

Trong đám đông phía dưới bỗng có tiếng nói to vọng lên:

- Trương Nhược Lâm, người nói đúng đây, nếu người có ý định lừa gạt quần hùng hôm nay, thì Cửu Trùng môn sẽ...

Trương Nhược Lâm cắt ngang:

- Xin quý vị đừng nóng nảy thế! Lão phu sẽ giải thích bây giờ. Các vị nghi ngờ Trương Nhược Lâm là hoàn toàn đúng, bởi vì nếu tại hạ ở vào địa vị đó cũng sẽ nghi ngờ như vậy. Đúng ra thì... thoát đầu khi Cửu Trùng môn của chúng tôi phát hiện ra chỗ này thực tình cũng muốn độc chiếm làm của riêng. Song...

Trương Nhược Lâm nói đến đây lão bỗng trở nên ngập ngừng làm như khó nói, một lát sau lão nói tiếp:

- Song... song... chúng tôi đã cố gắng thử luyện theo bí kíp, nhưng không tài nào tập được. Cuối cùng Giáo chủ của chúng tôi quyết định công bố cho quần hùng biết là với tài trí của đông đảo giới võ lâm mới có cơ may tìm ra được yếu quyết để luyện tập, hai là để khỏi làm một công phu tuyệt đỉnh bị thất truyền...

Từ Huyền đại sư nghe xong, lão khẽ lắm bả trong miệng:

“Họ Trương này nói cũng có lý, bởi lẽ ngay tại Thiếu Lâm tự, các Chưởng môn đời trước của ta cũng không luyện được, nữa là bọn Cửu Trùng môn. Nghe ra thì hữu lý, song tại làm sao mà pho bí kíp ấy lại ở đây thì thật là khó hiểu”.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Từ Huyền đại sư mới lên tiếng:

- Lời của Trương thí chủ nói quả không sai. Cửu Quỷ Bát Mã Dao là một tuyệt học mà Đạt Ma tổ sư đã khổ công sáng chế ra thì dễ gì ai mà lãnh hội được. Chỉ có những người có căn cốt thực sự mới có thể hiểu được. Tuy nhiên xin thí chủ hãy đưa ra cho bản tăng coi thử...

Trương Nhược Lâm nói:

- Tại hạ làm sao đưa cho đại sư được! Tại hạ muốn tất cả quần hùng đều được coi...

Từ Huyền đại sư cau mặt. Rõ ràng Trương Nhược Lâm nói ra câu này có ý khiêu khích. Quần hào thấy Trương Nhược Lâm nói như thế, ai nấy đều hả dạ. Có kẻ nói:

- Trương Nhược Lâm nói nghe được đấy, bí kíp là của chung, nếu đưa cho một mình Từ Huyền đại sư thì... không biết thế nào...

Từ Huyền đại sư cố nén cơn giận dữ, lão ôn tồn nói:

- A di đà Phật, thí chủ hiểu lầm bản tăng mất rồi. Bản tăng chỉ muốn xem qua mà thôi... Sau đó...

Trương Nhược Lâm ngắt lời:

- Bây giờ, tại hạ xin nói rõ để đại sư hiểu. Pho võ công ấy không phải ở trong cuốn sách...

Từ Huyền đại sư nhắc lại:

- Không ghi trong cuốn sách? Vậy thì ở đâu?

- Xin quần hùng hãy đi theo tại hạ!

Trương Nhược Lâm khoát tay lên cao rồi rảo bước đi trước. Mọi người ai nấy đều rùng rùng đi theo như chỉ sợ chậm chân một chút thì kẻ khác sẽ lấy mất. Đi vòng vo một hồi, Trương Nhược Lâm dẫn mọi người tới chân một quả núi. Lão chỉ tay vào một cái hang sâu hun hút rồi nói:

- Bí kíp ở trong hang này! Thực ra, tất cả những thế võ kỳ diệu ấy đều được khắc lên thành hang...

Tất cả mọi người đều ngừng lại, sững sờ... Kể cả những người háo hức nhất đều nhìn miệng hang tỏ ý nghi ngờ... Làm sao mà tin gã được...?

Trương Nhược Lâm dường như hiểu ý. Lão cười nói:

- Các vị còn e ngại... Vậy thì Trương Nhược Lâm này xin vào trước... Nếu có gì gian trá xin các vị ở sau cứ việc hạ thủ...

Lão nói xong đường hoàng bước vào. Mọi người lần lượt từ Từ Huyền đại sư, Lâm Chí Trung, Tôn Minh Phương đều lục tục theo sau, chường tâm hướng về phía trước đề phòng, nếu họ Trương có ý gì khác là đồng loạt ra tay...

Lòng hang đi thấp dần xuống dưới, nhưng càng đi xuống lại càng sáng ra mới thật là lạ... Đi một hồi lâu, Trương Nhược Lâm quay lại rồi nói:

- Các vị bắt đầu rồi đó. Hãy chú ý nhìn lên tường mà xem...

Mọi người theo tay chỉ quả nhiên thấy những hình vẽ lơ mờ trên tường. Từ Huyền đại sư chăm chú xem một hồi lâu rồi trong bụng giật mình tự hỏi:

“Ở Tầng Kinh các còn lưu lại được một vài hình vẽ giống hệt như những hình vẽ trong hang động này. Như vậy chúng tỏ Trương Nhược Lâm nói đúng sự thật”.

Quần hào ai nấy đều bị thu hút bởi những hình vẽ kỳ lạ trên tường. Kẻ thì hoa chân múa tay, kẻ thì làm bầm trong miệng như cố ghi nhớ những chiêu thức rắc rối. Lòng hang rất sâu không biết kéo dài tới tận đâu, nhưng các hình vẽ thì không có nhiều, phải đi cả chục thước mới lại thấy có một hình...

Đột nhiên, trong lúc mọi người đang say sưa thì bỗng nghe một tiếng rầm rầm rất lớn từ phía trên, rồi lòng hang tối sầm lại...

Lâm Chí Trung giật nảy mình. Lão lên tiếng thóa mạ:

- Nguy rồi. Chúng ta bị mắc mưu bọn Cửu Trùng môn... Không khéo bị bỏ mạng tất cả ở đây.

Nghe tiếng Lâm Chí Trung nói, trong hang náo loạn cả lên. Có tiếng thét:

- Trương Nhược Lâm kia! Mi hèn hạ đến thế sao? Có giỏi chường mặt ra

đây quyết đấu một trận có phải là anh hùng không?

Từ Huyền đại sư cất cao giọng nói:

- Mọi người hãy bình tĩnh. Chúng ta vì sơ ý nên đã mắc mưu Trương Nhược Lâm mất rồi. Bây giờ y đã chuồn ra ngoài, tốt hơn cả là tìm mọi cách để thoát ra khỏi đây đã rồi hãy tính cách trả thù sau.

Mọi người tản ra rồi lần mò đi khắp lòng hang. Văn Chí Hồng cũng theo quần hùng xuống, nên lúc này cũng cùng chung một số phận. Gã nghĩ bụng:

“Minh nếu bị chết ở đây thì thật là lạt nhách. Không hiểu tại sao những hình vẽ trên tường lại đúng y như những hình vẽ trong cuốn bí phổ của mình. Ai là người đã vẽ lên những hình ấy trên thành hang vậy...?”

Gã đang suy nghĩ mông lung chợt có ai đó nắm lấy bàn tay của mình. Trong hang tuy rất tối, song ở lâu nhìn cũng quen có thể thấy được lò mò. Văn Chí Hồng giật tay ra. Gã hỏi:

- Ai cầm tay ta vậy?

Gã chợt thấy bàn tay siết chặt lấy một cách mạnh mẽ, nhưng có điều lạ là bàn tay nóng hổi và mềm mại lạ thường. Văn Chí Hồng bỗng nghe tiếng nói quen thuộc khẽ vang lên bên tai:

- Hồng huynh, muội đây mà!

Văn Chí Hồng lấy làm kinh dị. Giọng nói này chính là thanh âm của người bí mật đã dùng phép truyền âm mách bảo cho gã. Nhất định không phải là Sử Bích Ngọc rồi, vì cô đâu có võ công cao đến như vậy, chỉ có một người...

- Sao! Hồng huynh ngạc nhiên lắm phải không?

Tiếng nói vẫn cất lên dịu dàng đồng thời bàn tay cô gái vẫn nắm chặt lấy tay gã.

- Chẳng lẽ tiểu huynh không nhận ra muội sao? Muội là Trần Kim Yến đây mà...

Văn Chí Hồng ấp úng nói:

- Té... té ra là Trần Kim Yến cô nương. Không ngờ võ công cô nương đã cao siêu đến như vậy. Chẳng hay...

Trần Kim Yến dường như có vẻ thích thú được Văn Chí Hồng khen. Cô khẽ nói:

- Thôi... còn nhiều chuyện để nói lắm, song ở đây không tiện. Điều quan trọng bây giờ là làm thế nào thoát ra khỏi hang đã. Huynh có ý kiến gì không?

Lúc đó, đám đông các cao thủ ở phía sau bỗng ào ào xô tới. Trong bóng tối vang lên những tiếng thóa mạ. Có tiếng Lâm Chí Trung nói:

- Không ngờ hôm nay tất cả chúng ta đều bị mắc mưu bọn Cửu Trùng môn. Không lẽ lại chịu bỏ mạng hay sao?

Có tiếng một gã khác nói lớn:

- Biết làm thế nào bây giờ! Lâm đạo trưởng có cao kiến gì không?

- Lão phu nghĩ rằng Trương Nhược Lâm đã vào đến đây rồi lại ra được thì tất phải có một cơ quan bí mật nào đó. Tất cả mọi người cố gắng tìm kiếm thì may ra có thể thoát thân được.

- Ha! Ha...! Ha...!

Bỗng một tràng cười nổi lên. Trong hang bỗng sáng lên nhờ một khe hở ở trên cao dội xuống. Rồi mọi người bỗng thấy một cái đầu lấp ló ở khe hở phía trên.

- Các ngươi định tìm đường để thoát thân hay sao? Chỉ tốn công vô ích mà thôi! Ta nói cho các ngươi hay để cho có chết cũng đừng hối tiếc. Cơ quan phát động đóng mở cửa hang nằm ở phía ngoài, người bên trong không thể nào mở được... Ha... ha...

Quần hùng nghe rõ ràng tiếng nói của Trương Nhược Lâm. Lâm Chí Trung nổi giận quát vang:

- Trương Nhược Lâm! Các ngươi dùng thủ đoạn đê tiện như vậy sao gọi là anh hùng. Có giỏi đối mặt với ta để phân hơn kém... Ngươi có dám không?

- Tại hạ đâu có sợ gì Lâm đạo trưởng mà dám với chẳng không. Chỉ có điều đạo trưởng sắp chết đến nơi rồi, nên tại hạ chẳng chấp nề gì vài câu nói mà thôi...

Bỗng Từ Huyền đại sư lên tiếng:

- Trương thí chủ. Võ lâm đồng đạo đâu có oán thù gì với Cửu Trùng môn mà các ngươi dùng quỷ kế để hãm hại... Nếu thí chủ biết điều phát động cơ quan để mở cửa hang thì bản tăng xin hứa sẽ bỏ qua chuyện này.

- Ha... ha... ha! Thật là tức cười quá. Việc gì ta lại thả ngươi ra, rồi lại phải cầu xin các người... Các người đang nằm trong tay ta, sống hay chết là do ta quyết định.

Tôn Minh Phương Chưởng môn phái Tung Sơn tức giận nói.

- Ngươi tưởng rằng có thể hãm hại được quần hùng trong này sao?

Trương Nhược Lâm cười sằng sặc.

- Tất nhiên là thế. Ngươi làm sao hiểu được cơ quan này tinh vi đến chừng nào. Lúc ta vào hang đã ngầm phát động máy móc từ trước. Trong một khoảng thời gian nhất định các lối ra vào sẽ tự động đóng lại, chỉ có người bên ngoài mới mở ra được mà thôi. Các ngươi đừng có hy vọng vô ích...

Trương Nhược Lâm nói xong, lão lấy một tảng đá đập lỗ hố lại. Trong hang lại tối mò như cũ. Quần hùng nhón nháo cả lên. Từ Huyền đại sư lên tiếng:

- Xin tất cả mọi người hãy bình tĩnh. Bàn tảng có ý kiến thế này. Trong hang rất sâu, lại nhiều ngõ ngách. Chúng ta phải chia nhau ra mỗi người dò tìm một hướng mới mong thoát ra khỏi đây được.

Mọi người khen phải rồi tỏa ra các phía. Văn Chí Hồng với Trần Kim Yên cũng lần mò theo một lối rồi dò dẫm lần tìm từng hòn đá một mong tìm được một kẽ hở nào đó. Con đường càng đi càng thu hẹp lại đến mức hai người phải kẻ trước người sau mới đi được. Văn Chí Hồng nói:

- Trần cô nương, hình như con đường này dẫn lên trên cao thì phải?

Trần Kim Yên đáp:

- Đúng thế. Nhưng tiểu muội thấy ngộp thở quá...

- Trương Nhược Lâm đã thoát ra rất nhanh nhất định phải có một lối ra bí mật nào đó... Nếu đúng như lời lão nói cơ quan mở cửa hang nằm ở bên ngoài thì chúng ta chỉ còn một cách mà thôi.

Trần Kim Yên hỏi.

- Cách gì vậy?

- Chỉ có cách là nhờ người nào đó ở bên ngoài hỗ trợ.

Trần Kim Yên chán nản nói.

- Thế thì cũng bằng không?

Văn Chí Hồng nói:

- Đừng có nản chí. Chúng ta cứ thử bò lên lên cao xem, may ra có hy vọng nào chăng?

Đường lên mỗi lúc một khó hơn. Có những chỗ Văn Chí Hồng phải bò dán mình xuống như con thằn lằn mới qua được. Cũng may võ công của gã và Trần Kim Yên đều cao, nên vượt qua cũng không mấy khó khăn. Chợt Văn Chí Hồng thấy phía xa lờ mờ có tia sáng lọt vào. Gã nói với Trần Kim Yên:

- Tiểu muội coi kìa, phía xa có ánh sáng, chúng ta lại gần xem.

Hai người trườn mình theo nền hang trơn tuột bò lên. Lúc đến nơi thì đó chỉ là một vết nứt dài rộng chưa bằng ngón tay...

Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên nằm nghỉ một lát cho đỡ mệt. Thoạt đầu gã không để ý gì, song một lúc sau Văn Chí Hồng bắt giác đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên, gã đụng chạm tới thân thể một người con gái, mà lại trong một tình cảnh trớ trêu. Hai người nằm sát bên nhau nghe rõ cả từng hơi thở. Tuy trước đây Văn Chí Hồng có buộc phải làm lễ sẽ chung sống với Trần Kim Yên

trước mặt Thanh Bào lão nhân, song trong thâm tâm đối với Trần Kim Yên gã không hề có một cảm tình sâu nặng nào cả. Mọi tình cảm của gã chỉ hướng về Sử Bích Ngọc. Chính vì sự đụng chạm này khiến gã lúng túng khó xử. Văn Chí Hồng khẽ nói:

- Yên muội, có lẽ chúng ta nên xuống thôi. Cứ nằm mãi thế này cũng chẳng có ích gì...

Trần Kim Yên phản đối:

- Không nên! Chúng ta phải chờ ở đây thôi, nếu may ra có người nào đó đi qua thì còn có cơ may... Đến tối mà không có ai thì hãy bò xuống.

Văn Chí Hồng hỏi nữa:

- Nhưng giả sử có ai đó đi qua thì làm sao mà tìm được cơ quan phát động... Nếu là người của bọn chúng thì sao? Tiểu huynh nghĩ rằng bọn Cửu Trùng môn đã bố trí công phu thế này thì hẳn là Phân đà của chúng cũng chỉ ở đâu đây mà thôi... Chúng ta chết cái chắc rồi...

Trần Kim Yên thở dài nói:

- Biết làm thế nào đây. Đẳng nào cũng thế, chúng ta còn con đường nào khác đâu?

Văn Chí Hồng hỏi:

- Yên muội! Tiểu huynh có một nghi vấn. Không hiểu tất cả những điều quần hùng nói hồi nãy về sự phụ có đúng không? Tại sao Yên muội lại phải đóng giả làm phu khiêng kiệu vậy?

Trần Kim Yên áp ứng nói:

- À... chuyện đó... chuyện đó... Kể ra thì... thì... cũng đúng sự thật đấy.

Văn Chí Hồng không giấu nổi vẻ kinh ngạc:

- Đúng sự thật? Không lẽ gia gia của Yên muội lại tàn ác đến thế... Năm xưa, lúc tiểu huynh được sự phụ thân nhận vào môn phái nuôi nấng bao bọc cho, sự phụ đâu có như vậy?

Trần Kim Yên thở dài nói:

- Tiểu muội cũng không hiểu tại làm sao? Để muội kể cho huynh nghe. Sau khi muội đã học được chân truyền về võ công của Thanh Bào lão nhân, muội trở về Hồng Hạc môn. Lúc đó mới biết gia gia đã tạm giao quyền cho Dương Chấn Ninh cai quản, còn người thì bỏ đi đâu biệt tích... Dương Chấn Ninh từ khi nắm ấn Chương môn thì sinh lòng phản trắc. Gã phần thì hăm dọa, phần thì mua chuộc các đệ tử của Hồng Hạc môn vu cáo gia gia đã hăm hại Chương môn đòi trước để tiếp quyền. Gã tuyên bố từ nay trở đi các đệ tử của Hồng Hạc môn gặp Trần Gia Kính thì có quyền giết để thanh lọc môn hộ. Gia gia của tiểu muội đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của bọn

bang...

- Thế sư phụ lúc đó đi đâu mà lại trao ấn Chưởng môn cho gã?

- Chính cho tới bây giờ tiểu muội cũng không biết được, khi tiểu muội trở về, Dương Chấn Ninh đã cùng tiểu muội động thủ.

- Gã họ Dương ấy đâu phải là địch thủ của Yên muội. Có đúng không?

- Đúng. Chỉ trong hơn mười chiêu, tiểu muội đã khống chế được gã. Đám đệ tử phái Hồng Hạc trước đây vì sợ Dương Chấn Ninh nên không dám giúp tiểu muội, nay thấy gã đã bị khống chế dễ dàng thì hết sức vui mừng. Tiểu muội bèn cho giam Dương Chấn Ninh trong hầm, sau đó tạm điều khiển môn phái một thời gian. Ít lâu sau, thì nhận được thiệp mời dự cuộc đại hội này... Tiểu muội biết rất rõ vì gia gia đã gây ra một số nghi án trên giang hồ, nên lần này nếu đến dự đại hội chắc sẽ dữ nhiều lành ít.

- Nhưng những nghi án như Tuệ Thắng kể hồi nãy có đúng sự thật không?

- Có lẽ là đúng sự thật mới nguy chứ... Cứ theo lời miêu tả của giới giang hồ, gia gia vì luyện một môn võ công là Cửu Quỷ Bát Mã Dao nên bị tẩu hỏa nhập ma, trở nên điên khùng không còn biết phân biệt phải trái gì nữa, thậm chí cả người thân cũng ra tay sát hại... Cũng may cuối cùng muội cũng tìm lại được.

Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Yên muội đã gặp sư phụ rồi sao?

- Phải. Nhưng không phải tiểu muội tìm ra mà gia gia tự xuất hiện. Bữa đó gia gia trở về môn phái đầu bù tóc rối trông thật là kinh khủng, lúc đó tiểu muội vừa luyện công ở nhà luyện võ sảnh bước ra. Trông thấy gia gia chưa kịp nói năng gì thì gia gia đã ngã vật xuống đất... Thật là may, nếu gia gia bị ngã ở nơi khác thì hẳn đã mất mạng rồi vì người có biết bao là kẻ thù... Sau đó, tiểu muội đưa gia gia vào mật thất và giữ kín chuyện này, không để lộ ra ngoài. Ngay cả việc giam giữ Dương Chấn Ninh giới giang hồ cũng không biết được... Tiểu muội biết giới võ lâm đang truy tìm gia gia ráo riết nên khi nhận được thiệp mời muội đã nghĩ ra một kế... Tiểu muội cho tìm một người có bộ dạng giống với Dương Chấn Ninh đóng giả y ngồi vào kiệu đi dự đại hội. Lại dẫn y cách đối đáp ra sao. Song mới đi được nửa đường thì y sợ quá trốn mất. Tiểu muội chưa biết tính cách nào thì Hồng ca xuất hiện...

Văn Chí Hồng mỉm cười khẽ nói:

- À, thì ra Yên muội định hại ta... Nếu chẳng may có chuyện gì thì...

Trần Kim Yên lấy tay véo vào người Văn Chí Hồng một cái:

- Muội có ý tốt thì có! Bây giờ đương nhiên Hồng ca là Chưởng môn của

phái Hồng Hạc rồi.

Văn Chí Hồng giãy nảy người lên:

- Tiểu huynh không muốn làm Chương môn. Chẳng qua là vì tôn kính sư phụ...

Hai người còn đang chuyện trò, chợt Văn Chí Hồng đưa tay lên miệng suýt một cái rồi khẽ nói:

- Im lặng đã nào! Hình như có tiếng chân người thì phải...

Thính lực của Văn Chí Hồng lúc này thật khó ai bì kịp, bởi lẽ gã đã luyện được một môn công phu thượng thừa nhất là Cửu Ma thần công, nên mặc dù Trần Kim Yến võ công cũng rất cao, song cô chẳng nghe thấy gì cả...

- Hồng ca nói cái gì vậy? Làm gì có ai...

Văn Chí Hồng nói:

- Có mà! Tiểu huynh nghe thấy ở bên ngoài mà hình như có hai tiếng chân người chứ không phải một đâu?

Hai người nằm im. Quả nhiên một lúc sau vọng lại tiếng chân của hai người mỗi lúc một rõ. Văn Chí Hồng cố dán mắt vào khe hở, song chẳng nhìn thấy gì cả.

Tiếng chân mỗi lúc một rõ hơn là hai người đó đến ngồi ngay phía trên đầu Văn Chí Hồng và Trần Kim Yến.

Văn Chí Hồng nghe hai người nói chuyện rì rầm thì ra đó là một người nam và một người nữ. Gã tự nghĩ dù là mình không cố tình, song nằm đây nghe trộm chuyện họ tâm tình với nhau thì thật là khó coi... Gã bèn ghé sát vào tai Trần Kim Yến nói thật khẽ:

- Yến muội! Phía trên là một đôi nam nữ đang tâm tình, chúng ta xuống đi thôi.

Văn Chí Hồng toan bò xuống, chợt gã giật mình nhận ra thanh âm người nữ có vẻ quen quen, song nhất thời Văn Chí Hồng chưa nhận ra là ai cả. Tiếng người nữ nói:

- Trương huynh, muội thế là đã hết lòng với huynh rồi đó.

Tiếng nam nhân nói về tức bực:

- Nhưng ta vẫn chưa được gặp Giáo chủ.

Tiếng cô gái cười có vẻ thích thú:

- Hích... Hích... Giáo chủ, huynh đã gặp rồi...

Gã kia nóng nảy hỏi:

- Ai...?

- Muội chưa thể nói cho huynh được... Song Giáo chủ đã đồng ý thu nhận huynh rồi bởi có muội đứng ra bảo đảm. Sau đó... nếu có dịp gặp Đại

giáo chủ...

Tiếng nam nhân gất lên.

- Lại còn Đại giáo chủ nào nữa?

- Huynh làm gì mà nóng nảy thế! Đại giáo chủ là ai muội cũng chưa biết nữa là... nhưng...

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Thì ra hai người này là người của Cửu Trùng môn. Nhưng giọng cô gái sao gã thấy quen quá... hình như đã gặp cô ta ở đâu rồi thì phải”.

Tiếng nam nhân hỏi:

- Hồi nãy muội định nói gì vậy?

- À! Muội bảo nếu huynh để lộ võ công muội dạy cho huynh thì... thì...

Giáo chủ sẽ giết huynh đấy. Huynh nên nhớ...

Cô gái thì thâm câu gì vào tai gã nam nhân nhỏ quá nên Văn Chí Hồng nghe không rõ.

Song đến lúc đó gã mới phát hiện ra một điều, cô gái đang nói phía trên chính là Tiểu Thúy, là người đã dạy cho gã môn thần công tuyệt thế Cửu Ma thần công, còn chính gã họ Trương kia là Trương Tử Thành chứ không còn ai khác, kẻ đã lừa Văn Chí Hồng phải chịu bao khổ sở vì hắn...

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Tiểu Thúy là người của Cửu Trùng môn thì nguy rồi... Nhưng cô đối với ta thật tốt, chỉ đáng thương cho cô bị gã sỏ Khanh Trương Tử Thành này lừa gạt. Thì ra gã làm bộ yêu thương Tiểu Thúy chỉ là muốn học được Cửu Ma thần công mà thôi...”

Văn Chí Hồng phân vân không biết có nên kêu to nhờ Tiểu Thúy cứu hay không? Gã sợ Trương Tử Thành không đời nào chịu mà sẽ ngăn cản Tiểu Thúy.

Gã lại nghe Tiểu Thúy nói:

- Muội nghe thiên hạ đồn đại về huynh nhiều lắm, nếu quả đúng như thế, thì huynh đừng có trách muội đây.

Gã họ Trương cầu nhàu:

- Đừng có tin những lời đồn đại. Muội còn lạ gì miệng thiên hạ. Trên đời này đối với huynh ngoài muội ra, còn có cái thân thiết nữa đâu...

- Nhưng chuyện về cô nương...

Tiểu Thúy nói đến đó bỗng im bặt dường như ngưng ngáp không dám nói ra. Văn Chí Hồng hiểu ý Tiểu Thúy muốn ám chỉ chuyện gì. Cô muốn nói tới việc con gái của Huỳnh Thiên Đạo Chương môn phái Hoa Sơn là Huỳnh Tiểu Phượng theo như thiên hạ đồn đại thì Trương Tử Thành đã làm nhục cô

ta. Chuyện đó, chính Văn Chí Hồng đã biết và vì thế gã mới bị bọn đệ tử phái Hoa Sơn đánh cho một trận và bắt gã phải uống Tiêu Cân hoàn...

Ở phía trên, vừa nghe thấy Tiểu Thúy nhắc đến hai chữ “cô nương”, Trương Tử Thành đã gạt phắt đi.

- Thật là bậy bạ hết sức, Huỳnh Tiểu Phượng thật ra có lòng thương mến huynh từ lâu nên bày đặt ra chuyện này để trả thù huynh không ngó ngang gì tới cô ta. Huynh đã nói rồi, muội đừng có hỏi nhặng cuội nữa. Bây giờ muội ở đây, huynh ra kia một lát rồi trở lại ngay.

Tiểu Thúy nhắc nhở gã:

- Đừng có đi đâu lâu đấy! Chút xíu nữa Giáo chủ sẽ tới đây...

Trương Tử Thành nhắc lại vẻ vui mừng:

- Giáo chủ sẽ tới đây?

- Phải! Bởi vì trong hang động phía dưới núi này tất cả Chương môn các phái đã bị giam giữ. Chúng ta có nhiệm vụ canh chừng họ, rồi sau đó... đợi quyết định của Giáo chủ...

- Quyết định gì vậy?

- À! Có thể là thủ tiêu hết tất cả. Khi tất cả các Chương môn đều bị chết thì việc thống nhất các giới giang hồ sẽ dễ dàng hơn. Lúc ấy chỉ còn một môn phái duy nhất của chúng ta mà thôi...

Trương Tử Thành reo lên:

- Thế thì hay quá! Dưới này hẳn là có cả sư phụ của huynh đấy chứ?

Tiểu Thúy lạnh lùng đáp:

- Tất nhiên rồi! Xem ra huynh có vẻ như không thương xót gì sư phụ lắm nhỉ?

Trương Tử Thành sảng giọng:

- Muội biết rồi lại còn hỏi. Tuy trước đây huynh là đệ tử của phái Thanh Thành thật, song từ sư phụ đến các đồng môn đều khinh khi, không coi huynh ra gì cả. Huynh trong bụng đã căm hờn họ từ lâu... phen này... ha... ha... ha...

Trương Tử Thành vừa cười vừa bỏ đi xa dần.

Phía dưới thấy Trương Tử Thành đã đi xa Văn Chí Hồng cả mừng. Gã lên tiếng:

- Có phải Tiểu Thúy cô nương còn ở trên đó không?

Giọng Tiểu Thúy bỗng trở nên cảnh giác:

- Cái gì? Kẻ nào gọi tên ta vậy?

- Tại hạ Văn Chí Hồng.

Gã chưa kịp nói hết, Tiểu Thúy đã ngắt lời:

- Hồng huynh có phải là...

- Phải, chính tại hạ là Văn Chí Hồng đây... bà bà ạ!

Văn Chí Hồng nói câu này ngụ ý để cho Tiểu Thúy biết ngay gã là ai... Chỉ có Văn Chí Hồng mà cô gặp trong đường rừng mới gọi cô là bà bà mà thôi...

Tiểu Thúy hỏi dồn:

- Tại sao Hồng ca ca lại bị giam giữ ở đây thế?

- Chuyện dài dòng lắm nói bây giờ không tiện... không hiểu...

Phía trên im lặng một hồi lâu, rồi Tiểu Thúy cất giọng buồn bã nói:

- Không hiểu lần này muội có giúp gì được cho huynh không? Song việc này rất khó khăn. Vì trong hang đâu phải chỉ có mình Hồng huynh đâu, còn bao nhiêu quần hùng và Chưởng môn các phái, nếu thả tất cả ra...

Văn Chí Hồng nói:

- Huynh đâu có sợ chết! Nhưng muội có thấy làm như vậy là quá tàn độc không?

- Muội... muội... không biết nữa... đây là lệnh của Giáo chủ... Chút xíu nữa thôi, chúng sẽ thả vào trong hang một chất kịch độc...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Nhưng Cửu Trùng môn là một bang hội toàn ác như thế, sao muội lại gia nhập làm chi?

Tiểu Thúy ngập ngừng nói:

- Huynh không hiểu được đâu.

- Huynh rất tiếc là chưa gặp lại muội thì đã chết ở đây rồi. Thôi không dám làm phiền đến muội nữa, huynh xuống đây.

Tiểu Thúy vội nói:

- Hãy khoan!... Cơ quan phát động nằm bên ngoài cửa hang chỉ có Trương đà chủ là biết cách phát động mà thôi... để muội thử xem...

Có tiếng Trương Tử Thành hỏi:

- Tiểu muội đang nói chuyện với ai đấy?

Tiểu Thúy làm bộ ngỡ ngác nói:

- Đâu có...

Giọng gã tỏ vẻ ngờ vực:

- Rõ ràng là huynh nghe thấy mà?

- Thì huynh cứ việc tìm xem quanh đây có ai không?

Trương Tử Thành sục sạo xung quanh một hồi. Cuối cùng gã phát hiện ra cái khe hở từ dưới lòng hang.

- Hay là... Muội nói chuyện với tên nào đó dưới này phải không?

Tiểu Thúy gạt đi:

- Làm gì có ai ở dưới đó... Bọn võ lâm cao thủ bị nhốt tận phía dưới chân núi kia mà.

Văn Chí Hồng bám tay ra hiệu cho Trần Kim Yến bò ngược xuống phía dưới. Bò được một đoạn khá xa, đến một chỗ rộng rãi hai người dừng lại nghỉ. Trần Kim Yến nói:

- Hồng ca! Hồng ca quen cái cô Thúy muội gì đó ở đâu vậy? Sao hồi nãy không kể cho muội nghe?

Giọng Trần Kim Yến có phần trách móc.

Văn Chí Hồng phân trần:

- À, không có gì đâu!... Nhờ Tiểu Thúy mà huynh mới còn sống đến giờ phút này đây.

Trần Kim Yến hỏi:

- Tiểu Thúy có đẹp không?

- Cô ta... nếu như trước kia thì có thể là đẹp lắm, còn hiện giờ thì... rất là xấu...

Trần Kim Yến ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại như vậy?

- Cô ấy luyện một môn thần công, chân khí bị đi ngược đường nên mặt mũi sinh ra biến đổi, rất kỳ dị. Nhưng thôi... chuyện đó chúng ta sẽ nói sau. Bây giờ phải xuống gặp quần hùng thông báo cho mọi người biết để chuẩn bị đã, đề nếu cửa hang được mở ra thì phải thoát ra ngay mới kịp!

Văn Chí Hồng và Trần Kim Yến lần mò đi xuống phía dưới. Trong hang vẫn tối như hũ nút, song vì đã ở khá lâu trong bóng tối nên hai người cũng quen dần, nhìn thấy lò mờ phía dưới nên việc đi lại cũng không mấy khó khăn. Lúc gần xuống tới mặt đất họ đã nghe thấy tiếng cãi vã la ó của quần hào ở phía dưới. Văn Chí Hồng đợi cho tiếng la hét dịu bớt, gã mới lên tiếng:

- Thừa tất cả các vị, xin mọi người hãy im lặng một lát đi...

Gã định nói tên mình ra, song sực nhớ hồi nãy đã tự xưng là Triệu Thắng Chương môn phái Hồng Hạc rồi nên nói tiếp:

- Đề Triệu Thắng này xin nói vài lời.

Vừa nghe thấy cái tên Triệu Thắng, Lâm Chí Trung đã nổi giận đùng đùng, lão quát om sòm:

- Tiểu tử họ Triệu kia mi vẫn còn sống thì lạ thật đấy. Dù ở trong hang tối tăm này lão phu cũng nhất định không tha ngươi đâu!

Tiếng Từ Huyền đại sư cất lên:

- Lâm đạo trưởng! Theo bản tảng nghĩ, hiện nay tất cả chúng ta ở đây

đang lâm nguy, cũng không nên hơn thua làm gì? Điều cốt yếu là làm thế nào thoát ra khỏi đây đã... Chẳng hay Triệu thí chủ có cao kiến gì chẳng?

Văn Chí Hồng nói:

- Đại sư nói rất đúng! Theo như tại hạ được biết, chúng ta không có cách nào thoát ra khỏi đây được. Hơn nữa, chỉ lát nữa thôi, bọn Cửu Trùng môn sẽ thả vào hang một loại chất kịch độc...

Một tiếng nói nghi ngờ cất lên:

- Hay chính người là người của Cửu Trùng môn. Nếu không tại sao người cũng bị giam giữ như chúng ta mà lại biết được điều đó?

- Đúng đây! Đúng đây!

Một kẻ nào đó phụ họa.

- Tốt nhất chúng ta hãy bắt trói y lại để trừng trị đã...

Thế là đám đông được thể nhao nhao cả lên. Quần hào cứ nhắm về phía có tiếng nói của Văn Chí Hồng hồi nãy mà nhào tới. Bọn chúng vì chẳng nhìn rõ được ai nên vừa vung gươm lên vừa hô trước:

- Người nào không phải là Triệu Thắng thì phải lên tiếng trước rồi tránh ra. Nếu không mất mạng thì đừng có trách.

Lập tức xung quanh lại nhao nhao cả lên. Rồi có tiếng nói:

- Ấy! Khoan đã... ta không phải là y...

- Ta cũng không phải, đừng chém...

- Đồ chó má, người chém vào vai ta rồi.

Có tiếng keng vang lên của vũ khí chạm vào nhau. Hẳn là gã nào đó bị thương liền điên tiết lên vung gươm chém bừa. Lập tức hàng loạt tiếng leng keng vang lên. Văn Chí Hồng thấy lơ mờ phía trước mặt một tên đang vung đao lên định chém bổ xuống. Gã vội kêu to:

- Ta không phải là Triệu Thắng... Y chạy sang góc bên kia rồi...

Trong hang hỗn loạn cả lên. Khắp nơi vang lên những tiếng ối, ái... và tiếng vũ khí va chạm vào nhau loạn xạ ngẫu. Từ Huyền đại sư cũng không biết làm sao hơn, lão phải vung cây côn sắt bao bọc khắp thân mình để tự bảo vệ. Các loại vũ khí của bọn cao thủ không may chạm phải cây côn của lão đều bị đánh bật đi khỏi tay tóe lửa, khiến bọn chúng vô cùng kinh hãi. Tự nhiên, đám quần hùng lại tự ẩu đả lẫn nhau, thoát đầu để giết cho được Văn Chí Hồng, nhưng về sau chẳng ai còn để ý đến y nữa vì những kẻ bị đánh trúng nổi giận chém bừa.

Từ Huyền đại sư thấy tình trạng này mà kéo dài thì thật là nguy. Bởi vì cứ đứng mà múa côn mãi thì trước sau gì nội lực cũng phải cạn kiệt, mà ngăn bọn chúng thì lại chưa được. Mọi người đang hăng máu chém giết...

Lão nghĩ như vậy rồi hô lớn:

- Các vị! Hãy dừng tay lại đã! Chúng ta không nên tàn sát lẫn nhau...

Lão vừa dứt lời bỗng nghe tiếng gió của một thứ binh khí rất trầm trọng xẹt tới. Từ Huyền vội vận kinh lực vào cây côn rồi gạt mạnh một cái.

Thì ra thứ binh khí đó là một loại có tên gọi là Lưu Tinh chùy! Từ Huyền đại sư sử dụng nội lực mạnh đến nỗi cây Lưu Tinh Chùy tuột khỏi tay gã đang cầm, bay vọt xa ra, trúng vào mấy gã khác khiến mấy tên này nằm lăn ra chết ngay tại chỗ.

Ở góc bên kia, mấy lão Chương môn các phái cũng bỏ cả hơi tai vì phải huy động khí giới liên tục. Quá mệt mỏi nên sinh ra nổi giận, Huỳnh Thiên Đạo quát to:

- Các ngươi mà không dừng tay lại, thì lão phu sẽ giết chết tất cả ngay lập tức...

Lời dọa nạt của lão đã có tác dụng. Quân hào vì quá mệt mỏi, phần thì sợ võ công của lão, nên lần lần thu lại binh khí. Không khí tạm yên được một lát.

Từ Huyền đại sư cả mừng. Lão lên tiếng:

- Xin quần hùng hãy nghe bản tăng nói đã... Hồi nãy Triệu thí chủ có định nói cho chúng ta biết một điều gì đó. Bây giờ Triệu thí chủ cứ nói ra sẽ không ai động thủ đâu.

Văn Chí Hồng từ nãy đến giờ phải khôn khéo cùng Trần Kim Yên đứng nép vào một góc không dám lên tiếng. Gã thấy Kim Yên bám vào tay gã ra dấu cứ im lặng là hơn.

Thấy không có tiếng trả lời, Từ Huyền nói tiếp:

- Triệu thí chủ. Bản tăng là kẻ tu hành không lừa dối thí chủ đâu... Nếu thí chủ quả thật là có ý kiến gì hay giúp đỡ được quần hùng, bản tăng xin hứa, mọi chuyện hôm nay chúng ta bỏ qua hết không lý giải gì đến nữa...

Văn Chí Hồng thấy khẩu khí của lão có vẻ thành thật nên lên tiếng:

- Từ Huyền đại sư, hồi nãy tại hạ nói ra là có ý tốt với mọi người. Ai dè lại hiểu lầm suýt mất mạng. Đúng là làm ơn nên oán là vậy...

Từ Huyền đại sư vội nói:

- Triệu thí chủ cũng chẳng nên chấp nhất làm gì... Vì lúc ấy quần hào vì quá nóng nảy nên mất cả suy xét thiệt hơn. Bản tăng đề nghị...

Văn Chí Hồng ngắt lời lão:

- Thôi được... Để tại hạ nói nốt các vị nghe. Hồi nãy tại hạ nói lát nữa bọn Cửu Trùng môn sẽ thả chất độc xuống đây.

Lâm Chí Trung cúi kính nói:

- Điều đó người không nói bọn ta cũng biết?

Văn Chí Hồng mỉa mai nói:

- Nhưng có nhiều điều mà Lâm đạo trưởng chưa biết đâu. Chẳng hạn như là những chuyện ở ngay trong phái Thanh Thành.

Lâm Chí Trung nổi giận:

- Thằng lỏi con, đừng có nói láo. Ta là Chương môn việc gì trong bốn phái chẳng phải qua tay ta, làm gì mà lại không biết. Người chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa. Sao dám nói bậy...

Văn Chí Hồng nhẹ nhàng đáp:

- Tại hạ không nói bậy! Tại hạ xin hỏi Lâm đạo trưởng một câu. Chẳng hiểu quý đệ tử của Lâm đạo trưởng là Trương Tử Thành hiện có ở đây không?

Lâm Chí Trung trả lời:

- Dĩ nhiên là y đang ở bốn phái! Đây là ta bảo y ở nhà trông coi công việc. Mà người hỏi vậy là có ý gì?

- Bởi vì tại hạ biết chắc hiện y đang ở đây, nhưng không phải bị giam giữ như sư phụ y mà y đang ở bên ngoài kia.

Lâm Chí Trung ngạc nhiên:

- Người... người... Sao người dám cả quyết như vậy?

- Tại hạ vừa nghe thấy y nói chuyện với một người ở bên ngoài. Y đã gia nhập Cửu Trùng môn rồi.

Trái với dự đoán của Văn Chí Hồng. Lâm Chí Trung không có một thái độ tức giận nào. Lão im lặng một hồi lâu rồi khẽ cười nhạt:

- Được!... Lão phu sẽ không bỏ qua chuyện này.

Lão cố tình nhấn mạnh chữ: “Không bỏ qua chuyện này” là có ý răn đe, nếu đệ tử của lão mà phản bội sư môn thật thì lão nhất quyết không tha, ngược lại nếu Văn Chí Hồng mà nói sai sự thật bôi nhọ thanh danh của phái Thanh Thành thì lão cũng nhất định làm cho ra lẽ. Nhưng một lát Lâm Chí Trung nói tiếp:

- Sao! Người còn gì để nói nữa không? Hay chỉ có thế?

Giọng Lâm Chí Trung tỏ vẻ châm chọc.

- Còn nữa điều thứ hai tại hạ muốn nói là Mã Xuân Phong Chương môn phái Không Động cũng là người của Cửu Trùng môn rồi...

Quần hào trong hang ồ lên kinh ngạc... Lúc đó tất cả mới nhận ra một điều là ngày hôm nay quả là không ai trông thấy Mã Xuân Phong đâu cả.

- Thí chủ... thí chủ... căn cứ vào đâu mà nói như thế?

- Tại hạ vô tình nghe thấy Giáo chủ của Cửu Trùng môn nói chuyện với

Mã Xuân Phong. Nói cho đúng Mã Xuân Phong đã bị lão chế ngự và phải uống độc dược của Cửu Trùng môn rồi.

Văn Chí Hồng kể lại cho quần hào nghe chuyện gã vào hang tránh mưa nên tình cờ trông thấy. Tất nhiên chi tiết gã vào hang làm gì và thực sự lúc đó gã là ai thì Văn Chí Hồng bịa đặt thêm một ít cho câu chuyện có vẻ ly kỳ.

Đám đông ò lên tức giận. Từ Huyền đại sư dặng háng một tiếng rồi nói:

- Việc này thì... thì... quả thật bản tăng không ngờ tới. Không ngờ Mã Đạo trưởng lại có thể như thế... Ở đây có đệ tử của phái Không Động không?

Từ Huyền đại sư lớn tiếng hơn...

Tiếng một tên đệ tử phái Không Động gào lên:

- Có đấy! Sư phụ ta từ xưa đến nay là người quang minh chính trực, luôn bên vực kẻ yếu, trừ gian diệt ác, đại sư sao lại dễ dàng nghe lời cái tên Triệu Thăng chó chết kia, để làm mất đi tình hòa hảo giữa hai môn phái. Hồng Hạc môn của gã chẳng qua chỉ là một bang hội nhỏ chẳng có gì đáng kể, chúng ta đừng có mắc lừa để quên đi tội ác của Trần Gia Kính...

Tên đệ tử phái Không Động nói câu này đánh trúng tâm lý của quần hùng... Quả thật vì mãi nghe Văn Chí Hồng nói, nên mọi người đã quên đi câu chuyện Từ Huyền đại sư nói lúc đầu: Trần Gia Kính đã vô cớ giết hại rất nhiều đồng đạo võ lâm, hơn nữa lại còn liên quan đến một công phu đã bị thất truyền. Mọi người thấy gã đệ tử phái Không Động nói ra câu đó như bưng bình. Tất cả mọi người đều nhao nhao cả lên. Có tiếng nói:

- Các hạ vừa rồi nói đúng đấy! Triệu Thăng chẳng qua chỉ là một gã bẻm mép. Gã bịa đặt ra câu chuyện đó cốt để che giấu tội ác của Trần Gia Kính mà thôi. Chúng ta cứ trừng trị hắn trước đã.

Văn Chí Hồng thấy quần hào bỗng chốc lại tuốt binh khí ra thì vội nói:

- Xin các vị hãy bình tĩnh lại một chút, tại hạ muốn nói đôi lời. Nếu không phải thì tùy ý ai muốn làm gì thì làm, tại hạ không oán trách hay ngăn cản gì nữa...

Không khí trong hang dịu đi một chút. Đợi cho mọi người im lặng hẳn, Văn Chí Hồng mới nói:

- Các vị đòi giết tại hạ trả thù cho đồng đạo võ lâm bị sư phụ tại hạ giết, vậy thử hỏi làm như vậy có đúng hay không? Hơn nữa, dù các vị có giết được tại hạ đi chăng nữa, thì hiện tất cả mọi người ở đây có vì thế mà thoát chết được không? Vậy thì tất cả chúng ta đều giống nhau mà thôi, chỉ có chết trước hoặc chết sau...

Quần hùng thấy gã nói câu này ai nấy như bưng bình trở lại thực trạng của mình. Gã nói đúng, nếu không tìm cách thoát ra khỏi nơi đây thì số phận

cũng giống nhau cả mà thôi.

Từ Huyền đại sư lên tiếng:

- Thí chủ nói đúng! Song biết làm sao bây giờ... Hay thí chủ có những cách gì chẳng?

Văn Chí Hồng chậm rãi đáp:

- Tại hạ đã có cách... nhưng cũng không phải là hoàn toàn chắc chắn, song chúng ta còn nhiều hy vọng...

Có tiếng người sốt ruột hỏi:

- Cách gì nói đi xem nào...

Văn Chí Hồng đáp:

- Sẽ có người bên ngoài hỗ trợ cho chúng ta! Chúng ta sẽ chẳng làm được bất kỳ việc gì cả vì cơ quan phát động đóng mở cửa hang đều nằm ở bên ngoài. Việc duy nhất là phải chờ đợi. Nếu cửa hang mở ra phải lập tức thoát ra ngoài ngay rồi tìm cách đối phó với bọn Cửu Trùng môn. Vì theo tại hạ suy đoán, Tổng đàn Phân đà Giáo chủ của bọn chúng cũng nằm ở đâu đây thôi...

Mọi người nghe Văn Chí Hồng nói đều công nhận là phải... Lâm Chí Trung nói:

- Kể ra thì gã họ Triệu này nói cũng có lý đấy! Chúng ta dù có muốn cũng chẳng thể làm gì hơn được, chẳng qua cũng như con cá bị chui vào rọ mà thôi nhưng... nhưng không hiểu ai là người sẽ giúp chúng ta.

Văn Chí Hồng trả lời:

- Điều đó thì tại hạ không thể nói được... Ở trong này cũng có thể còn có người của Cửu Trùng môn...

Từ Huyền đại sư tán thành:

- Đúng đó!

Lão nói tiếp.

- Triệu thí chủ. Nếu quả đúng như lời thí chủ nói thì cái ơn này của Triệu thí chủ đối với võ lâm không nhỏ... Bản tăng hứa sẽ dàn xếp chuyện này.

Văn Chí Hồng đỡ lời:

- Hãy khoan nói đến chuyện ơn nghĩa vội... tại hạ rất mừng thấy đại sư đã tin tưởng... Sau này mọi chuyện sẽ giải quyết sau cũng chưa muộn... Bây giờ các vị cứ đứng yên ở đây, tại hạ bò ra ngoài nghe ngóng động tĩnh thế nào...

Văn Chí Hồng nói xong, gã nắm lấy bàn tay Kim Yến kéo ra ngoài. Hai người mò mẫm đi một hồi lâu mới tìm ra cửa hang, Văn Chí Hồng cố tìm một cái khe để nhìn ra ngoài, nhưng cửa hang đã bị đóng kín như bưng không hề

có một ánh sáng nào lọt vào cả.

Kim Yên hỏi gã:

- Hồng ca, chẳng thấy động tĩnh gì ở bên ngoài cả... Hồng ca nghe thấy gì không?

Văn Chí Hồng khẽ đáp:

- Không!

Kim Yên do dự nói:

- Hay là... Cái cô nương Tiểu Thúy ấy bỏ đi rồi.

Văn Chí Hồng quả quyết nói:

- Không đâu! Có thể là Tiểu Thúy còn phải lần mò tìm nơi giấu cơ quan... bởi vì theo Tiểu Thúy nói, chỉ có mỗi một mình Trương Nhược Lâm biết mà thôi...

Hai người cứ nằm như vậy không biết đã bao lâu, chợt Văn Chí Hồng nói:

- Yên muội... bên ngoài có người đang chạy đến...

Quả nhiên, tiếng bước chân mỗi lúc một rõ hơn, lúc đến gần thì không những có tiếng chân người mà còn có cả tiếng khí giới va chạm vào nhau.

Kim Yên thì thào nói:

- Hình như bên ngoài có người đang động thủ?

Văn Chí Hồng nhận xét:

- Đúng vậy! Nhưng võ công của họ rất là cao.

Đột nhiên có tiếng nam nhân hét lên giận dữ:

- Đồ phản bội. Người... người dám cả gan... làm... việc đó sao... ta... sẽ giết...

Không có tiếng đáp lại nhưng tiếng khí giới va chạm mỗi lúc một dữ dội hơn. Văn Chí Hồng nói với Kim Yên:

- Tiếng đàn ông rõ ràng là thanh âm của Trương Nhược Lâm rồi... không hiểu ai có võ công cao đến mức mà Trương Nhược Lâm đánh không nổi... chẳng lẽ...

Bỗng nghe bình một tiếng hiển nhiên có một người bị trúng chưởng rất nặng. Rồi thanh âm nữ nhân cất lên:

- Trương Đà chủ! Biết điều chỉ cho ta ngay đi, nếu không người sẽ bị khổ đấy!... Thực ra, ta cũng không muốn làm khó dễ Đà chủ làm gì... Chẳng qua tình thế bắt buộc.

Trương Nhược Lâm nổi giận nói:

- Người... Người lại còn dám biện hộ cho hành vi dê hèn này sao? Ta thà chết...

- Đà chủ sợ Giáo chủ trừng phạt hay sao? Chuyện đó thì chưa thấy nhưng ngay bây giờ nếu ta đi vào huyệt Thần Đường của ngươi...

Nữ nhân chưa nói hết câu, Trương Nhược Lâm đã sợ hãi nói rồi rút:

- Ngươi... ngươi... đừng có... giờ thủ đoạn... ác độc đó... ta... ta sẽ nói...

Nữ nhân cười nói:

- Thế có phải hơn không? Nào...

Văn Chí Hồng mừng thầm. Gã nghe thanh âm nữ nhân rõ ràng là Tiểu Thúy. Tiểu Thúy đã phải động thủ với Trương Nhược Lâm và đã khống chế được lão. Không ngờ võ công Tiểu Thúy lại cao siêu nhường ấy. Nếu lần này mà thoát ra được mình nhất định phải hỏi Tiểu Thúy về quan hệ của cô với nghĩa phụ của gã, Trương Hải Thanh... Lần trước lúc ở nhà của Tiểu Thúy, chính Văn Chí Hồng đã thấy Trương Hải Thanh xuất hiện và nghe Tiểu Thúy gọi Trương Hải Thanh bằng gia gia.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, Văn Chí Hồng chợt nghe có tiếng âm ì ở sâu trong lòng đất. Gã cả mừng rồi.

- Yên muội... Tiểu Thúy đã tìm được nơi che giấu cơ quan rồi... Chúng ta sắp thoát thân...

Quả nhiên tiếng âm ì mỗi lúc một lớn hơn, rồi chợt một luồng ánh sáng tràn vào hang.

Khôi đá khổng lồ chặn cửa hang bỗng dịch chuyển sang một bên...

Văn Chí Hồng cùng với Trần Kim Yên vội nhảy vọt ra ngoài. Phía sau quần hào cũng nối tiếp nhau ào ào chạy ra.

Dẫn đầu đám người là Từ Huyền đại sư, kế đến là Huỳnh Thiên Đạo, Lâm Chí Trung rồi Chương môn các phái khác. Trông thấy Văn Chí Hồng đã đứng ở ngoài rồi, Từ Huyền đại sư chấp tay trước ngực rồi nói:

- A di đà Phật! Lời thí chủ nói quả không sai. Ôn này của Triệu thí chủ đối với quần hào thật là to lớn... Bàn tăng xin có lời...

Văn Chí Hồng nói:

- Xin đại sư đừng có khách sáo như thế. Tại hạ chẳng có công ơn gì cả, người cứu mạng tất cả chúng ta là một vị cô nương khác, chúng ta đi tìm mau lên...

Từ Huyền đại sư khen phải... Mọi người theo con đường nhỏ dẫn lên núi. Văn Chí Hồng nói với Từ Huyền đại sư:

- Phân đà của Cửu Trùng môn chắc cũng gần đâu đây thôi. Hôm nay nhân dịp đông đủ quần hào, chúng ta nên tìm đến nơi, đại phá một phen.

Mọi người khen phải rồi cứ theo những lối mòn đi mãi, song tuyệt nhiên

không phát hiện ra một điểm gì khác lạ hoặc chứng tỏ nơi đây có nhiều người tụ họp. Văn Chí Hồng kinh ngạc lắm lắm:

- Thật là quái lạ không lẽ nơi đây lại không có người ở. Mà Tiểu Thúy cũng không thấy đâu cả mới thật là lạ lùng... Hay...

Văn Chí Hồng sực nhớ tới hồi nãy lúc còn ở trong hang gã và Trần Kim Yên có leo lên cao tới một chỗ nào đó có khe hở thông ra ngoài, nơi Tiểu Thúy và Trương Tử Thành ngồi. Nếu tìm được chỗ đó thì hẳn Tổng đà của bọn chúng cũng gần đâu đấy thôi. Văn Chí Hồng chỉ lo lắng cho Tiểu Thúy không hiểu vì cứu quần hùng thoát nạn cô có bị bọn Cửu Trùng phát giác ra không...

Đi quanh co khá lâu mọi người bỗng đi tới sườn núi. Phía dưới là vực thẳm sương mù bao phủ không nhìn xuống dưới được... Chỗ này địa thế rất là kỳ lạ. Quả núi dường như bị tách làm đôi. Hai phần cách nhau bởi một cái khe khá rộng sườn núi lởm chởm đá nhọn. Từ Huyền đại sư dừng lại nói:

- Hết đường rồi, chúng ta không thể nào vượt qua chỗ này được... Không hiểu phía bên kia có người của Cửu Trùng môn hay không?

- Có... Có... Có...

Một tiếng nói vang dội cất lên. Thanh âm thật lớn khiến cho mọi người không khỏi ngạc nhiên trước nội lực của người đó. Phía bên kia khe núi có một người mặc đồ chèn màu đen mặt trùm kín bởi một miếng vải chỉ khoét lỗ hở hai con mắt.

Hồi 9

Phía dưới chân người mặc đồ đen là một nữ nhân bị trói giật cánh khuỷu nằm dưới đất. Nữ nhân không ai khác là Tiểu Thúy.

Từ Huyền đại sư thấy thanh âm của người áo đen rất mạnh mẽ sung mãn, trung khí đầy rẫy thì biết rằng gã không phải là loại cao thủ tầm thường. Từ Huyền cất tiếng hỏi:

- Bản tăng là Từ Huyền xin hỏi quý tính cao danh của thí chủ.

Lão gì áo đen cười ghê rợn:

- Ha... Ha... Ha... Tên tuổi của ta đâu có gì đáng nói để làm bản tai các vị. Lão phu là Giáo chủ Cửu Trùng môn đây!

Văn Chí Hồng trong lòng chấn động. Lão già này chính là người Văn Chí Hồng đã nhìn thấy trong hang trong đêm mưa. Lão đã thu phục được Mã Xuân Phong, Chương môn phái Không Động. Điều kỳ dị lạ lùng hơn cả là chính lão là sư thúc của Thanh Bào lão nhân, sư phụ của Trần Kim Yên...

Văn Chí Hồng ghé sát vào tai Kim Yên nói nhỏ:

- Yên muội! Lão Giáo chủ Cửu Trùng môn chính là sư thúc của sư phụ Yên muội đấy!...

Kim Yên kinh ngạc hỏi:

- Sao huynh lại biết chắc chắn như vậy?

Văn Chí Hồng liền vắn tắt thuật lại cho Kim Yên chuyện gã nghe thấy lão già này sai Mã Xuân Phong tìm kiếm giùm vợ chồng Diệp Nhị Nương...

Nghe xong Kim Yên lâm bẫm:

- Chính sư phụ cũng cất công tìm kiếm gã sư thúc này sau bao năm tu luyện công phu để trả thù... Thì ra y là Giáo chủ của bọn Cửu Trùng môn. Hôm nay nhân dịp gặp y ở đây mình sẽ thay mặt sư phụ trả thù... Nhưng chỉ có điều làm thế nào mà qua được khe núi này...

Lúc đó Từ Huyền đại sư thấy lão già đã xưng rõ chức vụ liền nói:

- Thì ra thí chủ là Giáo chủ Cửu Trùng môn! Vậy bản tăng xin hỏi vì lẽ gì mà các ngươi âm mưu giết hại quần hùng. Hành động ám muội như thế đâu phải là con đường chánh đạo.

- Các vị lúc nào cũng ý mình là phái lớn coi khinh các môn phái khác thì có hơn gì đâu?

Lão phu có thể đưa võ học Trung Nguyên lên tới đỉnh cao được. Vì thế Đại giáo chủ của chúng ta quyết định Cửu Trùng môn sẽ đứng lên lãnh đạo võ lâm, kẻ nào chống lại tất sẽ tự chuốc lấy cái chết... Chúng ta sẽ thẳng tay.

Từ Huyền đại sư bình tĩnh nói:

- Thí chủ thật là cao ngạo quá đáng. Từ xưa đến nay, kể cả các bậc tôn sư

như Đạt Ma tổ sư, hay Trương Tam Phong chân nhân cũng chưa hề bao giờ tự nhận võ công môn phái mình là vô địch cả. Không hiểu võ công của Cửu Trùng môn có chỗ nào khác người?

Lão già áo đen cười nhạt:

- Lão phu nói như vậy thật ra cũng chẳng có gì là quá đáng cả đâu! Tất nhiên võ công cao hay thấp thì phải thử sức mới có thể biết được. Không hiểu đại sư có vui lòng chỉ giáo vài chiêu cho lão phu được mở rộng tầm mắt hay không?

Từ Huyền đại sư là bậc tu hành nên lão không hề nổi nóng mặc dù lời lẽ của lão già áo đen tỏ ra rất xúc phạm, không coi quàn hùnh ra gì cả... Một tên nhà sư chùa Thiếu Lâm thấy lão già áo đen coi thường Chưởng môn của mình thì vô cùng tức giận, đã toan nhảy ra xin sư phụ cho tỵ đấu. Song Từ Huyền giơ tay ra hiệu ngăn lại. Đại sư vẫn thông thả nói:

- Thiện tai, thiện tai! Bản tăng e rằng thí chủ đã hiểu lầm những người tu hành. Đã là người xuất gia thì những chuyện hơn hay kém, thua hay được chẳng có gì là đáng để nói cả. Điều cốt yếu là phải biết đem sở học của mình để giúp đỡ người lương thiện...

Lão già cười nói:

- Đúng thế, đúng thế. Thế tại sao lão phu vẫn nghe tin hình như đại sư vẫn bỏ công đi tìm lại một pho bí phổ đã mất. Võ học là bao la, không môn phái nào cầm thì môn phái khác giữ, điều đó cũng vậy thôi. Phải chăng đại sư cũng sợ rằng võ công của phái Thiếu Lâm sẽ bị thua kém?

Từ Huyền đại sư nói:

- Không phải thế! Không phải thế! Bí phổ võ công mà bản tăng ra sức tìm kiếm là một báu vật của chùa Thiếu Lâm thì phải lấy lại cho chùa Thiếu Lâm là phải lẽ... Còn một điều nữa là nếu công phu tuyệt đỉnh ấy mà rơi vào tay những kẻ tà ma ngoại đạo thì tai hại biết chừng nào... Vì thế...

Lão già chỉ tay vào Tiểu Thúy đang bị trói nằm dưới đất:

- Nếu không có tên nghịch đồ này... Thì các vị chẳng còn một ai sống sót để mà đi tìm bí phổ...

Lão già nói giọng đầy vẻ chế giễu:

- Nhưng không sao, nếu đại sư hứa với lão phu một điều thì lão phu sẽ tha mạng sống cho thị, đồng thời võ lâm sẽ yên bình mãi mãi.

Từ Huyền hỏi:

- Việc gì vậy?

- Một nước không thể một ngày thiếu vua, võ lâm không thể thiếu Minh chủ. Từ nay Cửu Trùng môn sẽ đứng ra cai quản quàn hùnh...

Lâm Chí Trung tức giận nói xen vào:

- Ngươi nói thôi không thể nào ngươi được. Nếu ngươi có giỏi thì hãy sang đây, Lâm Chí Trung sẵn sàng tiếp ngươi một vài chiêu!

Lão già làm như không thèm để ý đến lời Lâm Chí Trung, hỏi tiếp Từ Huyền đại sư:

- Chẳng hay lão phu hỏi như vậy ý kiến đại sư thế nào?

- A di đà Phật! Ý muốn của thí chủ quả thật bản tăng không thể chấp nhận được. Từ khi Cửu Trùng môn ra đời đến nay, xem ra chưa làm được điều gì tốt cả...

Lão già đột nhiên nổi giận:

- Cửu Trùng môn bọn ta không phải như lũ trọc các ngươi? Chúng ta chỉ biết có võ công. Võ lâm các ngươi, lão phu coi không ra cái gì cả. Trước sau gì các ngươi cũng phải khuất phục.

Quần hùng ò lên tức giận. Nhiều người mon men đến sát bờ vực để xem có thể đi qua được không. Lão già áo đen thấy vậy bèn nói:

- Ta biết các ngươi đang định đi tìm Cửu Trùng môn để trả thù... Được, vậy nếu ai có giỏi thì hãy bước sang đây. Nếu đánh thắng được ta, ta sẽ tha chết cho con nữ nha đầu này...

Lão nói đoạn bước tới gần một cái cây mọc sát mép vực. Đây là một loại cây rất kỳ lạ thân cây rất cao nhưng lại nhỏ chưa bằng cổ tay. Lão xòe bàn tay làm cung đao rồi chặt mạnh vào thân cây một nhát...

Cái cây lập tức gãy làm đôi, ngọn cây vất sang bên kia vực... Lão già cười nói:

- Đó, bây giờ lão phu đã bắt cầu cho các vị rồi đó... Ai muốn thử võ công của lão phu thì xin mời.

Mọi người nhìn thân cây vất ngang mà không khỏi rùng mình ớn lạnh... Thân cây vừa nhỏ lại mỏng manh, phải là người có kinh công tuyệt đỉnh may ra mới không làm thân cây gãy được. Điều nữa là lão già áo đen có âm mưu xảo quyệt, đang đi ngang qua mà lão phóng chưởng đánh gãy thân cây thì bỏ mạng ngay lập tức. Phía dưới là vực thăm sau muôn trùng đầy những đá nhọn lởm chởm. Bất kỳ ai rớt xuống cũng không tránh khỏi tan xương, nát thịt... Đã vậy gió mạnh từ dưới vực không ngớt thổi lên khiến thân cây mảnh dẻ lại rập rình lay động như miếng phao trên mặt nước...

Thấy quần hùng chân chừ... Lão già nói tiếp:

- Thôi được, nếu như không có ai dám qua đây tỷ đấu với lão phu thì cũng được... ta đi đây!

Kể ra thì với võ công của mấy vị Chưởng môn thì dư sức đi trên thân cây

này qua vực... Mà nếu không qua thì còn gì là thể diện trước giang hồ nữa...

Từ Huyền đại sư thấy vậy liền vén cà sa ra đứng sát mép vực. Lão nói:

- Thí chủ! Bần tăng xin qua trước.

Lão nói đoạn đặt chân nhẹ nhàng lên thân cây... Trước đây, Từ Huyền đại sư đã từng luyện một công phu của Thiếu Lâm có tên gọi là Thỉnh Thượng Hàng (phép đi trên mặt nước). Phạm sử dụng tuyệt kỹ này người sử dụng phải có nội lực rất cao, lại phải tinh thông phép đề khí, để chỉ cần một điểm tựa là một cọng cỏ nổi trên mặt nước là đủ đi trên mặt hồ rồi. Huống hồ lúc này là cả một thân cây dù mỏng mảnh, nhưng đối với Từ Huyền thì đâu phải là chuyện khó. Chỉ có điều khác với thuật đi trên mặt nước lẽ có rớt xuống nước thì không sao, nhưng rơi xuống đáy vực thì tan xương nát thịt...

Đám đệ tử Thiếu Lâm và quần hùng trong lòng hồi hộp và thấy gió thổi rất mạnh, thân cây chao đảo như một chiếc lá. Hơn nữa, họ cũng sợ lão già áo đen có nguy kể gì chẳng, nên ai nấy đều hết sức đề phòng.

Từ Huyền thoát cái đã đi ra giữa vực. Thân hình lão to lớn lạ thường, song hầu như không hề làm thân cây trĩu xuống một chút nào. Điều ấy chứng tỏ phép đề khí của lão đã đến mức tuyệt đỉnh rồi. Đột nhiên một con sóc từ dưới khe núi thổi mạnh lên khiến thân cây bị uốn cong như cánh cung vậy. Ai nấy đứng bên này vực đều cho rằng thân hình to lớn của nhà sư hẳn là bị hất văng ra như thân cây. Song thật là lạ lùng, đôi chân Từ Huyền như gắn chặt vào thân cây không rời ra nửa tấc. Rồi chỉ một vài bước, Từ Huyền đã bước sang tới bờ bên kia.

Quần hào đứng bên này đồng loạt vỗ tay reo hò. Ngay cả lão già áo đen cũng mỉm cười thán phục. Lúc Từ Huyền nhảy lên bờ. Lão già áo đen nói:

- Phép khinh công của đại sư quả thật thiên hạ khó ai sánh kịp. Lão phu bội phục vô cùng.

Bỗng ở bên này, Lâm Chí Trung tức giận hét lên:

- Cái đó có gì là khó. Bọn ta chỉ sợ người dùng thủ đoạn ám muội mà thôi. Hãy coi lão phu đi qua cho mà xem.

Lão vừa dứt lời lập tức bước lên thân cây rồi thoăn thoắt bước sang... Mặc dù lão cũng sang phía bên kia, song ai cũng đều thừa nhận công phu của lão còn kém Từ Huyền đại sư nhiều, vì mỗi lần lão di chuyển thân cây lại cong xuống một chút.

Thế rồi lần lượt Chương môn các phái Hoa Sơn là Huỳnh Thiên Đạo, Chương môn phái Tung Sơn là Tôn Minh Phương đều bước qua... Chỉ có đám đệ tử là chịu, không dám bước lên cây cầu. Còn lại Trần Kim Yên và Văn Chí Hồng, Kim Yên hỏi gã:

- Hồng ca ca, Hồng ca có qua nổi cây cầu này không?

Văn Chí Hồng cười đáp.

- Được chứ! Trong phép luyện Cửu Ma thần công có một phương pháp tập cho thân thể nhẹ như khói, mục đích là làm cho cơ thể trống rỗng.

Văn Chí Hồng đã tập thành thục tuyệt kỹ này nên gã trả lời rất tự tin. Gã hỏi lại:

- Thế còn Yên muội! Muội có qua được không?

Kim Yên không trả lời. Cô nhẹ nhàng bước lên cây cầu, rồi trong nháy mắt đã chạy sang đến phía bên kia...

Quần hào trố mắt ngạc nhiên. Nên nhớ rằng lúc đó Kim Yên vẫn đang cải trang làm một tên kiêu phu. Mọi người không sao tưởng tượng được một tên kiêu phu nhỏ bé của Hồng Hạc môn mà lại có khinh công cao dường ấy. Lâm Chí Trung nói giọng giễu cợt:

- Không ngờ một tên kiêu phu mà khinh công lại cao tuyệt như thế! Nhưng không hiểu khinh công của Chương môn phái này ra sao?

Lão cao giọng mỗi lúc một lớn, lại thấy Văn Chí Hồng là một gã mặt mũi vàng ệch bệnh hoạn thì đoán chắc khinh công của y chỉ vào loại tầm thường.

Trần Kim Yên thấy Lâm Chí Trung tỏ ý khinh thường Văn Chí Hồng thì tức giận, cô nói:

- Ta e rằng khinh công của Lâm đạo trưởng chục năm nữa cũng chưa chắc bằng Triệu chương môn của ta bây giờ.

Lâm Chí Trung bị một tên kiêu phu dám mở miệng mạt sát mình đã toan cho y một chương cho bỏ tức, song lão kịp thời kềm lại được. Dù sao, lão cũng cương vị là một Chương môn, không lẽ lại đi hơn thua với một tên kiêu phu vô danh, sao khỏi mang tiếng hẹp hòi.

Lão cố nhẫn nhịn:

- Nay thằng lỏi họ Triệu kia! Có thật người có thể vượt qua vực thẳm như thế này ư?

Lúc đó ở phía bên kia, Văn Chí Hồng đã bước sát tới cây cầu, song thật ra trong thâm tâm gã cũng thấy hơi sợ, bởi lẽ gió mỗi lúc một mạnh, ngay những người võ công yếu mà đứng trên đất bằng cũng khó mà đứng vững được. Gã toan đợi gió dịu đi một chút mới đi qua, nhưng nhìn sang bờ vực thấy Kim Yên có vẻ lo lắng bồn chồn nên quyết định qua ngay. Gã theo phép khinh thân đã học rồi bước thật nhanh quan phía bên kia. Không may cho Văn Chí Hồng lúc gã còn cách bờ vực hơn hai trượng một luồng gió xoáy không biết từ đâu từ trên cao thổi giạt xuống làm thân cây bị gãy rồi rớt xuống vực. Trên miệng vực, Kim Yên la lên một tiếng kinh hoàng... Không

kể một ai, mọi người đều tin rằng gã thiếu niên mặt vàng bụng kia sẽ rớt theo xuống vực tan xác...

Chính lúc đó, khi cây cầu bị gãy rớt xuống, Văn Chí Hồng cũng bị luồng gió ở trên cao đẩy xuống phía dưới. Gã cũng định ninh sẽ bỏ mạng đến nơi, song gã bỗng thấy từ dưới vực gió cũng đồng thời đẩy lên. Văn Chí Hồng mừng thầm. Gã theo phép đề khí rồi thi triển tuyệt kỹ Liên Hàng Bài Giáng Diệp (Lá diệp rơi theo gió) người Văn Chí Hồng bay bổng lên cao như điều gặp gió. Rồi gã lộn người một vòng trên không đáp mình xuống đất ngay bên cạnh Kim Yến...

Tình huống này khiến tất cả các hảo thủ có mặt đều sững sờ. Bởi lẽ công phu mà đến độ như vậy thì bất kỳ ai trong số đó cũng không thể nào sánh kịp... Ngay cả lão già áo đen, Giáo chủ Cửu Trùng môn cũng không giấu nổi vẻ kinh hoàng. Một gã Triệu Thăng vô danh tiểu tốt bỗng dung xuất hiện làm đảo lộn tất cả...

Từ Huyền đại sư vốn bản tính chân thật nên lão chẳng cần che đậy sự khâm phục của mình. Lão nói:

- Hồi nãy bản tăng đã được chứng kiến một đệ tử của quý phái (ý Từ Huyền muốn nói đến Kim Yến) biểu diễn công phu. Nay lại được chính mắt mục kích Triệu thí chủ phô trương tuyệt kỹ. Nếu điều này mà kể lại cho người khác chắc chẳng ai tin... Thí chủ hãy còn trẻ tuổi mà võ công đã trác tuyệt như vậy, bản tăng bội phục vô cùng...

Văn Chí Hồng cũng nói một câu đáp lễ. Song trong bụng gã đang lo lắng cho tính mạng của Tiểu Thúy. Gã thấy Tiểu Thúy bị trói nằm ở dưới đất thì buột miệng kêu lên:

- Thúy muội... Thúy muội... Chỉ tại ta mà muội bị thế này...

Lão già áo đen thấy Văn Chí Hồng nói mấy câu đó thì giật mình kinh ngạc. Lão cúi xuống hỏi Tiểu Thúy:

- Nghịch đồ... Việc này là thế nào? Người quen gã chẳng? Gã thực ra là ai vậy?

Tiểu Thúy khuôn mặt lộ vẻ run sợ. Cô ấp úng nói:

- Thực ra... thực ra... gã... gã là...

Cặp mắt lão già long lên dữ tợn:

- Gã là ai, nói mau. Người dám cả gan giấu ta...

Lão già tức điên lên, lão toan phóng chưởng đánh chết cô gái, song lại dừng tay. Lão trầm giọng nói:

- Được rồi. Người không chịu nói để lát nữa ta bắt y rồi giết cùng với người luôn thể...

Từ Huyền đại sư nghe đối đáp, lão hiểu ngay nhờ cô gái này mà toàn bộ quần hùng được cứu thoát. Lão tiến lên một bước rồi nói:

- Bàn tăng có một đề nghị thế này. Bàn tăng tới đây là muốn tỷ đấu cùng thí chủ mục đích là để hóa giải oán thù. Nếu bàn tăng may mắn thắng được, mong thí chủ hãy thả nữ thí chủ này ra...

Lão già áo đen hỏi:

- Được lắm! Nhưng nếu đại sư thua thì sao?

Từ Huyền đại sư ngập ngừng nói:

- Nếu bàn tăng thua thì... Tùy ý thí chủ muốn định liệu thế nào cũng được.

Lão già lạnh lùng nói:

- Tốt! Nếu hôm nay đại sư thất bại dưới tay ta thì kể từ giờ phút này phái Thiếu Lâm không được can thiệp vào chuyện của Cửu Trùng môn nữa...

Lão già nói xong thung thảng bước ra, tay co, tay duỗi người hơi nghiêng về phía trước. Chưởng tâm hướng về phía trước ra chiêu Thuận Thủy Thôi Xa (xuôi nước đẩy xe). Mới nhìn qua thì chẳng thấy chiêu này có gì là kỳ bí cả, song chỉ có những hảo thủ bậc nhất mới hiểu được sự biến hóa ghê gớm của nó. Bởi dù đối phương tấn công vào bất cứ hướng nào cũng bị phản đòn ngay lập tức.

Từ Huyền đại sư cũng phải khen thầm. Đối với bậc tiền bối võ lâm chỉ cần nhìn qua chiêu đầu là đã hiểu đối phương lợi hại như thế nào. Lão cũng thận trọng tiến lên tay tả khua một vòng nhỏ, tay hữu từ trong ống tay áo rộng thùng đột ngột đưa ra nhằm vào huyệt Kiên Tĩnh nơi bả vai của lão già. Chiêu này có tên gọi là Thần Nữ Tán Hoa, một chiêu rất khoan hòa...

Lão già xoay người nửa vòng rồi biến chiêu ngay lập tức. Lão vung quyền đánh mạnh từ trên xuống theo thế Thiết Ngũ Canh Địa, kinh lực vô cùng trầm trọng.

Từ Huyền thấy lão ra tay mau lẹ khôn tả, chiêu số mới ra nửa phần đã lập tức biến chiêu khiến đối phương khó lòng phán đoán, mỗi quyền đánh ra đều có sức mạnh kinh người có thể làm tan bia vỡ đá, nên lão tuy là bậc tôn sư trong võ học song cũng hết sức đề phòng. Lúc đầu, Từ Huyền đã được chứng kiến võ công của Trương Nhược Lâm lúc lão giao đấu với Tôn Minh Phương, Chưởng môn phái Tung Sơn, lợi hại như thế nào. Thế mà họ Trương chỉ mới đứng ở vị trí khiêm tốn là Đà chủ, còn dưới lão già này một bậc. Xem thế thì đủ biết, chỉ cần sơ sẩy một li là thảm bại ê chề...

Chính vì suy nghĩ như thế nên Từ Huyền không dám phản công vội. Lão thận trọng bảo hộ các yếu huyệt trên người, rồi cố gắng quan sát võ công ngỗ

hầu phẳng ra lai lịch của lão già.

Thoáng chốc hai người đã trao đổi hơn ba chục chiêu. Càng đánh Từ Huyền càng lầy làm lạ, vì võ công của lão già này so với võ công của phái Thiếu Lâm có nhiều điểm tương đồng. Chỉ có điều sự giống nhau ấy lại xảy ra ở chiều hướng đối nghịch cũng như Dương đối Âm, nóng đối lạnh vậy.

Từ Huyền cảm thấy mồ hôi vã ra... Lão đã thi triển gần hết các chiêu thức trong Thập Bát La Hán Thủ, song mỗi lúc lão lại cảm thấy như bị các chiêu thức của đối phương khóa chặt chân tay lại. Ngược lại Từ Huyền lại có cảm giác dường như đối phương nội lực mỗi lúc một mạnh lên không hề suy giảm. Lão nhâm tính, nếu cứ tỷ đấu kéo dài thế này không khéo mình bị bại dưới tay y mất, thì còn gì là danh tiếng ngàn năm của Thiếu Lâm, phải tính cách đánh mau mới được.

Đột nhiên, lão già phóng chưởng đánh xuống đầu nhà sư. Chiêu này có tên gọi là Thiên Giáng Vũ Trạch, khoảng cách giữa hai người rất gần, chưởng kinh lại mạnh không thể tả, khiến Từ Huyền không kịp né tránh. Trong lúc gấp rút Từ Huyền thi triển Quan Âm chưởng pháp, tay trái đưa lên đón đỡ chưởng lực của đối phương, tay phải ra chiêu Từ Thông Bát Đạn nhằm vào thượng bàn của lão già. Đây là một tuyệt kỹ mà bình sinh lão tâm đắc nhất là vì một chiêu thức phản thủ vi công rất hữu hiệu.

Kể về chưởng pháp mà nói, trên giang hồ khó có người sánh kịp với Từ Huyền đại sư. Hai tay cùng một lúc sử dụng quyền chưởng khác nhau để vừa phòng thủ vừa tấn công thì khó có người làm được. Lão yên trí, lão già chắc chắn sẽ phải nhảy lùi lại và như thế lão sẽ lấy lại được quân bình.

Từ Huyền đại sư đã đoán trúng, song chỉ đúng một nửa mà thôi. Lão già hét lên một tiếng nhảy lùi lại rồi quát to:

- Chết này!

Tay hữu lão già bỗng thu về, chưởng lực của Từ Huyền đánh vào khoảng không, đồng thời hai ngón tay lão già bỗng điểm tới huyệt Thiên Đột nơi cổ họng của nhà sư. Đây là một tuyệt kỹ vô cùng lợi hại có tên gọi là Tỏa Hầu Cầm Nã Thủ, đối phương trúng đòn này cổ họng lập tức bị gãy nát, dù có sống sót thì cũng trở thành phế nhân suốt đời.

Quần hùng rú lên kinh hãi. Ai cũng đều thấy rõ, mặc dù hai người đang động thủ, song từ đầu đến giờ Từ Huyền chỉ biết chống đỡ đã đủ vất vả rồi làm gì có cơ hội tấn công... Lão đã lâm vào thế hạ phong.

Chỉ có trong tình huống ngặt nghèo mới thấy được tài năng của từng người. Trong lúc nguy cấp bỗng thấy tà áo cà sa của nhà sư căng phồng như buồm gặp gió, ngón tay trở xòe ra rồi có tiếng xùy xùy từ đầu ngón tay đại

su.

Quần hào bên ngoài ồ lên thán phục. Thì ra Từ Huyền đại sư đã phải đưa ra tuyệt học tối thượng nhất của Thiếu Lâm để giải nguy, công phu này có tên gọi là Như Lai Phật Chi!

Lão già dường như đã đoán được trước tình huống này, lão nhảy lộn người để tránh. Luồng chỉ phong từ đầu ngón tay nhà sư đánh trúng vào hòn đá to tướng đằng sau, khoan thành một lỗ sâu hoắm trông thật ghê người. Lão già cười gằn nói:

- Như Lai Phật Chi của đại sư quả danh bất hư truyền, hôm nay lão phu mới được tận mắt chứng kiến. Bây giờ hãy coi công phu của ta!

Không thấy lão vận kinh gì cả, đột nhiên tay phải của lão trở nên đỏ rực rồi một luồng dương kinh âm âm xô ra.

Từ Huyền đại sư nhất thời không hiểu lão già sử dụng công phu gì. Đại sư cũng buộc phải vận Kim Cương thần công hộ thân, rồi phóng chưởng ra.

Đây là phút gay go nhất, bởi vì lập tức hai bàn tay của hai người lập tức hút chặt vào nhau. Việc tỷ thí nội lực là một điều đại kỵ đối với các cao thủ bởi lẽ đó là cuộc tỷ thí một mất một còn chứ không có hòa. Kẻ nào nội lực kém hơn dù chỉ một chút thôi cũng đủ mất mạng.

Mọi người đứng bên ngoài cuộc đấu cũng không hiểu thần công của lão già gọi là gì cả... Chỉ có một người duy nhất biết là Văn Chí Hồng. Văn Chí Hồng thấy bàn tay lão già đỏ rực lên thì vô cùng kinh ngạc, gã lẩm bẫm:

- Thật là kỳ dị... Dường như công phu lão già này đang sử dụng chính là Cửu Ma thần công... trong cuốn bí kíp của Tiểu Thúy đưa ta coi có nói rõ mà...

Nên biết rằng Văn Chí Hồng tuy có luyện được Cửu Ma thần công, song thần công ấy chỉ để hộ thân mà thôi. Nhưng về chưởng pháp như lão già đang thi triển thì gã không làm được. Gã quay sang thì thầm nói với Kim Yến:

- Yến muội! Xem ra cuộc tỷ đấu này phần thắng sẽ về phía lão già mất, Từ Huyền đại sư...

- Muội cũng nghĩ như đại ca, xem kìa...

Lúc ấy cuộc đấu đến hồi gay cấn. Từ Huyền đại sư mặt đỏ phừng phừng hơi thở đã có phần dồn dập. Ngược lại, lão già hơi thở vẫn bình thường, tuy khuôn mặt có tái đi một chút. Sự thắng bại lúc này chẳng cần phải là bậc cao thủ mới nhận ra, ai cũng thấy rất rõ chỉ chút xíu nữa thôi, Từ Huyền đại sư ít ra cũng bị nội thương trầm trọng...

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Nội lực của mình bây giờ chẳng thua kém gì ai, song mình chả biết cách

phóng ngoại khí... Làm sao mà cứu được Từ Huyền đại sư bây giờ?”

Tình hình mỗi lúc một trở nên căng thẳng. Trên đầu Từ Huyền đại sư luồng nhiệt khí bốc lên mỗi lúc một dày đặc, chứng tỏ công lực lão đang thi triển tới độ chót. Ngực Từ Huyền đã thấy phập phồng nhiều hơn, rõ ràng hô hấp đang dồn dập. Từ Huyền trong lòng kinh hoảng lão thấy nội lực của lão già cứ ào ạt truyền vào cơ thể lão như nước triều dâng, không có một triệu chứng gì là suy giảm cả. Là người đứng đầu phái Thiếu Lâm, Thái Sơn của võ học, Từ Huyền tự nhủ dù có chết cũng nhất quyết không đầu hàng. Lão ngâm vận chân khí một lần nữa...

Đột nhiên một tình huống xảy ra khiến mọi người không ai hiểu được. Trong lúc khuôn mặt Từ Huyền đại sư đang từ đỏ rực chuyển sang tái ngắt, chứng tỏ không thể chịu đựng được thêm một giây nào nữa, thì lão già áo đen, Giáo chủ Cửu Trùng môn bỗng ngã vật ra, liền theo đó Từ Huyền đại sư cũng té ngửa người về phía sau, máu đen ứ trào ra khỏi miệng...

Biến diễn này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Ai cũng thấy rất rõ lão già áo đen tự lão té ngã chứ không phải bị thua Từ Huyền đại sư. Kim Yên nói với Văn Chí Hồng:

- Hồng ca! Xem ra chính lão già đó tự lão đã bị nội thương trầm trọng rồi... Nếu không Từ Huyền đại sư bỏ mạng là cái chắc...

- Đúng vậy, nhưng huynh không hiểu tại sao lại như vậy. Lão đang thắng thế thấy rõ mà...

Trong lúc đó, đệ tử chùa Thiếu Lâm ủa tới chăm sóc cho Từ Huyền đại sư. Còn lão già Giáo chủ Cửu Trùng môn thì ngồi dựa lưng vào một tảng đá, lão đang cố hết sức vận công dưỡng thần, cặp mắt khép lại.

Văn Chí Hồng bèn bước tới chỗ Tiểu Thúy đang nằm dưới đất. Gã lấy thanh trường kiếm cắt đứt hết dây trói cho Tiểu Thúy, rồi vui vẻ nói:

- Thúy muội! Vậy là muội được cứu sống rồi... Từ Huyền đại sư đã thắng.

Trái với sự suy đoán của gã, Tiểu Thúy không những không tỏ vẻ vui mừng, khuôn mặt cô còn lộ vẻ lo lắng. Tiểu Thúy chạy lại về phía lão già đang ngồi vận khí dưỡng thần. Cô hỏi giọng lo lắng:

- Giáo chủ... tại sao lại như thế?

Lão già không đáp cặp mắt vẫn nhắm nghiền, Tiểu Thúy hỏi dồn:

- Giáo chủ có cần thuộc hạ tiếp thêm chân khí vào người không?

Lão già không đáp, song một lát cặp mắt từ từ mở ra vô hồn. Lão chỉ khẽ lắc đầu.

Bên kia, Từ Huyền đại sư cũng chẳng khá gì hơn. Một nhà sư chùa Thiếu

Lâm tức giận nói:

- Các sư huynh đệ! Sao không nhân lúc này chúng ta giết quách tên Giáo chủ tàn ác kia đi để trừ họa cho võ lâm cho rồi...

- Đúng đây! Đúng đây!

Mấy gã kia tán thành. Rồi lập tức mấy tên cầm vũ khí nhảy sang phía lão già đang ngồi vận công toan động thủ. Bỗng một tiếng quát vang lên:

- Dừng lại! Các người làm như vậy không sợ hổ thẹn với lương tâm hay sao? Cuộc đấu vừa rồi rất công bằng. Từ Huyền đại sư tuy thắng nhưng cũng chỉ là may mắn mà thôi. Sao lại nhân lúc người ta bị nội thương mà ra tay như thế?

Tiếng quát vừa dứt đồng thời một bóng người nhảy ra đứng trước mặt. Thì ra, người đó không ai khác hơn là Tiêu Thúy...

Quần hào thấy Tiêu Thúy thanh âm thì rõ ràng còn trẻ, song mặt mũi thì quái dị thì không khỏi giật mình. Lâm Chí Trung bước lên một bước rồi nói:

- Lão phu biết nhờ cô nương mà quần hùng được thoát nạn. Song Cửu Trùng môn là một bang hội tàn ác, đã giết hại biết bao cao thủ trên chốn giang hồ. Ngay đối với cô nương nếu Từ Huyền đại sư vừa rồi bị thua, hẳn tính mạng cô giờ này cũng đâu có còn nữa. Tại sao cô không ly khai bọn chúng cho rồi... Lão phu...

Tiêu Thúy xẵng giọng nói:

- Việc đó là chuyện riêng của ta! Nhưng nếu các vị cố tình giết hại Giáo chủ Cửu Trùng môn thì Tiêu Thúy đành thất lễ vậy?

Chợt có tiếng nói yếu ớt của Từ Huyền đại sư:

- Xin Lâm đạo trưởng dừng tay! Nữ thí chủ nói đúng đây. Hồi này bản tăng có giao ước nên thắng thì chỉ cần lão thả nữ thí chủ này ra mà thôi...

Từ Huyền đại sư nói câu này rất là chí lý, Tiêu Thúy nói:

- Ý đại sư như vậy, các vị tính sao?

Lâm Chí Trung không biết trả lời thế nào. Trong thâm tâm, lão rất sợ lão già Giáo chủ Cửu Trùng môn này, nên cũng muốn nhân cơ hội này giết quách đi cho rảnh, để làm yếu đi lực lượng của Cửu Trùng môn, song Từ Huyền đại sư đã nói ra như vậy, thì biết tính làm sao.

Lão do dự một lát rồi bỗng nghĩ ra một điều, lão nói:

- Cô nương yên tâm, bọn ta sẽ tha chết cho lão lần này, nhưng bọn ta cần phải biết lão là ai điều này chắc cô nương không phản đối!

Tiêu Thúy nghiêm giọng nói:

- Không được.

Lâm Chí Trung tức giận nói.

- Nhưng nếu lão phu cứ nhất định muốn mở chiếc khăn che mặt kia ra thì sao?

Tiểu Thúy nói:

- Thì đạo trưởng phải đánh thắng ta đã.

- Ta không sợ gì cô, song dù sao hôm nay quần hùng cũng mang ơn cô rất nhiều... Nếu động thủ thì... Võ công thật vô tình không nói trước được.

Văn Chí Hồng thấy tình hình có vẻ căng thẳng rất dễ xảy ra cuộc đấu thì nghĩ bụng:

“Lão già họ Lâm này ý mình là Chương môn phái Thanh Thành, nghĩ rằng có thể khống chế Tiểu Thúy dễ dàng. Nhưng lão có biết đâu rằng võ công Tiểu Thúy cao không thể tưởng tượng được, chính mình đã nghe thấy cô động thủ với Trương Nhược Lâm và đã khống chế được lão. Nếu mình không ngăn cản lão thua thì thật là bẽ mặt...”

Nghĩ vậy Văn Chí Hồng lên tiếng:

- Xin Lâm đạo trưởng hãy ngừng tay? Tại hạ nhờ quen biết cô nương đây mà may mắn được cứu sống... Các vị động thủ với nhau như vậy không sợ vô tình lắm sao?

- Cứ để cho gã lật mặt ta thử xem?

Một thanh âm lạnh lẽo cất lên. Lão già áo đen đột ngột lên tiếng. Lão bỗng đứng bật dậy, cặp mắt qua hai cái lỗ thủng phát ra những ánh hung quang trông rợn người.

Lâm Chí Trung không khỏi giật mình. Chẳng lẽ lão già hồi phục nhanh chóng vậy sao? Lâm Chí Trung tự lượng sức mình nếu lão già hồi phục hoàn toàn thì Lâm Chí Trung không phải là đối thủ của lão. Nhưng đã lỡ rồi, biết làm thế nào được. Lâm Chí Trung vẫn còn hy vọng vào Huỳnh Thiên Đạo, Chương môn phái Hoa Sơn, Tôn Minh Phương Chương môn phái Tung Sơn và đông đảo các cao thủ ở đây có thể khống chế được lão già... Nghĩ như vậy Lâm Chí Trung mạnh bạo nói:

- Ngươi là kẻ thua cuộc lại còn dám mở miệng phách lối! Tội ác của Cửu Trùng môn cũng như âm mưu giết hại các môn phái hôm nay. Lão phu chưa tính sổ với ngươi, bởi lẽ chưa phải là nhân vật cao nhất của Cửu Trùng môn. Sống đã là người quân tử, dù chết cũng không cần thay tên đổi họ, có sao ngươi phải giấu giếm bộ mặt thật của mình.

Lão già nổi lên một tràng cười lạnh lãnh:

- Lâm Chí Trung! Ta nghĩ rằng ngươi thừa biết cuộc đấu vừa rồi không phải là ta bị thua kém nội lực của Từ Huyền đại sư đâu? Song lão phu này là người quân tử không muốn động thủ nữa, chứ không phải sợ gì các người

đâu... Việc hôm nay hãy tạm để đấy, non xanh nước biếc còn đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau sau...

Lão nói xong quay về phía Tiêu Thúy rồi xẵng giọng nói:

- Còn nhà ngươi... Về phần ta, ta sẽ tha chết cho ngươi, nhưng ta hay người một tháng sau sẽ phải trình diện Đại giáo chủ, để người quyết định.

Dứt lời, chỉ thấy thấp thoáng mấy cái, lão già đã phóng mình đi mất dạng.

Lúc đó, Từ Huyền đại sư cũng đã phục hồi được phần nào sức lực. Lão ra hiệu cho mọi người lại gần, rồi khó nhọc nói:

- Bần tăng tài hèn sức kém, tự nhận còn thua kém Giáo chủ của Cửu Trùng môn một bậc. Thế mà trên lão còn tên Đại giáo chủ nào nữa thì không hiểu võ công của lão lợi hại đến chừng nào. Thế mới biết, võ lâm đang đứng trước một thảm họa to lớn...

Huỳnh Thiên Đạo ngắt lời:

- Đại sư làm gì mà quá bi quan như vậy. Có thể võ công của gã Giáo chủ đó cao siêu thật, song chẳng lẽ Bát đại môn phái không có ai lại không thắng nổi hay sao?

Từ Huyền đại sư chậm rãi nói:

- Bần tăng cũng mong như thế... nhưng hôm nay bần tăng đang bị nội thương rất trầm trọng. Nếu dùng tuyệt kỹ của môn mà chữa trị thì ít ra cũng phải mất sáu bảy tháng mới khôi phục được hoàn toàn công lực. Vì thế... vì thế...

Từ Huyền đại sư ngấp ngừng một lát dường như quá mệt mỏi không nói nên lời. Một lúc lâu sau, đại sư nói gặng giọng nói tiếp:

- Vì thế... Bần tăng mong rằng Chưởng môn các phái nên đoàn kết lại với nhau, xóa bỏ mọi bất hòa để cùng nhau đối phó.

Lâm Chí Trung Chưởng môn phái Thanh Thành nói:

- Đại sư nói đúng! Tại hạ nghĩ rằng Bát đại chưởng môn mà quy tụ lại chẳng dư sức đối phó với bọn chúng sao? Bây giờ điều cần làm lúc này là tìm cho được Hoa Đại Dung, Bang chủ Cái bang...

Mọi người đều biết Hoa Đại Dung là Bang chủ Cái bang, nhưng đã bỏ đi đâu biệt tích mấy chục năm nay. Võ công của Hoa Đại Dung thật cao siêu khó mà tưởng tượng được.

Từ Huyền đại sư nói tiếp:

- Bây giờ tạm thời các vị ai về môn phái đó, bần tăng cũng phải về chùa tịnh dưỡng một thời gian, nên chưa chắc có thể giúp gì cho võ lâm được. Song người của Thiếu Lâm thì rất đông, lúc nào cũng sẵn sàng...

Từ Huyền nói xong, lão quay về phía Văn Chí Hồng:

- Triệu thí chủ? Bữa nay nếu không có Triệu thí chủ và hảo ý của nữ...
(mắt hai trang 197, 198 cuốn 03)

... nhưng thấy muội cứ hỏi mãi, lão đâm sinh nghi. Rồi cuối cùng, vì nghĩ tới tính mạng bao người mà muội đành đắc tội với Giáo chủ...

- Nhất định khi muội trở về, Cửu Trùng môn sẽ không tha tội chết cho muội đâu, chỉ bằng chúng ta đi với nhau có được không?

Tiểu Thúy buồn rầu nói:

- Không được đâu? Muội... muội phải về...

Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy! Không lẽ Thúy muội lại không tin huynh sao?

- Không phải là không tin, song chuyện này dài dòng lắm. Sau này... sau này có dịp muội sẽ kể cho huynh nghe...

Văn Chí Hồng nói:

- Huynh cũng còn rất nhiều chuyện cần nói với muội! Chẳng hạn như là...

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế? Huynh cứ nói...

- Chuyện về Trương Tử Thành...

Văn Chí Hồng áp úng. Gã ngại nói ra sợ Tiểu Thúy hiểu lầm gã cố tình nghe trộm chuyện của họ.

Quả nhiên, vừa nghe Văn Chí Hồng nhắc đến tên Trương Tử Thành, nét mặt của Tiểu Thúy có vẻ khác. Cô hỏi:

- Sao... sao huynh lại biết y...

Nét mặt cô bỗng đỏ ửng lên.

Văn Chí Hồng đành kể lại cho Tiểu Thúy nghe lần trước gã quay trở về nhà của Tiểu Thúy để trả cô cuốn bí phổ, gã đã gặp Trương Tử Thành đến đón cô đi rồi đến hôm sau, tình cờ trong hang gã nghe thấy câu chuyện của họ là lần thứ hai... Rồi gã lại kể tiếp cho Tiểu Thúy nghe kể đã lừa gã làm gã suýt bỏ mạng dưới tay bọn đệ tử Hoa Sơn cũng chính là gã họ Trương này.

Tiểu Thúy nghe xong im lặng không nói gì cả. Một lát sau, cô mới nói:

- Chuyện này muội sợ rằng có điều chi ngoắt ngoéo ở trong. Trương huynh là người rất tốt, quyết không phải là hạng người như huynh nói đâu!

- Thôi được! Cái đó thì tùy muội quyết định, nhưng hiện nay Trương đã chủ và Trương Tử Thành đâu rồi?

- Sau khi Giáo chủ đến đã giải thoát cho lão, không hiểu hiện nay lão ở đâu? Cả Trương Tử Thành cũng biến mất luôn mới thật là lạ. Chính muội cũng đang định đi tìm họ đây.

- Có phải Phân đà của Cửu Trùng môn ở ngọn núi này có phải không?

Tiểu Thúy nói:

- Muội... muội không thể nói cho huynh được... Chúng ta chia tay ở đây thôi...

Văn Chí Hồng đáp:

- Vậy thì muội hãy bảo trọng! Huynh có thể giúp gì được muội không?

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Không cần đâu! Huynh đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Cô nói xong quay mình đi xuống chân núi. Chỉ một thoáng bóng Tiểu Thúy đã mất dạng.

Trần Kim Yến hỏi:

- Bây giờ, huynh định đi đâu?

Văn Chí Hồng nói:

- Chính huynh cũng chưa biết đi đâu cả! Song... huynh định đi tìm một người đã...

Trần Kim Yến ngạc nhiên hỏi:

- Huynh định đi tìm ai thế?

- Huynh định... định đi tìm một vị tiểu... tiểu... cô nương trước đã. Yến muội có đi cùng với huynh không?

Nét mặt Trần Kim Yến bỗng sa sầm:

- Không! Huynh có nhớ những gì đã thề cùng với muội trước mặt sư phụ muội không?

- Có... huynh nhớ... nhưng điều này có liên quan gì đâu? Vị cô nương ấy là một người rất tốt, đã từng giúp đỡ huynh rất nhiều. Cô ta không có võ công và đã bị một người bịt mắt bắt đi mất, hiện nay không hiểu tính mạng ra sao... huynh...

Kim Yến lạnh lùng nói:

- Thôi được rồi! Chuyện với các cô nương thì muội không tính xen vào. Huynh cứ đi một mình. Nhưng huynh nên nhớ nếu có làm điều gì đó có lỗi với muội, muội sẽ không tha đâu.

Kim Yến nói xong toan quay mình bỏ đi, thì đột nhiên dưới chân núi có tiếng rú lên đau đớn của người nào đó nghe thật khủng khiếp.

Hồi 10

Lúc bấy giờ, Văn Chí Hồng và Trần Kim Yến đột nhiên nghe một tiếng rú kinh hồn vang lên rồi tắt lịm. Văn Chí Hồng chợt dạ nói với Kim Yến:

- Yến muội! Không lẽ tiếng rú vừa rồi lại là của Tiểu Thúy?

- Làm sao mà biết được. Nơi đây núi rừng bao la, thanh âm lại mơ hồ, thật là khó phán đoán.

- Huynh nghe hình như thanh âm từ dưới chân núi vọng lên thì phải... Chúng ta chạy xuống thử xem!

Hai người trở thuật phi hành chạy như bay xuống núi, vừa chạy vừa quan sát hai bên, song không phát hiện được gì khác lạ ngoài hai bên lối mòn cây cối mọc um tùm rậm rạp...

- Hồng ca! Tại sao quanh đây tuyệt nhiên không có lấy một hang động nào cả mới lạ chứ... Vậy thì tiếng rú vừa rồi là ở đâu ra...

- Theo huynh nghĩ quanh đây hẳn là phải có một hang động bí mật nào đó. Chúng ta phải kiên nhẫn mới được...

Hai người ra sức tìm kiếm xung quanh, nhưng không phát hiện được gì khác lạ. Đột nhiên Văn Chí Hồng thấy một con vật tựa như con dê núi chạy vụt qua trước mặt gã, rồi đột ngột biết mất sau bụi cây rậm rạp. Trong đầu Văn Chí Hồng chợt nảy ra một ý nghĩ, gã nói với Trần Kim Yến:

- Yến muội, có thể trong bụi cây trước mặt có hang động... chúng ta đến đó xem thử...

Kim Yến gật đầu. Hai người phải khó khăn lắm mới rẽ được lùm cây rậm rạp để tiến vào. Quả nhiên ở phía sau lộ ra một cửa hang.

- Đây rồi!

Văn Chí Hồng reo lên.

Miệng hang khá rộng ăn sâu vào vách núi. Phía ngoài cây cối mọc chằng chịt nên phải chú ý lắm mới phát hiện được. Hơi lạnh từ trong hang tỏa ra chứng tỏ hang này ăn rất sâu vào trong núi. Văn Chí Hồng nói với Kim Yến:

- Bây giờ chúng ta tiến vào phải thật nhẹ nhàng mới được, vì thanh âm ở đây rất vang. Tiếng rú hồi nãy chắc chắn phát xuất từ đây chứ không sai...

Kim Yến khẽ gật đầu, rồi hai người thận trọng dò dẫm từng bước tiến vào, vì ánh sáng trong hang rất tối.

Đi được một lúc, lòng hang đột nhiên tụt xuống. Văn Chí Hồng định thần nhìn kỹ thấy phía dưới có đèo nhiều bậc thang đi xuống. Gã nghĩ bụng:

“Thảo nào mà khí lạnh trong hang nhiều như vậy, thì ra nó còn được đào sâu xuống dưới nữa...”

Hai người đi xuống khoảng mười mấy bậc thì có một con đường rẽ ngang.

Phía cuối con đường là một căn phòng, có ánh sáng tỏa ra.

Văn Chí Hồng thì thào:

- Yên muội! Chúng ta lại gần đi...

Hai người tiến đến tận nơi. Đó là một căn phòng bằng đá kiên cố, cửa đóng kín nhưng ánh sáng vẫn lọt ra ngoài mấy kẽ hở...

Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên ghé mắt dòm vào bên trong. Gã suýt kêu lên một tiếng vì kinh ngạc: Bên trong căn phòng là bốn người. Người bị trói ngồi trên ghế quay lưng ra phía ngoài không ai khác hơn là Tiểu Thúy, hai người kia một gã là Trương Tử Thành, một gã là Trương Nhược Lâm, Đà chủ Cửu Trùng môn. Còn người thứ tư chính là lão già cao gầy Giáo chủ Cửu Trùng môn, khuôn mặt vẫn che kín...

Văn Chí Hồng trong lòng hồi hộp gã nói với Kim Yên:

- Nguy rồi, Tiểu Thúy bị bọn chúng bắt. Lại có cả lão Giáo chủ ở đây, làm thế nào bây giờ...

Kim Yên nhắc:

- Từ từ đã nào, đừng có sốt ruột. Chúng ta phải tùy cơ ứng biến mới được...

Bên trong lão già đi đi lại lại ra chiều nóng ruột lắm... Lão nói:

- Tiểu Thúy! Tội trạng của ngươi đã rõ ràng, ta không thể vì tình riêng mà tha ngươi được... Ngươi đã rõ tội của mình chưa?

Tiểu Thúy áp ứng:

- Rõ... rõ... rồi ạ!

Lão già trầm giọng:

- Nhưng ngươi vẫn còn có cơ may được khoan hồng. Ta chỉ hỏi ngươi hai câu thôi, nếu thành thật...

Tiểu Thúy vội nói:

- Được được. Nhưng...

Cô đưa mắt nhìn về phía Trương Nhược Lâm và Trương Tử Thành.

Lão già gật đầu. Lão lạnh lùng nói:

- Cho hai ngươi ra ngoài. Nhớ canh chừng cửa động...

Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên giật mình:

- Núp ở đâu bây giờ?

Văn Chí Hồng thấy cánh cửa căn phòng mở ra ở phía ngoài. Gã nhanh trí nắm tay Kim Yên đến sát cánh cửa, rồi đứng sẵn ở đó...

Cánh cửa căn phòng mở ra, luồng ánh sáng bên trong hắt ra sáng lòa. Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên nhanh chóng nấp sau cánh cửa. Rất may là vì đang ở trong căn phòng sáng bước ra ngoài nên Trương Tử Thành và Trương

Nhược Lâm không nhìn rõ bên ngoài. Trương Nhược Lâm đóng cánh cửa đàng sau lại, rồi hai người cứ thế bước thẳng ra ngoài.

Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên thót cả người lại. Đợi cho hai gã đi được một đoạn. Văn Chí Hồng mới khẽ hỏi Kim Yên:

- Chúng ta tính sao bây giờ?

Kim Yên nói:

- Tốt hơn cả là theo bọn chúng ra ngoài. Sau đó lựa thời cơ không chế chúng để chia bớt lực lượng. Nếu chỉ còn mình lão già, tiểu muội và huynh may ra có thể đối phó được.

Văn Chí Hồng khen phải. Hai người lại theo lối cũ đi ra. Gần đến cửa hang, gã nghe Trương Nhược Lâm nói với Trương Tử Thành.

- Tiểu tử ngươi dù sao cũng là kẻ mới vào mà đã lập công lớn. Chúc Phó đà chủ chắc chắn sẽ ở trong tay, lát nữa ta sẽ nói giùm cho...

Trương Tử Thành xun xoe nói:

- Đa tạ Đà chủ... Trương đà chủ... Hình như phía trước có người...

Đột nhiên nghe đến hự một tiếng, rồi một thân hình đổ vật xuống đất, Kim Yên hỏi:

- Không hiểu tên nào té thế nhỉ...?

Cô vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng cười khanh khách nổi lên. Rồi thanh âm Trương Tử Thành:

- Trương Nhược Lâm, chúc Phó đà chủ thì còn nhỏ quá... ta muốn làm Đà chủ kia...

Trương Nhược Lâm lắp bắp nói:

- Ngươi... ngươi... Ngươi dám đánh lên ta sao? Lát... nữa Giáo chủ sẽ giết ngươi...

- Ngươi đừng lo cho ta... Trước hết ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ, sau đó đổ tội cho ngươi bỏ đi đâu mất tích... Xác ngươi, ta chỉ việc quăng xuống vực là xong.

Trương Tử Thành nói xong mím một nụ cười độc ác. Văn Chí Hồng và Kim Yên chỉ nghe một tiếng bộp, hiển nhiên gã đã phóng chưởng giết chết Trương Nhược Lâm rồi. Kim Yên khẽ nói:

- Không ngờ tên này lại có thủ đoạn ác độc như vậy. Nhưng thật là một dịp may cho ta... không chế một mình gã dễ hơn nhiều.

Kim Yên và Văn Chí Hồng theo sau Trương Tử Thành một đoạn khá xa. Đợi cho Trương Tử Thành liệng xác của Trương Nhược Lâm xuống vực, rồi mới ra tay. Quả nhiên một lát sau, sau khi đã phi tang được cái xác của Trương Nhược Lâm, Trương Tử Thành quay trở lại. Gã vừa bước qua chỗ

tảng đá nơi Văn Chí Hồng và Kim Yến núp. Kim Yến nhảy ra đứng trước mặt gã. Cô mỉm cười nói:

- Trương Tử Thành, ta đã nghe và thấy hết sự tàn ác của ngươi rồi đó... biết điều thì chịu trời và trả lời mấy câu hỏi, ta sẽ tha chết cho...

Trương Tử Thành nổi giận. Gã chưa kịp động thủ thì Văn Chí Hồng đã nhảy tới phía sau lưng. Gã xòe hai ngón tay ra chiêu Nhị Long Tranh Châu, một trong tám tuyệt kỹ về điểm huyết trong Tinh Quy bát pháp mà Lâm Ngữ Đường truyền thụ, điểm ngay vào huyết Phong Trì sau gáy của Trương Tử Thành. Gã ra tay mau lẹ không thể diễn tả, khiến Trương Tử Thành không kịp trở tay. Lập tức người gã cứng đờ như khúc gỗ...

Văn Chí Hồng đứng trước mặt Trương Tử Thành, gã hỏi:

- Tên bất nhân kia, ngươi có nhận ra ta không?

Trương Tử Thành trợn tròn cặp mắt lên nhìn rồi ú ớ trong miệng ra ý không biết. Văn Chí Hồng nói:

- Ngươi không nhận ra ta là phải. Ta chính là người ngươi đã lừa gạt đến chịu trận đòn của bọn đệ tử phái Hoa Sơn đó. Nhưng ta không giết ngươi đâu, cứ nằm một chỗ ở đây, đợi lát nữa sẽ tính...

Văn Chí Hồng bế xốc Trương Tử Thành lên vai, rồi kiếm một bụi cây quăng gã vào đó... Xong xuôi, gã cùng Kim Yến lại lần mò xuống hang...

Lúc xuống tới căn phòng phía dưới, gã nghe thấy tiếng Tiểu Thúy nói:

- Gia gia... chẳng lẽ gia gia không tin con sao...?

Văn Chí Hồng giật bắn người không tin ở tai mình nữa. Tại sao Tiểu Thúy lại gọi Giáo chủ Cửu Trùng môn là gia gia. Lão này là sư thúc của Thanh Bào lão nhân kia mà! Người duy nhất mà Tiểu Thúy có thể gọi bằng gia gia chính là...

Lão già dùng giọng mũi hừ lên một tiếng rồi nói:

- Thôi được, chuyện kia ta chưa nói tới, nhưng tại sao hồi này lúc ta động thủ với lão trọc bỗng nhiên kinh khí ta bị đi ngược đường... chỉ suýt nữa là bỏ mạng. Ngươi giải thích thế nào về việc này đây?

- Gia gia... Cũng chỉ vì tập không đúng mà Tiểu Thúy đã đến nỗi này. Về sau lúc tìm ra yếu huyết thì cũng mới chỉ là luyện tới đó mà thôi. Người duy nhất luyện thành công là Văn Chí Hồng thì... Tiểu Thúy lại chưa kịp hỏi gã.

Cặp mắt lão già long lên dữ tợn. Lão rít lên:

- Ngươi đã trái lệnh ta, truyền thụ cho tên tiểu tử đó. Vậy ngươi chết cũng chẳng oán trách gì được... Bây giờ ta đã hiểu ra: Sở dĩ ngươi mở cửa hang cho bọn chúng là vì có tên tiểu tử đó, có phải không?

Tiểu Thúy sợ hãi kêu lên:

- Gia gia...

Giọng lão giờ bỗng rít lên hần học:

- Người không cần nói ta cũng đoán ra y là ai rồi! Y chính là... Y đã giả dạng làm Chương môn phái Hồng Hạc có đúng không...?

Lão già nói xong vung tay đập xuống cái bàn gỗ để trước mặt. Cái bàn lập tức gãy vụn ra, chúng tỏ cơn giận của lão đã dâng lên đến cực điểm.

Tiểu Thúy kêu lên:

- Gia gia... Xin gia gia bớt giận, không lẽ con lại định hại gia gia sao?

- Được đằng nào người cũng chết, thì để ta nói cho người nghe cho khỏi thắc mắc trong lòng. Ta... ta...

Lão già gằn giọng:

- Ta không phải là gia gia của người đâu...

Lão già nói xong lấy tay giặt tấm khăn che mặt rồi quăng xuống đất. Văn Chí Hồng không tin ở cặp mắt của mình nữa. Giáo chủ Cửu Trùng môn chính là Trương Hải Thanh, nghĩa phụ của gã.

Văn Chí Hồng đã toan nhảy vào vì không kềm được lòng mình nữa, thì Kim Yến đã giữ tay gã lại. Cô nói:

- Hồng ca... Lão ấy chưa giết Tiểu Thúy đâu! Cứ ráng chờ xem lão nói gì nữa đã...

Tiếng Tiểu Thúy kêu lên đau đớn:

- Gia gia... Xin gia gia đừng vì quá giận mà nói như thế...

- Người làm rồi... Trương Hải Thanh này làm gì có đứa con là người. Ha... ha... ha... chẳng qua người chỉ là một công cụ để ta lợi dụng mà thôi... Hiểu chưa? Nhưng giờ đây, người chẳng còn có thể giúp gì được ta nữa... Không những thế lại còn phản bội ta... Nên... nên... người phải chết.

Khuôn mặt Tiểu Thúy trắng bệch ra, sự thật quá khủng khiếp khiến cô nói chẳng nên lời. Trương Hải Thanh đi đi lại lại trong phòng như một con hổ dữ dường như để hả hết cơn giận. Lão nói giọng độc ác:

- Nghe đây! Ta nói cho người biết: Cái gã Văn Chí Hồng đó chính là anh trai của người đó... Người... người... không tin hả? Trương Hải Thanh này đâu có sợ gì một kẻ sắp về bên kia thế giới mà phải nói dối... Ha... ha... lát nữa ta sẽ cho người đi trước, rồi cái gã anh trai của người sẽ đi sau...

Văn Chí Hồng lạnh toát cả người. Sự thật ghê gớm đó khiến gã bàng hoàng. Trương Hải Thanh, người mà gã hết lòng tôn kính, người mà gã đã nguyện sẽ xả thân để bảo vệ, giờ đây đã lộ rõ nguyên hình. Gã tuy tức giận trong lòng, song cũng mừng vì đã tìm ra được người em song sinh với gã... Gã nghe thấy Tiểu Thúy lấp bắp:

- Người... Người... Trương Hải Thanh... người thật là tàn ác... vậy song thân của ta là ai?

Trương Hải Thanh bật lên tràng cười hung ác:

- Hà hà... Người muốn biết về thân thế của mình thì để ta nói cho mà nghe. Cách đây mấy chục năm... Ta vốn là cao thủ lừng lẫy trên giang hồ, song vì có rất nhiều kẻ muốn hại ta, ta buộc phải thay tên đổi họ, cải trang rồi đến một nơi khác lập nghiệp. Cơ nghiệp ta dựng nên để che mắt giới giang hồ chính là Tây Kinh tiêu cục. Nhưng lúc đó, không phải là ta đã nản lòng thối chí, mà chỉ là tạm thời chờ luyện được một môn võ công tuyệt thế...

Thế rồi một đêm, trên đường trở về tiêu cục, ta bỗng thấy có một tiếng hô hấp nặng nhọc ở ven đường, trong một bụi cây. Ta dừng ngựa thì thấy hai người một nam nhân và một nữ nhân đang bị thương có vẻ rất trầm trọng. Nam nhân thì ta biết khá rõ vì y cũng nổi danh trên giang hồ lúc bấy giờ, là trang nam nhi quân tử... Y là Văn Thành Long...

Ta nghĩ bụng:

“Té ra là Văn Thành Long, vậy nữ nhân này là vợ chồng của y, vì lúc đó nữ nhân đang mang bầu to tướng. Tại sao vợ chồng y lại bị đánh thảm thương thế này... Võ công của Văn Thành Long và nội nhân của y hợp lại thì uy lực không phải tầm thường... Vậy kẻ nào mà có võ công cao như vậy?”

Ta nhảy xuống ngựa, lúc đó, người Văn Thành Long đầy máu, gã ra hiệu cho ta lại gần. Ta đến gần hẳn rồi cúi xuống hỏi:

“Có phải là Văn đại hiệp đó không?”

Văn Thành Long mệt mỏi gật đầu. Ta hỏi tiếp:

“Vì sao các hạ lại bị đến nông nỗi này... Ai đã thương các hạ?”

Văn Thành Long trợn mắt lên. Gã lẩm nhẩm những gì không rõ, nhưng có năm chữ thì ta nghe rõ nhất Cửu Quỷ Bát Mã Dao...

Năm chữ này như một tiếng sét đánh vào tai ta... Bí phổ đó ta đã từng được nghe giới giang hồ đồn đại khá lâu, đó là một công phu bí ẩn nhất của Đạt Ma tổ sư. Nếu có nó trong tay bí phổ này thì trong thiên hạ sẽ không có ai là đối thủ nữa.

Ta trong bụng mừng thầm liền ghé miệng sát vào tai y hỏi dồn:

“Cái gì... đại hiệp nói câu gì vậy? Ta không hiểu...”

Văn Thành Long thu hết tàn lực thều thào nói:

“Hãy cứu lấy nội nhân của ta...”

Rồi gã thò tay vào trong người lấy ra một muôn sách đã bị xé làm đôi, nham nhở...

“Cá... c... hạ hãy... cầm... lấy... còn... còn...”

Gã không nói tiếp, song chỉ tay vào người nữ nhân...

Lúc đó trong đầu ta nảy ra một ý nghĩ: Có thể một nửa cuốn sách nội nhân y là Chu Minh Nguyệt đang nắm giữ, trước hết hãy mang y về tiêu cục đã rồi sau sẽ tính.

Nghĩ như vậy rồi ta bèn dìu Chu phu nhân lên ngựa phóng về tiêu cục. Cũng may lúc đó trời đã tối lại không xa tiêu cục lắm, nên mọi việc đều ổn thỏa không gặp bất cứ trở ngại gì.

Lúc về đến nơi, tụt tay ta mở cửa rồi cho Chu phu nhân vào trong mật thất rồi cẩn thận khóa lại. Tất cả những gia nhân của ta ai chứng kiến sự việc đó, ta đều giết sạch...

Tiểu Thúy nghe Trương Hải Thanh nói đến đó cô tức giận quát to:

- Họ Trương kia, mi thật không bằng loại cầm thú... ta hận rằng đã lỡ bị người bắt, nếu không...

Trương Hải Thanh bật lên tràng cười:

- Ha!... Ha!... Ha!... Nha đầu mi đừng có láo xược thế mà khổ vào thân đấy... ngồi yên để ta kể nốt cho mà nghe, để xuống suôi vàng khỏi phải ám ức trong lòng.

Trương Hải Thanh nói đoạn ngừng lại ra chiều nghĩ ngợi, rồi kể tiếp:

- Sau đó... Sau đó ta vẫn chưa yên tâm rồi tự nhủ: “Văn Thành Long bị thương rất trầm trọng ý tất không sống nổi, nhưng mình cũng nên quay trở lại để giết phất y cho rồi... Lỡ y bị kẻ nào đó cứu thoát được, chuyện lộ ra thì nguy...”

Tiểu Thúy nghe đến đó không chịu nổi nữa cô hét lên:

- Tên ác ma tàn ác kia... Ta... quyết sống mái với người...

Mặc dù hai tay bị trói, Tiểu Thúy đứng bật dậy điên cuồng lao đầu vào người Trương Hải Thanh...

Trương Hải Thanh cười nhạt, lão khẽ xoay nghiêng người tránh khỏi, đưa ngón tay trở điêm ngay vào huyết Đại Trụ ở đốt sống cổ của Tiểu Thúy. Tiểu Thúy rú lên một tiếng đau đớn ngã vật xuống nền nhà...

- Con nha đầu này không biết tự lượng sức mình, dám hỗn xược với ta. Người không hiểu rằng ngay cả lúc không bị trói, người cũng đâu phải là đối thủ của ta. Biết điều thì ngồi im, lão phu sẽ ban cho một cái chết nhẹ nhàng, bằng không, người sẽ biết thế nào là thủ đoạn...

Trương Hải Thanh nói đoạn không thèm đếm xỉa gì đến Tiểu Thúy, lão ngồi xuống cái ghế xoay lưng lại về phía cửa ra vào nơi Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên đang núp bên ngoài. Lão thông thả kể tiếp, dường như có vẻ hết sức say sưa trước mưu kế của mình.

Lão nói chậm rãi:

- Phải! Lúc đó sau khi đã suy tính kỹ càng thiệt hơn, ta quay lại chỗ cũ để giết Văn Thành Long. Nhưng lúc đến nơi... y đã... đã... không còn ở đó nữa.

Tiểu Thúy không nén được tò mò, cô kêu lên:

- Không còn ở đó nữa? Vậy... vậy thì... Văn đại hiệp đi đâu?

Lão già trầm ngâm nói:

- Nếu ta biết được điều đó thì... Nhưng thật đáng tiếc cho đến bây giờ ta cũng chỉ suy đoán mà thôi. Khi ta đến chỗ đó, ta chỉ nhìn thấy một vết máu dài để lại trên cỏ. Nhìn kỹ hơn lại thấy một vết cỏ dài bị rạp xuống như là có một vật nặng gì đó bị kéo lê vậy. Ta nghĩ rằng, hoặc là y bị kẻ nào đó bắt đi. Nhưng nếu y bị bắt đi thì không có lý, bởi vì mọi chuyện sẽ bị đổ bể và như vậy, Trương Hải Thanh này thật khó mà tồn tại đến bây giờ! Nhưng điều khó hiểu là như thế thì xác y đâu? Ta đã cố công lục soát trong vòng hơn một chục dặm xung quanh, song mọi cố gắng đều tỏ ra vô ích. Văn Thành Long đã biến mất như chui tọt xuống đất vậy?

Tiểu Thúy hỏi:

- Nhưng về sau thì sao? Người có tìm được tông tích gì của Văn... Văn đại hiệp không?

- Cho đến tận bây giờ! Văn Thành Long vẫn hoàn toàn bất vô âm tín. Nhưng điều đó chẳng có chi là quan trọng cả. Chắc chắn hồi đó có thể một con ác thú nào đấy đã ăn thịt gã bởi vết máu xung quanh chỗ gã nằm loang đầy...

Lão già nói tiếp:

... Sau khi tìm kiếm không có kết quả, ta quay trở về tiêu cực. Một mặt ta sai khóa kín căn phòng nơi Chu Minh Nguyệt ở, không cho bất kỳ một người nào biết, một mặt ta lựa một bà nữ mẫu thân tín vào chăm sóc Chu Minh Nguyệt vì thị bị thương khá nặng, hơn nữa lại sắp đến kỳ khai hoa mãn nguyệt. Hàng ngày bà nữ mẫu phải ra báo cáo cho ta hay mọi diễn biến bên trong.

Khoảng gần mười ngày sau, Chu Minh Nguyệt chuyển dạ rồi sinh ra hai đứa trẻ... Hai đứa trẻ ấy một trai, một gái... đứa bé trai là gã Văn Chí Hồng, còn... còn đứa bé gái là người... Tiểu Thúy...

Vào lúc đó, ta chưa thể vào được vì nơi sinh nở, căn phòng vẫn còn ô uế. Đợi gần một tháng sau, ta bắt đầu thực hiện kế hoạch thì... Chu Minh Nguyệt đã chết...

Tiểu Thúy hét lên:

- Người... người đã giết hại mẫu thân ta phải không?

Trương Hải Thanh cau mày:

- Đừng có gào lên như thế! Ta không giết thị đâu, bởi vì Chu Minh Nguyệt đã bị chết vì chính những vết thương cũ trên người. Nhưng trước khi thị qua đời, thị nhờ bà nữ mẫu gọi ta vào trấn trời mây lờ... Khi ta vào đến chỗ Chu Minh Nguyệt nằm, thì thấy gương mặt thị vô cùng xanh xao và cặp mắt thì đờ đẫn vô thần, ta hiểu ngay rằng đối với những người có võ công thì đó là những biểu hiện lúc sắp lìa đời...

Ta lại gần thị rồi cúi xuống hỏi:

“Chu nữ hiệp, nữ hiệp có biết ai là kẻ đã đả thương mình không?”

Chu Minh Nguyệt khẽ gật đầu... Thì ra Chu Minh Nguyệt đã bị cắm khẩu từ lâu rồi, có thể bị từ trước khi bị thương nữa vì thấy nơi cổ họng chỗ huyết Nhân Nghinh có một vết bầm lớn đã lâu rồi. Người là người học võ chắc đã rõ đây là một huyết đạo rất quan trọng của vị kinh, nhưng đồng thời là nơi giao hội giữa hai đường kinh mạch: Túc Thiếu Dương đờm kinh và Túc Dương Minh vị kinh... Nếu bị điểm trúng huyết này, tức thời sẽ bị á khẩu không sao chữa khỏi được...

Tiểu Thúy nghe đến đó bỗng òa lên khóc nức nở. Văn Chí Hồng ở bên ngoài cũng không sao ngăn được đôi hàng lệ tuôn trào. Sở dĩ Văn Chí Hồng không nhảy vào là vì gã muốn chính tai mình được nghe những lời của Trương Hải Thanh...

Bấy giờ... Trương Hải Thanh kể tiếp:

- Ta biết Chu Minh Nguyệt không thể nói nên lời được, song tên của kẻ đả thương hai người đối với ta vô cùng hệ trọng, ta bèn lấy giấy bút đưa cho Chu Minh Nguyệt bảo hãy viết tên kẻ đó ra thì... thị lắc đầu.

Ta hơi giận toan đập cho thị một chưởng chết đi cho rồi, nhưng cố nén lại. Ta hỏi thị bí kíp ta cầm chỉ có một nửa, còn một phần nữa thì ở đâu. Thị bèn gật đầu rồi móc trong người ra một cuốn sách... Ta vô lấy cuốn sách rồi ráp lại thì đúng là một cuốn sách mà ra. Bấy giờ, bên trong cuốn sách rớt ra một miếng giấy thì ra, đó là lá thư của thị lúc mới vào đây đã cố gắng viết để gửi cho ta... Lá thư viết:

“Kính mong đại hiệp mở lượng hải hà chăm nom giùm đứa con của tôi. Kẻ thù đã giết hại tôi vô cùng ghê gớm... nên... nên... để trả ơn xin... gửi đại hiệp... cuốn bí kíp này...”

Ta vừa đọc xong hàng chữ ấy, lúc quay lại thì Chu Minh Nguyệt đã lìa trần. Phía sau tờ giấy còn nghêch ngoạc mấy hàng chữ nữa.

“Xin đại hiệp... trao lại cho... con trai tôi mảnh vải này... đó là di vật cuối cùng. Sau đó là tên của hai người. Chu Minh Nguyệt đã đặt sẵn chỉ có

điều là không để họ mà thôi, vốn vẹn chỉ có hai chữ Chí Hồng và Tiểu Thúy”.

- Vậy... thi thể của mẫu thân ta, người để ở đâu?

Tiểu Thúy hỏi một cách tuyệt vọng.

Trương Hải Thanh cười một cách độc ác:

- Phía sau tiêu cục có một dãy lán trại để nuôi ngựa, ta đã đặt thi thể thị ở đó rồi phóng hỏa phi tang...

Văn Chí Hồng núp bên ngoài nghe y nói như vậy bưng bưng nổi giận. Gã toan mở cửa xông và quyết sống mái với Trương Hải Thanh một trận, nhưng Trần Kim Yển đã nắm tay gã kéo lại. Kim Yển thì thầm:

- Đừng có nóng nảy như thế? Hồng ca... để lát nữa cũng chưa muộn mà... Cứ để xem Trương Hải Thanh còn nói những gì nữa.

Đúng ra thì Trương Hải Thanh đã phát hiện ra tiếng động bên ngoài do Văn Chí Hồng vô tình gây ra, nhưng lão đang mãi thao thao bất tuyệt kể cho Tiểu Thúy nghe nên không để ý tới:

- Lại nói, sau khi thiêu xác của Chu Minh Nguyệt, lẽ ra tính mạng của người và gã Văn Chí Hồng cũng chẳng còn đến ngày nay. Song lúc đó ta chợt nảy ra một ý... Bởi vì... sau nhiều ngày tháng nghiền ngẫm cuốn bí kíp võ công Cửu Quỷ Bát Mã Đao, ta nhận thấy rằng muốn lãnh hội được công phu này thật không phải đơn giản một sớm một chiều. Không những ngôn từ bí ẩn khó hiểu, võ công lại kỳ quái vô cùng nên hẳn là phải mất rất nhiều thời gian.

Mà như người biết đó, thời gian càng lâu thì lại càng nguy hiểm, tin đồn vợ chồng Văn Thành Long có trong tay cuốn bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Đao mà lại bị sát hại ngay gần Tây Kinh tiêu cục đã bắt đầu lan truyền. Điều đó có nghĩa là ta... tức Trương Hải Thanh này cũng bị giới võ lâm để ý đến. Chính vì lý do đó mà các người thoát chết, ha... ha... ha... chứ không phải lòng tốt của ta đâu.

Trương Hải Thanh kể đến đó lão lại bật lên một tràng cười khoái trí, lão nói tiếp:

- Vì vậy, ta cho một người thân tín đem người đi giấu một nơi, còn gã Văn Chí Hồng thì ta nuôi như con ở tiêu cục. Ta biết rằng không chóng thì chày quần hùng sẽ kéo tới hỏi ta về cuốn bí phổ...

Thời gian trôi qua, đúng như ta đã dự đoán trước, hôm đó bốn người đến Tây Kinh tiêu cục, nhân dịp lễ mừng thọ của ta, nhưng họ đến không phải là để mừng ta, mà để hỏi ta về cuốn bí phổ. Bốn người đó là Tứ đại chưởng môn mà người đứng đầu là Từ Huyền đại sư.

Thực ra việc Tứ đại chưởng môn xuất hiện ở Tây Kinh tiêu cục, ta đã có

chủ ý từ trước.

Họ làm như việc ta cầm cuốn bí phổ họ biết từ lâu rồi, nhưng khi Từ Huyền đại sư hỏi ta vẫn không chịu nhận. Và thế là một cuộc tỷ đấu đã xảy ra. Ta cùng với Mã Xuân Phong là Chương môn phái Thanh Không Động bắt đầu động thủ.

Trương Hải Thanh ngừng lại ra vẻ đắc ý, vì tất cả mọi sự kiện lão tiên liệu được trước.

Lão nói tiếp:

- Âm mưu của Tứ đại chương môn thật quá tầm thường, qua mắt ta sao nổi. Làm gì mà Trương Hải Thanh này không biết bọn chúng chỉ rình một sơ hở của ta để phăng ra nguồn gốc võ công ta đang sử dụng. Chính vì thế mà Mã Xuân Phong tỷ đấu rất hăng hái, không những thế lão còn thi triển rất nhiều tuyệt chiêu của môn phái để buộc ta phải dùng hết sức bình sinh ra chống đỡ, không thể che giấu được. Nhưng bọn chúng đã lầm...

Lúc bấy giờ, võ công của ta so với Mã Xuân Phong thì y làm sao mà địch nổi ta. Ngay cả Từ Huyền đại sư, người đứng đầu võ lâm chính phái muốn thắng được ta cũng không phải dễ dàng. Nhưng ta đâu có ngu dại gì mà để cho chúng biết được. Trên giang hồ thường đồn đại, Trương Hải Thanh nổi danh nhờ Diêm Vương quyền thật là tức cười. Diêm Vương quyền là thứ võ công múa may cho vui, chứ đâu có đặc dụng gì...

Kết quả cuộc đấu thật rõ ràng... ta thua. Ta nhìn thấy gương mặt Từ Huyền đại sư lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng dù sao, đánh lừa được bọn họ đâu có phải dễ dàng...

Sau đó, Tứ đại chương môn ra vẻ hẹn ta một thời gian sau sẽ trở lại, nhưng ta biết chắc bọn họ chưa chịu tin lời ta mà sẽ quay trở lại rình rập... Quả đúng như ta dự đoán là ta vờ bị thợ thương ngồi trong thư phòng, song tập trung tinh lực nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Sau đó ta vờ bước ra sân thổ một búng máu tươi và đã nhanh chóng nhìn thấy bên trên nóc nhà thấp thoáng có bóng người. Ta yên trí mưu kế thành công bèn cho gọi Văn Chí Hồng đến...

Trước đó, ta đã ngẫm tìm kiếm một tên có nghề họa sư, sai y bắt chước mẫu tự trong cuốn bí phổ rồi làm giả một cuốn khác. Trong cuốn bí phổ này ngoài một số chiêu thức hay khẩu quyết luyện công có thật và nghiên cứu thêm vào những chiêu thức của tà phái nhằm làm cho bất cứ kẻ nào tập luyện sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà trở thành điên khùng...

Ta gọi Văn Chí Hồng vào, dựng nên câu chuyện về mẫu thân y trao cho y một chiếc hộp trong có cuốn bí phổ. Lúc đó y đã lớn đủ để âm mưu của ta

thành công.

Ta kể cho y nghe bằng một giọng lâm ly đến mức ngay cả ta cũng tưởng rằng câu chuyện là có thật. Như vậy thử Từ Huyền đại sư không mắc lừa sao được.

Khi Văn Chí Hồng cầm được cuốn bí phổ trong tay rồi, thì bốn lão Chưởng môn nhất loạt nhảy từ trên nóc nhà xuống. Bọn chúng hý hửng đã bắt quả tang lúc ta đang trao bí phổ cho Văn Chí Hồng. Bởi vì xét cho cùng Cửu Quỷ Bát Mã Đao chính là võ công bí truyền của phái Thiếu Lâm.

Sau đó... Từ Huyền đại sư buộc ta trao trả lại cuốn sách... Sự việc này ta đã tiên liệu rồi. Ngay chỗ ta ngồi có một cửa sổ thông ra một khu rừng rất làm rậm rạp. Nếu là vào lúc tối trời thì thật khó mà nhìn được dù chỉ là một vật cách có nửa thước.

Thế rồi, trong lúc Từ Huyền đại sư chuẩn bị cầm được cuốn bí phổ, ta bất ngờ đẩy Văn Chí Hồng vọt qua cửa sổ.

Lập tức bốn lão Chưởng môn nhảy ra rượt theo... Nhưng người hiểu đó, chỉ đứng cách nhau có nửa thước mà còn không nhìn thấy thì làm sao rượt bắt gã Văn Chí Hồng cho được.

Như thế âm mưu của ta đã thành công. Gần đây mọi sự chú ý của võ lâm sẽ chỉ tập trung vào Văn Chí Hồng, vì không phải ai khác mà chính Tứ đại chưởng môn đã mục kích nhìn thấy gã tay cầm cuốn bí phổ chạy trốn vào rừng. Không riêng gì bọn danh môn chính phái, mà tất cả bọn tà ma ngoại đạo đều tìm kiếm y, còn lão già vô dụng này còn ai để ý tới làm gì nữa...

Ta đã yên tâm phần nào, nhưng còn một vấn đề nan giải nữa. Luyện được môn võ công này đâu phải dễ không những thế lại còn có nguy cơ bỏ mạng vì luyện sai, vì những lời lẽ trong kỳ thư rất khó hiểu. Cái rắc rối nhất là phải luyện được Cửu Ma thần công thì mới đủ nội lực để tập đến chưởng pháp, đao pháp. Phần nói về cách phóng ngoại khí, ứng dụng trong giao đấu thì ta giữ lại, còn về phần luyện công thì ta đưa cho người. Hẳn là người cũng chưa đoán ra lý do tại sao ta lại làm như thế phải không? Người sẽ thay ta làm vật thí nghiệm. Nếu người tập thành công thì chẳng lẽ với gia gia của người, người lại nỡ giấu giếm sao? Còn nếu người tập sai, có điên khùng hay bỏ mạng, thì với ta cũng chẳng thiệt hại gì... Ha... Ha... Ha...

Kết quả là người mặt mũi bị biến dạng trông thật khủng khiếp... Nhưng không chết là may, vì người chỉ luyện sai có một phần nhỏ thôi...

Cuối cùng, thì người cũng đã tìm ra sơ sót ấy và ta đã luyện thành công theo cách thức của người. Nhưng không hiểu tại sao lúc đấu với Từ Huyền đại sư, lúc vận công lực đến độ chót, đột nhiên ta lại bị nội thương rất trầm

trọng.

Nói đến đó, Trương Hải Thanh bỗng bật lên một tràng tiếng ho khù khụ, lão ho sặc sụa một lúc mới ngớt, rồi nhìn Tiểu Thúy khẽ nói:

- Lẽ ra ta còn tiếp tục lợi dụng ngươi, song ngươi đã phạm hai tội nặng. Tội thứ nhất dám không chế Trương đà chủ để thả quần hùng trong đó có tên Văn Chí Hồng, tên này xem ra lúc này võ công không phải tầm thường, là một mối nguy cho Cửu Trùng môn. Tội thứ hai, ngươi cả gan đưa Cửu Ma thần công cho Văn Chí Hồng tập. Nhờ thế mà võ công của y mới tăng tiến như vậy. Tiểu Thúy... ngươi còn gì để nói không?

Tiểu Thúy bình thản đáp:

- Cái chết đối với ta chẳng có gì đáng sợ. Ta dù chưa giết được ngươi, song bản thân ta cũng được an ủi phần nào vì trước khi chết ta đã biết được rõ chân tướng của ngươi là một kẻ như thế nào. Ta muốn hỏi ngươi một điều nữa. Ngươi đã đi rồi tại sao lại biết ta không chế Trương Nhược Lâm để giải thoát quần hùng?

- Ngươi thật ngu hết sức. Có vậy mà đoán không ra, chính Trương Tử Thành đã báo cho ta đó... Nhờ thế mới kịp thời trừng trị tên phản đồ là ngươi... Ha... Ha... Lần này ta sẽ phong cho gã lên làm Phó đà chủ...

Tiểu Thúy hét lên.

- Nói láo!

Tiếng hét của cô vừa dứt cánh cửa bỗng mở tung, Văn Chí Hồng và Kim Yến nhảy vào...

Biến diễn này thật là đột ngột, song không làm cho Trương Hải Thanh bối rối. Lão vẫn đứng yên tại chỗ hai tay khoanh trước ngực, rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Ngươi là Văn Chí Hồng đó phải không?

Văn Chí Hồng nổi giận đáp:

- Phải!

Gã lấy tay chùi tất cả chất thuốc hóa trang trên mặt đi để lộ gương mặt thật của mình. Trương Hải Thanh nheo nheo cặp mắt rồi hỏi:

- Thế còn tên kiêu phu này là ai giả trang vậy? Hồi nãy lúc y dùng khinh công đi trên thân cây qua vực, ta thấy võ công của y thật đáng sợ...

Trần Kim Yến thấy trong lòng dâng lên sự căm hận khôn tả. Hồi nãy Văn Chí Hồng có nói với cô Trương Hải Thanh chính là sư thúc của Thanh Bào lão nhân, sư phụ của cô. Đây chính là một dịp may để cô trả thù cho sư phụ.

Nghĩ như thế Kim Yến bèn đáp:

- Khen cho lão ma đầu có cặp mắt tinh tường. Ta là Kim Yến, con gái của Chương môn phái Hồng Hạc là Trần Gia Kính.

Trương Hải Thanh nói đầy vẻ châm chọc:

- Vậy ra cô nương là ái nữ của Trần chương môn! Nhưng theo lão phu nhận xét thì võ công của cô nương lại còn cao hơn cả Trần chương môn thì phải. Việc đó có vẻ như là vô lý. Không hiểu sư phụ của cô nương là ai vậy?

Trần Kim Yên nói giọng đanh lại:

- Sư phụ của ta ư? Người nói rất đúng, tên ác ma kia, sư phụ ta chính là kẻ thù không đội trời chung với người đây.

Trương Hải Thanh nhếch mép:

- Lão phu có rất nhiều kẻ thù. Mà kẻ thù nào cũng thế không đội trời chung với lão phu cả. Cô nương có thể nói rõ hơn được không?

- Được! Người hãy vểnh tai lên mà nghe. Sư phụ ta là Thanh Bào lão nhân.

Trương Hải Thanh gần như không giữ được vẻ bình tĩnh như lúc đầu nữa. Lão trợn tròn cặp mắt lên hỏi:

- Thanh Bào lão nhân và Diệp Nhị Nương?

- Đúng vậy đấy. Hôm nay ta sẽ thay mặt sư phụ để trả thù tội người đã gây ra năm xưa...

- Tội ư? Ha... Ha... Ha...! Lão phu có tội gì đâu nhỉ?

- Người không có tội! Vậy ta thử hỏi vết bầm trên ngực trái của người là dấu tích gì vậy?

Giương mặt Trương Hải Thanh bỗng trở nên tàn ác. Trần Kim Yên đã nhắc tới một câu chuyện nhục nhã của lão năm xưa. Đêm tân hôn của Thanh Bào lão nhân và Diệp Nhị Nương, Trương Hải Thanh đã lẻn vào phòng của Diệp Nhị Nương toan tính chuyện nài hoa ép nguyệt thì bất ngờ bị trúng Xuyên Vân chỉ của Diệp Nhị Nương đến suýt nữa bỏ mạng. Nếu Thanh Bào lão nhân không trở về kịp, thì Trương Hải Thanh đã hoàn thành được tội ác. Chuyện đó qua đã lâu rồi, song mỗi khi nghĩ lại, Trương Hải Thanh lại cảm tức vô cùng...

Nghe Trần Kim Yên nhắc lại câu chuyện xưa, Trương Hải Thanh vô cùng cảm tức lão gằn giọng nói:

- Được lắm, Trương Hải Thanh này vốn không bao giờ động thủ với lũ hậu bối, song người đã tình nguyện chết thay cho sư phụ của mình thì ta sẵn sàng cho người được toại nguyện.

Văn Chí Hồng lên tiếng:

- Trương Hải Thanh. Người tuy có công nuôi dưỡng ta, nhưng hôm nay chính tai ta nghe thấy tội ác tày trời của người đã gây ra cho biết bao người... Kể từ lúc này, ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn gì để nói nữa...

Trương Hải Thanh bật lên tiếng khen:

- Khá lắm... Khá lắm! Nhưng dù sao, người cũng là con nuôi của ta trước đây, nên ta muốn ban cho người một đặc ân cuối cùng. Hôm nay ta không muốn động thủ cùng các người... Các người còn có cơ hội để sống thêm một thời gian nữa...

Trương Hải Thanh nói câu này thật ra lão chẳng phải tốt bụng gì đối với Văn Chí Hồng. Lão không muốn động thủ chẳng qua là tuy bề ngoài của Trương Hải Thanh có vẻ ung dung, song thật ra lão đã bị nội thương rất trầm trọng lúc giao đấu với Từ Huyền đại sư...

Trần Kim Yến nói:

- Trương Hải Thanh. Đừng có nói nhiều lời nữa, hôm nay chúng ta quyết lấy mạng người...

Soạt một tiếng, Kim Yến đã rút cây trường kiếm sau lưng ra. Văn Chí Hồng cũng đao lăm lăm trong tay. Tiểu Thúy la lớn:

- Đại huynh cùng Kim Yến cô nương phải cẩn thận đấy. Lão ta lợi hại lắm...

Kim Yến khoa kiếm lên thành một vòng tròn theo thủ pháp của Vô Cực kiếm rồi nhằm bả vai Trương Hải Thanh đâm tới. Đây là một tuyệt kỹ trong Phi Long kiếm pháp mà Thanh Bào lão nhân đã truyền thụ cho cô có tên gọi là Nhập Hải Cầu Châu (vượt biển kiếm của báu), kiếm khí rít lên vù vù.

Văn Chí Hồng cũng vung đao chém vào ngang người của Trương Hải Thanh. Khí thế vô cùng dũng mãnh, Trương Hải Thanh cũng phải bật lên tiếng khen. Lão không dám coi thường phải lùi lại một bước để tránh toan tính cách phản công thì mũi kiếm của Kim Yến đã đâm chéch lên vào cổ họng gã, đồng thời thanh đao của Văn Chí Hồng cũng đưa ngược lên.

Phi Long kiếm pháp của Thanh Bào lão nhân có điểm đặc biệt so với kiếm pháp của các môn phái khác. Đó là công phu biến hóa không ngừng, hơn nữa bộ pháp vô cùng linh động. Lúc còn ở trong tuyệt cốc, Thanh Bào lão nhân đã bỏ công quan sát hàng năm trời cuộc chiến giữa con bộ ngựa và một con đé rừng không lồ.

Tổ con bộ ngựa và nơi ở của con đé rừng rất gần nhau, gần như ngày nào cũng thế. Hai con gặp nhau tỷ đấu dữ dội suốt một năm trời. Lần nào con bộ ngựa cũng thắng và cuối cùng nó đã dùng đôi kiếm đầy những răng cưa lởm chởm của mình chém đứt đầu đối thủ.

Trong quá trình quan sát như thế, Thanh Bào lão nhân nhận thấy trong lúc chiến đấu đôi chân sau của bộ ngựa rất là linh hoạt luôn luôn nhún lên, nhún xuống nhịp nhàng linh động. Chính vì thế mà nó luôn luôn tránh được cú

đánh của đối phương, nhưng đồng thời đòn đánh ra của nó cũng nhanh và mạnh không thể tả, đối phương khó lòng tránh kịp.

Nhờ thế, Thanh Bào lão nhân đã biến đổi kiếm pháp của mình theo lối đánh của con bộ ngựa. Lẽ ra ông phải đặt tên kiếm pháp này là Đường Lang kiếm (Đường lang là con bộ ngựa), song Thanh Bào lão nhân thấy sau mỗi lần chiến thắng, con bộ ngựa thường giờ hay cây kiếm của nó lên trời như hoan hỷ với thắng lợi nên Thanh Bào lão nhân đặt tên kiếm pháp của mình là Phi Long kiếm.

Còn đao pháp của Văn Chí Hồng thì tuy gã chưa quen sử dụng đao, nhưng không phải là kém phần lợi hại. Gã không có vũ khí nên lúc không chế Trương Tử Thành, Văn Chí Hồng đã lấy thanh đao của y đem theo. Gã bèn theo phép biến thể Đao Trung Hữu Kiếm, Kiếm Trung Hữu Đao ra sử dụng. Nên nhớ rằng kiếm pháp của Lâm Ngũ Đường cũng vào loại bậc nhất hồi bấy giờ.

Trương Hải Thanh vô cùng lúng túng. Chỉ có hai chiêu mà lão đã lâm vào thế hạ phong. Lão không ngờ kiếm pháp của hai gã hậu bối này lại cao siêu đến như vậy. Kinh lực cũng không phải tầm thường. Kiếm chưa tới mà kiếm phong đã rít lên vù vù.

Thoạt đầu, Trương Hải Thanh chỉ định dùng thân pháp thượng thừa của lão để né tránh vì lão không có khí giới trên tay. Nhưng chỉ hai chiêu, lão đã hiểu ngay rằng đối thủ của lão không phải tầm thường. Trương Hải Thanh buộc phải lùi lại một bước nữa rồi với tay ra đằng sau rút thanh kiếm treo trên tường.

Có kiếm trong tay, Trương Hải Thanh vững bụng hơn, lão bèn trở hết sức bình sinh huy động thanh trường kiếm tạo thành một ánh hào quang bọc lấy Trần Kim Yên và Văn Chí Hồng... Công phu này có tên gọi là Vô Ảnh kiếm một công phu thượng thừa...

Hai bên giao đấu được gần ba chục chiêu vẫn bất phân thắng bại. Tuy Văn Chí Hồng và Trần Kim Yên có chiếm phần ưu thế hơn, nhưng vẫn chưa đâm trúng được vào người Trương Hải Thanh một mũi kiếm nào cả, ngược lại bả vai của Trần Kim Yên còn bị trúng một đường kiếm của Trương Hải Thanh lướt nhẹ qua vai, còn Văn Chí Hồng cũng bị một mũi ở tay.

Trương Hải Thanh bắt đầu thấm mệt. Lão đã cố gắng đến kiệt sức rồi. Tuy nhiên, lão là một đại cao thủ nên rất khó mà phát giác được điều đó, nhất là đối với Trần Kim Yên và Văn Chí Hồng, tuy võ công vào loại trác tuyệt, song kinh nghiệm trong lúc động thủ hãy còn non nớt.

Lợi dụng nhược điểm đó, Trương Hải Thanh làm bộ ung dung rồi cười

nói:

- Hai đứa ngu xuẩn kia, ngoan ngoãn bỏ kiếm xuống lão phu sẽ tha tội cho. Nếu cứ tiếp tục chống cự, sẽ ném mùi đầu khổ đấy.

Lão nói xong nhảy sang bên tả tránh đường kiếm của Trần Kim Yên đâm tới, rồi ra chiêu Nguyệt Quang Vô Ảnh đâm vào bụng Văn Chí Hồng.

Nguyệt Quang Vô Ảnh là tuyệt chiêu thứ sáu của Vô Ảnh kiếm nên vô cùng lợi hại. Nó lợi hại ở chỗ chính trong lúc tưởng chừng như không thể tấn công đối phương được thì đối phương lại bị tấn công một cách nguy hiểm nhất. Trong mọi lần tỷ đấu, Trương Hải Thanh rất ít khi phải sử dụng kỳ chiêu này, bởi mỗi khi lão sử dụng chưa một người nào thoát khỏi mũi kiếm của lão cả.

Văn Chí Hồng cứ yên trí rằng Trương Hải Thanh khó mà đỡ nổi đường kiếm của Trần Kim Yên, hoặc ít ra lão cũng phải nhảy lùi lại để thoát thân.

Song diễn biến lại hoàn toàn bất ngờ, chính gã lại là người tự lâm vào thế nguy hiểm nhất. Văn Chí Hồng chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy mũi kiếm của Trương Hải Thanh như ma quỷ đột nhiên xuất chiêu ngay bụng mình.

Không còn cách nào đỡ nổi nữa, ngay cả Trần Kim Yên cũng đành bó tay không cứu nguy được. Thủ đoạn ra chiêu của Trương Hải Thanh thật là tài tình.

Chính trong giây phút hiểm nghèo đó, Văn Chí Hồng bỗng nhớ tới Mê Tung bộ pháp. Trước đây, Văn Chí Hồng vẫn đinh ninh rằng Mê Tung bộ pháp chỉ áp dụng cho việc thi đấu quyền chưởng chứ không áp dụng cho kiếm pháp. Vì thế, gã cứ tuân thủ theo từng bước tiến lui như khi học phép đánh của Lâm Ngũ Đường.

Điều đó không có gì sai nhưng chỉ đúng khi đơn thủ giao đấu, còn trong trường hợp phối hợp với người khác thì bộ pháp phải thay đổi thì mới phù hợp được.

Văn Chí Hồng quên mất điểm then chốt này. Lẽ ra gã phải lùi lại đợi cho Trần Kim Yên sử hết chiêu của mình thì mới tiến liên theo sang phải để uy hiếp đối thủ, nhưng Văn Chí Hồng vì quá nôn nóng, gã muốn kết thúc trận đấu cho mau lẹ nên cùng lúc với Trần Kim Yên, gã vung đao chém vào chân Trương Hải Thanh.

Sai lầm nhỏ nhoi này không qua nổi cặp mắt tinh đời của Trương Hải Thanh. Thật ra lão đã kiệt sức vì bị nội thương rồi, lão phải đối phó với hai người không kịp rảnh tay nên trong bụng không khỏi lo lắng. Lão cả mừng khi thấy Văn Chí Hồng tiến lên. Và thế là Trương Hải Thanh đã xuất chiêu nhanh như chớp.

Lại nói, Văn Chí Hồng chợt nhớ tới bộ pháp kỳ dị của xứ Ba Tư “Tứ trụ di ngang, đảo nhập tam ngũ hành”, gã bỗng ngửa người ra phía sau như người say rượu, chân phải di chuyển sang trái, lưỡi kiếm của Trương Hải Thanh lập tức đâm vào quăng không.

Trương Hải Thanh giật bản mình, mồ hôi toát ra đầm đìa, bởi vì lại đến lượt chính lão đang lâm vào cửa tử.

Trong võ thuật cái gì cũng có mặt lợi và hại đi kèm. Đã gọi là tuyệt chiêu thì có nghĩa uy lực thật là ghê gớm, song nếu không hạ được đối phương thì chính mình rất dễ bị nguy hiểm bởi phòng thủ thì lại rất sơ hở. Trương Hải Thanh đã bị đúng ở trường hợp này.

Đột nhiên thấy Trương Hải Thanh đưa người ra, thượng bàn tay trống trải. Văn Chí Hồng không bỏ lỡ dịp may.

Nhưng bản tính Văn Chí Hồng vốn là người nhân hậu, gã nghĩ dù sao Trương Hải Thanh cũng đã từng có công nuôi dưỡng gã từ bé, dù rằng việc đó chỉ là giả dối, nhưng nhờ thế gã cũng đã có một quãng đời thơ ấu được sung sướng no đủ. Chính vì vậy, gã nảy lòng từ tâm không muốn sát hại Trương Hải Thanh. Gã hy vọng rằng nếu Trương Hải Thanh thật lòng hối lỗi thì gã sẽ tha mạng cho lão.

Suy nghĩ như thế, Văn Chí Hồng đổi ý. Gã xoay sống đao lại, đánh vào huyết Cự Cốt nơi bả vai Trương Hải Thanh. Trúng đòn này Trương Hải Thanh đã sụm xuống ngay tức khắc.

Sự việc bỗng xoay chuyển bất ngờ. Trương Hải Thanh đang chuẩn bị chờ chết thì bỗng lão thấy chiêu thức của Văn Chí Hồng bỗng nhiên chậm hẳn lại. Lão lại thấy Văn Chí Hồng xoay sống đao đánh vào vai của mình thì cả mừng. Lập tức, Trương Hải Thanh bỏ kiếm ra, lão sử chiêu Phân Cân Thác Cốt Thủ, tay tả nắm vào sống đao, tay hữu chặt vào cổ tay của Văn Chí Hồng. Đây là một chiêu đoạt khí giới vô cùng lợi hại.

Văn Chí Hồng đột nhiên thấy cánh tay tê dại hẳn đi. Gã chưa kịp định thần thì vũ khí đã bị cướp mất, đồng thời thấy ánh đao sáng lòa chém vào cánh tay.

Trần Kim Yến ở đằng sau vội lấy mũi kiếm đâm vào huyết Chí Thất gần hông của lão để giải vây. Trương Hải Thanh đã dự kiến trước điều này, lão không chém vào tay Văn Chí Hồng nữa mà nghiêng người tránh khỏi, đồng thời chém ngược về phía sau.

Trần Kim Yến vì mãi cứu Văn Chí Hồng nên cô không tránh kịp. Mũi đâm ngay vào ngực tạo thành một lỗ sâu hoắm, máu trào ra đầy cả ngực áo.

Văn Chí Hồng nổi giận, gã quát to:

- Trương Hải Thanh, ta có lòng tốt tha chết cho ngươi, ngươi lại nhẫn tâm dùng độc thủ. Văn Chí Hồng này quyết sống mái với ngươi một phen.

Trương Hải Thanh mặc dầu sức cùng lực kiệt, nhưng lão thấy mừng thâm trong bụng:

“Trần Kim Yên, mỗi hiểm họa cho lão đã bị loại khỏi vòng chiến! Mình chỉ rắng, một chút là giết được tên tiểu tử này thôi”.

Trương Hải Thanh thu hết tàn lực làm bộ ung dung rồi nói:

- Văn Chí Hồng, ngươi chết đến nơi rồi còn già mồm, hãy coi kiếm của lão phu đây.

Trương Hải Thanh thay đổi kiếm pháp. Lão chẳng còn sức lực để thi triển Vô Ảnh kiếm nữa. Lão chủ yếu cố gắng dưỡng sức, rồi rình cơ hội ra đòn chớp nhoáng để hạ Văn Chí Hồng. Tuy lối đánh này rất chậm song lại nguy hiểm hơn, vì mỗi lần ra chiêu đòn đánh ra nhanh và mạnh không thể tả.

Văn Chí Hồng hồi nãy thấy áp dụng Mê Tung bộ pháp có kết quả thì cả mừng. Gã cứ theo chiếu theo các bước đi rất phức tạp trong Mê Tung bộ pháp mà thi hành. Điều này khiến cục diện trận đấu trở nên lạ lùng.

Trương Hải Thanh đột nhiên thấy Văn Chí Hồng đi đứng không ra một quy củ nào cả, mà lão đâm không tài nào trúng được thì hoảng sợ vô cùng. Lão nghĩ bụng:

“Không hiểu thằng lỏi này đi đứng kiểu gì mà mình đánh mãi không trúng”.

Lúc lão lại nghĩ rằng Văn Chí Hồng sẽ tiến lên thì thực tế gã lại lùi xuống. Lúc lão tưởng y sẽ lùi xuống thì chính lúc đó y lại tiến lên. Cứ thế y hệt như mèo vờn chuột thật khó mà tin được đó lại là sự thật. Trương Hải Thanh mệt lả đi, lão cứ lùi dài rồi tìm kế thoát thân. Bởi lẽ nếu cứ kéo dài trận đấu theo kiểu này thì chỉ vài chiêu nữa thôi, lão sẽ bị thọ thương ngay lập tức.

Trong hang động này có một cơ quan bí mật nhưng ác một nỗi nơi phát động của hần lại nằm sát tường ngay chỗ Văn Chí Hồng đang đứng. Điều này khó mà thực hiện nổi bởi vì chính Trương Hải Thanh còn đang phải chống đỡ một cách vất vả mới mong khỏi chết, nói chi đến chuyện tấn công buộc Văn Chí Hồng phải lùi ra chỗ khác.

Trương Hải Thanh cuống cuống. Lão giờ đây chẳng còn phân biệt nổi những bước đi của Văn Chí Hồng nữa. Chỉ trong nháy mắt lão đã bị đâm trúng hai kiếm. Máu loang ra đầy người.

Thật ra với một người bị nội thương trầm trọng như lão mà cầm cự được thế thì đã là một kỳ tích rồi. Trương Hải Thanh biết có chống cự nữa cũng

bằng thừa, lão quẳng kiếm xuống đất rồi nói:

- Văn Chí Hồng! Hôm nay ta bị thảm bại dưới tay ngươi là vì nội thương trầm trọng đó thôi... Nếu ngươi để cho ta đi khỏi đây, lần khác chúng ta sẽ quyết một trận tử chiến để phân thắng bại.

Tiểu Thúy kêu lên:

- Đại huynh. Đừng tha cho lão. Lão là một kẻ vô cùng tàn ác, đại huynh nên trừ sớm cho võ lâm đỡ một tai họa.

Lúc đó, Văn Chí Hồng chủ tâm cũng chưa muốn giết Trương Hải Thanh vội, hơn nữa gã cũng còn đang lo lắng cho tính mạng của Kim Yên. Chính Kim Yên đã quên cả tính mạng để cứu gã thoát khỏi lưỡi đao tử thần. Văn Chí Hồng tiến lại về phía Tiểu Thúy lấy kiếm cắt đứt dây trói cho cô. Tiểu Thúy vừa đứng dậy thì bỗng âm một tiếng bức tường phía sau nơi Trương Hải Thanh đang đứng bỗng từ từ chuyển động, rồi tách ra một khe hở đủ một người đi lọt. Trương Hải Thanh lập tức lách mình chui vào phía sau bức tường. Rồi tiếng âm ì lại nổi lên, bức tường lại khép lại như cũ.

Tiểu Thúy tức giận giậm chân kêu trời:

- Đại huynh. Không ngờ chỗ này lại còn có một cơ quan bí mật. Lão trốn mất rồi.

- Thôi. Việc đã lỡ rồi, muội cũng đừng bức bối làm chi nữa, trước sau gì một kẻ tàn ác như lão cũng bị trừng trị. Điều quan trọng bây giờ là phải xem xét thương thế cho Kim Yên đã.

Hai người quay ra xem xét vết thương cho Kim Yên. Mũi đao của Trương Hải Thanh đâm vào ngực khá sâu. Mặc dù không trúng phải huyết đạo, nhưng máu ra rất nhiều nên Kim Yên bị ngất xỉu. Tiểu Thúy vội điếm nhanh vào mấy huyết đạo xung quanh để cầm máu cho cô nên máu đã bớt chảy, rồi dần dần ngừng hẳn.

Tiểu Thúy quan sát kỹ vết thương rồi nói với Văn Chí Hồng:

- Đại huynh, muội thấy vết thương này có nhiều điếm rất lạ. Huynh có để ý gì không?

Văn Chí Hồng đáp:

- Đúng vậy! Hình như... Hình như máu có vẻ hơi đen...

Tiểu Thúy quả quyết:

- Chắc chắn rồi còn gì phải nghi ngờ nữa. Muội cho rằng đầu mũi đao của lão có độc...

- Nhưng trong lúc động thủ, huynh có thấy lão có hành động gì khác lạ đâu? Hơn nữa, thanh đao này đâu có phải của lão.

Tiểu Thúy căm hận nói.

- Thế thì đúng rồi!

Cặp mắt cô bỗng long lên dữ tợn:

- Thanh đao này huynh nói là lấy của Trương Tử Thành phải không...?
Hóa ra y là một tên vô cùng hiểm độc...

- Trương Tử Thành bị huynh không chề, điếm huyết hiện đang nằm ngoài cửa động. lát nữa chúng ta sẽ ra hỏi tội hắn.

Tiểu Thúy nói:

- Nơi đây là hang ổ của bọn Cửu Trùng môn. Trương Hải Thanh đã chạy thoát, hắn thế nào lão Đại giáo chủ cũng sẽ tới bây giờ. Chúng ta nên mau mau rời khỏi đây, càng xa chỗ này càng tốt.

Văn Chí Hồng khen phải. Gã cúi xuống bẻ xóc Trần Kim Yến lên vai, rồi hai người thận trọng đi ra ngoài cửa hang. Văn Chí Hồng đưa Tiểu Thúy đến chỗ gã điếm huyết Trương Tử Thành hỏi nãy, song không thấy bóng dáng Trương Tử Thành đâu cả.

Văn Chí Hồng lẩm bẩm:

- Lạ thật! Mình điếm huyết gã ít nhất sau bốn giờ huyết đao mới tự giải khai được. Trương Tử Thành quyết không thể nào tự mình hóa giải phép điếm huyết của mình được.

Tiểu Thúy vạch từng khóm cây để tìm Trương Tử Thành, nhưng vẫn tuyệt nhiên không thấy: Cô nói với Văn Chí Hồng:

- Đại huynh, nhất định là gã đã chạy mất rồi. Có thể là kẻ nào đó đã đến đây rồi cứu thoát gã. Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ bị nguy đó.

Khu vực này Tiểu Thúy đã đến nhiều lần, nên cô khá rành về đường đi lối lại. Cô nói:

- Bên trái là một con đường lớn, nếu đi thì sẽ rất dễ bị bọn Cửu Trùng môn bắt gặp. Tốt hơn là chúng ta đi về phía tay phải. Đường tuy khó đi, nhưng an toàn hơn.

Hai người cứ theo lối mòn bên phải mà đi. Văn Chí Hồng vì phải vác Kim Yến trên vai nên phải khó khăn lắm gã mới theo kịp Tiểu Thúy đi dẫn đường phía trước. Đi được hơn năm dặm vẫn chỉ thấy xung quanh là rừng cây chằng chịt. Tiểu Thúy dừng lại nói:

- Nếu cứ tiếp tục đi nữa là sẽ đến địa phận trấn Giang Ninh. Đây là một thị trấn lớn, dân cư sầm uất có đủ các tiệm thuốc cũng như danh y. Đến đó thì may ra có thể chữa chạy cho Kim Yến cô nương được.

Văn Chí Hồng vui mừng:

- Thế thì tốt quá!

- Tốt thì có tốt nhưng đại huynh phải hết sức thận trọng mới được. Tuy Giang Ninh là nơi phồn hoa đô hội, song tai mắt của Cửu Trùng môn có thể cũng rất nhiều ở đó. Lại còn quân quan triều đình.

Văn Chí Hồng nói:

- Triều đình thì có liên hệ gì đến chúng ta.

- Đại huynh không biết đó thôi. Cửu Trùng môn tuy là một bang hội độc ác, nhưng lại có quan hệ rất mật thiết với triều đình. Triều đình thì cũng muốn lợi dụng bọn Cửu Trùng môn để nắm được giới võ lâm trong tay. Vì thế...

- Phải... Huynh hiểu rồi...

Văn Chí Hồng nói, gã nghĩ bụng:

“Kim Yên bị thương rất trầm trọng không biết tính mạng thế nào, nếu để Tiểu Thúy đi theo không những cô sẽ vất vả, lại còn nguy hiểm nữa. Chi bằng ta bảo Tiểu Thúy cứ ở lại đây cho kín đáo, ta sẽ chỉ cho Tiểu Thúy cách luyện Cửu Ma thần công cho đúng, để cho cô chữa khỏi khuôn mặt đã. Sau đây sẽ đến Giang Ninh tìm nhau sau”.

Văn Chí Hồng nói ý định của gã cho Tiểu Thúy nghe. Gã nhấn mạnh:

- Thúy muội nên ở lại đây cho yên tĩnh thì tập mới có kết quả được. Hơn nữa bọn Cửu Trùng môn cũng không thể nào mò ra.

Tiểu Thúy ngập ngừng nói:

- Nhưng... Thúy muội mười mấy năm nay mới tìm được anh ruột mình. Muội không muốn...

Văn Chí Hồng mỉm cười:

- Thì chúng ta có phải chia tay vĩnh viễn đâu. Chỉ có điều thương thế Kim Yên khá trầm trọng, việc điều trị ắt phải lâu dài. Hơn nữa nếu chúng ta ba người cùng vào thị trấn một lúc, thì rất dễ bị thiên hạ chú ý.

Hồi 11

Sau khi dặn dò cách thức luyện tập cho Tiểu Thúy, Văn Chí Hồng còn cẩn thận ngồi xếp bằng rồi chỉ dẫn cặn kẽ cho Tiểu Thúy phép vận công.

- Điều quan trọng nhất chân khí phải thông suốt thành một chu trình khép kín. Sự tắt nghẽn hoặc chân khí bị đi sai đường sẽ bị những hậu quả khó lường. Chân khí lưu chuyển theo hai cách gọi là Tiểu Chân Thiên và Đại Chân Thiên. Vận hành theo chu trình Tiểu Chân Thiên trước hết phải tâm thần trong suốt rồi ngồi tĩnh tọa. Dương khí từ Đan Điền, tiến lên Hội Âm rồi xuyên qua Giáp Suy và Ngọc Châm. Chạy tới Nê Hoàn, xuống Đài Trung rồi lại trở về Đan Điền. Sở dĩ lần trước Thúy muội bị như thế này là do tập sai chu trình vận hành Tiểu Chân Thiên.

Dặn dò chu đáo rồi Văn Chí Hồng lại đỡ Kim Yến lên vai, lúc đó cô vẫn nằm thiêm thiếp, rồi thẳng đường đến Giang Ninh. Gã đi liên tục hầu như không dám nghỉ ngơi, đến sáng hôm sau thì tới sát thị trấn.

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Mình mang trên vai một cô gái bị thương thế này tất không giấu được sự tò mò của thiên hạ, chi bằng đặt Kim Yến nằm tạm ở đây, mình vào trong thị trấn mua một mảnh vải quần kín cô lại rồi sẽ tính...”

Nghĩ đoạn, Văn Chí Hồng tìm một chỗ kín đáo đặt Kim Yến nằm xuống, rồi hối hả chạy vào thị trấn.

Đúng như lời Tiểu Thúy nói, Giang Ninh là một thị trấn lớn, chẳng kém gì chốn phồn hoa đô hội nơi kinh kỳ. Ngựa xe tấp nập, hàng quán san sát, hàng hóa không còn thiếu một thứ gì. Gã để ý thấy có một tiệm thuốc bắc lớn, phía ngoài là một tấm biển đồng có ghi ba chữ vàng to tướng: Vạn Nhân Đường.

Gã không đến đó vội mà tìm một tiệm bán vải mua một tấm vải lớn, sau đó tới một khách điếm có vẻ ít khách đến trọ.

Gã chường quỵ ngồi sau cái bàn là một hán tử trung niên béo ị, thấy Văn Chí Hồng bước đến, đứng lên toét miệng ra cười: - Xin hỏi khách quan cần gì ạ?

Văn Chí Hồng hỏi:

- Ở đây có phòng trọ tốt không?

Gã chường quỵ ngoác miệng ra:

- Lúc nào cũng có. Khách điếm chúng tôi phục vụ quý khách suốt ngày đêm, đặc biệt là giá rẻ, phòng ốc lại đẹp nhất ở đây đấy ạ!

- Tốt... nhưng tại hạ cần yên tĩnh, kín đáo.

Văn Chí Hồng làm ra vẻ như mình đang buôn một món hàng gì đó, không

muốn để cho nhiều người biết. Gã chường quỳ hiểu ngay, rồi nói giọng nịnh nọt: - Cái khoản đó thì quý quan đừng lo, chúng tôi từ xưa đến nay vẫn là những người biết giữ mồm giữ miệng đấy ạ!

Văn Chí Hồng ra vẻ hài lòng:

- Được! Vậy ta thuê một phòng. Tiền đặt trước đây!

Gã vừa nói vừa quăng lên bàn mấy đĩnh bạc.

- Người cứ dọn phòng sẵn cho ta, lát nữa ta sẽ đến.

Tên béo cặp mắt sáng rực lên khi nhìn thấy đĩnh bạc. Gã niềm nở nói:

- Xin khách quan yên tâm, bất cứ lúc nào khách quan tới phòng cũng sẵn sàng rồi ạ!

Văn Chí Hồng hỏi gã.

- Trong quán có con ngựa nào không nhỉ! Ta muốn thuê một lúc...

Gã nhanh nhẩu đáp:

- Dạ có! Chúng tôi vốn nổi tiếng là phục vụ chu đáo mọi yêu cầu của quý khách.

Chỉ một loáng sau, một thiếu niên người ốm nhách đã mang ra cho Văn Chí Hồng một con ngựa. Con vật này cũng chẳng khác gì gã, gầy ốm đến nỗi xương sườn lồi cả ra.

Văn Chí Hồng hỏi:

- Con la này mà cũng cưỡi được sao?

- Ấy, xin khách quan chớ coi thường. Giống này là giống quý ngày đi ngàn dặm đấy ạ!

Văn Chí Hồng nhảy lên ngựa rồi quất roi cho nó phóng thử. Song con vật dường như không hiểu ý chủ cứ cà nhắc cà nhắc đi như vừa ốm dậy.

Văn Chí Hồng bực bội lắm lắm:

- Thôi cũng tạm được. Còn hơn là lát nữa phải vác Kim Yên lên vai, thì thật là khó coi.

Đến chiều thì Văn Chí Hồng mới quay trở lại khách điếm. Gã quán kín Trần Kim Yên trong miếng vải rồi mang lên phòng. Trái hẳn những gì tên chường quỳ nói, căn phòng mà gã thuê trọ chỉ là một căn gác ọp ẹp, giường chiếu thì lên mùi ẩm mốc...

Văn Chí Hồng cúi kính làm bầm:

- Cái thằng đê tiện thật. Nhưng cũng nhờ thế mà nó vắng khách. Được cái này thì lại mất cái kia Văn Chí Hồng khép cánh cửa lại, rồi đặt Kim Yên lên giường. Gã thấy khuôn mặt cô tái nhợt, cặp mắt nhắm nghiền.

Văn Chí Hồng giật mình thấy vết thương trên ngực Kim Yên bỗng tím bầm lại. Gã hốt hoảng nghĩ bụng: “Vết thương bị sưng to thế này hẳn là máu

độc không thoát được ra ngoài. Phải hút hết ra mới được”.

Nghĩ đoạn Văn Chí Hồng chẳng câu nệ gì chuyện nam nữ, gã cúi xuống đưa miệng vào vết thương.

Kim Yên rên lên một tiếng. Máu độc trong người cô phun ra đầy miệng Văn Chí Hồng. Gã hút đầy miệng, nhổ ra rồi lại hút tiếp cứ như vậy ba bốn lần, khuôn mặt Kim Yên mới hồng hào trở lại.

Văn Chí Hồng cả mừng. Gã đặt ngón tay vào huyết Đơn Trung rồi truyền nội lực vào người cho Kim Yên.

Thoạt đầu, gã thấy Kim Yên có vẻ dễ chịu, cặp môi mấp máy như muốn nói gì đó. Một lúc nữa, đột nhiên Kim Yên thổ ra một búng máu đen, rồi lại mê man không biết gì nữa.

“Thế này là thế nào nhỉ?”

Văn Chí Hồng kinh hoàng nghĩ. Gã nắm hai vai Kim Yên rồi lắc mạnh, song cô vẫn nhắm nghiền cặp mắt.

Văn Chí Hồng rút tay ra. Gã nhớ tới tiệm thuốc bắc hồi sáng, gã đã để ý thấy khá đông khách vào ra. Văn Chí Hồng không kịp nghĩ ngợi, gã chạy một mạch tới tiệm Vạn Nhân Đường, Khách vào thăm bệnh khá đông, Văn Chí Hồng đợi cho một nữ nhân vừa vào bắt mạch bước ra, gã liền vào ngay. Một lão râu tóc bạc trắng đang ngồi sau bàn.

Lão già không ngược mặt lên nói:

- Quý khách cần gì?

- Thưa... thưa... lão trượng... cháu muốn hút thuốc.

Lão già vẫn không nhìn lên nói:

- Nào đưa tay đây.

- Dạ... không... cháu muốn hút thuốc mang về cho người bệnh ở nhà...

Lão già lúc này mới ngược cặp mắt lên nhìn gã.

- Thế thì không được rồi! Ở đây chúng tôi không nhận đến nhà thăm bệnh.

Văn Chí Hồng năn nỉ:

- Xin lão trượng rũ lòng thương! Người nhà bệnh quá nặng không thể đi được nên mới phải phiền đến lão trượng.

Lão già lạnh lùng nhắc lại:

- Ở đây không nhận đến nhà thăm bệnh. Xin công tử hiểu cho.

Đột nhiên, một nữ nhân bước vào. Đó là một thiếu nữ ước chừng mười ba mười bốn ăn mặc theo lối a hoàn, tóc bím trái đào, tai đeo bông lấp lánh. Thiếu nữ khẽ liếc nhìn Văn Chí Hồng một cái, rồi hỏi lão câu gì đó. Chỉ thấy lão già mắt bỗng sáng lên rồi trả lời: - À! Có chuyện gì đâu! Quý khách này

có người nhà bị bệnh muốn lão phu tới tư gia thăm bệnh giùm.

Thiếu nữ hỏi:

- Thế thì sao?

- Nhưng lão phu trả lời là không thể nào đến được. Tiệm Vạn Nhân Đường xưa nay...

Văn Chí Hồng ngạc nhiên không hiểu sao bỗng dưng ả a hoàn này lại hỏi chuyện của y. Gã chưa hết ngạc nhiên đã thấy thiếu nữ nói: - Ông nên nhận lời giúp người ta đi. Mọi chi phí tiểu thư sẽ thanh toán cho ông sau.

Văn Chí Hồng kinh ngạc không biết nói thế nào cả. Lão chủ tiệm thuốc bắc Vạn Nhân Đường vội nói:

- Nếu tiểu thư đã quyết định như vậy thì lão già này xin vâng mệnh.

Lão nói xong quay sang phía Văn Chí Hồng, rồi nói:

- Quý khách thật là gặp may, bây giờ người đợi ta một lát, ta sẽ đi cùng người về nhà...

Văn Chí Hồng cả mừng. Gã quay sang nói với thiếu nữ:

- Cô nương cho tại hạ được hỏi. Chẳng hay tiểu thư của cô nương là ai mà lại có lòng nhân từ như vậy? Văn Chí Hồng này vô cùng cảm kích...

Cô gái nhoẽn miệng cười ra chiều thích thú rồi nói:

- Cô nương tiểu thư của tôi vẫn có lòng nhân từ như thế đối với tất cả mọi người, chứ không riêng gì đối với người đâu... Người chẳng cần đến đáp lễ làm gì.

- Vậy thì cô nương cho tại hạ gửi lời cảm ơn tới tiểu thư... Văn Chí Hồng này xin ghi lòng tạc dạ.

Vừa lúc đó, lão già tay cầm một túi đồ nghề khám bệnh của lão bước ra. Lão bảo:

- Nào, chúng ta đi thôi!

Văn Chí Hồng đi trước, lão già bước theo sau. Suốt dọc đường đi, mặc dầu Văn Chí Hồng hỏi chuyện, nhưng lão già câm như thóc không trả lời. Chỉ đến khi đến được chỗ khách điếm, lão già mới hé miệng ra nói: - Sao! Nhà người không có tiền hay sao mà lại thuê trọ ở chỗ này. Ở đất Giang Ninh thiếu gì nơi ở vừa sạch sẽ lại tiện nghi hơn nhiều.

Văn Chí Hồng không tiện nói với lão lý do, gã bước lên cầu thang trước rồi mở cửa phòng cho lão già bước vào.

Lão già nhăn mặt vì mùi ẩm mốc từ căn phòng tỏa ra, nhưng dường như lão rất coi trọng cô tiểu thư nào đó thì phải, nên cố không để lộ sự ghê tởm của mình. Lão bước mạnh tới bên giường nơi Trần Kim Yên nằm rồi ngồi xuống bên cạnh.

Văn Chí Hồng lo ngại khi thấy nét mặt lão có vẻ đăm chiêu, gã hỏi:

- Tiền bối...

Lão già cau mặt:

- Đừng nói nhiều... đưa tay người bệnh ra đây cho ta.

Văn Chí Hồng thò tay vào trong chăn lấy bàn tay của Trần Kim Yên ra. Lão già đặt ba ngón vào mạch nơi cổ tay của Kim Yên, rồi nhắm mắt lại.

Chừng uống cạn một tuần trà, lão mới mở mắt ra rồi nhìn Văn Chí Hồng khẽ lắc đầu:

- Thật là kỳ quái, thật là kỳ quái... Cô nương này bị thương rất nặng, nhưng vết thương ấy cũng không nguy hiểm bằng thương thế ở bên trong tạng phủ.

Văn Chí Hồng ngờ ngác hỏi:

- Như vậy là thế nào ạ?

- Kinh mạch của người này chạy rối loạn cả lên, không theo một trình tự gì cả. Lão phu mấy chục năm hành nghề chữa bệnh ở đây, đã từng xem mạch bốc thuốc cho nhiều người, nhưng chưa bao giờ thấy kinh mạch của ai lại kỳ quái như thế này. Ta nói thật người đừng có phiến não nhé, xem ra vị cô nương này đã bị nhiễm phải một loại độc gì đó, không thể nào chữa khỏi được. Tính mạng chỉ có thể tính từng ngày mà thôi...

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Tiền bối. Chẳng lẽ không còn một cách nào có thể cứu được hay sao?

Lão già không đáp. Lão đứng dậy đi đi lại lại trong phòng có vẻ suy nghĩ, rồi chậm rãi nói:

- Chẳng giấu gì người. Với ta thì có thể nói là vô phương cứu chữa...

Lão già nói câu này khuôn mặt có vẻ rầu rĩ, vì dù sao lão cũng nổi tiếng ở đất Giang Ninh này mấy chục năm rồi. Nay phải tự mình thú nhận bó tay trước một căn bệnh thì quả thật là đau lòng.

Lão già nói tiếp:

- Căn bệnh của cô nương đây đã vượt quá tầm hiểu biết về y thuật của ta... nhưng... nhưng kể ra thì người vẫn còn hy vọng...

Văn Chí Hồng mừng rỡ reo lên:

- Thật vậy sao, thưa tiền bối. Dù có phải khó khăn cách nào để cứu được mạng sống thì tại hạ cũng chẳng từ nan.

Lão già khẽ thở dài:

- Thật là rắc rối... chính... chính ta cũng không biết chắc hẳn lắm, nhưng cũng kể ra cho người nghe... may ra... Chẳng là cách đây mấy tháng, trong thành Giang Ninh này phát sinh một bệnh lạ...

Căn bệnh ấy đã làm không biết bao nhiêu người chết. Người mê tín cho rằng đó do Quan Ôn trừng phạt...

Một hôm, có một nữ nhân đến nhờ ta chữa bệnh. Chính nữ nhân bị mắc chứng bệnh kỳ lạ đó, mặt mũi nổi lên từng u thịt tím bầm trông thật ghê sợ. Người nên biết rằng tiệm Vạn Nhân Đường của ta nổi tiếng nhất ở Giang Ninh này mấy chục năm rồi. Nếu ta mà bó tay thì không còn cách nào chữa khỏi được nữa.

Lại nói nữ nhân sau khi biết rằng căn bệnh của mình vô phương cứu chữa vô cùng chán nản. Nữ nhân liền bỏ đi và trông thái độ của nữ nhân, ta đoán rằng thị sẽ tìm cách để kết liễu tính mạng của mình cho khỏi bị căn bệnh hành hạ.

Một vài hôm sau, đột nhiên thị trở lại. Ta thật ngạc nhiên khi thấy thị khỏe mạnh như thường, những u thịt trên mặt cũng biến đi đâu hết cả. Ta chưa kịp hỏi thì thị đã giật tấc biển đề y thuật danh tiếng của ta, rồi quăng xuống đất. Ta xấu hổ vô cùng, nhưng không nén nổi tò mò bèn hỏi nữ nhân xem ai là người chữa khỏi bệnh cho thị.

Lão gì kể đến đó, dừng lại dường như đến lúc này vẫn còn thấy nhục nhã. Văn Chí Hồng vội hỏi:

- Tiền bối. Vậy người đó là ai?

Lão già thở dài:

- Ta nào có biết. Nữ nhân chỉ nói đó là một lão già hay ngồi lang thang ở khu vực phía tây thành Giang Ninh... Lão già không nói tên tuổi, cũng không thềm lấy tiền... Sau đó ta đã cất công đi tìm kiếm, nhưng không phát hiện ai là lão già kỳ dị đó cả. Bởi vì người nên biết rằng khu chợ phía tây chính là nơi tụ họp của hàng ngàn giới ăn mày, ăn xin từ khắp nơi đổ về... Trong hàng người đó, làm sao ta tìm cho nổi...

Lão già nói xong đứng dậy. Lão đưa cho Văn Chí Hồng một bọc thuốc, rồi bảo gã:

- Đây là những vị thuốc bổ rất quý, người sắc cho người bệnh uống đỡ, có thể cầm cự được thêm một thời gian nữa, cho đến khi người tìm được lão già kỳ dị đó. Ta sợ dĩ lúc đầu không nhận lời đến đây, là bởi vì sau sự việc đó, ta đã thề chỉ khám bệnh bốc thuốc tại cửa tiệm mà thôi.

Văn Chí Hồng nói:

- Xin cảm ơn tiền bối, nhưng còn một điều nữa văn bối muốn hỏi.

- Điều gì vậy? Người cứ nói ra.

- Không hiểu văn bối có cơ may gì mà được tiểu thư nào đó chiếu cố...

Chẳng hay, vị tiểu thư đó là ai vậy?

- À! Tên thật của tiểu thư chính ta cũng không rõ. Ở đây vẫn quen gọi là Hoàng tiểu thư...

Văn Chí Hồng ngơ ngác nghĩ bụng:

“Cái tên thật là lạ hoắc, ta chưa hề có diễm phúc quen một tiểu thư con vị quan lớn bao giờ cả. Thôi chuyện đó để sau này tính. Việc cần kíp là phải kiếm cho được lão già kỳ dị kia thì may ra mới cứu được Kim Yển”.

Văn Chí Hồng lên phòng... Gã cảm thấy hơi mệt mỏi nên định bụng ngả lưng một chút rồi mới đi ra phía tây thành Giang Ninh. Vừa đặt mình xuống gã đã ngủ say tít cho đến lúc tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau rồi.

Văn Chí Hồng chợt nghe dưới nhà có tiếng huyên náo. Tiếng gã chủ khách điếm quát tháo âm ỉ, rồi tiếng một người nào đó say rượu lè nhè vọng lên. Văn Chí Hồng bước ra ngoài ngó xuống, gã thấy bên một cái bàn đồ ăn đồ uống vung vãi dơ bẩn, một lão già ăn mặc lôi thôi, đầu tóc bần thỉu đang ngồi vừa ăn, vừa uống nhồm nhoàm. Lão cầm chung rượu lên, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch rồi nhổ phì phì ra đất, mặt tỏ vẻ kinh bỉ.

- Rượu thế này mà cũng đem bán cho người ta hả... thà uống nước lã còn hơn...

Gã chủ quán nổi giận:

- Này lão già kia! Lão có tiền trong người không đây. Xem ra người một xu dính túi cũng không có... Nếu không bỏ tiền ra thì đừng có trách lão độc ác...

Lão lè nhè nói:

- Người... Người thật là đồ ngu... Ta... ta... đã uống xong đâu mà phải trả tiền... Người... Người...

Giọng lão già líu lại, hình như lão đã say quá rồi không nói được nữa.

Gã chủ quán quát:

- Nhưng lão già muốn người phải trả tiền trước... Nào... có đưa tiền ra không nào, nếu không ta cho người quẳng lão ra đường đó...

Lão già không trả lời:

- Thêm rượu ra đây! Rượu của người không ra gì thật nhưng... uống tạm cho đỡ khát... nào...

Lập tức hai tên đại hán lực lưỡng từ phía trong nhà xuất hiện rồi tiến về phía lão già. Lão già bung tô mì lên húp một miếng, lão nhổ sợi mì ra khỏi miệng rồi la: - Mì cứng tỏi, ta ăn cũng không được.

Sợi mì từ miệng lão phun ra bay đúng vào trán của một tên đại hán khiến tên này ngã ngửa người về phía sau, trán sưng u làm một cục bằng nắm tay. Tên kia vội vàng xông tới vươn tay chụp vào gáy lão già. Lão già chẳng hề để

ý gì tới, sẵn đôi đũa cầm tay lão ấn xuống đầu tên đại hán, khiến tên này dúm đầu vào tô mì đang ăn dở của lão. Lão già vừa cười vừa nói: - Nào! Ăn giùm ta đi, xem ta nói có đúng không?

Hình ảnh lúc bấy giờ trông thật hoạt kê, gã đại hán to lớn như vậy mà không tài nào ngóc đầu lên nổi, mặc dù lão già chỉ đè y bằng một đôi đũa tre mỏng mảnh. Gã ngạt thở nên đành phải húp hết tô mì, mặt mũi lem luốc trông thật tức cười.

Văn Chí Hồng ngó thấy lão già thi triển công phu tuyệt đỉnh thì giật mình nghĩ bụng:

“Lão già này không ngờ là một cao thủ võ lâm. Mình phải xuống mới được, nếu không gã chủ quán sẽ bị trận no đòn.”

Văn Chí Hồng vừa xuống đến nơi thì cũng là lúc gã chủ quán tay lăm lăm cầm một cây gậy đang định xông tới lão già. Văn Chí Hồng vội ngăn gã lại rồi nói: - Dừng tay lại, người không được vô lễ với tiền bối đây! Bao nhiêu hư hại, lát nữa ta sẽ thanh toán hết.

Lão già giương cặp mắt đục ngầu lên nhìn Văn Chí Hồng tỏ ý ngạc nhiên.

- Ha... Ha!... Tiểu tử, người trả cho ta đó hả... thế thì tốt, lại đây uống với lão phu vài chén.

Văn Chí Hồng tiến đến bàn lão già rồi ngồi xuống, gã nói:

- Văn bối không biết uống rượu, song tiền bối uống một mình cũng buồn. Vậy xin kính tiền bối một chung...

Lão già lè nhè nói:

- Người cũng vui tính đấy chứ! Nhưng ta... ta... ta... sẽ cho người uống rượu ngon, chứ không phải là thứ nước rửa bát này đâu...

Lão già thò tay vào trong bọc móc ra ba cái bình bằng sứ rồi đặt lên bàn.

- Đây là ba loại rượu ngon... nhưng trong đó có một bình là ngon nhất... Người có biết được không?

Văn Chí Hồng trước đây đã được Lâm Ngũ Đường giảng giải về cách uống rượu mãi rồi, nên gã đáp:

- Văn bối tuy không sành lắm, song cũng liều thử xem.

Văn Chí Hồng lấy ngón tay khê búng và ba cái bình sứ. Gã nói:

- Bình ở giữa là mỹ tửu. Thanh âm vừa trong lại vừa nhẹ. Không hiểu văn bối nói có đúng không?

Lão già trợn mắt lên ngạc nhiên. Lão gật đầu nói:

- Người nói đúng. Quả là xứng đáng được uống rượu với ta...

Lão mở nút. Mùi rượu xông ra thơm ngào ngạt. Lão rót đầy vào một chung rồi nói:

- Tiểu tử, hãy cạn ly này đi.

Đối với những nhân vật lịch lãm trên giang hồ thì không bao giờ họ lại uống trước cả. Văn Chí Hồng vốn thật thà đâu có suy nghĩ lợi hại. Gã nghĩ bụng: “Lão già này là một nhân vật không phải tầm thường, được kết giao với lão hãn cũng là điều hay”.

Gã đưa hai tay đỡ lấy chung rượu, rồi kính cẩn nói:

- Nếu tiên bối đã cho. Văn bối đâu dám chối từ.

Rồi ngửa cổ làm một hơi cạn sạch.

Lão già thích thú nhìn Văn Chí Hồng uống rượu, lão vỗ đùi cười ha hả:

- Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử! Ta đã từng gặp biết bao hạng người trên giang hồ uống rượu cùng với ta, song chưa một kẻ nào dám uống trước như ngươi... Ngươi không sợ ta dùng độc sao?

- Tiên bối là người quý rượu, nếu muốn giết văn bối thì chỉ cần phẩy tay một cái là xong, việc chi phải lãng phí rượu ngon như thế.

Lão già thấy Văn Chí Hồng nói thì khoái trí vô cùng. Lão hể hả nói:

- Nay tiểu tử, xem ra người còn khá hơn nhiều kẻ vẫn tự xưng là tiên bối võ lâm nhiều. Máy chục năm nay lão già này đã đi nhiều, song lần đầu tiên mới gặp một gã như ngươi. Nào, ngồi xuống đây...

Lão già nói đoạn chỉ tay ra hiệu cho Văn Chí Hồng ngồi xuống.

Từ lúc uống hớp rượu vào bụng, thoát đầu Văn Chí Hồng thấy thơm ngon lạ thường. Nhưng chỉ một lúc sau, gã bỗng cảm thấy bụng nóng rát như có lửa đốt bên trong, rồi một luồng nhiệt khí từ huyệt Đan Điền xông thẳng lên ngực, khiến gã tự chủ không nổi, mắt hoa lên rồi ngã vật ra.

Không biết bao lâu, song lúc Văn Chí Hồng tỉnh lại, thì gã vẫn thấy đầu nóng bừng, giữa hai chân mày nội huyệt ấn đường nhức buốt như bị dao đâm. Gã cố hé mở cặp mắt, rồi hồi lâu mới định thần nhìn rõ người ngồi bên cạnh gã chính là lão già kỳ dị nọ...

Thấy Văn Chí Hồng mở mắt. Lão già cả mừng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi không sao chứ?

Văn Chí Hồng đáp:

- Văn bối chỉ thấy hơi một chút thôi. Song lát nữa chắc sẽ bình thường trở lại.

Lão già nói:

- Ngươi... ngươi bị một chứng bệnh rất kỳ lạ. Kinh mạch chạy hỗn loạn không ra một kiểu gì cả, khiến ta cũng chưa biết được nguyên do. Rượu ta cho ngươi uống là một loại rượu quý, có ngâm rất nhiều thuốc quý, ai uống vào công lực sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa lại có công dụng tiêu trừ bách

bệnh... thế mà...

Lão già và Văn Chí Hồng thật ra đâu có hiểu được. Nguyên do là, Văn Chí Hồng trước đây đã bị gã họ Lưu, là đệ tử phái Hoa Sơn cho uống Tiêu Cân hoàn là một loại độc dược tối thượng do Tăng Hà Thiên chế ra. Sau đó gã lại luyện được Cửu Ma thần công nên nhờ đó mà tạm thời chế ngự được độc tố của Tiêu Cân hoàn. Nay gã lại được uống rượu quý ngâm toàn những kỳ hoa dị thảo nên phát sinh luồng nhiệt khí chạy ngược khiến gã chịu đựng không nổi.

Lão già vẫn để tay vào huyết Mệnh Môn của Văn Chí Hồng nét mặt đăm chiêu. Văn Chí Hồng chợt nghĩ tới Kim Yến đang hôn mê ở trong phòng. Gã nói với lão già: - Tiên bối... bây giờ vẫn bối thấy đỡ nhiều rồi, chỉ xin tiên bối lo giùm cho một người...

Lão già cúi kính nói:

- Người đừng tưởng tỉnh lại rồi là sống sót được đâu! Ta chỉ cứu một mình người thôi. Người có biết rằng nếu không có thuốc giải, người sẽ chỉ còn sống được hơn một tháng nữa sao? Người đã bị trúng độc của ai vậy...

- Văn bối... bị một gã đệ tử phái Hoa Sơn bắt phải uống một loại độc chất...

Lão già lâm bâm:

- Vô lý! Trên giang hồ nếu kẻ đến dùng độc thì phái Hoa Sơn làm gì có sở trường gì? Trên đời chưa có kẻ nào qua mặt được lão phu này về cách dùng độc cũng như cách hóa giải. Mà ta xem người bị nhiễm một loại độc gì ghê gớm lắm, nhất thời ta chưa đoán ra... Lại còn một điều lạ nữa là sao đến giờ phút này độc chất vẫn chưa phát giác...

Văn Chí Hồng cũng chẳng muốn nói cho lão già hay là gã đã luyện được Cửu Ma thần công. Năm xưa, Đạt Ma tổ sư đã luyện được môn thần công này trong một khu rừng thiên nước độc, nên nó có khả năng chế ngự mọi độc chất.

Văn Chí Hồng nói:

- Tiên bối! Đúng là gã đệ tử phái Hoa Sơn ấy không chế được loại độc chất này. Độc dược này là của một cao nhân khác.

Rồi Văn Chí Hồng thuật lại tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện gã bị Trương Tử Thành lừa gạt đi gặp lũ đệ tử phái Hoa Sơn, rồi bị bọn này đánh ra sao. Sau đó bị một gã họ Lưu cho gã uống Tiêu Cân hoàn của Tăng Hà Thiên chế ra, nhất nhất kể lại. Văn Chí Hồng nói: - Tiên bối! Văn bối rất cảm kích trước tấm thịnh tình của tiên bối, song về mặt y thuật thì...

Gã chưa nói hết câu thì lão già đã nổi giận. Lão đập tay xuống bàn:

- Thì ra ngươi sợ cái lão Tăng Hà Thiên đó thế sao? Tiểu tử ngươi có biết ta là ai không? Ta nhất định chữa cho ngươi khỏi đó...

- Văn bói mãi nói chuyện nên quên mất không hỏi quý tính cao danh của tiên bói...

- Quý tính với chẳng cao danh... Ngươi hãy bỏ cái thói khách sáo, kiêu cách đó với ta... Ta nghe mà ngứa cả tai... Ta... ta là Đồng Bá Bá đây...

Vừa nghe thấy ba chữ Đồng Bá Bá, Văn Chí Hồng bỗng ngòai bật dậy. Gã vui mừng nói:

- Thì ra tiên bói là Đồng Bá Bá... Văn bói đã được nghe...

Đồng Bá Bá ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nghe nói đến ta hỏi nào?

- Chuyện này là do Tăng Hà Thiên kể lại cho gã đệ tử phái Hoa Sơn. Gã này lại kể lại cho đồng môn của gã nghe trước khi bắt văn bói uống Tiêu Cân hoàn. Do đó mà văn bói biết được...

- Ngươi đã biết đại danh của ta thì thật là phước cho ngươi lắm đó. Đồng Bá Bá này nhất quyết không chịu thua cái lão Tăng Hà Thiên kia đâu...

- Tiên bói. Y thuật của tiên bói là thiên hạ đệ nhất. Văn bói chỉ xin tiên bói cứu cho một người nữa...

- Đồng Bá Bá này chỉ cứu những người bị Tăng Hà Thiên dụng độc mà thôi... Sao ngươi lại lảm chuyện như vậy, ta sẽ cứu sống ngươi thế còn chưa đủ sao?

- Nếu... nếu... tiên bói không cứu cho y thì... văn bói thà chết... chứ không nhận sự giúp đỡ của tiên bói đâu...

Đồng Bá Bá đứng dậy nói:

- Vậy là tự ngươi muốn vậy đó nhé?

- Tiên bói, nếu tiên bói không chữa cho văn bói, điều đó có nghĩa là tiên bói đã bị thua Tăng Hà Thiên...

Đồng Bá Bá trợn mắt lên nói:

- Ta mà thua cái lão độc vật ấy! Ta đã đấu với y mấy chục năm trời, y không thắng nổi ta, lẽ nào...

- Nếu văn bói chết đi, chuyện này sẽ đồn ra giang hồ, tất nhiên là sẽ đến tai Tăng Hà Thiên...

Đồng Bá Bá mỉm cười:

- Người đừng có mà dọa ta, chỉ có ta, và ngươi... Ngươi đã chết rồi thì làm thế nào Tăng Hà Thiên biết được.

- Tiên bói quên rằng bọn đệ tử phái Hoa Sơn cũng biết chuyện này hay sao? Chính chúng sẽ loan tin.

Đông Bá Bá ngẩn người ra:

“Gã tiểu tử này nói đúng. Nếu mình để cho gã chết thì còn gì là oai danh mấy chục năm nữa cơ chứ!”

Suy nghĩ một hồi lâu, Đông Bá Bá nói:

- Thôi được, ta đành chịu thua người... Vậy người nói mau, kẻ nữa là ai vậy...

- Thừa tiền bồi, là một vị cô nương!

Đông Bá Bá trợn mắt lên:

- Một cô nương! Y... ở đâu vậy?

Văn Chí Hồng đáp:

- Ở trên lầu. Ngay tại khách điếm này!

Đông Bá Bá dụi giọng:

- Thôi được! Ta sẽ chữa luôn cho thị, nhưng trước hết ta phải trị cho người đã.

Đông Bá Bá quay sang nói với gã chủ quán từ đầu đến giờ cứ há hốc mồm ra mà nghe.

- Người chuẩn bị cho ta một thùng nước nóng nhé!

Lão chủ quán bây giờ mới biết ông già lôi thôi trước mặt y là một kỳ nhân. Hơn nữa, lại có người hứa sẽ thanh toán tiền nong thật hậu cho lão, nên lúc này tỏ ra vô cùng nhanh nhẩu... Lão dạ ran một tiếng rồi chỉ trong nháy mắt đã bảo với Đông Bá Bá nước tắm đã chuẩn bị xong.

Đông Bá Bá nói:

- Nào! Tiểu tử. Hãy vào trong này...

Văn Chí Hồng chưa biết lão định làm gì với mình, song vẫn làm theo răm rắp. Đông Bá Bá liền móc trong người lão ra tám gói thuốc bột khác nhau. Có gói thì màu vàng, có gói thì màu đen, lại có gói thì màu đỏ. Lão đổ tất cả các gói thuốc bột đó vào thùng nước tắm đang bốc hơi ngùn ngụt. Lão bảo Văn Chí Hồng: - Người ngồi đợi một lúc, khi nào thấy có mùi thối bốc lên thì cởi quần áo nhảy vào...

Quả nhiên, chừng một lát sau, từ thùng tắm bốc lên một mùi hôi thối khó chịu không thể tả. Lão già bảo: - Tiểu tử, nhảy vào đi thôi!

Văn Chí Hồng cố nén sự sợ hãi, gã bước vào thùng nước. Đông Bá Bá lấy một cái thùng gỗ thứ hai, chụp lên thành ra một cái nắp. Văn Chí Hồng ngồi ngâm người ở bên trong bị chụp kín khiến gã bị ngột thở cơ hồ không chịu nổi, bèn la lên: - Tiền bồi. Văn bồi không chịu nổi nữa rồi...

Đông Bá Bá nói:

- Người phải chịu khó lên mới được. Tuy mùi có hơi khó chịu một tí,

nhưng lát nữa người sẽ quen ngay thôi...

Bên trong, khói bốc lên mỗi lúc một dày đặc, lại thêm mùi hôi thối mỗi lúc một tăng. Văn Chí Hồng giơ tay đẩy cái thùng gỗ phía trên, nhưng Đồng Bá Bá giữ chặt. Gã van nài: - Tiền bối! Hãy mở ra một chút. Văn bối ngọt thờ lắm rồi.

Đồng Bá Bá lạnh lùng nói:

- Không được!

Văn Chí Hồng tức giận. Gã lớn tiếng:

- Đồng tiền bối, tại hạ thà chết chứ không cần sự giúp đỡ của người đâu, mau mở ra... ta không chịu nổi nữa rồi.

Đồng Bá Bá cười:

- Ha... ha... ha... Này tiểu tử, người cứ việc chết trong đó đi. Nếu người chết được thì tức là sống đó...

Văn Chí Hồng quát tháo một hồi. Gã không chịu đựng nổi nữa, rồi ngắt đi...

Chừng mấy tiếng sau, Văn Chí Hồng tỉnh dậy. Gã ngạc nhiên thấy mình vẫn ngâm mình trong thùng tắm. Bên ngoài là Đồng Bá Bá nhìn gã với vẻ mặt hài lòng: Đồng Bá Bá hỏi:

- Tiểu tử! Người thấy người thế nào?

Văn Chí Hồng mệt mỏi nói:

- Văn bối... văn bối... Văn bối thấy cơ hồ không nhắc nổi tay chân nữa...

Đồng Bá Bá nói:

- Thế thì tốt! Người hãy nhìn xem nước tắm của người thế nào?

Văn Chí Hồng nhìn xuống. Bất giác gã giật mình kinh sợ khi thấy thùng nước biến hoàn toàn thành màu đen xì như mực vậy. Gã hốt hoảng hỏi: - Đồng tiền bối! Không lẽ người văn bối lại dơ đến thế này sao?

Đồng Bá Bá cười:

- Không phải! Đây là người không hiểu đó thôi. Phép chữa bệnh của lão phu có điểm độc đáo khác người. Người nên biết rằng, Tiêu Cân hoàn là một loại độc chất khủng khiếp nhất trên đời, người uống phải nó và độc chất đã ăn sâu vào tạng phủ của người, dù bằng bất cứ cách nào cũng không sao trục cho nó ra hết được.

Người đã từng thấy người ta đun nước sôi chưa? Nếu đun mãi tất nước sẽ bốc hơi và thùng nước sẽ cạn... Điều đó khiến ta nảy ra một ý nghĩ. Ta sẽ đun người lên. Song muốn làm như vậy phải có một thứ gọi là Bát Tiên Đơn tức là tám loại thuốc quý. Tám loại thuốc này khi hòa vào trong nước nóng sẽ tan ra và ngấm vào cơ thể người. Nó có một đặc tính là hút mọi chất độc rất

nhanh. Vì thế khi Bát Tiên Đơn ngấm vào cơ thể người... Nó sẽ hút Tiêu Cân hoàn...

Văn Chí Hồng bật lên tiếng kêu kinh ngạc:

- Thật là kỳ diệu!

- Người phải biết rằng Bát Tiên Đơn là loại thuốc quý cuối cùng của ta đã điều chế được. Ta chỉ làm ra có bấy nhiêu đó để đề phòng lão độc vật nghĩ ra một loại độc không có gì hóa giải nổi. Bát Tiên Đơn có thể trục ra khỏi cơ thể bất cứ loại độc chất nào...

- Tiên bói, nhưng vẫn bói vẫn có điều chưa hiểu.

Đồng Bá Bá ngắt lời:

- Phải, để nghe ta nói nốt. Người không thấy nước trong thùng đen như mực sao? Đó là Tiêu Cân hoàn đã bị hút ra khỏi cơ thể người đó, nhưng hiện tại người thấy người mệt mỏi phải không? Đúng ra là người bị mất một phần công lực... nhưng ta đã có cách...

Đồng Bá Bá lại gọi chủ quán đun một thùng nước nóng nữa. Lão bắt Văn Chí Hồng ngồi vào trong rồi đậy kín lại như cũ. Lần này Văn Chí Hồng không đến nỗi bị ngất đi, nhưng mùi hôi thối lại có phần hơn trước. Lúc mở nắp ra, Văn Chí Hồng thấy nước vẫn còn đen, song bản thân gã lại thấy khỏe khoắn hơn nhiều.

Đồng Bá Bá xoa tay về hài lòng:

- Nào! Còn một lần nữa thôi là được.

Lần này lão đổ vào trong thùng nước một loại bột màu đen khiến cho thùng nước lại biến thành màu đen xì. Văn Chí Hồng lại lóp ngóp chui vào. Chừng hơn một giờ, Văn Chí Hồng bước ra. Gã vô cùng sững sốt khi thấy thùng nước ban đầu đen xì lúc này lại trong vắt như nước đã lấy ở suối lên vậy.

Văn Chí Hồng kinh ngạc hỏi.

- Tiên bói! Thế này là thế nào?

Đồng Bá Bá cười nói:

- Thôi, đừng có hỏi nữa! Chỉ có điều bây giờ tất cả mọi chất độc đã trục ra khỏi cơ thể người rồi đó. Không những thế từ nay trở đi, không một loại độc nào làm hại người được nữa.

Văn Chí Hồng nói:

- Xin đa tạ tiên bói! Nhưng còn một việc nữa...

Đồng Bá Bá nói:

- Ta hiểu rồi! Trong lúc người ngất đi, ta đã lên thăm bệnh cho vị tiểu cô nương ấy...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Văn bói không biết lấy gì để cảm tạ tiền bói! Không hiểu bệnh tình...

Đông Bá Bá nheo mắt hỏi:

- Người lo lắng cho thị lắm phải không? Thị là ý trung nhân của người có phải không?

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Tiền bói! Cái này... cái này...

Văn Chí Hồng rất khó trả lời. Bảo rằng không phải thì không đúng, bởi gã đã từng thề thốt trước mặt Thanh Bào lão nhân sẽ suốt đời cùng Kim Yến... Song nếu nhận rằng đúng thì trong bụng gã chỉ thấy có lưu luyến đến Sử Bích Ngọc mà thôi...

Thấy Văn Chí Hồng cứ ấp a ấp úng. Đông Bá Bá cười bảo gã:

- Tiểu tử, người lên đây! Ta có điều muốn nói.

Văn Chí Hồng và Đông Bá Bá lên lầu, rồi bước vào phòng mà Trần Kim Yến đang nằm thêm thiếp:

Đông Bá Bá nói:

- Ta đã bắt mạch cho cô nương đây rồi! Thị cũng giống như người bị trúng phải độc chất ở đầu lưỡi gương...

Văn Chí Hồng xác nhận.

- Đúng như vậy!

- Sau đó, chính người đã hút hết máu độc cho thị có phải không?

Văn Chí Hồng đáp.

- Phải...

Gã ngạc nhiên vô cùng thấy Đông Bá Bá chỉ có bắt mạch mà sao lại biết được chuyện đó.

- Rồi người lại truyền chân khí cho thị?

Đông Bá Bá hỏi tiếp.

Văn Chí Hồng gật đầu.

- Đúng như thế!

- Chính vì vậy! Bệnh của cô nương đây mới trầm trọng đến thế.

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Sao lại có thể như vậy được. Văn bói... văn bói... không hiểu...

Đông Bá Bá lắc đầu:

- Người làm sao mà hiểu được. Cô nương này vấn đề đã luyện được một công phu thuộc về âm hàn, nên lúc người truyền công cho y đã vô tình đưa vào người y những độc chất trong cơ thể người... vì thế...

Văn Chí Hồng sợ hãi nói:

- Như vậy... như vậy Yên muội cũng bị trúng độc như văn bối sao?
Gã nghĩ đến hồi nãy Đồng Bá Bá khi chữa cho y có nói đó là những liều thuốc cuối cùng...

Thấy khuôn mặt Văn Chí Hồng lộ vẻ lo lắng. Đồng Bá Bá làm bộ không để ý tới. Lão thân nhiên nói:

- Về phần ta thì hết cách chữa rồi. Máy bữa nay ta có cho thị uống thuốc, song chỉ cầm cự mà thôi...

Văn Chí Hồng lo ngại hỏi:

- Không còn cách nào nữa hay sao?

Đồng Bá Bá mỉm cười bí hiểm:

- Tất nhiên là có! Nhưng... nhưng không phải chuyện dễ dàng...

Văn Chí Hồng quả quyết:

- Xin tiên bối cứ nói... Dù khó khăn thế nào đi chăng nữa, văn bối quyết không lùi bước...

Đồng Bá Bá nói:

- Thế thì được rồi! Ngươi có biết ai là người có thể cứu được mạng sống cho thị không?

Văn Chí Hồng rụt rè nói:

- Văn bối làm sao mà biết được...

Đồng Bá Bá cười:

- Chính... chính là ngươi đó...

Văn Chí Hồng tưởng Đồng Bá Bá trêu chọc mình:

- Là văn bối... Nếu như phải chết...

Đồng Bá Bá gạt đi:

- Nói bậy nào! Nếu ngươi phải chết thì còn gì là uy danh của Đồng Bá Bá này nữa...

Văn Chí Hồng sốt ruột hỏi:

- Thế thì... làm thế nào...

- Hiện nay, Yên muội của ngươi vì đã nhiễm độc hàn khí quá lâu nên trong cơ thể bị mất cân bằng về âm dương. Nếu âm dương được quân bình trở lại, âm dương được giao hòa thì sẽ bình phục lại như thường, ta đã cho thị uống một loại thuốc của ta, song còn một việc nữa, đó là việc của ngươi...

Văn Chí Hồng ngờ ngác hỏi:

- Việc gì vậy?

Đồng Bá Bá cau mặt:

- Đồ ngốc! Ngươi... phải... cho Yên muội của ngươi... lấy chồng... hiểu chưa?

Văn Chí Hồng đỏ mặt tía tai. Gã đưa tay lên gãi gãi đầu:

- Tiền bối... lúc này thì... thì... không được đâu! Văn bối không thể...

- Người mới nói với ta hồi nãy dù khó khăn nào người cũng chẳng từ nan cơ mà!...

- Văn bối có nói vậy! Nhưng thà rằng phải chết để cho Yên muội được sống, đấng này...

Đồng Bá Bá tức giận nói:

- Người ngại gì cơ chứ? Có lão phu đây làm chứng cho người... Uy danh của Đồng Bá Bá này trên giang hồ ai cũng vị nể. Chỉ có điều là người phải trung thành với y... thế là được rồi.

Văn Chí Hồng áp úng:

- Nhưng...

Đồng Bá Bá gạt đi:

- Không nhưng gì cả! Ta nói cho người biết, nếu trong ngày hôm nay người không cứu thị, thì sẽ chẳng còn dịp nào nữa đâu. Lúc đó dù người có ăn năn thì cũng muộn rồi.

Đồng Bá Bá nói xong lão quay mình bỏ đi xuống dưới nhà, bỏ mặc Văn Chí Hồng đứng lại một mình...

Văn Chí Hồng trong lòng bối rối khôn tả. Gã biết rằng Đồng Bá Bá nói thật. Song việc này thật là... quá sức đối với gã. Không phải gã không thương Trần Kim Yên, nhưng hình ảnh Sử Bích Ngọc lúc nào cũng vẫn vương trong lòng gã. Nếu làm như vậy, Văn Chí Hồng có cảm giác như mình đã phản bội Sử Bích Ngọc. Mà nếu không thì... người đã hy sinh cả mạng sống để cứu Văn Chí Hồng khỏi cái chết, sẽ...

Văn Chí Hồng bước lại gần Trần Kim Yên. Khuôn mặt cô xanh xao. Thỉnh thoảng đôi môi Trần Kim Yên lại mấp máy rồi nói mê sảng những gì không rõ. Vết thương trên ngực đã lành, song từ hồi đó tới giờ, Kim Yên cũng chưa lần nào tỉnh hẳn để nói với gã đôi lời...

Mặc dù vậy nhưng rõ ràng thần dược của Đồng Bá Bá thật là hiệu nghiệm, bởi lâu lâu, Kim Yên lại mở to cặp mắt nhìn lên trần nhà rồi nhắm mắt lại. Đó là dấu hiệu mà gã chưa bao giờ nhìn thấy từ lúc Kim Yên bị thương tới giờ...

Đột nhiên, Văn Chí Hồng thấy Kim Yên ú ớ kêu lên:

- Hồng ca ca... Hồng ca ca, tiểu muội lạnh quá!

Văn Chí Hồng mừng rỡ:

- Yên muội! Hồng huynh đây mà! Để huynh lấy chăn cho Yên muội đắp nhé?

- Không!... Không...

Đôi tay Kim Yến quờ quạng rồi nắm chặt lấy tay Văn Chí Hồng rồi giữ chặt lấy. Văn Chí Hồng thấy người Kim Yến bỗng run lên bần bật, đôi môi tái nhợt đi, thân thể lạnh toát thì hoảng sợ vô cùng. Gã định truyền chân khí cho cô, song nhớ tới lời Đồng Bá Bá nói lại không dám vì sợ trong người gã vẫn còn chất độc. Bất chợt Kim Yến ôm chặt lấy Văn Chí Hồng rồi cô khẽ nói trong cơn mê sáng: - Hồng ca... đừng bỏ muội mà đi nhé...

Văn Chí Hồng vội hứa:

- Nhất định rồi...

Đêm tối xuống dần. Cứ như vậy, Văn Chí Hồng ngồi suốt đêm cho tới sáng, gã ôm chặt Kim Yến truyền hơi nóng cơ thể cho cô. Thế rồi gã mệt quá thiếp đi lúc nào không rõ. Lúc tỉnh dậy, Văn Chí Hồng vô cùng ngạc nhiên thấy Kim Yến đã ngồi dậy từ bao giờ. Cô đang ôm mặt khóc nức nở.

Văn Chí Hồng mừng rỡ nói:

- Yến muội! Yến muội đã đi lại được rồi sao?

Kim Yến nói:

- Người... cút... đi... Ta... ta... không... muốn nhìn... mặt người nữa...

Văn Chí Hồng hồi nãy mừng quá gã quên đi rằng mình đang nằm trong giường của Kim Yến. Gã thẹn thùng bước ra khỏi giường rồi nói: - Yến muội, đừng có hiểu lầm, hôm qua, muội bệnh quá rồi... rồi...

Kim Yến gắt lên:

- Im đi! Ta không muốn nghe lời người nói... Người... chắc là lúc trước ta không biết gì, người cũng...

Văn Chí Hồng vội vàng nói:

- Không phải thế đâu! Việc này có Đồng Bá Bá...

- Người... người... nói làm nhảm cái gì vậy? Đồng Bá Bá là ai, ta có biết đâu nào?

- Đồng Bá Bá là người đã cứu sống huynh và muội...

Văn Chí Hồng đàm thuật sơ qua cho Kim Yến nghe gã đã gặp Đồng Bá Bá trong trường hợp nào. Lúc kể đến đoạn âm dương giao hòa, gã cứ ấp úng không sao nói được cho rõ ràng.

Tuy vậy, Kim Yến hiểu ngay. Cô biết hẳn Đồng Bá Bá tất có liên quan đến việc này, nên nói với Văn Chí Hồng: - Thôi được! Hồng huynh không phải nói nữa, chúng ta xuống dưới nhà hỏi Đồng Bá Bá là rõ ngay sự việc thôi.

Hai người ngồi xuống tới nơi thì thấy cửa phòng Đồng Bá Bá vẫn còn đang đóng cửa.

Văn Chí Hồng giơ tay lên gõ cửa. Gã gõ liền ba tiếng song vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì. Văn Chí Hồng lầm bầm: - Quái lạ, mới sớm thế này mà Đồng Bá Bá đã đi đâu thế nhỉ? Hay là lão vẫn còn ngủ...?

Văn Chí Hồng khê đẩy cánh cửa. Cửa chỉ khê hờ chứ không cài chốt. Gã nhìn lên giường thì thấy trống trơn.

Văn Chí Hồng nói:

- Yên muội! Đồng Bá Bá đã đi rồi!

Kim Yên giận dữ nói:

- Người... người lại gạt ta... Làm gì có Đồng Bá Bá nào... Người...

- Nhất định là có. Chúng ta vào đây xem này...

Gã chỉ tay lên bàn có một tờ giấy để dưới một hòn đá cho gió khỏi thổi bay đi.

- Hình như Đồng Bá Bá có để lại gì đó thì phải...

Văn Chí Hồng tiến lại phía cái bàn lấy tờ giấy lên coi.

Quả nhiên đó là một lá thư, nét chữ không đẹp nhưng phóng túng:

“Hồng tiểu tử! Lão phu tuy tuổi tác đã cao, song vẫn hằng ôm mộng hải hồ nên đã không ngăn nổi lòng mình phải ra đi, không thể ở lại để... để làm... chứng cho người như đã hứa... Sau này có dịp, nhất định lão phu sẽ nâng ly rượu mừng...

... Còn một điều ta muốn nói ra, người đừng trách ta nhé. Bệnh tình của Kim Yên thật ra ta đã chữa khỏi. Người nên nhớ, Đồng Bá Bá bất cứ lúc nào cũng là đệ nhất thần y trên đời không có người thứ hai, thì lẽ nào lại chịu bó tay... Song trong lúc chữa bệnh cho Kim Yên, ta thấy y luôn miệng mê sảng lắm nhằm nhắc đến người. Đồng Bá Bá đã trải qua những tháng ngày như thế nên làm gì mà không hiểu nổi lòng của y đối với người. Mà người thì xem ra tuy có quan tâm đến thị, nhưng trong lòng hẳn là có nhiều ẩn ý gì khác. Vì thế ta mới bày ra nguy kế...

Đó là hảo ý của Đồng Bá Bá này. Người cũng đừng có oán trách ta. Hãy quan tâm đến tiểu muội của người. Người nên nhớ người là kẻ sung sướng nhất vì đã có người dám chết vì mình...

Đồng Bá Bá...”

Kim Yên đọc xong lá thư, bắt giắc đỏ mặt lên. Văn Chí Hồng cũng đỏ hồng lên. Gã bực dọc giậm chân rồi nói: - Không ngờ... Văn Chí Hồng này lại mắc lừa lão.

Kim Yên khê hỏi:

- Thế... thế! Hồng huynh có luyện tiêc vì đã bị... mắc lừa không?

Văn Chí Hồng đùa lại:

- Có chứ. Bởi vì suýt nữa huynh bị muội đuổi đi thì...

Kim Yên sợ gã nói ầu thì ngưng, nên cố cắt lời hẳn:

- Hồng huynh. Chúng ta ở đây cũng khá lâu rồi, có lẽ nên đi tìm Tiêu Thúy đi thôi...

Văn Chí Hồng nói:

- Phải đấy. Nhưng trước khi đi huynh phải hỏi về một người đã.

Rồi gã thuật lại cho Kim Yên nghe về Hoàng tiểu thư nào đó đã giúp đỡ gã. Nghe xong, Kim Yên cũng lấy làm kỳ dị. Hai người vừa bước ra thì gặp lão chủ quán. Văn Chí Hồng nói: - Chúng ta sắp rời khỏi đây. Người tính giùm ta trong sổ sách ta còn thiếu người bao nhiêu tiền?

- Dạ... xin khách quan yên tâm. Tiền nong đã có người trả hết cho quý khách rồi ạ...

Văn Chí Hồng ngạc nhiên nói:

- Trả hết cho ta. Ai vậy?

- Khách quan không biết đó thôi. Lúc khách quan uống rượu với Đồng lão bá gì đó, khách quan bị hôn mê mấy ngày liền. Ngay hôm đó có một vị cô nương khá xinh đẹp đến đây thanh toán hết tiền bạc cho khách quan rồi. Lại còn nói khách quan muốn ở đến bao giờ thì tùy ý...

- Có phải... phải là Hoàng tiểu thư không?

Lão chủ quán cười:

- Không phải là Hoàng tiểu thư đến đây... mà là a hoàn của tiểu thư...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Người có biết Hoàng tiểu thư ở đâu không?

- Khách quan cứ đi theo lối này rồi quẹo tay phải... Đi chừng ba dặm nữa sẽ thấy một tòa dinh cơ đồ sộ bên đường.

Bên trong là một tòa nhà lớn xung quanh là vườn cây bao bọc, gã giơ tay lên định giật chuông treo ở cổng thì bỗng nhiên cánh cửa mở ra lời thiếu nữ lần trước đã gặp ở Vạn Nhân Đường xuất hiện...

Văn Chí Hồng áp úng nói:

- Cô nương!

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười:

- Xin đừng gọi tôi là cô nương! Tiểu nữ là Ngọc Sương, a hoàn của tiểu thư thôi. Hôm nay Hoàng đại nhân đi vắng, xin công tử theo tiểu nữ...

Văn Chí Hồng thấy hồi hộp vô cùng. Gã sắp được gặp Hoàng tiểu thư, con người kỳ dị đã quan tâm đến gã.

Ngọc Sương dẫn Văn Chí Hồng đi vòng vèo khá xa, đến một tòa thủy đình nằm ở phía sau căn nhà. Thì ra khu đất này rất rộng... Văn Chí Hồng

thấy xa xa, trong tòa thủy đình một thiếu nữ mặc áo hồng đang quay mặt nhìn xuống hồ...

Ngọc Sương che miệng cười:

- Xin mời công tử...

Văn Chí Hồng thông thả tiến về phía thiếu nữ đang quay lưng về phía gã. Gã toan cất tiếng thì đột nhiên tiểu thư quay lại. Văn Chí Hồng suýt kêu lên một tiếng vì quá đỗi ngạc nhiên. Gã không tin ở mắt của mình nữa, thiếu nữ trước mắt gã chính là Sử Bích Ngọc.

Sử Bích Ngọc dịu dàng tiến về phía gã:

- Hồng huynh! Huynh không nhận ra muội sao?

Văn Chí Hồng vẫn còn sững sờ trong giây lát.

- Ngọc muội! Tại sao... tại sao... Ngọc muội lại ở chốn này...

Sử Bích Ngọc khẽ nói:

- Chuyện khá dài, huynh còn nhớ lần trước khi huynh và muội rời khỏi Hồng Hạc môn rồi lên núi để lấy cuốn bí kíp gì đó của huynh... Lúc đó bất chợt có một lão già che mặt xuất hiện.

Văn Chí Hồng nói:

- Phải... Dường như việc đó cho đến lúc này vẫn hiện rõ trong tâm trí của huynh như mới ngày nào...

- Rồi tiếp đó, lại một người nữa... Người này sau khi cứu huynh lại bắt cóc muội.

- Người đó muội có biết là ai không?

- Làm sao muội biết được. Võ công của người đó rất cao. Bởi lẽ y cấp muội dùng khinh công lướt đi nhanh không thể tả. Đến một khu rừng hoang vắng muội cũng không biết ở đâu nữa, người bịt mặt đặt muội xuống rồi nói bằng một giọng rất khó nghe: “Ta tha chết cho ngươi đó. Nhưng hãy nhớ nếu người còn quấy rầy hay đi theo cái gã Văn Chí Hồng đó, ta sẽ không tha mạng cho ngươi đâu”.

Gã bỏ mặc muội chơ vơ giữa rừng núi hiu quạnh. Trong lúc muội đang ngỡ ngác không biết làm thế nào thoát ra khỏi chốn này thì bất chợt có tiếng vó ngựa chạy tới.

Muội cả mừng nghĩ bụng:

“Thế là gặp may rồi...”

Nhưng hóa ra lại không phải thế... đoàn ngựa tiến đến chính là của một bọn thảo khấu chuyên giết người cướp của hoành hành ở khu vực này... Bọn chúng bắt gặp muội trơ vơ giữa rừng thì mừng rỡ khôn tả... Cả bọn hè nhau vào toan làm nhục...

Muội chống cự nhưng không biết võ công thì làm sao đánh lại bọn chúng được. Muội đã tự nhủ:

“Nếu đến phút cuối cùng mà không chống cự nổi muội sẽ cắn lưỡi quyền sinh...”

Rất may, đúng vào ngay phút tuyệt vọng đó, thì Hoàng đại nhân đi qua...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Hoàng đại nhân là ai vậy?

- Hoàng đại nhân là quan Tổng trấn của triều đình, nhân có việc đi ngang thấy bọn thảo khấu hoành hành liền ra tay trừ diệt... Lúc đó muội đã ngất đi lúc nào không biết...

Lúc muội tỉnh dậy thì đã thấy được săn sóc trong tư dinh của Hoàng đại nhân rồi.

Hoàng phu nhân không may mất sớm, lại không sinh hạ được cho đại nhân một người con nào, nên đại nhân có ý nhận muội làm con nuôi... Lúc đó cảm cái ơn của đại nhân, lại nghĩ thân mình cũng đã bị bọn cướp làm cho nhục nhã, muội đã nhận lời. Sau đó muội vẫn ngậm cho mọi người đi tìm huynh, song không có kết quả. Cuối cùng, nghĩa phụ được triều đình bổ nhiệm về đây, rồi hôm nọ tình cờ đi ngang qua tiệm thuốc Vạn Nhân Đường bỗng thấy huynh...

Văn Chí Hồng chợt nghĩ đến chuyện gã và Trần Kim Yên, trong lòng không khỏi xót xa. Lại nghĩ Sử Bích Ngọc lúc này thân phận đã khác đường đường một vị tiểu thư, so với gã thì đã khác xa nên nhất thời không biết nói ra sao cả.

Chợt Sử Bích Ngọc hỏi gã:

- Hồng huynh, những chuyện năm xưa giữa chúng ta, huynh có còn nhớ không nhỉ?

Văn Chí Hồng khẽ nói:

- Ngọc muội! Không lẽ muội lại yên tâm với địa vị hiện thời sao? Còn song thân, chẳng lẽ muội không có ý định đi tìm...

- Muội có nói với nghĩa phụ rồi, bất cứ lúc nào muội có tin tức gì về song thân, nghĩa phụ cho muội hoàn toàn được quyết định.

- Tiểu huynh có rất nhiều điều muốn nói với muội, song chuyện rất dài nói ra bây giờ không tiện... Không hiểu Ngọc muội có ý định gì không?

Ngậm nghĩ một lát, Sử Bích Ngọc mới nói:

- Muội rất hiểu nhưng đi với huynh lúc này thì chưa được, muội còn phải ở đây để trả ơn nghĩa phụ một thời gian nữa.

Văn Chí Hồng nói:

- Thôi được... Còn về việc tìm kiếm song thân Ngọc muội, huynh sẽ hết sức để ý. Chẳng hiểu muội có giữ được vật gì để lại không?

- Có!

Sử Bích Ngọc đáp. Cô lấy trong người ra bức tượng bằng ngọc xanh tạc hình một thiếu nữ. Sử Bích Ngọc hỏi Văn Chí Hồng: - Hồng huynh! Huynh còn nhớ vật này không? Ngày xưa đã có lần muội định tặng cho huynh, nhưng hiềm vì nó bị gãy mất một cánh tay và phần ngực của bức tượng bị bể một miếng nên mới giữ lại. Đây là kỷ vật duy nhất của muội hồi thơ ấu.

Văn Chí Hồng nhớ ra: Phải rồi, ngày trước lúc gã và Sử Bích Ngọc được Trần Gia Kính thu nhận làm đệ tử, có lần trên đường lên núi luyện thuốc, Sử Bích Ngọc đã lấy cho Văn Chí Hồng xem và định tặng gã.

Văn Chí Hồng tay cầm lấy pho tượng. Gã cẩn thận cất vào trong người rồi nói:

- Bây giờ, huynh cầm tạm vật này, nếu có manh mối gì huynh sẽ báo cho muội biết... Nhưng... làm thế nào và bao giờ chúng ta gặp nhau?

Sử Bích Ngọc nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Hồng Hạc môn một năm sau... Huynh... có... chờ được muội không?

Văn Chí Hồng lúng túng. Gã không biết nói thế nào cho phải. Sau cùng, gã đành nói:

- Ngọc muội, nhất định là như thế rồi... Lúc đó... Lúc đó... muội sẽ hiểu hết...

Hồi 12

Lúc Văn Chí Hồng trở về khách điếm thì Kim Yên đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ sẵn sàng lên đường. Trông thấy Văn Chí Hồng, Kim Yên cả mừng reo lên:

- Hồng ca làm muội chờ đến sốt cả ruột, không hiểu Hoàng tiểu thư là ai vậy?

Văn Chí Hồng mỉm cười:

- Thật là không ngờ, Hoàng tiểu thư lại là Sử Bích Ngọc, người đã từng ở Hồng Hạc môn với huynh trước kia.

Rồi Văn Chí Hồng thuật lại đầu đuôi cho Kim Yên nghe gã đã đến Hồng Hạc trong trường hợp nào, Sử Bích Ngọc và gã đã đến Hồng Hạc môn ra sao, rồi Sử Bích Ngọc lại bị một kẻ nào đó bắt cóc mất cho đến nay trở thành Hoàng tiểu thư. Thấy mặt Kim Yên bỗng tỏ ra không vui, Văn Chí Hồng hỏi:

- Yên muội! Có điều gì khiến tiểu muội phiền lòng vậy?

Kim Yên khẽ nói:

- Hồng huynh! Nếu Hồng huynh tha thứ thì muội sẽ kể hết cho huynh nghe.

Văn Chí Hồng nói:

- Muội cứ nói đi.

- Đã nói là phải nói hết từ đầu. Hẳn là bây giờ Hồng huynh đã rõ bộ mặt thật của Trương Hải Thanh... Y đã trao cho Hồng huynh cuốn bí phổ giả. Nói là giả mạo thì cũng chỉ đúng có một phần, bởi muốn đánh lừa được các cao thủ võ lâm đâu phải dễ dàng. Vì thế Trương Hải Thanh đã khéo léo đưa vào đó một vài yếu quyết có thật, song gã lại chế biến thêm vào để bất kỳ ai luyện tập sẽ bị tẩu hỏa nhập ma lập tức. Trương Hải Thanh đã dồn mọi sự chú ý của võ lâm vào huynh. Nếu như trong hang mà Trương Hải Thanh không nói hết ra với Tiểu Thúy, thì chúng ta làm sao mà biết được... Lúc huynh và Sử Bích Ngọc tới Hồng Hạc môn thì thật ra chuyện đã đồn đại khắp giang hồ rồi. Huynh thử nghĩ coi, phàm là người luyện võ ai chẳng muốn có một bí kíp tuyệt đỉnh cho riêng mình. Vì thế...

Kim Yên bỗng ngừng lại ra chiều khó nói. Khiến Văn Chí Hồng sốt ruột, gã gắng hỏi:

- Vì thế thì làm sao, Yên muội cứ nói ra.

Trần Kim Yên tiếp tục:

- Vì thế... Chính gia gia cũng nảy lòng tham.

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Gia gia... Có nghĩa là sư phụ... Trần Gia Kính?

- Phải! Chính là gia gia của tiểu muội. Gia gia cũng như bao người khác muốn bí mật tập được công phu này. Điều đó cũng dễ hiểu. Hồng Hạc môn của chúng ta vẫn bị các môn phái lớn khinh thường coi rẻ, nên gia gia quyết chí phục thù. Vì thế... người bịt mắt cướp bí phổ trong tay của Hồng huynh chính là gia gia đó.

- Thế tại sao Yên muội lại biết được?

- Bởi vì người che mặt xuất hiện cứu Hồng huynh chính là muội. Lúc đó, muội cũng chưa biết người lạ chính là gia gia, song qua vài chiêu muội đã nhận ra... Sau đó... Sau đó... muội vì ghen tức bởi Sử Bích Ngọc, nên đã bắt cô rồi quăng ra giữa rừng. Chính vì vậy suýt nữa đã làm hại đến cuộc đời của Sử cô nương...

- Yên muội. Chuyện đã lỡ rồi. Cũng chẳng nên nhắc làm chi nữa.

- Nhưng... Hồng huynh có biết không, gia gia đã bị điên khùng vì tập phải cuốn bí phổ đó... Tất cả những điều mà đại sư Tuệ Thắng của chùa Thiếu Lâm kể lại đều đúng sự thật. Chính vì vậy, muội đã phải đưa gia gia vào trong mật thất của Hồng Hạc môn để gia gia có hy vọng hồi phục...

Văn Chí Hồng nói:

- Cho đến bây giờ, biết được sự thật, huynh cũng chẳng hề oán trách gì sư phụ cũng như muội đâu! Hiện nay huynh có nhiều việc phải làm lắm. Thân phụ của huynh là Văn Thành Long, theo lời Trương Hải Thanh nói thì lúc lão quay lại định hạ thủ thì Văn Thành Long đã biến mất. Vậy thì rất có thể thân phụ hãy còn sống, vì nếu bị kẻ địch sát hại, nhất định lúc đó Trương Hải Thanh phải tìm thấy xác. Vậy thì huynh phải dò là tìm tung tích của phụ thân, sau nữa là tìm xem ai là người đã gây ra tất cả những chuyện đó. Còn việc quan trọng nữa là tìm kiếm song thân của Sử Bích Ngọc...

Kim Yên tán thành:

- Đúng đấy! Theo ý muội, chúng ta hãy quay trở lại trong rừng tìm Tiểu Thúy đã.

Văn Chí Hồng khen phải. Gã cùng với Kim Yên theo đường cũ tìm Tiểu Thúy. Đi được vài chục dặm thì Văn Chí Hồng đã tìm được đúng chỗ Tiểu Thúy đã chia tay cùng gã và hẹn ngày gặp lại. Văn Chí Hồng nói với Kim Yên:

- Theo huynh nhớ thì chỗ này đúng là nơi huynh dặn Tiểu Thúy ở lại luyện công phu. Phía bên phải là một cái hang lớn lại kín đáo, Tiểu Thúy chắc ở trong đó.

Văn Chí Hồng và Kim Yên cứ theo lối mòn dẫn tới cửa hang. Văn Chí Hồng vừa đi vừa quan sát kỹ lưỡng, chợt gã bảo với Kim Yên:

- YẾN muội. Nơi đây hình như có sự lạ...

Kim Yến hỏi:

- Sự lạ gì mới được chứ?

- Muội nhìn xem này, rõ ràng chỗ này bị vạt ra nằm rạp cả xuống, chứng tỏ mới có người qua đây. Không khéo ngoài chúng ta ra còn có kẻ nào đó cũng đang muốn tìm Tiểu Thúy. Không chừng là bọn Cửu Trùng môn cũng nên!

Trong lúc Văn Chí Hồng và Kim Yến đang dò dẫm từng bước tiến vào trong hang, thì đột nhiên Văn Chí Hồng nghe thấy có tiếng động lạ. Chỉ trong chớp mắt, năm mũi ám tiễn bất ngờ từ phía sau bay thẳng tới gã và Kim Yến... Thủ pháp phóng ám tiễn của người này, tuy chưa phải đã đến mức lão luyện vì vẫn còn phát ra tiếng động, nhưng kinh lực thì có thừa.

Văn Chí Hồng quay lại hét lớn:

- Tiểu muội, cẩn thận đó.

Gã vung tay một cái đã chộp được ba mũi, còn hai mũi ám tiễn kia Kim Yến đã chộp được rồi. Văn Chí Hồng thoáng thấy một bóng đen ở phía sau lưng mình bỏ chạy. Gã hô:

- Yến muội, chúng ta đuổi theo mau lên!

Hai người trở thuật phi hành chạy như tên bắn, rượt theo bóng người phía trước. Bóng đen khinh công cũng chẳng phải tầm thường, lại chạy luôn lách qua những mỏm đá. Chạy được chừng năm dặm, Văn Chí Hồng và Kim Yến mới đuổi kịp.

Bóng đen biết không chạy thoát được bèn đứng lại, Văn Chí Hồng quát to:

- Nhà ngươi là ai mà lại định ám toán chúng ta? Hãy xưng danh mau!

Bóng đen, mặt trùm kín bằng vải thừa hai con mắt bỗng phá lên tròng cười:

- Ta cứ tưởng là ai hóa ra ngươi là Văn Chí Hồng... Ai ngờ võ công của người lúc này lại tiến như vậy.

Gã nói xong lấy tay lật tấm vải trùm đầu ra.

Văn Chí Hồng ngạc nhiên nói:

- Thì ra ngươi là Trương Tử Thành, lần trước ta đã tha chết chỉ điểm huyết ngươi, không hiểu sao ngươi lại thoát được...

- Ha... ha... cái trò điểm huyết đánh lén của người thì làm gì nổi ta, bây giờ nếu có giỏi thử làm như thế một lần nữa xem!

Văn Chí Hồng nói:

- Được! Ngươi là một tên dâm tặc khi sư diệt tổ, hôm nay ta quyết bắt

ngươi, giao lại cho bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Kim Yên nói:

- Hồng ca! Để tiểu muội thu thập tên này cho...

Soạt một tiếng, Trương Tử Thành đã rút cây trường kiếm sau lưng ra. Gã chẳng nói năng gì nhằm Kim Yên chém một nhát.

Kim Yên cười nói:

- Với ngươi, bốn cô nương chỉ cần tay không cũng đủ bắt ngươi quy phục rồi.

Kim Yên lùi một bước tránh đường kiếm của Trương Tử Thành rồi vươn tay phải ra, hai ngón tay khép lại ra chiêu Song Chỉ Thu Châu nhằm huyết Khúc Trì nơi khuỷu tay của Trương Tử Thành điểm tới.

Trương Tử Thành thấy thân pháp Kim Yên mau lẹ khôn tả thì cả kinh. Gã vội thu kiếm về, rồi đâm thẳng vào bụng Kim Yên. Kim Yên không thay đổi bộ vị, cô chuyển tay phải thành thế Cương Đao Trảm Thạch chém vào cổ tay của Trương Tử Thành.

Chỉ qua lại có hai chiêu mà đủ thấy rõ bản lãnh của Kim Yên đã đến mức thượng thừa. Cái khó là Kim Yên không hề thay đổi mã bộ, hầu như vẫn đứng yên, nhưng đã thi triển hai chiêu khác một cách tài tình, khiến họ Trương tuy tay mang binh khí song đã lâm và thế hạ phong. Thanh trường kiếm thì dài, mà Kim Yên lại áp dụng lối đánh rất gần, nên Trương Tử Thành làm sao mà không lúng túng. Gã không ngờ cô bé xinh đẹp này lại có võ công quái dị đến như vậy. Mũi kiếm chưa kịp phóng tới, thì cạnh bàn tay của Kim Yên đã như một lưỡi đao chém vào cổ tay gã rồi. Cũng may, Trương Tử Thành cũng vào loại nhanh trí, gã ngã lăn ra đất lộn một vòng tránh thoát được.

Kim Yên mỉm cười trêu chọc gã:

- Trương Tử Thành, không ngờ võ công của ngươi lại cao đến thế? Chiêu vừa rồi là chiêu gì vậy? Hình như chiêu đó phái Thanh Thành các ngươi gọi là Mãnh Hổ Hãm Tinh (Hùm thiêng sa hổ) thì phải?

Trương Tử Thành mặt đỏ tía tai. Gã thấy bị Kim Yên sỉ nhục thì quên cả sợ quát vang:

- Con nha đầu kia, ta sẽ quyết sống mái với người. Hãy coi đây!

Trương Tử Thành vung tay lên một cái. Lập tức năm mũi ám tiễn nhỏ như lông trâu có tẩm thuốc kịch độc bay ra. Kim Yên nghĩ bụng:

“Họ Trương là một tên cực ác, phải cho y một bài học thì y mới nhớ đời”.

Kim Yên đưa bàn tay phải lên, lập tức năm mũi ám tiễn đã bị kẹp vào kẽ năm ngón tay rồi...

Kim Yên quát to.

- Trả lại cho người!

Trương Tử Thành nghe thấy thế thì sợ hãi vô cùng. Âm khí này có tầm một chất kịch độc, nếu y bị trúng cũng đành bó tay không có thuốc giải. Gã đã biết võ công Kim Yên lợi hại nên vừa nghe thấy cô hô lên như thế, gã đã vội vàng nhảy lên cao để tránh. Nhưng thực ra Kim Yên chỉ dọa gã thôi, lúc Trương Tử Thành còn đang lơ lửng trên cao, Kim Yên đã di chuyển tới gần hai tay đưa về phía trước cùng một lượt. Đây là chiêu thứ tư trong tuyệt kỹ Vô Cực thần công do Thanh Bào lão nhân truyền thụ cho cô có tên Song Long thần chưởng. Trương Tử Thành bị đánh trúng, người gã bay vọt lên cao như con diều đứt dây, lúc rớt xuống áo của gã bị móc vào một nhánh cây khiến Trương Tử Thành bị treo tòn teng trên cao trông thật tức cười. Cũng may, chiêu này Kim Yên chỉ dùng có hai phần công lực, cốt để họ Trương phải hoảng vía mà thôi.

Trương Tử Thành bị treo tòn teng trên cao hai chân cứ ngo nguậy liên hồi, khiến gã cảm thấy nhục nhã không sao chịu nổi. Bất ngờ cành cây gãy đôi, Trương Tử Thành rơi đánh bịch xuống đất. Gã thấy toàn thân đau ê ẩm, xương cốt như bị đánh gãy vụn.

Văn Chí Hồng tiến lại gần gã. Trương Tử Thành biết võ công của mình còn kém hai người xa lắm, nên gã van xin:

- Văn... Văn Chí Hồng... xin tha... tha tội... chết cho ta... Người... hỏi gì ta sẽ... sẽ... nhưng đừng giao... ta cho bọn... Hoa... Sơn...

- Được! Người cũng tỏ ra biết điều đấy! Vậy người lần mò đến chỗ vừa rồi có mục đích gì?

- Tại... hạ... đến... để tìm... Tiểu Thúy...

- Người hại Tiểu Thúy như vậy còn chưa đủ hay sao? Người định tìm Tiểu Thúy làm gì... nói mau lên?

Trương Tử Thành toan trả lời, song gã đột nhiên đổi thái độ, lời nói ráo hoảnh:

- Người... người biết rồi đó, ta với Tiểu Thúy vốn thương nhau từ lâu... Ta...

Văn Chí Hồng quát:

- Nói láo! Người mà còn quanh co ta sẽ cho người ném mùi đầu khổ đấy...

Trương Tử Thành sợ hãi kêu lên lia lịa:

- Để ta nói... để ta nói... Ta tìm Tiểu Thúy là vì... muốn học yếu quyết Cửu Ma thần công, nhưng lúc đến nơi thì...

Trương Tử Thành nói đến đây bỗng tỏ thái độ sợ sệt vô cùng.

Kim Yên gặng hỏi.

- Thì làm sao?

- Thì thấy... bên trong hang có hai người đang ngồi... người quay lưng ra ngoài chính là Tiểu Thúy, còn người kia mặt che kín. Không hiểu họ đã nói gì với nhau. Nhưng đột nhiên tại hạ nghe Tiểu Thúy kêu lên: “Gia gia... gia gia...” nên... tại hạ không nhận ra là ai cả.

Văn Chí Hồng run run hỏi.

- Người... người... không nghe lầm đấy chứ?

Trương Tử Thành quả quyết:

- Không, tại hạ không nghe lầm một chút nào cả. Sau đó... sau đó... người che mặt kia không nói gì cả... chỉ cất lên tiếng cười.

Thế rồi... đột nhiên người che mặt kia quát to:

- Kẻ nào cả gan xâm nhập vào đây...

Rồi sau đó lửa bỗng tắt phụt. Trong hang tối đen như mực...

Rồi tại hạ nghe tiếng hai người động thủ. Một tiếng rắc nhỏ gọn hiển nhiên người nào đó bị bẻ gãy xương. Kinh lực của người đó đã đến mức ghê người. Sau đó... sau đó... lại là im lặng hoàn toàn. Sở dĩ tại hạ vào mà không bị phát giác là bởi đứng cách họ khá xa, hơn nữa lòng hang lại nhiều chỗ ngoắt ngoéo để núp, nên với công lực kinh người như thế mà người đó vẫn không phát giác ra tại hạ được.

Đợi một hồi lâu thấy yên tĩnh tại hạ mới rón rén tìm cành cây khô để đánh lửa. Ánh sáng bùng lên khiến tại hạ bàng hoàng...

Kể đến đó, Trương Tử Thành lấy lưỡi liếm cặp môi khô, đôi mắt thất thần dường như cảnh tượng đó vẫn còn làm cho gã sợ hãi...

Văn Chí Hồng dồn dập hỏi:

- Người... người thấy gì?

Trong bụng Văn Chí Hồng thực ra đang rất lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Thúy nên gã mới sốt ruột như thế...

- Phải... lúc đó... lúc đó tại hạ thấy bên cạnh đồng lửa nơi hai người ngồi lúc này là một xác người.

Văn Chí Hồng hỏi hộp hỏi:

- Người đó là ai?

Trong bụng gã cứ lo đấy là Tiểu Thúy.

- Người... người đừng lo... không phải là Tiểu Thúy đâu, mà xác người đó là một nhà sư... Vô... Tâm đại sư...

Văn Chí Hồng kinh ngạc kêu lên:

- Vô Tâm đại sư? Người nói thật vô lý. Vô Tâm đại sư đã nhập thất từ lâu rồi. Hơn nữa vai vế của lão còn cao hơn Từ Huyền đại sư nhiều.

- Tại hạ không nhầm đâu! Bởi Vô Tâm đại sư, tại hạ cũng như các hạ chỉ nghe giảng hồ đồn đại chứ đâu có biết mặt lão bao giờ. Lão là bậc tiền bối mà... nhưng lúc tại hạ đến gần thì chính miệng nhà sư còn mấp máy như để nói cho tại hạ biết lai lịch của lão. “Bần... tăng là... V... ô... Tâ... m”. Sau khi gắng gượng nói được mấy câu đó. Vô Tâm đại sư tắt thở...

Văn Chí Hồng lẩm bẩm:

- Thật vô lý. Trên đời này làm gì có kẻ nào võ công cao đến thế. Giết được Vô Tâm đại sư trong nháy mắt... thật là khó tin...

Trương Tử Thành nhắc lại:

- Đúng vậy! Thật là khó tin. Nhưng đó lại là một sự thật hiển nhiên...

Kim Yên xen vào:

- Quái lạ! Hồi nãy huynh bảo Vô Tâm đại sư đã nhập thất từ lâu, vậy thì lão lò mò đến đây để làm gì?

Văn Chí Hồng nói:

- Ủ! Lạ thật đấy! Giá như lúc đó...

Trương Tử Thành nói:

- Thật là tiếc vì Vô Tâm đại sư chỉ có nói được bấy nhiêu thì đã chết mất rồi. Mà các hạ biết Vô Tâm chết vì thủ pháp gì không?

Văn Chí Hồng đoán mò:

- Chết vì ám khí chăng?

- Tại hạ đã nói nghe một tiếng rắc cơ mà... Vô Tâm đã chết vì một đòn Cầm Nã Thủ. Đối phương đã ra chiêu Cầm Nã Thủ chụp vào Bách Hội huyệt của Vô Tâm. Đầu nhà sư bị thủ năm lỗ, máu phun ra có vòi, hai mắt lồi ra trông thật khủng khiếp.

- Nếu... nếu... đúng như người nói... thì ai là người đã làm việc đó? Không lẽ lại là người mà Tiểu Thúy gọi là gia gia.

Văn Chí Hồng hỏi câu này, nhưng gã lại phập phồng lo sợ Trương Tử Thành sẽ gạt đầu đồng ý. Bởi vì nếu như vậy thì người hạ sát Vô Tâm đại sư là Văn Thành Long, cũng là phụ thân của Văn Chí Hồng.

Thấy Văn Chí Hồng hỏi đúng câu hỏi mà Trương Tử Thành cũng đang suy nghĩ. Y có vẻ phân vân rồi nói:

- Chuyện này thật khó hiểu, nhưng theo ý tại hạ thì... người hạ sát Vô Tâm đại sư không phải là gia gia của Tiểu Thúy...

Văn Chí Hồng nhắc lại:

- Không phải gia gia của Tiểu Thúy? Vậy thì là ai? Lúc đó làm gì có ai ở

đó ngoài Tiểu Thúy và gia gia của cô?

Trương Tử Thành đáp:

- Thế mới thật lạ lùng. Sở dĩ tại hạ quả quyết như vậy là vì... người giết Vô Tâm đại sư cũng là một nhà sư...

Văn Chí Hồng chưa hết kinh ngạc:

- Lại là nhà sư nào nữa? Người vừa nói...

- Phải... tại hạ nói rằng người ngồi đối diện với Tiểu Thúy mặc đồ đen rộng lưng thùng tròn ra ngoài, nhưng lúc Vô Tâm đại sư chết thì trong tay còn nắm một vật đó là một mảnh nhỏ của chiếc áo cà sa...

Văn Chí Hồng kêu lên:

- Thật là rắc rối! Ta... ta... thật chẳng hiểu ra làm sao cả.

- Các hạ không hiểu được là phải, bởi vì chính Trương Tử Thành này có mặt ngay tại đó cũng còn chưa hiểu được nữa là các hạ...

Trần Kim Yên xen vào:

- Theo ý muội thì có thể là như thế này! Lúc đó trong hang không chỉ có hai người là Tiểu Thúy và người mặc đồ đen, lúc đó có thể có người khác nữa... Người mà Tiểu Thúy kêu bằng gia gia không phải là người mặc đồ đen ngồi trước mặt... có thể gia gia của Tiểu Thúy mới xuất hiện ở đâu đó thì cô trông thấy nên kêu lên...

Văn Chí Hồng vặn lại:

- Không đúng! Tiểu Thúy đâu có biết mặt phụ thân của mình... khi Tiểu Thúy ra đời...

- Thế thì chịu! Muội cũng chỉ đoán phỏng vậy thôi.

Văn Chí Hồng lẩm bẩm:

- Thật là lạ lùng! Thế rồi sau đó thì thế nào, người kể tiếp đi!

- Để... tại hạ kể tiếp... lúc đó... lúc đó... khi nhóm được lửa lên thì Tiểu Thúy và người mặc đồ đen đã biến mất, và bên cạnh đó là xác Vô Tâm đại sư, tại hạ hoảng sợ vô cùng, bởi võ công kỳ dị của người bí mật. Tại hạ đã cố gắng làm mọi cách, song Vô Tâm đại sư đã tắt thở. Tại hạ nghĩ bụng, bây giờ tốt hơn hết là mình nên rời khỏi đây ngay lập tức, lỡ kẻ đã sát hại Vô Tâm đại sư bỗng nhiên quay lại thì toi mạng. Tại hạ thổi ngọn lửa rồi mò mẫm trở ra, lúc ấy trong lòng tại hạ tự nhiên dâng lên một cảm giác khó tả, một nỗi lo sợ không hiểu từ đâu khiến tại hạ thận trọng. Tại hạ bèn nép vào một cái vách bên cạnh dự tính rằng đợi một chút nữa mới bước ra khỏi hang. Vừa lúc đó, chợt một luồng gió lạnh bỗng lướt qua bên mình khiến tại hạ ớn lạnh. Hình như có ai đó vừa đi qua thì phải... Mà nếu đúng như vậy thì người đó phải là ma quỷ chứ không phải là người, bởi vì thân pháp nhẹ không thể tả được. Tại

hạ cố lắng nghe xem có động tĩnh gì không, nhưng tuyệt nhiên không có một cái gì khác lạ cả. Sau đó, lại một luồng gió tạt qua bên mình lần này tại hạ đoán chắc đó là người chứ không sai. Lần trước y vào hang, còn lần này thì y đi ra... Đợi cho thời gian trôi qua thật lâu, tại hạ mới quay trở vào hang để kiểm tra xem dự đoán của mình có đúng hay không? Lại phải lần mò tìm đồ đánh lửa để đốt sáng... Khi ngọn lửa bùng lên... Các hạ thử tưởng tượng xem tại hạ đã nhìn thấy gì.

Văn Chí Hồng hỏi.

- Người... người thấy gì vậy?

(Mắt hai trang 145-146 quyển 04 chương 12)

... Những điều người vừa kể thật ra chưa có gì làm tin. Bây giờ, người phải đi cùng với bọn ta lên chùa Thiếu Lâm để kiểm chứng lại những gì người nói. Hơn nữa, nhân tiện thông báo cho Từ Huyền đại sư biết...

Trương Tử Thành kêu lên:

- Tại hạ không nói dối đâu! Nhưng... lên chùa Thiếu Lâm thì... không được.

Văn Chí Hồng hỏi:

- Sao lại không được? Người có gì phải sợ kia chứ?

Trương Tử Thành năn nỉ:

- Văn đại hiệp...

Gã đã đổi cách xưng hô một điều gọi Văn đại hiệp, hai điều gọi Văn đại hiệp:

- Xin đại hiệp để cho tại hạ được đi... Từ này về sau, Trương Tử Thành này xin thành tâm hối cải...

- Người yên tâm! Sẽ không ai làm gì người đâu, ta chỉ muốn người giúp ta một việc mà thôi. Hãy thử nghe xem, trong chùa Thiếu Lâm ai là người có thanh âm kỳ lạ như vậy.

Trương Tử Thành giẫy nẩy người lên:

- Tại hạ... tại hạ... tại hạ không muốn đi... tại hạ... tại hạ còn nhiều chuyện phải làm lắm.

Văn Chí Hồng mỉm cười:

- Nhất định là người sẽ đi thôi... người sẽ tình nguyện đi nếu được uống cái này.

Gã vừa nói vừa móc trong người ra một vật gì đó rồi nắm trong bàn tay...

Trương Tử Thành thấy vậy hốt hoảng la:

- Người... người... À đại hiệp... đại hiệp định làm cái gì vậy?

- Ta muốn tặng người cái này.

Văn Chí Hồng với tay trái gã điếm nhanh vào huyết Đại Nghinh bên má của Trương Tử Thành khiến gã không tự chủ được phải há miệng ra, tay phải Văn Chí Hồng búng ngay một vật gì đó vào miệng gã...

Trương Tử Thành thấy một cục gì mềm mềm ngứa ngứa trong cổ họng khiến gã buộc phải nuốt ực một cái trôi tuột xuống bụng.

Văn Chí Hồng hài lòng:

- Thế là xong! Người đã được uống một loại độc dược khủng khiếp nhất trên đời này đó là Lạc Phách hoàn. Sau ba tháng nếu không có thuốc giải, giòi bọ sẽ tự sinh sản trong óc người khiến người hồn bay phách lạc, điên điên khùng khùng bạ gì ăn nấy, thêm cái tự lấy dao xẻo thịt của mình mà ăn cho đến chết.

Trương Tử Thành run rẩy nói:

- Người... người... Người thật là tàn ác vô lương...

Văn Chí Hồng lạnh lùng nói:

- Đó là tự người buộc ta phải làm như vậy! Nếu người thật tình hối cải, sau khi xong xuôi mọi việc, ta sẽ đưa thuốc giải vĩnh viễn cho.

Trương Tử Thành mừng rỡ nói:

- Đa tạ, đa tạ...

Văn Chí Hồng nói với Kim Yên:

- Yên muội! Vừa rồi huynh định cùng muội về Hồng Hạc môn, song việc mới xảy ra đây cực kỳ hệ trọng. Vì thế huynh định trước hết chúng ta lên chùa Thiếu Lâm đã. Sau khi đã rõ được mọi việc thì...

Kim Yên cười nói:

- Hồng ca bây giờ đã là Chương môn phái Hồng Hạc rồi, thì bảo gì muội chẳng phải theo. Hồng ca ca! Chúng ta đi thôi!

Hồi 13

Thế rồi ba người nhắm hướng tây trực chỉ tới chùa Thiếu Lâm. Trương Tử Thành làm bộ sốt sắng dẫn đầu. Gã lâu lâu lại hít một hơi dài để xem chừng Lạc Phách hoàn của Văn Chí Hồng đã bắt đầu phát tác hay chưa? Song gã không thấy gì khác lạ, thì vui vẻ đi tiếp. Kim Yên thấy Trương Tử Thành làm như vậy thì phì cười. Cô nói khẽ với Văn Chí Hồng:

- Muội cứ tưởng huynh là hiền lành, ai dè cũng có thủ đoạn tàn độc gớm. Lạc Phách hoàn huynh chế hay của cao nhân nào đưa cho vậy?

Văn Chí Hồng phì cười:

- Lạc Phách hoàn gì đâu? Huynh thấy Trương Tử Thành có ý không chịu đi, lại thấy y có vẻ gian xảo, nên bày mưu để dọa y thôi... chứ huynh làm gì có thuốc độc, cái đó chẳng qua chỉ là một... một mẫu giấy...

Đi được mấy ngày thì họ bắt đầu tới địa phận núi Thiếu Lâm. Mặc dù nắng mưa dầm dãi, nhưng ngôi chùa vẫn giữ được vẻ uy nghi bề thế của nó kể từ khi được sáng lập tới giờ. Nhưng hôm nay, Văn Chí Hồng thấy quang cảnh thật là lạ lùng. Hai cánh cổng bằng gỗ nặng nề khép kín trong khi bên ngoài cũng có khá nhiều người đang tụ họp...

Văn Chí Hồng lầm bầm:

- Có chuyện gì thế? Chúng ta lên mau coi thử.

Ba người gia tăng cước lực chạy lên đỉnh núi. Lúc đến nơi mới thấy rõ đám đông bên ngoài là người của mấy môn phái Hoa Sơn, Thanh Thành. Ngoài ra còn xuất hiện một vài nhân vật Cái bang và mấy lão già không rõ lai lịch...

Vừa trông thấy đám đệ tử phái Hoa Sơn, Trương Tử Thành đã hoảng sợ. Dù gã có muốn lánh mặt cũng không kịp nữa.

Đoàn Chấn Nam, đại đệ tử của phái Hoa Sơn đã trông thấy Trương Tử Thành. Gã họ Đoàn không khỏi ngạc nhiên rồi kêu lên:

- Trương Tử Thành, chẳng lẽ ngươi vẫn còn sống hay sao?

Đoàn Chấn Nam đâu có biết rằng lần trước kẻ bị uống Tiêu Cân hoàn là Văn Chí Hồng giả trang chứ không phải là Trương Tử Thành. Họ thấy Trương Tử Thành vẫn hoàn toàn mạnh khỏe như thường thì lấy làm kỳ dị nên mới hỏi...

Gã nhị đệ tử của phái Hoa Sơn, sư đệ của Đoàn Chấn Nam tên là Lưu Nhân Địch, người đã cho Văn Chí Hồng uống Tiêu Cân hoàn thì ngạc nhiên mắt cứ trợn ngược lên không tin ở những gì gã đang trông thấy. Trương Tử Thành thấy Đoàn Chấn Nam và Lưu Nhân Địch ngờ ngạc thì muốn chọc tức chúng. Gã nói:

- Họ Đoàn với họ Lưu kia. Năm xưa ta không may bị nội thương từ trước nên mới bị các người đánh đập lại còn bị uống độc dược. Hôm nay, xong việc rồi ta nhất định cho hai người nếm mùi đau khổ.

Đoàn Chấn Nam không trả lời gã. Y quay sang hỏi Lưu Nhân Địch:

- Lưu sư đệ! Dâm tặc họ Trương vẫn còn sống sờ sờ ra đó... như vậy Tiêu Cân hoàn của sư đệ là giả rồi...

Lưu Nhân Địch tức giận nói:

- Vô lý! Chính Tăng Hà Thiên đã đưa cho đệ mà... Lần trước đệ mới cho Trương Tử Thành uống có nửa viên thôi, còn nửa viên nữa đệ vẫn còn giữ đây này.

- Thôi được, bất luận thế nào chúng ta cũng cho gã một trận đê trả thù cho tiểu sư muội.

Đoàn Chấn Nam nói xong, gã hùng hổ tiến lại phía Trương Tử Thành Văn Chí Hồng vẫn có ý căm tức Đoàn Chấn Nam và Lưu Nhân Địch. Đoàn Chấn Nam thì đá gã gần chết, còn Lưu Nhân Địch thì bắt gã phải uống Tiêu Cân hoàn. Vì vậy hôm nay nhân dịp gã quyết trả thù cho bỏ ghét. Văn Chí Hồng thấy Đoàn Chấn Nam hung hăng tiến lại thì giơ tay lên rồi nói:

- Đoàn Chấn Nam, hôm nay Trương Tử Thành cùng đi với ta, nên ta quyết không cho kẻ nào được đụng đến y...

Đoàn Chấn Nam văng tục:

- Người là cái chó gì mà dám ngăn ta.

- Đúng là Huỳnh Thiên Đạo Chương môn của các người không biết dạy dỗ đệ tử, để đệ tử ăn nói vô lễ...

Đoàn Chấn Nam quát to:

- Câm ngay! Người là thằng lỏi chưa ráo máu đầu mà lại dám nói tên sư phụ của ta...

Nói chưa dứt lời, Đoàn Chấn Nam đã vung quyền đâm vào ngực Văn Chí Hồng. Văn Chí Hồng nghiêng người tránh khỏi, rồi xoay cổ tay chụp vào cánh tay của họ Đoàn. Đoàn Chấn Nam đánh không trúng Văn Chí Hồng, lại thấy gã vẫn đứng tại chỗ chỉ khễ nghiêng người, đồng thời lại phản đòn ngay thì kinh hoàng, biết gã này võ công không phải tầm thường nên không dám khinh địch. Gã nhảy lui lại phía sau để tránh thế cầm nã rồi rút kiếm ra nói:

- Tiểu tử, hãy coi kiếm pháp phái Hoa Sơn đây.

Vù một tiếng, lưỡi kiếm đã như một ánh chớp nhằm ngực Văn Chí Hồng đâm tới. Đây là một chiêu mà Đoàn Chấn Nam đặc ý nhất có tên gọi là Khôn Tinh Điểm Nguyên.

Văn Chí Hồng cũng phải khen thầm. Thì ra kiếm pháp phái Hoa Sơn

cũng thật xảo diệu, chỉ tiếc là họ Đoàn sử dụng chưa được đến bảy phần hỏa hầu mà thôi. Văn Chí Hồng đợi đầu mũi kiếm chỉ còn cách ngực mình hơn tấc mới tiến lên một bước sang phải, tay trái chụp vào cổ tay của Đoàn Chấn Nam, đồng thời quyền phải vung ra đánh vào sườn gã. Chiêu này có tên gọi là Tứ Di Tân Phụ.

Văn Chí Hồng ra tay mau lẹ quá khiến họ Đoàn không kịp phản ứng. Gã bị Văn Chí Hồng chụp vào cổ tay trái rồi vặn mạnh, khiến gã phải xoay người theo để rồi hứng trọn một cú đấm như trời giáng vào ngực.

Đoàn Chấn Nam đau quá, gã tưởng chừng như xương sườn bị gãy nát hết cả, đây là Văn Chí Hồng mới sử dụng có một phần công lực mà thôi...

Lưu Nhân Địch bên ngoài thấy đại sư huynh bị nguy, liền vồ ngay cây côn của một gã bên cạnh nhào tới đập vào đầu Văn Chí Hồng ở phía sau. Chỉ thoáng nghe tiếng gió ở sau lưng, Văn Chí Hồng đã đề phòng. Đầu gậy của Lưu Nhân Địch vừa hạ xuống, Văn Chí Hồng đã biến chiêu. Gã nắm hai vai của Đoàn Chấn Nam kéo về phía trước. Đây cũng là một trong những kỳ chiêu của Lâm Ngữ Đường có tên gọi là Mỹ Nhân Chiếu Kính (người đẹp soi gương). Lưu Nhân Địch đang nhắm vào Văn Chí Hồng, bỗng nhiên lại thấy Đoàn Chấn Nam giơ đầu ra chịu đòn thì kinh hoảng. Tự nhiên gã cứu nguy cho đại sư huynh lại thành ra thế Tiên Hậu Giáp Công, mình lại đánh chính mình. Gã muốn thu côn về nhưng không kịp. Bốp một cái, Đoàn Chấn Nam ăn luôn một gậy vào đầu, máu phun ra tung tóe. Lưu Nhân Địch chưa kịp hoàn hồn, thì Văn Chí Hồng đã co chân trái lên đá ngược về phía sau trúng ngực gã. Họ Lưu rút cả gậy ngã ngựa người về phía sau ôm ngực kêu la ầm ĩ...

Văn Chí Hồng trở tay vào Đoàn Chấn Nam và Lưu Nhân Địch rồi nói:

- Hai người không phải là địch thủ của ta đâu. Hôm nay ta chỉ cảnh cáo các ngươi... mà thôi!

Đoàn Chấn Nam và Lưu Nhân Địch thui thui đứng lên. Hai gã tự biết công phu của Văn Chí Hồng cao hơn chúng nhiều lắm. Văn Chí Hồng nói tiếp:

- Đoàn Chấn Nam, lần trước không phải là Trương Tử Thành mà là ta bị các ngươi đánh cho trọng thương đó... Tuy nhiên, ta cũng cảm ơn ngươi...

Văn Chí Hồng trở tay về phía Lưu Nhân Địch:

- Vì ngươi đã cho ta uống Tiêu Cân hoàn nhờ đó mà nội lực của ta mới được như ngày nay...

- Thật vậy sao?

Lưu Nhân Địch quên cả đau rồi móc trong người ra nửa viên thuốc còn

lại:

- Vậy tại hạ còn nửa viên uống nốt...

Gã nói đoạn, bỏ nửa viên thuốc vào miệng nuốt chửng...

Văn Chí Hồng mỉm cười nói:

- Lưu Nhân Địch, người ta nói ác dã ác báo, ba tháng sau ngươi có nổ mắt rụng tai thì đừng oán ta... Đó là tự ngươi gây ra đấy nhé.

Khuôn mặt Lưu Nhân Địch lúc đó trông thật tức cười. Gã vò đầu bức tai kêu khổ, rồi ùng ùng chạy xuống núi...

Lúc bấy giờ, Văn Chí Hồng mới để ý thấy đám đông tụ tập trước cổng chùa toàn là đám đệ tử các phái. Tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một Chuông môn nào cả, thì lấy làm kỳ. Đám đông đứng bên ngoài thấy cánh cổng vẫn đóng, thì tức giận đập vào cửa thành thịch.

Chợt cánh cổng chùa mở rộng, một nhà sư mặc áo vàng, cổ đeo tràng hạt bước ra.

Nhà sư nói:

- A di đà Phật. Các thí chủ sao lại đến cửa Phật mà làm huyên não thế này?

Một gã đệ tử phái Thanh Thành nói lớn:

- Lão trọc kia. Chúng ta muốn gặp Từ Huyền đại sư, nếu Từ Huyền không chui ra, bọn ta sẽ phá tan chùa đây...

Nhà sư không hề nổi nóng. Lão đáp một cách ôn hòa:

- Thiện tai! Thiện tai! Nếu các thí chủ muốn gặp Từ Chuông môn thì đừng có nóng nảy như thế. Thường thường phải đến chiều Chuông môn mới ra khỏi Bồ Đề viện...

Đám đông quát tháo:

- Không được! Ngươi và bảo lão ra ngay lập tức...

Nhà sư chưa kịp trả lời thì sau lưng bỗng có tiếng niệm Phật hiệu, rồi Từ Huyền đại sư bước ra.

- A di đà Phật...

Từ Huyền đại sư hỏi:

- Các thí chủ sao lại đến cửa thiền gây huyên não thế này?

Thấy Từ Huyền bước ra, một gã đệ tử phái Thanh Thành bước tới trước mặt lão rồi nói:

- Từ Huyền đại sư, ta hỏi ông từ xưa đến nay, các môn phái vẫn coi Thiếu Lâm là Bắc Đẩu của võ học, môn phái ta đâu có thâm thù gì với Thiếu Lâm mà tại sao đại sư vô cớ sai người đến hạ sát đệ tử bốn phái. Lại còn sư phụ...

Từ Huyền đại sư nhướng cặp lông mày lên:

- Sao lại có chuyện thế được... Bần tăng e rằng có sự hiểu lầm chi đây?
- Hiểu lầm thế nào được. Ba đệ tử của bốn phái bỗng bị hạ sát một cách thê thảm tại miếu Long Vân. Có người chứng kiến nói rằng kẻ ra tay là một nhà sư võ công rất cao. Việc đó, sư phụ ta đang định sẽ lên Thiếu Lâm nói chuyện, thì bỗng nhiên đại sư lại gửi giấy mời đến...
- Thế Lâm đạo trưởng đâu rồi?
- Người lại còn vờ vĩnh, Lâm sư phụ sau khi nhận giấy mời đã lên đường, rồi mất tích luôn...

Từ Huyền đại sư cau mày:

- Không thể thế được! Các thí chủ nói như vậy hẳn là phải có chứng cứ...

- Tất nhiên! Chúng ta đâu có vu oan giá họa cho người được.

Gã đệ tử nói xong rút trong người ra một mảnh giấy, rồi đưa cho Từ Huyền:

- Đây là lá thư mời của chùa Thiếu Lâm, đại sư thử nhìn coi có phải không?

Từ Huyền đại sư cầm tờ giấy lên xem xét kỹ lưỡng, lão lẩm bẩm:

- Lạ thật! Lạ thật! Đúng là giấy của chùa Thiếu Lâm thật, lại có cả hiệu đóng hẳn hoi. Chỉ có chữ viết là giả mạo, còn tất cả đều đúng...

Lão xem xét hồi lâu rồi không biết trả lời ra sao, cứ đứng thộn mặt ra.

Gã đệ tử phái Thanh Thành hỏi:

- Thế nào? Đại sư có thấy đúng không?

- Tất... tất... nhiên giấy thì đúng đó, nhưng... nhưng...

- Thế còn cái này...

Đoàn Chân Nam cũng lấy ra một phong thư. Gã vẫn còn bị thương vì một gậy của Lưu Nhân Địch giáng vào đầu nên không nói nhiều như những gã khác.

Từ Huyền lo ngại hỏi:

- Vậy Huỳnh chương môn cũng mất tích rồi sao?

- Đúng vậy.

Đoàn Chân Nam đáp gọn lỏn.

Từ Huyền hỏi tiếp:

- Thế còn Tôn Minh Phương, phái Tung Sơn...

Một gã đệ tử phái Tung Sơn đứng lên, rồi cũng lấy một bì thư y như mấy gã trước đưa cho Từ Huyền... gã nói:

- Từ Huyền đại sư... Việc này là thế nào, các môn phái đòi ông phải trả lời cho rõ ràng minh bạch.

Đột nhiên, Từ Huyền trông thấy Văn Chí Hồng. Lão từ khi được Văn Chí

Hồng cứu thoát khỏi cơ quan của Cửu Trùng môn đến giờ, trong bụng có phần cảm kích và nể trọng. Thấy gã, Từ Huyền chấp tay lại kính cẩn hỏi:

- Thì ra hôm nay lại có mặt cả Chương môn phái Hồng Hạc. Bần tăng...

Văn Chí Hồng nói:

- Đại sư... Việc này rất rườm rà và phức tạp, tại hạ lên đây cốt để thông báo cho đại sư một việc vô cùng hệ trọng có liên quan tới chùa Thiếu Lâm. Trước hết, tại hạ đề nghị đại sư cho mời tất cả nhà sư trong chùa ra...

Từ Huyền đại sư toan hỏi gã, song lão nghĩ Văn Chí Hồng làm như vậy hẳn là phải có chủ định. Lão gật đầu:

- Được, bần tăng sẽ làm theo lời thí chủ...

Nói xong, lão bảo với nhà sư nhỏ bé đứng bên cạnh:

- Người vào bảo tất cả các đệ tử ra ngay đây!

Một loáng sau, cả trăm nhà sư đã ra trình diện bên ngoài. Từ Huyền đại sư nói:

- Các đệ tử của môn tự đã ra đủ, xin thí chủ cứ tùy tiện.

Quần hào thấy Văn Chí Hồng mặt mũi non choẹt mà chỉ nói một câu mà Từ Huyền đã làm theo lời gã, thì hiểu rằng gã này không phải tầm thường. Văn Chí Hồng nói với Từ Huyền:

- Bây giờ phiền đại sư bảo mỗi người hãy lần lượt niệm Phật hiệu...

Từ Huyền đại sư tuy chẳng hiểu Văn Chí Hồng nói như vậy mục đích để làm gì, nhưng lão cũng bảo các đệ tử làm theo.

Văn Chí Hồng nói với Trương Tử Thành:

- Ta với người đi dọc từng hàng... Nếu người nhận ra thanh âm kỳ dị của gã đó thì hãy ra hiệu cho ta biết...

Trương Tử Thành gật đầu. Hai người đi suốt lượt, song Trương Tử Thành không phát hiện được gì cả. Gã nói:

- Tại hạ không lầm, nhưng nhất định trong số các nhà sư này không có gã đó...

Quần hào thấy vậy lại nhao nhao lên:

- Từ Huyền, đừng trì hoãn nữa. Nhất định là còn người chưa ra, kẻ đó võ công hẳn rất cao...?

Từ Huyền đại sư đáp:

- Đúng vậy! Trong chùa còn có Vô Tâm đại sư có võ cao nhất, nhưng đã nhập thất từ lâu.

- Nhập thất hay không nhập thất, đại sư cứ mời lão ra đây đối chứng xem sao?

Văn Chí Hồng nói xen vào:

- Vô Tâm đại sư không thể nào ra được đâu?
- Người không phải là người của Thiếu Lâm, tại sao lại dám khăng định như vậy?

- Tại hạ biết chắc điều đó bởi vì... bởi vì... Vô Tâm đại sư đã chết.

Nghe thấy Văn Chí Hồng nói câu đó, Từ Huyền đại sư vốn là người trầm tĩnh cũng không nén nổi bật lên tiếng kêu kinh ngạc. Từ Huyền đại sư nói:

- Hồng thí chủ! Tại sao thí chủ có thể quả quyết như vậy? Điều thí chủ nói không thể nào xảy ra được. Thứ nhất, bản tạng là Chương môn nên hiểu rất rõ luật lệ nghiêm khắc của bản tự, một khi đã nhập thất rồi thì dù bất cứ lý do nào nhà sư cũng không bao giờ bước chân ra ngoài. Thứ hai nữa là dù Vô Tâm đại sư có ra ngoài chẳng nữa thì khó ai trên giang hồ có thể là đối thủ... chứ chưa nói đến sát hại...

Văn Chí Hồng nói:

- Tại hạ nói đây không sai sự thật đâu. Chuyện dài dòng lắm kể ra ở đây không tiện, chi bằng nếu đại sư còn nghi ngờ thì hãy vào kiểm tra thử xem.

Từ Huyền thấy gã nói có lý. Lão ngàn ngừ giây lát rồi quyết định tự mình vào xem xét.

Lão đi vòng vo một hồi rồi tới trước một tịnh thất đóng kín.

Từ Huyền đứng trước cánh cửa, rồi kính cẩn chấp hai tay lại rồi khẽ nói:

- Vô Tâm sư huynh... Vô Tâm sư huynh...

Lão gọi liên mấy tiếng, song bên trong không có ai trả lời. Từ Huyền kiên nhẫn đứng chờ một lúc, rồi mới nói tiếp:

- Vô Tâm sư huynh, hãy tha thứ cho đệ đã khuấy động sự yên tĩnh. Nhưng việc này vô cùng quan trọng, mong sư huynh nể tình lên tiếng cho đệ biết...

Từ Huyền lại kiên nhẫn đứng đợi. Song im lặng vẫn hoàn toàn im lặng. Từ Huyền lấy tay đập vào cánh cửa ba tiếng rồi nói:

- Sư huynh, đệ đã nói việc này có quan hệ sống còn đối với võ lâm, xin sư huynh hãy ra đây. Nếu sư huynh nhất định không chịu chấp nhận đề nghị của đệ, đệ buộc phải vô lễ đó...

Song lần này cũng giống như lần trước, căn phòng vẫn hoàn toàn im ắng. Từ Huyền do dự một lát rồi quả quyết nói:

- Sư huynh tha lỗi cho đệ! Đệ mở cửa đây!

Lão nói xong tay để trước ngực, tay đặt vào trên cánh cửa rồi vận kinh lực đẩy mạnh. Cánh cửa lâu ngày không mở nặng nề chuyên dịch, nhưng khá dễ dàng vì bên trong không cài chốt. Từ Huyền đại sư bước vào. Lão nhìn lên bờ đoàn phía trước mặt, trông trơn không một bóng người.

Khuôn mặt Từ Huyền bỗng trở nên tái mét. Lão hốt hoảng thật sự, rồi chạy thật nhanh ra ngoài. Văn Chí Hồng thấy Từ Huyền đại sư mặt tái mét thì không hiểu chuyện gì xảy, gã hỏi:

- Đại sư... có chuyện gì vậy?

Từ Huyền đại sư cố trấn tĩnh, song lão vẫn không giấu nổi vẻ hồi hộp:

- Thí chủ... thí chủ nói đúng. Vô Tâm sư huynh không còn ở đó.

Lời Từ Huyền nói ra đã làm tất cả quần hào bên ngoài chấn động. Như vậy có nghĩa là Văn Chí Hồng đã nói đúng sự thật... mà như thế thì... ai là kẻ có võ công cao đến mức hạ sát được Vô Tâm đại sư.

Văn Chí Hồng lớn tiếng nói:

- Các vị! Bây giờ tại hạ sẽ thuật lại cho các vị nghe vì sao tại hạ biết được điều đó... Thật ra chính Trương Tử Thành đã mục kích.

Nói xong, Văn Chí Hồng bèn thuật lại đầu đuôi câu chuyện mà Trương Tử Thành đã kể cho gã nghe. Gã kể xong, tự nhiên tất cả đều im lặng hiển nhiên là sợ hãi vô cùng. Trừ những bậc tiền bối, còn những hảo thủ trẻ tuổi, tuy chưa được gặp Vô Tâm đại sư nhưng chỉ nghe nói lại cũng biết được võ công của Vô Tâm còn cao hơn Từ Huyền một bậc... Ấy thế mà vì một nguyên nhân nào đó đã phải rời tịnh thất ra ngoài, rồi bị chết bởi một thủ pháp gia truyền của Thiếu Lâm, Thiên Vương Thủ...

Đột nhiên, Văn Chí Hồng nảy ra một ý. Gã nói với Từ Huyền:

- Đại sư! Không hiểu tất cả mọi người có mặt ở đây đã đầy đủ chưa nhỉ? Đại sư thử kiểm lại xem có còn sót ai không?

Từ Huyền đại sư nói:

- Chỉ còn sót có một người thôi! Nhưng đó là một nhà sư già đã lâu năm ở đây trông coi Dược Vương viện.

Văn Chí Hồng hiểu ngay. Dược Vương viện là nơi chữa bệnh của chùa Thiếu Lâm. Thủ tự Dược Vương viện là một nhà sư không biết võ công, song rất giỏi về y thuật cũng như pha chế các loại dược thảo.

Suy nghĩ một lát, Văn Chí Hồng nói:

- Theo thiên ý của vãn bối thì... dù sao đại sư cũng nên cho gọi lão ra... tất cả chỉ để làm cho rõ ràng thôi.

- Thế cũng được.

Từ Huyền đại sư đáp. Rồi nói với nhà sư nhỏ bé đứng cạnh:

- Người tới Dược Vương viện gọi Viên Quang ra đây.

Nhà sư nhỏ bé quay vào rất nhanh. Một lát sau, nhà sư bước ra cùng với một vị sư già da mặt nhăn nhúm, lão này đi lẩy bẩy như không được vững lắm. Nhà sư già mặt nhăn nhúm đứng trước mặt Từ Huyền rồi nói:

- Bàn tăng Viên Quang diện kiến Chương môn...

Thanh âm Viên Quang tuy nhỏ nhưng rất kỳ dị. Vừa nghe Viên Quang mở miệng nói, Trương Tử Thành đã lập tức kêu lên kinh hãi. Gã lắp bắp:

- Các vị... các vị... cần... thận... đấy... y... y... y...

Trương Tử Thành chưa kịp nói hết thì đột nhiên nghe bình một tiếng. Từ Huyền đại sư đã bị đánh văng xa mấy trượng, thì ra Viên Quang đã ra tay.

Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, Từ Huyền đại sư đã kịp thời vận Kim Cương thần công hộ thân. Lão chỉ kịp thấy ống tay áo rộng của Viên Quang vung lên rồi một luồng kinh lực mạnh như di sơn đảo hải ồ ạt xô ra.

Kim Cương thần công là một công phu tối thượng. Nó tuyệt vời ở chỗ tâm mới động thì chân khí đã đầy đủ khắp châu thân rồi. Từ Huyền đại sư khi bắt đầu luyện võ lão đã tự biết yếu điểm của mình không thể nào đạt được tới mức biến hóa tột đỉnh của quyền thuật Thiếu Lâm. Vì thế lão đã bù vào sự khiếm khuyết đó bằng cách luyện Kim Cương thần công thật kỹ lưỡng. Nhờ thế mà hôm nay lão đã thoát chết, nhưng xương ngực bị gãy và bị nội thương khá trầm trọng.

Diễn biến xảy ra nhanh tới mức tất cả các cao tăng đứng xung quanh khi Từ Huyền đại sư bị trúng chưởng, vẫn còn đứng đờ người ra không phản ứng gì cả. Đến lúc nhận ra mối nguy hiểm thì ống tay áo của Viên Quang lại vung lên lần nữa. Bốn, năm nhà sư lại bị đánh văng lên cao, nhưng bởi vì họ không có Kim Cương thần công hộ thân nên hết thấy đều bị bẻ nát ngực chết ngay lúc rơi xuống đất...

Văn Chí Hồng hốt hoảng, gã biết võ công Viên Quang vô cùng lợi hại, nên hô lớn:

- Tất cả chú ý yểm trợ cho nhau, chớ nên coi thường...

Nói đoạn Văn Chí Hồng rút trường kiếm, Kim Yến cũng tuốt vũ khí cùng xông vào tấn công Viên Quang. Một số nhà sư áo vàng còn lại cũng lập tức cầm thiền trượng bày thành trận pháp bao vây Viên Quang vào giữa...

Kim Yến biết đối thủ trước mặt võ công thuộc loại ghê gớm không sao tưởng tượng được, nên cô đã thi triển Đường Lang kiếm pháp tới mức xuất thần nhập hóa. Văn Chí Hồng cũng dùng hết sức bình sinh vũ lộng thanh trường kiếm như gió táp mưa sa áp đảo Viên Quang. Ấy thế mà Viên Quang không hề sợ hãi, chỉ thấy lão nhô lên hụp xuống mấy cái là cả chục cao thủ đã bị lão tóm được quăng lên trời làm mối cho chính đồng môn của họ. Võ công của Kim Yến và Văn Chí Hồng đã vào loại hạng nhất, mà thủy chung vẫn chưa hề chạm được vào người Viên Quang.

Đang đánh, bỗng Viên Quang chụp một cây đao của một tên đệ tử Thanh

Thành. Chỉ thấy ánh đao sáng rực lên như một tia chớp, mười mấy cái đầu đã bị chém trúng. Nhưng thủ pháp của Viên Quang tuyệt diệu ở chỗ tuy bị chém trúng, nhưng đầu của nạn nhân vẫn còn dính trên cổ chủ bởi một lớp da mỏng phía sau. Điều đó làm cho tất cả những kẻ có mặt đều kinh hoàng...

Đám đông bao vây Viên Quang tự động giãn ra. Chỉ còn lại mấy nhà sư, Văn Chí Hồng và Kim Yên... Cục diện đã rõ ràng, tất cả đều không thể nào địch được Viên Quang, chỉ trong ít phút lão sẽ giết tất cả.

Viên Quang vừa đánh vừa phát lên tràng cười rùng rợn. Khuôn mặt Viên Quang bất động như nạn bằng sáp khiến không ai hiểu được lão đang vui mừng hay tức giận. Thanh đao lão cầm trong tay mỗi lần vung lên, kiếm khí rít lên vù vù, chỉ nội điều đó thôi cũng đủ làm cho kẻ nào công lực yếu phải bỏ mạng.

Véo, véo hai tiếng, Văn Chí Hồng đã bị trúng hai mũi kiếm vào tay máu chảy chan hòa, đồng thời Kim Yên cũng bị trúng một kiếm vào ngực... Đó là Văn Chí Hồng đã thi triển Mê Tung bộ pháp thì mới cầm cự và bảo vệ được Kim Yên lâu đến như vậy. Nếu không cả hai đã bỏ mạng từ lâu rồi...

Tình hình nguy cấp thấy rõ. Đột nhiên có tiếng quát trầm trầm từ ngoài vọng vào rồi một bóng người lao vút như một ánh sao vào vòng chiến. Tiếp đó, là một bóng nữa, Văn Chí Hồng chưa kịp nhìn xem người đó là ai thì Kim Yên đã reo lên:

- Thanh Bào lão nhân, đệ tử mau lại cứu ta...

Quần hùng kinh ngạc vì một cô gái trẻ tuổi lại gọi một lão già là đệ tử. Họ đâu có biết rằng năm xưa chỉ vì Kim Yên mách bảo Thanh Bào lão nhân mẹo làm lành với vợ, nên lão đã nhận cô làm sư phụ.

Văn Chí Hồng thấy hai vợ chồng Thanh Bào lão nhân xuất hiện thì mừng rỡ vô cùng. Gã gượng đau rồi nói:

- Tiền bối... cẩn thận đó... Võ công của lão lợi hại lắm.

Thanh Bào lão nhân gật đầu. Cả bốn người chia nhau ra tấn công Viên Quang ráo riết. Tuy thế cục diện cũng vẫn cân bằng, mặc dù đông người song bên phía quần hào vẫn không chiếm được thượng phong.

Đánh được vài chiêu nữa, đột nhiên Viên Quang vung đao gạt mạnh một cái. Kinh lực của lão mạnh đến nỗi cả bốn người đều bị đánh vệt sang một bên. Một bóng người vọt ra ngoài, người đó không ai khác hơn là Viên Quang. Lão ra chiêu đó để mở vòng vây. Nhảy ra đến ngoài vòng vây, Viên Quang nói bằng giọng the thé:

- Viên Quang này không sợ các ngươi đâu... Song hôm nay ta có việc phải làm, không có thời gian giao đấu với các ngươi. Nhưng ta nói trước,

ngày tận số của các người đến rồi đó...

Viên Quang nói xong quay mình phóng xuống núi. Thanh Bào lão nhân nói:

- Thật không ngờ trên đời này lại có một người võ công cao siêu đến như vậy, chúng ta dù có đuổi theo cũng chẳng làm được gì cả đâu.

Quả thật, Viên Quang bỏ đi là một dịp may cho Văn Chí Hồng. Gã và Kim Yến cũng không thể nào chịu đựng được hơn nữa, cùng lúc ngã lăn ra bất tỉnh.

Lúc Văn Chí Hồng tỉnh dậy thì đã thấy vết thương đã ngừng chảy máu, Thanh Bào lão nhân đã lấy tấm vải, di vật của mẫu thân gã để lại mà Văn Chí Hồng vẫn cất trong người ra băng bó tạm vết thương cho gã. Văn Chí Hồng mở mắt ra thấy Thanh Bào lão nhân lộ vẻ đăm chiêu liền hỏi:

- Tiền bối, văn bối ngất đi đã lâu chưa?

Thanh Bào lão nhân đáp:

- Cũng khá rồi đấy.

- Tại sao tiền bối lại có mặt ở đây?

- A! Bữa đó, đã lâu không gặp sư phụ của ta, (ý lão nói Kim Yến) ta bèn đến Hồng Hạc môn kiếm thị. Lúc đến nơi ta mới biết rằng Kim Yến đã đi dự đại hội các Chương môn rồi. Ta cùng bà lão nhà ta tức tốc đi ngay. Vì không biết đích xác địa danh nên lúc ta đến nơi thì mọi chuyện đã xong xuôi cả rồi, xung quanh không gian im lặng như tờ. Song nhìn vào bãi cỏ trước mặt bị xéo nát, ta biết rằng quần hùng đã tụ tập ở đây. Vì thế ta cất công tìm kiếm. Cuối cùng lúc lên tới gần ngọn núi ta bỗng trông thấy một gã bị ai đó đâm huyết đang đứng chết trân. Ta bèn giải khai huyết đạo cho y... y nói cho ta hay y là đệ tử phái Thanh Thành tên là Trương Tử Thành, bị bọn Cửu Trùng môn ám hại. Y bảo sẽ dẫn ta đi đến Phân đà của chúng... Ta vì lo lắng cho sinh mạng của Kim Yến nên sốt ruột bắt y dẫn đường... Đi ngang qua một khe núi bất ngờ ta bị trúng kế của y.

Kể đến đó, Thanh Bào lão nhân tỏ vẻ tức bực lắm trong khi đó Văn Chí Hồng thì cười thâm trong bụng. Thì ra chính Thanh Bào lão nhân đã cứu thoát y. Thảo nào, mà nhân lúc giao đấu hỗn độn, Trương Tử Thành thấy Thanh Bào lão nhân xuất hiện đã chuồn mất...

Thấy lão nhân vẫn chưa hết tức giận, Văn Chí Hồng hỏi:

- Tiền bối, vậy tiền bối mắc lừa gã họ Trương đó như thế nào?

Thanh Bào lão nhân tự nguyện rửa mình:

- Lão phu thật là đần độn! Tới một cửa hang, gã họ Trương chỉ vào rồi nói:

- Tiên bối, lối này dẫn tới Phân đà...

(Mắt 4 trang 189 - 192, quyển 04, chương 13)

... bích: Người... người hãy trả lời cho ta rõ: Vật này người lấy ở đâu ra vậy?

- Tiên bối, đây là một kỷ vật chỉ có liên quan đến một người thôi, tiên bối hỏi làm gì?

Thanh Bào lão nhân nhấn mạnh:

- Việc này rất quan trọng đối với ta, người hiểu không? Bởi vì... bởi vì bức tượng đó chính là kỷ vật của vợ chồng ta.

Văn Chí Hồng không tin ở tai mình nữa:

- Kỷ... vật... của tiên bối? Có đúng vậy không.

- Sao lại không đúng. Hơn nữa bức tượng đá bị gãy tay và bẻ một mảnh trước ngực... Ta... ta vẫn còn giữ được mảnh vỡ đó...

Nói xong, Thanh Bào lão nhân lấy trong người ra hai miếng ngọc, lão ráp lại vào bức tượng thì vừa y.

Văn Chí Hồng run run nói:

- Thế thì... Tại hạ xin chúc mừng tiên bối... Người con gái của tiên bối năm xưa chính là Sử Bích Ngọc đó...

Thanh Bào lão nhân sung sướng đến điên cuồng. Lão nhảy chồm như một đứa trẻ.

Thanh Bào lão nhân la lên:

- Văn Chí Hồng! Cảm ơn người... Giờ ta xuống núi với nó đây... Người có cần gì không?

- Tiên bối! Hiện nay thân thể của văn bối chưa được rõ ràng. Khi khỏi bệnh văn bối sẽ đến Nghinh Phong sơn tìm sư phụ là Lâm Ngữ Đường để hỏi thêm một số điều về gia gia của văn bối là Văn Thành Long. Hơn nữa chuyện xảy ra ngày hôm nay thật là kỳ lạ, lai lịch của Viên Quang như thế nào không ai rõ cả. võ công của y thật là ghê gớm không có ai địch nổi... Nếu quần hùng không hợp lại tìm cách đối phó thì e rằng đại họa đến nơi...

- Ý người muốn nói Lâm sư phụ kiến văn quảng bá có phăng ra lai lịch của Viên Quang chứ gì?

- Đúng như vậy...

- Ta cũng có ý nghĩ đó. Hiện nay Chưởng môn các phái đều bị mất tích. Việc này hẳn là có bàn tay của Viên Quang. Nếu quần hùng tụ họp bàn cách đối phó với y thì rất dễ bị lộ. Tốt hơn là chúng ta tạm thời phân tán rồi sau ba tháng sẽ gặp nhau tại Nghinh Phong sơn để hoạch định Thanh Bào lão nhân nói xong lui ra. Văn Chí Hồng thấy vết thương đã đỡ, gãi bèn gượng đứng dậy

sang thăm Kim Yên.

Nguyên tắc của chùa Thiếu Lâm là không chứa chấp nữ nhân, song lần này là một ngoại lệ, Kim Yên được nằm đỡ ở phòng của Viên Quang. Lúc già đến thì cô vẫn còn đang ngủ.

Văn Chí Hồng về phòng rồi ngồi xuống ghế. Gã tháo mảnh vải buộc vết thương trên tay ra. Đây là di vật của mẫu thân gã để lại, Thanh Bào lão nhân không biết mới lấy ra băng tạm vết thương cho gã. Mảnh vải đã bị máu loang ra làm vấy bẩn, gã bèn lững thững một mình xuống núi tìm một khe suối ngồi giặt. Tìm được một chỗ nước trong treo, gã thả tấm vải xuống rồi dùng một loại quả màu đen, hình tròn, mọc rất nhiều bên suối mà các nhà sư vẫn thường dùng để giặt quần áo, chà sát lên tấm vải... Gã định bụng sẽ giặt sạch rồi cất đi làm kỷ niệm Đột nhiên, Văn Chí Hồng sững sốt... Dưới làn nước trong veo, sau khi máu đã trôi đi gần hết, trên tấm vải bỗng lờ mờ hiện ra dòng chữ. Thoạt đầu còn ít, sau rồi chữ hiện lên mỗi lúc một nhiều chi chút... Văn Chí Hồng vội cầm lên xem. Thì ra đây là một bức tuyệt thư của mẫu thân gã. Lá thư được viết bằng một loại chất đặc biệt khi ngâm vào máu rồi giặt sạch, thì chữ sẽ nổi lên.

Đợi cho hàng chữ hiện lên hết. Gã mới bắt đầu đọc.

“Khi ta viết những chữ này thì con chưa ra đời... bởi ta hiểu rằng kẻ thù của ta vô cùng lợi hại...

Xưa kia, khi ta còn trẻ tuổi ta đã từng yêu thương một người. Người đó là Lâm Ngữ Đường... lúc đó ta cùng mẫu thân ta đang phải lẩn trốn kẻ thù đã giết hại cả gia đình ta thì gặp Lâm đại hiệp, đệ tử duy nhất của Từ Hàng đạo nhân...

Ta cứ nghĩ rằng sẽ được thành thân với người ta yêu quý, thì bỗng nhiên một hôm, Văn Thành Long xuất hiện. Văn Thành Long là con trai của người bạn phụ thân ta tên là Văn Thành Trung, từ nhỏ hai gia đình đã hứa hôn với nhau và trao một miếng ngọc bội để làm tin...

Đêm hôm đó, mẫu thân đã ta gọi Văn Thành Long vào. Người đã nói cho Văn Thành Long biết rằng đúng ra người sẽ cho y và ta làm lễ thành hôn, nhưng rất lấy làm tiếc vì bây giờ mẫu thân ta đã biết được kẻ sát hại gia đình ta là ai rồi. Tuy biết như vậy nhưng người vẫn giữ kín không cho ai biết cả.

Văn Thành Long hỏi mẫu thân ta kẻ thù đó là ai vậy? Người đã trả lời y rằng, kẻ giết phụ quân của bà chính là Văn Thành Trung, phụ thân của Văn Thành Long mà cũng là người bạn thân nhất. Bà còn nói thêm rằng bà không thù oán gì Văn Thành Long, vì tội ác ấy là do phụ thân y gây ra chẳng qua là quá thèm khát cuốn Lưỡng Nghi kiếm pháp của gia đình họ Chu. Nhưng

cũng vì thế mà Văn Thành Long không thể thành thân với ta...

Văn Thành Long thấy bị bại lộ nên đã giết luôn mẫu thân ta rồi tìm cách đổ oan cho Lâm Ngữ Đường.

Đương nhiên sau chuyện đó ta và y thành hôn với nhau.

Khi lấy nhau rồi, y ngầm cho ta uống một loại độc dược để không chê ta, vì y biết ta dần dần tìm sự thật. Ta vẫn cố gắng nhịn nhục vì đã ngầm tính một kế hoạch trả thù...

Ngoài mặt, Văn Thành Long giả bộ hành hiệp trượng nghĩa, làm việc gì y cũng cố tình lưu lại bốn chữ Song Hùng Hiệp Khách. Vì thế trên giang hồ y nổi danh là một bậc chính nhân quân tử.

Lúc bấy giờ kỳ nhân đã luyện được Cửu Quỷ Bát Mã Dao nghe danh vợ chồng Văn Thành Long nổi tiếng nghĩa hiệp liền quyết định trao cho Văn Thành Long bí phổ tuyệt học để khỏi bị thất truyền, đồng thời cũng yên tâm gửi gắm công phu vào tay một bậc nghĩa hiệp... Rất may lúc kỳ nhân trao cho bí phổ thì chỉ có một mình ta ở đó, Văn Thành Long vừa đi ra ngoài...

Ta tính giấu đi nhưng không kịp, nên ta đã xé cuốn bí phổ làm hai phần... Lúc Văn Thành Long về y hỏi ta một nửa cuốn bí phổ ta đã phải nói dối là bị một kẻ lạ nào đó cướp đi, may mắn ta giữ được một phần...

Dĩ nhiên là y không tin nên đã khảo đả ta dữ dội, nhưng ta vẫn một mực nói như cũ. Y không giết ta mà đợi cơ hội để tìm kiếm xem ta giấu bí phổ ở đâu? Vì vậy từ đó lúc nào y cũng ở gần ta không rời nửa bước

Thế rồi, một hôm nhân cùng y đi ra ngoài, ta đã gặp lại Lâm Ngữ Đường ở Quảng Lăng. Lâm Ngữ Đường lúc đó đang ở trạng thái say rượu nên không nhận ra ta, họ Lâm cứ nghĩ ta là một gái thanh lâu nào đó. Ta không giải thích, nhưng hôm ấy ta đã ở lại chung phòng với Lâm Ngữ Đường. Sau ngày đó, ta đã mang thai...

Dần dà Văn Thành Long biết ta có bụng. Song gã nhất định không tin là con của gã, bởi vì sau khi đoạt được Lương Nghi kiếm pháp của gia đình ta, Văn Thành Long đã hiểu rằng nếu kẻ nào đã chấp nhận tập môn kiếm pháp này, thì gần như là không thể sanh con được. Cũng chính bởi vì lời vãn trong bí phổ còn mơ hồ, không rõ ràng nên y đã không giết ta, vì còn sợ lỡ ra cái thai trong bụng là của y thì...

Nhưng rồi việc phải đến đã đến. Trên giang hồ không hiểu từ đâu phát sinh lời đồn đại Song Hùng Hiệp Khách là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt đã có trong tay bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Dao. Và như thế, một cuộc săn tìm bí phổ bắt đầu.

Muốn yên thân để luyện công phu thì phải có nguy kế... Văn Thành Long

đã đánh ta trọng thương, rồi giả bộ nằm rên rỉ ngay gần Tây Kinh tiêu cục... Trước đó, y đã ngầm viết một cuốn bí phổ giả giấu sẵn trong người. Quả nhiên Trương Hải Thanh trúng kế, y cứu ta hy vọng lấy được toàn bộ bí phổ vì Văn Thành Long chỉ đưa cho y một nửa. Ta biết rằng trước sau cũng chết, một là vết thương do là Văn Thành Long gây ra cho ta rất nặng khó lòng mà qua khỏi. Hơn nữa, Trương Hải Thanh không lấy được bí phổ cũng sẽ giết ta... Ta chỉ vì nghĩ tới bào thai trong bụng, giọt máu của Lâm Ngữ Đường, hy vọng chúng sống sót lớn lên trả thù cho mẹ nên ráng chịu đựng. Thế rồi ta may mắn được toại nguyện. Ta đã sanh được hai đứa con..."

Văn Chí Hồng dàn dựa nước mắt. Gã thấy phần sau bỏ trống rồi lại có hàng chữ, hẳn là trước khi chết, mẫu thân gã mới thêm vào. Đó là tên của hai anh em gã mà mẫu thân đã đặt cho: Chí Hồng, Tiểu Thúy.

Văn Chí Hồng thấy mặt sau tám vải còn chi chút hơn nữa gã đọc:

"Ta đã giấu được nửa cuốn bí kíp nên ghi vào đây để cho con ta luyện tập. Sau khi chép xong ta đã đốt bản chính..."

Phía dưới ghi hai chiêu trong chín chiêu Cửu Quỷ Bát Mã Đao. Cửu Quỷ Bát Mã Đao gồm chín chiêu mỗi chiêu lại biến thành tám thế vị chi là bảy mươi hai thế tất cả. Văn Chí Hồng đọc thấy có hai chiêu tức là mười sáu thế...

Phía dưới là một hàng chữ nữa:

"Muốn luyện võ công Cửu Quỷ Bát Mã Đao, phải học được Cửu Ma thần công..."

Văn Chí Hồng say sưa đọc. Gã thấy Cửu Ma thần công trong mảnh vải hơi khác với cuốn sách của Tiểu Thúy đưa cho gã tập. Thì ra Cửu Ma thần công mà Trương Hải Thanh có, là do mẫu thân gã viết giả mạo. Chính vì vậy, Tiểu Thúy mặt mũi mới kỳ dị như thế.

Chí Hồng thì lại khác. Gã cũng theo những yêu quyết ghi sai trong bí kíp nhưng lại thành công, bởi lúc gã tập võ công của Văn Chí Hồng rất kém, y đã hiểu sai những điều ghi trong bí kíp giả, nhờ thế mà lại thành ra đúng.

Văn Chí Hồng đọc hết những chữ ghi trong tám vải. Gã dứt tám vải vào túi rồi lên núi. Từ Huyền đại sư lúc đó đã đỡ được một chút, đang ngồi đợi gã.

Từ Huyền đại sư nói:

- Thí chủ! Bàn tăng có việc cần thương nghị...

- Thưa đại sư! Tại hạ cũng đã rõ được nhiều uẩn khúc rắc rối. Nhưng tại hạ cũng chưa đoán được Viên Quang là ai?

Từ Huyền chậm rãi nói:

- Bàn tăng cũng vậy. Hiện nay võ lâm đang đứng trước một nguy cơ hủy diệt. Bây giờ đã rõ Vô Tâm đại sư đã bị chính Viên Quang hại. Điều đó thật là kinh khủng bởi như thí chủ đã chứng kiến. Tất cả chúng ta bao vây Viên Quang nhưng nói cho cùng, chẳng có ai là đối thủ của y cả. Bàn tăng lúc này đang bị nội thương không biết lúc nào bình phục, thí chủ tuổi trẻ, võ công lại cao hơn bàn tăng muốn nhờ thí chủ đứng ra chủ trương đại cuộc...

Văn Chí Hồng vội nói:

- Văn bối không dám nhận đâu! Để đối phó với Viên Quang phải huy động rất nhiều người thì mới có cơ may.

- Ý thí chủ muốn thế nào?

- Tại hạ hiện nay cần một thời gian để dưỡng sức và tập luyện thêm công phu. Tại hạ muốn đại sư cho phép tại hạ được tập luyện tại đây và tham khảo một số sách trong thư viện.

Từ Huyền ngẫm nghĩ giây lát, rồi quả quyết nói:

- Đúng ra thì bàn tăng không có quyền, nhưng vì đại cuộc xin thí chủ cứ tự tiện, cần muốn gì cứ nói với thủ tự...

Văn Chí Hồng nói:

- Đa tạ đại sư...

Hồi 14

Suốt ba tháng trời, Văn Chí Hồng đã luyện thành công hai chiêu của Cửu Quỷ Bát Mã Dao. Hôm đó gã hoan hỷ nói với Từ Huyền:

- Đại sư! Tại hạ nghĩ rằng với công lực hiện giờ có thể tạm thời đối phó với Viên Quang được rồi...

Từ Huyền đại sư vui vẻ nói:

- Xin chúc mừng, chúc mừng thí chủ. Thí chủ có thể biểu diễn cho bản tăng xem tuyệt kỹ được chăng?

Vừa lúc đó Kim Yên bước ra, Văn Chí Hồng nói:

- Yên muội! Có chịu làm vật thí nghiệm cho ta không?

Kim Yên gật đầu. Văn Chí Hồng để ba cái lá cây ở ba vị trí khác nhau trên người Kim Yên. Một cái ở đầu, một cái ở vai và một cái ở chân. Gã nói:

- Xin đại sư hãy coi đây.

Soạt một cái, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ lóe lên như một ánh chớp, cả ba cái lá đã bị chém đứt đôi, song tài tình ở chỗ lưỡi đao không hề phạm vào da thịt...

Từ Huyền vô cùng khâm phục, lão thành thật nói:

- Thí chủ! Thì ra thí chủ đã luyện được thành công Cửu Quỷ Bát Mã Dao rồi...

Văn Chí Hồng bèn thuật lại đầu đuôi cho lão nghe về bí phổ trong mảnh vải. Gã nói tiếp:

- Nhưng thật đáng tiếc, văn bối chỉ luyện được có hai chiêu. Nghe đầu năm xưa Tuệ Thông đại sư có thể chỉ một nhát mà chém đứt chín sợi tóc để cách xa nhau lúc đại sư luyện đến chiêu thứ sáu. Đến lúc đại sư luyện đến chiêu thứ chín có thể chặt đứt chín mươi sợi tóc đặt trên mặt nước mà không làm nước bắn lên mới thật là kỳ diệu...

Từ Huyền đại sư trầm giọng:

- Đúng vậy! Hiện nay thí chủ có chủ định gì chưa?

- Đại sư, tại hạ nghĩ có lẽ chúng ta nên triệu tập quần hùng. Cách đây ba tháng tại hạ có hẹn Thanh Bào lão nhân tại Nghinh Phong sơn để tìm cách đối phó.

- Đúng thế! Bởi vì trong ba tháng vừa qua bọn Cửu Trùng môn hoành hành rất dữ tợn. Người các đại môn phái hầu như không dám ra ngoài. Lại thêm chuyện của Viên Quang nữa, chúng ta nên tập trung tại đó thì thuận tiện hơn. Bản tăng sẽ cho người ngầm thông báo cho các môn phái. Thí chủ cùng Kim Yên cô nương đi trước. Chúng ta sẽ gặp nhau sau.

Ngay hôm đó, Văn Chí Hồng cùng Kim Yên lập tức lên đường. Lúc này,

Văn Chí Hồng mới thấy Từ Huyền đại sư nói đúng. Trên suốt dọc đường đi hầu như rất hiếm thấy người võ lâm, thỉnh thoảng trên đường có những ký hiệu của giới võ lâm báo cho nhau biết phải hết sức cẩn thận, Văn Chí Hồng nói với Kim Yên:

- Tiểu muội, xem ra bọn Cửu Trùng môn hoành hành thật là dữ dội. Không hiểu lão Viên Quang với bọn chúng có liên hệ gì với nhau không?

Kim Yên nói:

- Thật là phiền! Nếu như bọn chúng cùng một bang hội thì đối phó thật là khó khăn. Mà cũng lạ, Viên Quang ở Thiếu Lâm tự bao nhiêu lâu mà Từ Huyền đại sư không hay biết gì cả...

Hai người cứ trò chuyện thắm thoát đã đi được mấy chục dặm. Tới một lữ quán, Văn Chí Hồng cùng Kim Yên vào ăn uống qua loa, rồi mua một con ngựa tốt, nhảy lên lưng phi nước đại...

Được hơn mười ngày thì tới địa phận Nghinh Phong sơn, Văn Chí Hồng nói:

- Chúng ta bỏ ngựa ở đây rồi lên núi thì tiện hơn.

Văn Chí Hồng không khó khăn đã nhận ra lối quen thuộc. Khi đứng trước cửa hang gã cảm thấy lạnh người. Gã cất cao giọng nói to:

- Lâm tiên bối... Sư phụ... con đã tới đây.

Chợt Kim Yên kéo tay gã rồi nói:

- Hồng ca, cẩn thận đó. Hình như ai đã đến đây...

Văn Chí Hồng nhìn xuống đất. Lờ mờ trên đá có vết máu kéo dài. Gã hốt hoảng nói:

- Không khéo sư phụ bị hại rồi... ta vào mau...

Lần theo vết máu ra tận bờ suối, gã thấy Lâm Ngữ Đường nằm bất động, đầu sát mép nước.

Văn Chí Hồng kêu lớn:

- Sư phụ... Ai đã hại sư phụ đến nỗi này?

Gã cúi xuống nâng đầu Lâm Ngữ Đường lên, thì ra Lâm Ngữ Đường vẫn còn thoi thóp thở. Lão khẽ mở cặp mắt lơ lơ ra nhìn Văn Chí Hồng rồi môi mấp máy.

Văn Chí Hồng lập tức đặt tay vào ngực lão, rồi gấp rút truyền nội lực thượng thừa của gã sang. Một hồi lâu, khuôn mặt Lâm Ngữ Đường hồng hào trở lại. Văn Chí Hồng mừng rỡ nói:

- Sư phụ! Chính sư phụ là gia gia của con đó. Gia gia có biết không, lại còn Tiểu Thúy nữa...

Cặp mắt Lâm Ngữ Đường bỗng sáng rực lên. Văn Chí Hồng nói tiếp:

- Kẻ thù giết mẫu thân vu oan giá họa cho gia gia là Văn Thành Long. Bây giờ quần hùng sẽ tới đây bàn định đối phó với bọn Cửu Trùng trước đã, xong xuôi con sẽ tìm Văn Thành Long để trả thù... Nhưng hôm nay... con cũng muốn biết ai đã hạ độc thủ gia gia...

Đột nhiên Lâm Ngữ Đường thêu thảo nói:

- Là... là... Văn... Thành... Long...

Văn Chí Hồng kêu thét lên:

- Văn Thành Long... Lại là y sao... Y... Y... làm thế nào mà...

Lâm Ngữ Đường đột nhiên thay đổi nét mặt. Lão có vẻ vui, không quan tâm gì đến kẻ thù của mình. Tự nhiên, Lâm Ngữ Đường nói khá rành rọt:

- Con... của ta... ta... vui mừng vì trước khi chết đã được gặp lại con...

Còn Tiểu Thúy đâu?

- Tiểu Thúy...

Văn Chí Hồng không dám nói là cô bị Viên Quang bắt mất sợ Lâm Ngữ Đường buồn, gã đành phải nói dối:

- Tiểu Thúy lát nữa sẽ đến!...

- Tổ...t... mang rượu ra đây... Chúng ta phải uống mừng ngày gặp lại chứ... Uống xong... Gia gia sẽ chia tay với... con... Đòi người khó tránh được phân ly tử biệt con ạ.

Văn Chí Hồng vội chạy về hang chỗ ở của Lâm Ngữ Đường lấy một bình rượu gã rót ra một ly và đưa cho Lâm Ngữ Đường:

Văn Chí Hồng nghẹn ngào nói:

- Gia gia...

- Phải... Con ngoan của ta...

Lâm Ngữ Đường nói giọng đứt quãng. Lão uống một hơi cạn ly rượu, mặt lộ vẻ thỏa mãn rồi nói tiếp:

- Văn Thành Long đã tới đây... ba tháng trước tại chùa Thiếu...

Đột nhiên Lâm Ngữ Đường nấc lên một cái, đầu ngoẹo sang một bên. Rồi lão gượng nói:

- Tiểu... Thúy chưa tới hả... ta... ta... không... đợi được... đâu... ta... ta đi trước...

Văn Chí Hồng gục đầu xuống ôm lấy thi thể của Lâm Ngữ Đường. Gã chưa kịp đưa xác Lâm Ngữ Đường đến nơi chôn cất thì bỗng có một tiếng cười lạnh lẽo vang lên... Rồi phía trước xuất hiện một người.

Kim Yên kêu lên:

- Viên Quang! Hồng huynh hãy cẩn thận đó.

Viên Quang phá lên cười:

- Cần thận với ta ư! Ha... ha... ha... Hai người tưởng rằng có thể chống cự nổi ta chăng?

- Người thật sự là ai, có phải người đã giết Vô Tâm đại sư...

Văn Chí Hồng tức giận hỏi:

- Phải. Chính ta đó, cũng chính ta đã bắt cóc Tiểu Thúy em gái người...

Viên Quang nói, đoạn chỉ tay vào một cái bọc quần kín mít để bên cạnh lão...

Văn Chí Hồng giận quá không nói nên lời:

- Người!... Thủ đoạn của người thật là hèn hạ. Người muốn gì thì hãy thả Tiểu Thúy ra đã...

- Ta muốn gì mà chẳng được, với võ công của ta ai mà địch nổi. Sở dĩ ta bắt Tiểu Thúy chỉ là để tìm gã Văn Chí Hồng. Không ngờ bữa trước động thủ với người mà ta không biết... Tuy vậy ta vẫn nghi ngờ vì võ công của người rõ ràng là do lão Lâm Ngữ Đường này truyền thụ... Ta bèn lên đây nhưng lão cố tình chối cãi, ta buộc phải hạ sát lão...

- Người... Người là... Văn Thành Long?

- Chính vậy...

Viên Quang cười khà khà rồi lột bỏ tấm mặt nạ da người trùm kín đầu lão ra. Khuôn mặt thật của lão già vuông, da trắng nhợt như da người chết, duy có cặp mắt nhỏ là phóng ra những tia hung quang rợn người.

- Ta là Văn Thành Long, là Viên Quang và cũng là Giáo chủ Cửu Trùng môn... người thỏa mãn chưa... Ha... Ha...

- Được thế thì đã rõ. Hôm nay Văn Chí Hồng chỉ cần giết người là đủ trừ một tai họa cho võ lâm.

- Để rồi xem, thằng lỏi chỉ nói khoác... để ta nói nốt cho nghe. Lẽ ra ta đã giết Lâm Ngữ Đường ngay, nhưng ta biết rồi người sẽ tới. Chỉ việc rình xem người và lão nói chuyện, ta sẽ biết rõ người có phải là con y không? Quả như ta dự đoán, Trương Hải Thanh lần trước bị người và con nha đầu kia đã bại, ta đã đoán ra phần nào... Vì thế hôm nay ta muốn tìm người chỉ cốt lấy lại nửa pho bí phở mà Chu Minh Nguyệt đã lấy của ta... Nếu người đưa ra, ta sẽ cho toàn mạng sống...

- Văn Thành Long... Văn Chí Hồng nói còn một điều nữa... Người đã gây nhiều tội ác tày trời, nhưng lẽ ra đối với những nhà tu hành người phải tránh xa mới đúng. Có phải người đã giết Viên Quang thủ tự Dược Vương viện rồi đội lốt nhà sư này.

Văn Thành Long mỉm cười:

- Khen cho người cũng khá thông minh đó... Cũng chính ta đã giết Vô

Tâm vì lão đã nghi ngờ tông tích của ta. Lão đã bỏ ra ngoài theo dõi ta và đã bị ta hạ thủ...

Văn Chí Hồng hét lên:

- Ta quyết lấy mạng ngươi...

Văn Chí Hồng nói:

- Được lắm! Ngươi hãy bảo cả con nha đầu kia vào tiếp chiến để chết chung một thể.

Câu nói vừa dứt không thấy thân hình Văn Thành Long lay động lão đã tới nơi rồi, tay lão vươn ra chụp vào xương tỳ bà của Văn Chí Hồng, đồng thời chân phải tung ra một ngọn Thăng Thiên Độc Cước nhằm vào huyết Đại Hoàng ở bụng Kim Yên. Lối xuất thủ của lão cực kỳ thần tốc tấn công hai người cùng một lúc mau lẹ khôn tả...

Văn Chí Hồng đã hiểu rõ Văn Thành Long lợi hại như thế nào rồi, nên gã đã thi triển Mê Tung bộ pháp xoay người đi một vòng, tay phải nắm thành quyền nhằm vào thượng bàn của Văn Thành Long. Đây là chiêu thứ nhất trong phép đánh của Cửu Quỷ Bát Mã Đao quyền phổ có tên gọi là Thủ Đê Kim Chung một chiêu rất lợi hại, quyền phong phát ra vù vù... Còn Kim Yên cũng ra chiêu Lục Tắt Quán Dương uy hiếp hạ bàn của lão. Đây là một thế rất nguy hiểm dùng cho hai người, trong phép đánh của hiệp thủ quyền, nhất là người ra tay lại là hai hảo thủ bậc nhất thì uy lực đâu phải tầm thường.

Văn Thành Long bật lên tiếng khen:

- Khá lắm Văn Chí Hồng, ngươi đã luyện được võ công trong Cửu Quỷ Bát Mã Đao rồi đó. Nhưng làm gì nổi ta.

Văn Thành Long đột nhiên ra một chiêu rất kỳ dị. Hai tay lão bỗng dang lên như đôi cánh chim năm ngón tay cong lại thành thế cầm nã chụp vào cổ tay hai người.

Hai bên qua lại có hơn mười chiêu, Văn Chí Hồng đã thi triển hơn chục chiêu trong Cửu Quỷ Bát Mã Đao, song Văn Thành Long hóa giải dễ dàng. Tình thế rất nguy hiểm, vì chỉ lát nữa gã và Kim Yên chắc chắn sẽ thảm bại...

Đây là điều mà Văn Chí Hồng không ngờ tới... Gã gần như đã thi triển gần hết những sở học của mình, nhưng dường như đối với Văn Thành Long chẳng ăn thua gì cả. Đột nhiên Văn Thành Long quát lớn:

- Tiểu tử coi chừng của ta đây.

Lập tức lão giơ tay lên, từ trong ống tay áo, kinh lực ào ạt xô ra mạnh như sóng vỗ bờ. Chiêu này được mệnh danh là Kinh Động Bách Lý chưởng lực bao trùm.

Kim Yến thấy lão đưa tay lên biết không cự nổi đã nhảy sang phải từ trước, rồi phóng chưởng đánh tạt ngang hông làm suy yếu chệch hướng của Văn Thành Long. Văn Chí Hồng thì không tránh được, gã buộc phải vận Cửu Ma thân công hộ thân, rồi ra chiêu Phù Vân Tế Nhật (Mây kéo khuất mặt trời) phóng chưởng ra.

Bùng một tiếng, Văn Chí Hồng bị đánh tung lên cao như một quả bóng rồi đập người xuống đất, máu trào ra khỏi miệng. Đó là Kim Yến đã phóng chưởng định tạt ngang nên kinh lực của Văn Thành Long đã giảm được một phần. Văn Thành Long vẫn đứng yên chỗ cũ, mặt không hề biến sắc. Lão cười nhạt:

- Người mới luyện được có bấy nhiêu thì làm sao địch nổi ta... đề ta kết liễu mạng sống cho người, sớm đi theo gã họ Lâm kia nhé.

Lão nói xong từ từ tiến lại phía Văn Chí Hồng. Đột nhiên mấy bóng người từ ngoài nhảy vọt tới.

- Văn Chí Hồng, bọn ta đến hỗ trợ người đây...

Thì ra đó là Từ Huyền đại sư, vợ chồng Thanh Bào lão nhân và một lão già ăn mặc rách rưới kỳ dị. Ngoài ra còn mấy chục cao thủ các môn phái khác đồng loạt tuốt vũ khí xông vào.

Văn Thành Long cũng rút đoản đao ra. Một rùng khí giới ập xuống người lão. Lão già rách rưới kỳ dị có phần lợi hại hơn cả. Lão đấu liên tiếp ba nhát phía trên rồi lại ba nhát phía dưới nhanh như chớp. Văn Thành Long nhảy lùi lại rồi hét lớn:

- Chiêu Trường Giang Tam Diệp Lăng (Ba đợt sóng Trường giang) hay quá. Người có phải là...

Lão chưa nói hết câu thì Từ Huyền bên phải đã phóng chưởng đánh vào sườn lão, Thanh Bào lão nhân thì ở phía trước dựng trường kiếm đâm vào bụng, bên trái thì có lão già... kỳ dị...

- Được lắm!

Chỉ thấy bản đao của Văn Thành Long khua một vòng tròn, vũ khí của tất cả các cao thủ đều bị đánh văng đi hết cả, khiến mọi người hết hồn. Tay trái Văn Thành Long bỗng từ từ dấy ra. Chưởng này có tên là Lôi Kinh Thiên Địa, chưởng kinh rền như sấm động, đồng thời hơi nóng tỏa ra kinh người. Cả bốn cao thủ đều bị đánh trúng một lượt. Cũng may nhờ cả bốn người đều phóng chưởng ra chống đỡ nên chưa bị thiệt mạng, song mặt mũi ai nấy đều xanh rờn, lão đảo không đứng vững. Văn Thành Long bèn tiến lại phía Văn Chí Hồng từ từ vung đao lên. Lão muốn giết Văn Chí Hồng trước nhưng không việc gì phải vội, vì chẳng còn ai còn sức chống đỡ nữa, thanh đao đưa

lên chưa kịp hạ xuống, bỗng có một bóng người ôm chặt lấy chân lão. Mọi người kinh hãi thấy đó là một thiếu nữ. Qua cung cách của cô, Văn Thành Long biết cô là người không biết võ công. Lão từ từ quay mũi đao lại rồi đâm vào thân thể đang ôm người lão. Có tiếng Thanh Bào lão nhân la lên:

- Sử Bích Ngọc con...

Nhưng chính vào lúc đó, Văn Thành Long đã chậm mắt một khoảnh khắc ngắn ngủi, không để ý đến một người bị lão đánh ngã từ nãy đang gắng sức nhắm vào người lão phóng chưởng đánh ra. Đây là một chiêu kinh khủng nhất của Cửu Ma thần công, có tên gọi là Thiên Giáng Vũ Trạch.

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi đó mà Văn Thành Long đã thất bại. Lão bị đánh văng lên cao mấy trượng, ngực bẻ nát bầy nhầy chết ngay tại chỗ...

Mọi người kinh ngạc nhìn xem ai thì ra người phóng chưởng, chính là lão già ăn mặc rách rưới.

Từ Huyền đại sư thều thào hỏi:

- Phải chăng thí chủ là...

Lão già khó nhọc nói:

- Phải... Tại hạ là... là Hoa Đại Dung.

- Hoa Đại Dung, Bang chủ Cái bang?

Hoa Đại Dung nói:

- Đúng vậy! Thật ra sự việc này tại hạ đã biết từ trước. Kỳ nhân người đã luyện được Cửu Quỷ Bát Mã Đao đệ tử của Tuệ Thông đại sư sau khi trao bí kíp cho vợ chồng Văn Thành Long thì mới biết mình đã gởi trứng cho ác. Kỳ nhân này đã đi tìm Văn Thành Long, song y đã biết tâm tích. Cuối cùng kỳ nhân gặp ta và trao cho lão phu một chiêu tối độc và cũng là chiêu cuối cùng dùng để khắc chế Văn Thành Long, lão phu đã bỏ ra mấy chục năm để luyện một chiêu này, vì thế giang hồ mới đồn đại Hoa Đại Dung mất tích...

Nhưng có một điều là muốn sử dụng được chiêu này thì phải để đối phương đánh gần chết. Cái kỳ lạ của tuyệt chiêu này là ở chỗ đó. Chính trong lúc sức cùng lực kiệt thì nội lực khủng khiếp được phát sinh. Vì thế... vì thế... chiêu này cũng là chiêu cuối cùng của cuộc đời...

Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đều gắng gượng ngồi dậy. Không ai nói một lời nào cả trước sự quên mình vì đại nghĩa của Hoa Đại Dung.

Thanh Bào lão nhân, Diệp Nhị Nương vợ lão và Văn Chí Hồng thì thần thờ nhìn xác của Sử Bích Ngọc. Thanh Bào lão nhân đau đớn nói:

- Thật không ngờ ngày mà cha con ta thực sự gặp nhau, thì cũng là ngày con đã vĩnh viễn ra đi...

Văn Chí Hồng thì thâm nghĩ:

“Hình như mỗi con người định mệnh đã an bày. Năm xưa Ngọc muội đã định tặng ta bức tượng thiếu nữ bằng ngọc bích bị gã một cánh tay và bẻ ở ngực một mảnh, không ngờ điều đó lại xảy ra với Ngọc muội...”

Từ Huyền đại sư đứng lên nói:

- Các thí chủ! Kiếp nạn võ lâm đã qua rồi, trước hết là nhờ công sức của tất cả chúng ta, sau nữa công lao lớn nhất là của Hoa Đại Dung Bang chủ Cái bang... Thật không thể tưởng tượng nổi, võ công của Văn Thành Long lại cao siêu đến thế... Hoa thí chủ... bản tăng mời thí chủ về Thiếu Lâm tự dưỡng thương... không hiểu ý thí chủ thấy thế nào?

Hoa Đại Dung nói:

- Không kịp đâu! Tại hạ... tại hạ sẽ không sống nổi mấy ngày nữa. Sở dĩ Văn Thành Long công phu ghê gớm đến thế là vì y đã luyện được chiêu thứ năm của Cửu Quỷ Bát Mã Dao, còn Hồng thiếu hiệp chỉ luyện được có chiêu thứ hai mà thôi...

Mọi người nghe đến đó đều ồ lên kinh ngạc...

Từ Huyền đại sư chấp hai tay lại rồi tiếp:

- Một lần nữa bản tăng xin thay mặt đồng đạo võ lâm cảm tạ Hoa bang chủ. Nếu Thiếu Lâm tự chúng tôi không có duyên được đón tiếp Hoa bang chủ, thì cũng xin Hoa bang chủ cho phép bản tăng được đưa Bang chủ về quý phái...

Mọi người thấy Từ Huyền nói như vậy thì đồng loạt nói:

- Chúng tôi cũng cùng đi với đại sư.

- Chúng tôi cũng thế.

Hoa Đại Dung gượng mỉm cười. Lão nói:

- Thừa các vị, có lẽ trong cuộc đời Hoa Đại Dung này, mặc dù sắp phải giã từ nhân thế, nhưng tại hạ lại thấy giây phút này là giây phút sung sướng nhất...